

H.C. ANDERSEN

J. F. Andersen

அனாசாய் கதைகள்

தமிழகம் நியோலாஸ்கம்

அனசன் கதைகள்

எ

அனசன் கதைகள்

எனது அன்புக்குரிய தம்பி
வெ. இ. வெ. க. ர. க. க. க. க.

தமிழில்

தருமன் தர்மகுலசிங்கம்

DANSK TAMILSK PUBLIKATION

in collaboration with

32/9 ஆற்காடு சாலை சென்னை 24

தமிழ்நாடு இந்தியா

ANDERSEN KATHAIGAL

In Tamil

by

Tharuman Tharmakulasingam

© Allan Tharuman

First Edition

July 2007

Mithra : 143

ISBN 89 - 89748 - 30 - 0

Publication Editor

Espo

Mithra Books are Published by

Dr. Pon Anura

Pages : 368

Printed & Published by

Mithra Arts & Creations Pvt Ltd.,

32/9 Arcot Road, Kodambakkam

Chennai - 600 024.

Ph : 2372 3182, 2473 5314

Email : mithrabooks@gmail.com

ஆழ்ந்த ஞானமும்
கலைத்துவமான நகைச்சுவையும்
தரும சிந்தனையும் நிறைந்த
என் தந்தை
தருமனுக்கு

மகன்

தர்மகுலசீங்கம்

அன்புப்

படையல்

புதிப்புரை

டேனிஷ் - தமிழ் உறவுகளிலே முக்கிய நிகழ்வாகக் கணியும் என மிகவும் எதிர்பார்க்கப்படுவது வயென் நகரத்தில் இவ்வாண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 11ஆம் நாள் நடைபெறும் டேனிஷ் - தமிழ் இலக்கிய விழா. இவ்விழாவில் அனசனின் எழுத்துக்கள் அடங்கிய இரண்டு செம்பதிப்புகள் வெளியாகின்றன. இவை தமிழ்ச் சுவைப் பரப்பினை அகலிக்க உதவும்.

இவற்றைத் தமிழிலே தந்துள்ள தருமன் தர்மகுலசிங்கம் அவர்களின் பொன்விழாவும் இணைந்து நடைபெறுகின்றது. தமிழ் உணர்வும், பற்றும், நேசிப்பும் தீமிர்க்க வாழும் அவருக்கு இவ்விழா எடுத்தல் பொருந்துவதே.

தமிழ் புத்தகப் பதிப்புத்துறையில், குறிப்பாகப் புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களுடைய நவ ஆக்கங்களைப் பரந்துபட்ட தமிழ்ச் சுவைஞார்களுக்கு எடுத்துச் செல்வதில், மித்ர அடைந்துள்ள வெற்றி குறித்துப் பெருமிதம் அடைவதற்கும் இத்தருணம் பொருந்துவதே.

நட்பு, பாசம், மரியாதை, கௌரவம், கலை - இலக்கியச் சுவைப்புகள் என்பன இருவழிப் பாதைகளிற் பயணித்தே சேமமும் செப்பமும் அடைகின்றன என்பதைக் கடந்த ஒரு மாமாங்க காலத்திற்கு மேலாக 'மித்ர' பிரகடனப்படுத்தி, நெறிப்படுத்தி, செயல் வெற்றி சாத்தல் மகிழ்ச்சி தருகின்றது.

டேனிஷ் மக்கள் தமது மண்ணின் மகத்தான சொத்து அனசனின் இலக்கிய மேதைமையும் வெற்றியும் எனப் பாராட்டி வாழ்வதில் நியாயம் இருக்கின்றது. அந்தப் பெருமையை டேனிஷ் குடியரிமை பெற்று வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் உலகின் செம்மொழி களுள் ஒன்றாக இன்றும் வாழும் தமிழ்மொழி மூலம் புதிய சுவை உலகத்திற்குள் டேனிஷ் இலக்கிய மேதைமையை விரிவுபடுத்து கிறார்கள் என்பதிலே டேனிஷ் மக்கள் உவகை அடைவார்கள் என்பதிலும் ஐயமில்லை.

அனசனுடைய அற்புதமான கதைசொல்லும் மேதைமையைத் தமிழ்ச் சுவைஞர்களிடம் தர்மகுலசிங்கம் கடந்த ஒரு தசாப்தத்திற்கும் மேலாக எடுத்துச் செல்லும் இலக்கியப் பணி காலத்தை வென்று பேசப்படும். தமிழ் செய்யப்படும் நூல்கள் நல்ல புதிப்புகளாகவும் வெளிவருதல் வேண்டும் என்பதிலே அவர் ஊன்றியுள்ள அக்கறை பிரமிப்புத் தருவதாகும்.

அனசனின் கதைகள் என்கிற இத்தொகுதியை இத்தகைய ஓர் அமைப்பிலே குறுகிய காலத்திற்குள் வெளியிடுவது நமக்குச் சிரமந் தந்தது. இலக்கிய யக்ஞத்திலே இச்சிரமங்களை ஏற்றல் தகும். தமிழ் நூல் பிரசுரத்துறையில் இச்சிரமங்களை எதிர் கொண்டே மித்ர வளர்கின்றது.

'அனசனின் கதைகள்' புகலிட இலக்கியச் செல்வங்களைத் தமிழ்ச் சுவைப்புக்குக் கொண்டுவருவதில் நிறைவான நுழை வாயிலாகவும் முன்னுதாரணமாகவும் திகழ்தல் இதன் தனிச்சிறப்பு.

டாக்டர் பொன். அநூர

1/23 Munro Street
Eastwood 2122
Australia
Ph : (612) 9868 2567

எலிஊரை

டென்மார்க்கின் மனிதநேயக் கோலங்களும், சமூக ஜனநாயகப் பண்புகளும் சமஸ்தமானவை. இவற்றை உள்வாங்கித் தமிழ்மூலம் பிரசித்தம் செய்தல் டென்மார்க் வாழ் தமிழர்களுடைய இலக்கியப்பணிகளுள் முக்கியமானது என்பதை உணர்கின்றேன்.

உலகக் கதைசொல்லிகளுள் உச்சத்தினை எட்டியவர் அனசன். அவருடைய இருநூறாண்டின் நிறைவினையொட்டி டென்மார்க்கிலும் உலகம் பூராவும் (1805 - 2005) மிகப்பெரிய விழாக்கள் கோலாகலமாகக் கொண்டாடப்பட்டன. இவ்விழாக்கள் உலகளாவிய இலக்கியச் சவைவரூரின் அஞ்சலிகளே.

அனசன் தனது இளமைப்பருவம் முதல் பல இன்னல்களையும், இயலாமைகளையும் அநுபவித்தார். கல்வி கற்பதற்கு அவர் பட்ட பாடுகள் நெடியன. பாடகனாக, நடிகனாகத் தம்மை வெளிப்படுத்த அவர் எடுத்த முயற்சிகள் பலத்த கேலிக்கும் நையாண்டிக்கும் உள்ளாயின. மனம் துவளாது, வாழ்க்கையில் எதிர்நீச்சலடித்து, மனிதத்திலே நிறை நம்பிக்கை பூண்டு, படிப்படியாக உலகின் மாபெரும் கதைசொல்லியாக உயர்ந்தார். இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாகவும் அவர் உலக இலக்கியச் சவைவர்களினால் மாமேதையாகக் கொண்டாடப்படுகின்றார்.

அவருடைய இலக்கிய மேதைமை தமிழ் இலக்கியச் சவைவரை உரிய முறையிலே சென்றடைதல் வேண்டும் என்பதை என் இலக்கிய ஊழியமாக கடந்த ஒரு தசாப்தத்திற்கு மேலாகப் பயிலுகின்றேன். அவர் கதைகள் பெரும்பாலான வற்றைத் தொகுத்து, காத்திரமான ஒரு நூல்நிலையைப் பதிப்பாகக் கொண்டு வருதல் வேண்டும் என்கிற ஆசையின் நிமித்தமாகவே 'அனசன் கதைகள்' இவ்வாறு

வெளிவருகின்றது. அவருடைய சுயசரிதை 'என் வாழ்க்கை ஓர் அழகான கதை' தனித்தொகுதியாக வெளிவருகின்றது.

அனசனின் நினைவாக, ஈழத்தின் அடுத்த தலைமுறையினரின் சமூக - கல்வி அபிவிருத்தியை முன்னெடுப்பதற்காக அனசன் அறக்கட்டளை ஊடாக 'அனசன் நினைவு மையம்' ஒன்று நிறுவப்பட்டுள்ளது.

டேனிஷ் - தமிழ் உறவுகள் மிகத் தொன்மையானது. அவர்கள் தமிழர் தொடர்பினை ஏற்படுத்திய தரங்கம்பாடியிலே இரண்டு தினங்கள் தங்கி, அவர்கள் கட்டிய துறைமுகக் கோட்டையைப் பற்றி ஒரு குறும்படத்தினைச் சென்ற ஆண்டில் தயாரித்தேன். அப்பொழுது கிடைத்த தகவல்கள் மிக அரியன. அவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு, தரங்கம்பாடியைக் களமாகக் கொண்டு டேனிஷ்காரர் முன்னெடுத்த தமிழ்ப்பணிகள் குறித்து ஆய்வு நூல் ஒன்றினை எஸ்.பொவூடன் இணைந்து எழுதவும் திட்டமிட்டேன். அதனை என் 50வது பிறந்தநாளிற்கு கொண்டுவரலாம் என நினைத்துச் செயற்பட்டோம். ஆய்வுகள் நீள்வதினால் குறுகிய காலத்திலே பிரசுரித்தல் சாத்தியமற்றதாகியது. அடுத்த ஆண்டில் அதனை வெளியிடத் திட்டமிட்டுள்ளோம்.

அனசனின் நூல்களை உருவாக்குவதில் எனக்குத் துணை நின்றதுவும் நண்பர்கள் லாஸ்பாங் யெஸ்பெசன், சட்டத்தரணி ஹென்றிக் லூர்த், என் மனைவி பவானி ஆகியோருக்கும், என் இலக்கியக் குரு - வழிகாட்டி - தோழன் - தமிழறிஞர் எஸ். பொ. அவர்களுக்கும் என் நன்றிகள். என்னை என்றும் உற்சாகப்படுத்தும் டேனிஷ் தமிழ் உறவுகளுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

என் நூல்களை அழகிய முறையிலே நூலாக்கித் தருவதில் மித்ர வெளியீடு ஊழியர்கள் காட்டும் சிரத்தைகள் அசாதாரணமானவை. அவர்களுக்கு என் இதயபூர்வமான நன்றிகளைச் சொல்ல இந்நதச் சந்தர்ப்பத்தினைப் பயன்படுத்துதல் என் கடமை.

அன்புடன்

த. தர்மகுலசிங்கம்

MAAGEVEJ - 43
6600 VEJEN
Ph : 45 75 366409

அனசனிவீ சீவ சுரைசுவீ பறீரி

- கோவை ஞானி

ஆங்கிலத்தின் வழியே ஆண்டர்சன் என்பவரின் அற்புதக் கதைகளை நாம் படித்து வியந்திருப்போம். டேனிஷ் மொழியில் இருந்து இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் நேரே மொழி ஆக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. டேனிஷ் மொழியில் இவரது பெயர் அனசன். இனி இப்படித்தான் இவர் பெயரை நாம் சொல்லவேண்டும். ஆங்கிலேயர் நம் ஊர்ப்பெயர்களை அவர்களின் ஒலிப்புத் தேவைக்கேற்றபடி மாற்றி வைத்தார்கள். அடிமைப்புத்தியோடு அவற்றைக் கடைப்பிடித்தோம். அடிமைப்புத்தி என்ற உணர்வு இப்பொழுதுதான் நமக்கு ஏற்பட்டு வருகிறது. அதைக் களைந்து கொள்வதுதான் நம் சுதந்திரத்திற்கான வழி. அனசன் என்றே இனி சொல்வோம்.

அனசன் கதைகள் குழந்தைகளுக்கான கனவுக் கதைகள்; தேவதைக் கதைகள். இவை அனைத்தும் அற்புதக் கதைகள். குழந்தைகளுக்காக மட்டுமே இவர் இந்தக் கதைகளை எழுதினார் என்று சொல்ல முடியவில்லை. பெரியவர்களும் நுண்ணறிவோடு கொஞ்சம் முயற்சி செய்தால்தான் பல கதைகளைப் புரிந்து கொள்ளமுடியும். இந்தக் கதைகளைப் புரிந்துகொள்ள அழகுணர்வும், வியப்புணர்வும், அற உணர்வும் இருந்தால் மட்டும் போதாது. மெய்யியல் உணர்வுந்தான் தேவைப்படுகிறது. தமிழ்ச் சூழலில் இவ்வகைக் கதைகளின் தேவையை நாம் வற்புறுத்திச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

'நீங்கள் குழந்தைகள் ஆகாவிட்டால் தேவ அரசுக்குள் நுழையமுடியாது' என்று பெரியவர்களைப் பார்த்து இயேசுநாதர் கூறினார். குழந்தைகள் நெஞ்சில் கபடமில்லை; கள்ளத்தன மில்லை; வேற்றுமை உணர்வில்லை. பணத்திற்கோ அதிகாரத் திற்கோ அவர்கள் இன்னும் வசப்படவில்லை. பறவைகளோடும், விலங்குகளோடும் அவர்கள் பேசுகிறார்கள்; உள்ளம் திறந்து உறவு கொள்கிறார்கள். மலர்களின் அழகில் அவர்கள் சொக்கிப் போகிறார்கள். அவர்களோடு வானம் உறவாடுகிறது; தெய்வங்கள் பேசுகின்றன. வயது ஏற ஏற நாம் வலிந்து அவர்களை நம் உலகத்தினுக்குள் திணிக்கிறோம்; அவர்கள் நெஞ்சில் ஆணிகளை அறைகிறோம்! நாமும் ஒரு காலத்தில் குழந்தைகளாக இருந்தோம் என்பதை மறந்துவிட்டு அவசுமாகவும், ஆத்திரத்தோடும் அவர்களுக்குள் நம்மை, நம் அதிகாரத்தை, நம் உலகைத் திணித்து அவர்களை இறுக்குகிறோம்; திணறடிக்கிறோம்.

அனசன் நமக்கும் சேர்த்துத்தான் இந்தக் கதைகளைச் சொல்லுகிறார். ரோசாப் புத்ர தனக்காக வாழவில்லை. தன்னை மணமாக, அழகாக வைத்துத் தன் சூழலை மகிழ்விக்கிறது. ரோசாப் புத்ர அடியில் வாழும் நத்தை என்ன செய்கிறது? உலகம் பற்றி இதற்குக் கவலை இல்லை. தன் ஓட்டுக்குள் தன்னைச் சுருக்கிக் கொள்கிறது. அத்துடன் பெருமை பேசுகிறது. அனசன் நமக்குள் கேள்வி எழுப்புகிறார். நீங்கள் ரோசாப் புத்ரா? ஓட்டுக்குள் நத்தையா? வில்லோ மரம் புயலுக்கும் மின்னலுக்கும் வளைந்து கொடுத்துத் தன்னைக் காத்துக் கொள்கிறது. இறுமாந்து நிமிர்ந்து நிற்கும் கூலக் கோதுமைச் செடி மின்னல் தாக்க கரிந்து வீழ்கிறது. இங்கும் நமக்குள் கேள்வி; நாம் வில்லோ மரமா? கூலக் கோதுமைச் செடியா?

அழகான சிவப்புச் சப்பாத்துக்கள் கரேனுக்குக் கிடைத்தன. மாதா கோவிலின் முன் நின்ற ராணுவ வீரன் சப்பாத்துக்களை வியந்து சொன்னான். கரேன் உள்ளத்தில் என்னைவிட யாரழகு என்ற உணர்வு எழுகிறது. அவ்வளவுதான்! கோவிலில் எழுந்த இசை அவள் காதில் எழவில்லை. யார் முகமும் அவள் கண் களுக்குத் தெரியவில்லை. சப்பாத்துக்களோடு அவள் கால்கள் நடனமாடுகின்றன. கல்விலும், முள்ளிலும் அவளை இழுத்தடிக்கின்றன. தன் முனைப்பின் தொல்லை அவளுக்கே தாங்க முடியவில்லை. சம்மனசைக் கேட்டுக்கொள்ள, சப்பாத்துக்களோடுசுடிய

காலை சம்மனசு வெட்டியபிறகுதான் அந்தச் சிறுமிக்கு நிம்மதி ஏற்பட்டது. இக்கதை நம்மை ஆழமாகச் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது. புலன்கள் நம்மை இழுத்தடிக்கின்றன. உன்னைப்போல் யார் அழகு, யார் அறிவாளி என்று சொல்லி நமக்குள் நம் பெற்றோர் முதற்கொண்டு யார் யாரோ எதை எதையோ நமக்கு துருத்தி விடுகிறார்கள்; நமக்குத் தலைகால் தெரிவதில்லை. எனக்கு நிகர் யாரென்று ஆடுகிறோம்; ஆர்ப்பாட்டம் செய்கிறோம். ஏதாவது விபத்து நேர்ந்தாலொழிய தரைக்கு நாம் வருவதில்லை. தரைதான் பத்திரமான இடம் என்று தெரிந்துகொள்ள நமக்கு நாள் ஆகிறது; விபத்துகள் வேண்டியிருக்கிறது.

அரசனுக்கு நிகரான அறிவாளி ஒரு நாட்டில் இருக்க முடியுமா? அரசனின் தன்முனைப்பை துணி வணிகர்கள் தூண்டி விடுகிறார்கள். இறுதியில் பேரரசன் நிர்வாணக் கோலத்தில் நிற்கிறான். ஒரு குழந்தைதான் இதை அவனுக்குச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. சக்கரவர்த்தியின் நிர்வாணம் நாம் முன்பே படித்த கதைதான். அனுபவம் கூடும்பொழுது இந்தக் கதையின் அர்த்தப் பரிமாணங்கள் நமக்குள் கூடுகின்றன. இத்தொகுப்பி லுள்ள மேலும் சில கதைகளைப் படிக்கும்பொழுது அனசனுக்கு, அரசன் - இளவரசன் - இளவரசி என்றால் பிடிக்காது போலத் தோன்றுகிறது. பல பெரிய நாடுகளுக்கிடையில் அமுக்கப்பட்ட சிறிய நாடு டென்மார்க். அந்த நாடுகளோடு போட்டி போட்டு உலகில் தன் ஆதிக்கத்தை டென்மார்க்கால் கைப்பற்ற முடியவில்லை. அரசின் திமிர்த்தனம். அடங்கத்தான் வேண்டும். ஆதிக்க உணர்வுடன் என்றும் வெறிபிடித்தவன் எப்படி அறிவாளியாக இருக்கமுடியும்? ஆதிக்க உணர்வை அவனிப்பிருந்து களைந்து அவனை நிர்வாணப்படுத்துவதன் மூலம் அவனை ஆரோக்கிய முடையவனாக, மனிதனாக மாற்றமுடியும். முட்டாள் ஹான்ஸ் செத்த காகத்தை வைத்துத்தான் இளவரசியை வெல்லுகிறான்; அதிகாரியின் முகத்தில் களி மண்ணை அப்புக்கிறான். சாக்கடை நீரில் ஒரு துளியில் ஆயிரக்கணக்கான உயிர்கள் ஒன்றை மற்றது கொன்று மடிக்கின்றன. பூதக்கண்ணாடியில் தெரியும் இந்தக் காட்சி உண்மையில் டென்மார்க் தலைநகரில் வாழும் மக்களைப் பற்றிய கேலிச் சித்திரம். நவீன நாகரிகம் இப்படித்தான் நாசத்தை விதைக்கிறது. அனசன் நமக்கும் நம் காலத்திற்கும் மிக நெருக்கமாகத்தான் இருக்கிறார்.

இதுவரை நாம் பார்த்த கதைகள் ஒரு வகையில் நீதிக் கதைகள். இவை கலை உணர்வில் - அழகியல் உணர்வில் உஹுவைக்கப்பட்டவை என்ற காரணத்தால் இவை நம் நெஞ்சில் நேரே சென்று பதிக்கின்றன. கலை உணர்வின் ஆற்றல் என்பது இப்படித்தான் செயல்படுகிறது. அனசன் ஒரு பெரும் கலைஞர், மேதை. பாதிரியார் மாதிரி நீதி சொல்வது ஒரு கலைஞரின் நோக்கமாக இருக்கமுடியாது. வாழ்க்கையின் பரப்பு மிக விரிந்தது. மனித உள்ளத்தின் பரப்பும் ஆழமும் மிக விரிந்தவை. கடல் போல ஆழமும் அகலமும் கொண்டது மனித மனம். 'கடற் கன்னி' கதையின் அற்புதத்தை என்னவென்று சொல்வது? இவள் காதல் நெஞ்சில் எத்தனை கனவுகள்? காதலுக்காக இவள் தன் உறுப்பு களை இழக்கிறாள். இவளுக்கு அழிவில்லாத ஆன்மா - மனித ஆன்மா - வேண்டுமாம். இளவரசனைக் கொன்றால் இவள் முன்பு போல முழு வடிவத்தை எய்தலாம். இவளால் கொல்ல முடியுமா? முடியாது. உண்மைதான். இவள் மனித ஆன்மாவைப் பெற்று விட்டாள். இவள் இனி கடலில் மிதக்கும் நுரையாக மாட்டாள். இவளோடு சம்மனசுகள் கைகோர்த்துக் கொள்வார்கள். தம்பலினா எலிக்கண்டில் எப்படி வாழ்வாள்? தவளையை இவளால் தழுவிக்கொள்வது சாத்தியமா? மலருக்குள்ளிருந்து பிறந்தவள் இவள். மகரந்தம் உண்டு வளர்ந்தவள். பனிக்குளிரில் விறைத்துக் கொண்டிருந்த சிட்டுக்குருவியின் உடலிலே கதகதப்பு ஏற்றிச் சிட்டுக்குருவியை உயிர்ப்பிக்கிறாள். பட்டுப்பூச்சியாய் பறக்கிறாள். இன்னிசையாய் நெஞ்சில் தவழுகிறாள். சிட்டுக்குருவிகள் நமக்குள் சிறகடிக்கின்றன. மலர்கள் நமக்குள் தேன் சிந்துகின்றன. நாம் என்னவாகிறோம்? வானமாக, அலைகளாக, ஓடையாக, இசையாக நாம் மாறுகிறோம்: நாம் புதிய உயிராய்ப் பூக்கிறோம்.

ஒரு வகையில் மகுடக் கதையாய்த் திகழ்வது தாய். குழந்தையின் உயிரை மீட்கக் கிளம்புகிறாள் தாய். சாவித்திரியின் கதை நமக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. எமனைத் தாய் தூரத்துகிறாள். எதைக் கொடுத்தும் தன் குழந்தையின் உயிரை மீட்க வேண்டும். கேட்பதைக் கொடுக்கிறாள் தாய். இறுதியில் குழந்தையை உயிரோடு பெற்றாளா? என்னவாகிறாள்? எமன் அவள் குரலுக்குச் செவி சாய்த்தானா? நமக்குள் அதிர்ந்து போகிறோம். இந்தக் கதை நம்மைக் கொல்லுகிறது. கொல்லப்படுவதிலும் நாம் இன்புறுகிறோம். 'தீக்குள் விரலை வைத்தால் நினைதை தீண்டும் இன்பம்

தோன்றுதலா நந்தலாலா' என்ற பாரதி கண்ட தீயின் சுவையை நாம் உணருகிறோம். இந்தக் கதை நமக்குள் இருக்கும் எல்லைகளை யெல்லாம் சுட்டுப் பொசுக்கிவிடுகிறது. பாரதியின் வாக்கில் நாம் அமரராகின்றோம். கதையின் உச்சத்தில் நாம் துள்ளுகிறோம்; துடிக்கின்றோம். அனசனுக்கு நாம் எவ்வாறு நன்றி சொல்வோம்?

தமிழில் குழந்தை இலக்கியம் பெரிதாக வளர்ந்துவிடவில்லை. குழந்தைகளுக்கு நிறைய தின்பண்டங்கள், நிறைய உடைகள் கொடுத்து நாம் வளர்க்கும் அளவுக்கு குழந்தைகளின் அறிவை, நற்பண்புகளை, கலை உணர்வுகளை நாம் வளர்க்கவில்லை. அண்மைக் காலத்தில் நிலைமை மிகவும் கடுமையாகி உள்ளது. ஆங்கிலத்தை மற்றும் கனமான பலவகைப் பாடங்களை குழந்தையின் மூளைக்குள் திணிக்கிறோம். தனியார் கல்வி நிலையங்களிடம் குழந்தைகளை ஒப்படைத்துவிட்டோம். குழந்தையின் சுதந்திரத்தை, குழந்தைமையை அழிக்கிறோம். இவர்களை இயந்திரங்களாக மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். குழந்தைகளைக் கவரும் முறையில் கோட்டை கொத்தளங்கள் எனத் தொடங்கும் மாமக் கதைகளே குழந்தைகளுக்கு தரப்படுகின்றன. "சைக்கிள் பார்" "மோட்டார் பார்" என்ற மலினப் படுத்தப்பட்ட கவிதைகள் குழந்தைகளுக்கு தரப்படுகின்றன. தெய்வபக்தி உட்படவேண்டும் என்ற முறையில் மூடநம்பிக்கைகளுக்கு ஆக்கம் தரும் முறையில் குழந்தைக் கதைகள் தரப்படுகின்றன. புதிய முயற்சிகளும் இல்லாமலும் இல்லை. இத்தகைய குறைபாடுகளை அனசனின் கதைகள் தீர்க்குமென நாம் நம்பலாம். அனசனின் கதைகளின் வழியே நம் குழந்தைகள் கலை உணர்வை உச்சஅளவில் பெறமுடியும். அனசன் கதைகள் பெரியவர்களை மனத்தில் வைத்துத்தான் எழுதப்பட்டன என்ற கவனத்துடன்தான் குழந்தைகளுக்கு இக்கதைகளைத் தரமுடியும்.

இன்றைய தமிழ்ச்சூழலில் அனசனின் அற்புதக் கதைகள் புதியதாய், பெரியதாய் வரவேற்றைப் பெறும். இறுகிப்போன யதார்த்தத்தில் இருந்து நம்மை விடுவித்துக்கொள்ள இந்த அற்புதக் கதைகள் நமக்கு உதவும். நமக்குள் இருக்கிற தற்பெருமைகளை, தன்முனைப்புகளைத் தளர்த்திக்கொள்ள இக்கதைகள் உதவும். அனசன் கத்தோலிக்க கிறித்துவர். கலை உணர்வில் நிறைந்தவர். மைக்கேலோ, பேனாவோ படைப்புகளைத் தரவில்லை. இறைவன் படைப்பாளிக்க உள்ளிருந்து எழுதுகிறார்.

நவீனத்துவவாதிகள், எழுத்தாளனுக்கு உள்ளிருந்து, மொழியாக இருந்து சமூகம் எழுத்தாளனின் வழியே தன்னை எழுதிக் கொள்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். இங்கும் அனசன் நம் காலத்திற்கும் நெருக்கமாக இருக்கிறார்.

நவீனத்துவம் என்றும் பின் நவீனத்துவம் என்றும் இன்று நாம் பேசத் தொடங்கியுள்ளோம். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் நவீனத்துவம் - பின் நவீனத்துவம் என்ற அலைகளும், பேரலைகளும் எழுந்திருப்பதாய் தெரிய வந்தாலும், எல்லாக் காலங்களிலும் மனித வாழ்வுக்குள் இவற்றின் வீச்சுக்களை நாம் பார்த்து வருகிறோம். அனசனின் நிழல் கதை பின் நவீனத்துவத்தின் முழு வீச்சை வெளிப்படுத்துகிறது. நம்மை பலமுறை புரட்டிக்கொண்டால்தான் கதையின் பன்முகப் பரிமாணங்கள் நமக்குள் வசப்படும். தவிர அனசனின் கதைகள் நம் மரபோடும் ஒத்து ஓடுகின்றன. மன்மதன் (கதையில் வரும் அமேர்) குறும்புக் காரன். நம் புராணக் கதைகளில் இவனை எத்தனையோ முறை பார்த்திருக்கிறோம். கடற்கன்னியும் நம் கதைகளில் வந்தவள். தீக்குச்சிப் பெண் எல்லாக் காலங்களிலும் நமக்குள் எரிந்து கொண்டிருக்கிறாள். ரோசாப் புதரையும் நத்தையையும், சப்பாத்துப் பெண்ணையும் நமக்குள் அடிக்கடி சந்திக்கிறோம். அனசனின் கதைகள் மூலம் நாமும் குழந்தைகளாகி பறவைகளோடும், மலர்களோடும் பாடியாடுவதில் நமக்கு என்ன தடையிருக்க முடியும்? அனசனுக்கும் அவர் கதைகளை நேரிடையாக மொழியாக்கம் செய்து நமக்குத் தந்த ஆசிரியர் த. தர்மகுலசிங்கத்திற்கும், தமிழின் ஆக்கங்கருதி இத்தொகுப்பை வெளியிட்டவர்க்கும் நம் நன்றிகளை எவ்வாறு தெரிவித்துக்கொள்வது சாத்தியம்? நம் குழந்தைகளுக்கு இத்தொகுப்பை வாங்கித் தரலாம். குழந்தைகளோடு அமர்ந்து இவற்றைப் படிப்போம். குழந்தைகள் மனத்தில் இக்கதைகளைப் பதித்து வைப்போம். இவை வித்துகள். காலத்தில் இவை தளைக்கும். ஒன்றுக்குப் பத்தாய், நூறாய், ஆயிரமாய் இவை விளைச்சல் தரும். இவை தமிழனை வாழ்விக்கும்.

அணிநூறா

தமிழ் மொழியின் உலகளாவிய தன்மைக்குப் புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்கள் புதிய பரிமாணம் ஒன்றினைத் தந்து வருகின்றார்கள் என்பதும், அதிலே முயற்சிகள் எமது மொழிக்கும் எமது இனத்துவ அடையாளத்துக்கும் மெருசலட்டு கின்றன என்பதும் நான் ஐரோப்பாவில் வாழ எத்தனித்த குறுகிய காலத்தில் கண்டறிந்த உண்மைகள். இவ்வண்மைகளை உரத்துச் சொல்லி, உலகளவில் உற்சாகம் ஊட்டி வரும் எழுத்தாளர் எஸ். பொ அவர்களின் டென்மார்க் இலக்கியப் பயணமே நண்பர் திரு. தர்மகுலசிங்கம் அவர்களுடன் எனக்குப் பரிச்சயம் ஏற்பட ஏதுவாயிற்று.

டென்மார்க் நாட்டின் மண்வளம், மக்களினது மானிட நேயம், மரபுகளை கேள்விக்குட்படுத்தும் மாண்பு என்பவற்றால் கவரப்பட்டு வந்த எனக்கு, தமிழ் இலக்கியம் படைப்போர் இங்கு செறிந்து வாழ்கின்றார்கள் என்ற தகவலும், சிதறுண்ட வாழ்க்கையையும் சீரமைத்து, சிந்தனை வளம் பெருக்கும் பணியினை தர்மகுலசிங்கம் போன்றோர் ஆற்றுகிறார்கள் என்பதும் மனதுக்கு மகிழ்வினையும் உற்சாகத்தையும் தந்தது. தன் இலக்கியப் பின்னணியையும், படைப்பாற்றல், மொழித்திறன் என்பவற்றையும் நன்கு இணைத்து, புகந்த சமுதாயத்தினிடையே புரிந்துணர்வினை ஏற்படுத்தும் புதிய முயற்சிகளிலும் இவர் ஈடுபட்டு வருவதை நான் அறிகிறேன். அந்த வகையில் இக்கதைத் தொகுப்பு வெளியீட்டு முயற்சியை மெச்சுகிறேன். வரவேற்று வாழ்த்துகிறேன். பெருமை அடைகிறேன்.

ஹன்ஸ் கிறிஸ்தியன் அனசன் டேனிஷ் மக்களின் தேசியச் சொத்து. அவரது கதைகள் குழந்தைகளுக்காகப் புனையப்பட்டவை போலத் தோன்றினாலும், அன்றாட வாழ்க்கையில் அனைவருக்கும் பயன்தரும் ஆழமான சிந்தனைகளையும், சமூக நீதிகளையும் தளமாகக் கொண்டவை. நாம் சிறுவராகப் பாடிப் பழகிய பருத்தித்துறையில் முட்டை விற்ற பவளக்கொடியின் கதையும் அனசனின் படைப்பொன்றினைத் தழுவியது என்பது ஒருபுறமிருக்க, அவரது சிவப்பு சப்பாத்துக்கள் போன்ற கருத்தாழம் மிக்க கதைகள் நவீன வணிகமய

உலகின் நன்னடத்தைக்குப் பாடம் புகட்டவல்லவை என்பதால் புதிய முகாமைத்துவ பயிற்சி நூல்களிலும் இவை இன்று இடம் பெறுகின்றன.

அனசனின் பலநூறு படைப்புக்களில் தெரிந்தெடுத்த பலவற்றை மூலமொழியிலிருந்து தமிழாக்கித் தந்துள்ள ஆசிரியர் தர்மகுலசிங்கம் அவர்கள் வெளியிடும் கதைத் தொகுதி இது. எம்மையும், எமது மொழி யினையும் வளம் பெற வைக்கும் இம்முயற்சி தொடருதல் வேண்டும். அனசனது அமரகதைகள் அனைத்துமே தமிழில் வந்து சேரவேண்டும். அத்தோடு நின்றுவிடாமல் தீரு. தர்மகுலசிங்கம் போன்று தாய்மொழிக்கப்பால் தளம் அமைத்துள்ள எழுத்தாளர்களுக்குரிய பொறுப்பு இன்னொன்றும் உள்ளது. வெறும் புகலிடம் தேடிவந்தவர்களாகவே எம்மை எடைபோடும் அந்நிய சமூகங்களிடையே வாழும்போது எமது இனத்தின், பண்பாட்டின், தமிழ்த்துவத்தின் ஆழ, அகலங்களை அவர்களுக்குப் புரிய வைக்கும் ஒரு முயற்சியாக எமது இலக்கிய அம்சங்களை அவர்களது மொழிகளில் படைக்கவும், மொழியாக்கம் செய்யவும் முடியும். விடுதலை வேட்கையும், புலம்பெயர் வாழ்க்கையின் உணர்வுகளும் எத்தனையோ வடிவங்களில் எம்மிடையே உருவாக்கம் பெறும் இவ்வேளையில் இந்த முயற்சி எடுக்கப்படுவதால், அதுவும் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியத்துக்கு பெரும் செலவிடும் வளம் மிக்க இஷ்குந்திநேவிய நாடுகளில் இது மேற்கொள்ளப்படுவதால் எம்மைப் பற்றிய புரிந்துணர்வும், எம்மிடையே உறவுகளும் மேம்படும். இங்கு வளரும் எம் இளம் தலைமுறையினரின் எதிர்காலம் பலமுள்ளதாய் இருக்கும். மலரப் போகும் எம் தேசத்தின் மனச்சிமை இங்கேயும் வலுப்பெறும். அனைவரும் பயனடைவோம்.

த. தர்மகுலசிங்கம் அவர்களின் தமிழ்ப் பணி தளர்வின்றித் தொடர வாழ்த்துகிறேன்.

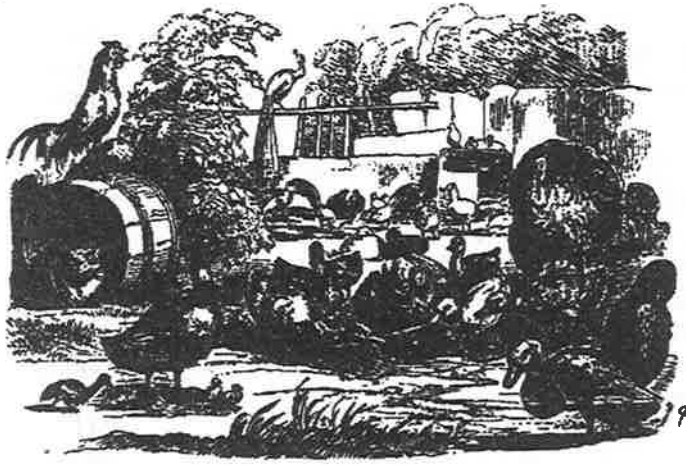
கலாநிதி ந. சிறீஸ்கந்தராஜா
பேராசிரியர்.

உச்சாலா பல்கலைக்கழகம்
உச்சாலா
கவீடன்

உள்ளகர

அவடைசண வாத்துக்குச்சு / <i>Den grimme Aelling</i>	21
தையியமான வெள்ளியப் போர்வீரன் / <i>Den Standhaftige Einsoldat</i>	36
தாய் / <i>Historien om en Moder</i>	42
சக்கரவர்த்தியின் புதிய ஆடைகள் / <i>Keiserens nye klæder</i>	50
யூதச் சிறுமி / <i>Jødepigen</i>	57
தம்பலினா / <i>Commelise</i>	63
பாட்டி / <i>Bædstemoder</i>	78
நீர்த்துளி / <i>Vanddråben</i>	81
பூரணமெய் / <i>Det er ganske vist!</i>	84
பழைய தெரு விளக்கு / <i>Den gamle gadelygte</i>	88
ஏதாகிலும் / <i>Noget</i>	100
கடற் கன்னி / <i>Den lille Havfrue</i>	110
மகா சோகம் / <i>Kjertesorg</i>	137
சிவப்புச் சப்பாத்துகள் / <i>De røde sko</i>	140
மகிழ்வான குடும்பம் / <i>Den lykkelige familie</i>	148
உயரப் பாய்ச்சல்காரர் / <i>Springfyrene</i>	154
எதற்கும் உபயோகமற்றவள் / <i>Hun duede ikke</i>	157
நிழல் / <i>Skyggen</i>	167
ஊமைப் புத்தகம் / <i>Den stumme Bog</i>	182
காதலர்கள் / <i>Kjærestefolkene</i>	185
குறும்புச் சிறுவன் / <i>Den uartige Dreng</i>	189
வெள்ளி நாணயம் / <i>Sølvskillingen</i>	193
சிறிய தீக்குச்சிப் பெண் / <i>Den lille Pige med Svovlstikkerne</i>	200

வராட்டியின்மீது நடந்த சிறுமி / <i>Pigen, som traadte paa Brødet</i>	204
முட்டாள வறான்ஸ் / <i>Klods - Hans</i>	218
பன்றி உண்டியல் / <i>Pengegrisen</i>	225
ஓர் ஆயிரம் ஆண்டுகளில் / <i>Om Aartusinder</i>	230
பறக்கும் பெட்டி / <i>Den flyvende Kuffert</i>	233
நத்தையும் ரோசாப்பதரும் / <i>Sneglen og Rosenhækken</i>	242
ஓர் ஆண்டின் கதை / <i>Aarets Historie</i>	246
தேநீர் பாண்டம் / <i>Theepotten</i>	260
பேனாவும் மைக்கூடும் / <i>Pen og Blækhuus</i>	263
மூத்த தாய்மரம் / <i>Hyldeboer</i>	267
கூலக் கோதுமை / <i>Boghveden</i>	278
வண்டு / <i>Skarnbassen</i>	281
அயல் குடும்பத்தார் / <i>Nabofamilierne</i>	293
ஒரு வேறுபாடு உள்ளது / <i>Der er Forskjel</i>	305
பனிஅரசி <i>Snedronningen</i>	
i. <i>Der handler om spejlet og stumperne</i>	311
ii. <i>En lille dreng og en lille pige</i>	314
iii. <i>Blomsterhaven hos konen, som kunne trolddom</i>	322
iv. <i>Prins og Prinsesse</i>	332
v. <i>Den lille røverpige</i>	342
vi. <i>Lappekonen og finnekonen</i>	349
vii. <i>Hvad der skete i snedronningens slot og hvad der siden skete</i>	354
டேனிஷ் கதை மேதையும் இக் கதைகளும்	360

அவலட்சண வாத்துக்குஞ்சு

Den grimme Aelling

நாட்டுப்புறம் மிக அழகாக இருந்தது. அது கோடைகாலம். தானிய வயல்கள் மஞ்சளாகக் காட்சி தந்தன. ஓட்ஸ் தானியம் பச்சையாகத் தெரிந்தது. வைக்கோல், பசுமையான புல்வெளிகளில் போர்களாகக் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. கொக்கு தனது நீண்ட சிவப்புக் கால்களின்மீது நடமாடிக்கொண்டே எகிப்திய மொழியை உளறிக் கொண்டிருந்தது. அந்த மொழி அதனுடைய அருமைத் தாயிடமிருந்து அது கற்றிருந்தது. வயல்வெளிகளையும் புல்வெளிகளையும் சுற்றிப் பெருங்காடுகள். அந்தக் காடுகளின் மையத்தில் ஆழமான பரந்த ஏரிகள் இருந்தன. ஆமாம், உண்மையில் நாட்டுப்புறம் ரம்மியமானதே! சூரிய வெளிச்சத்திற்கிடையில் ஆழமான கால்வாய்கள் சூழ்ந்த ஒரு பழைய பண்ணை இருந்தது. நீரின் அடிமட்டம் வரை கட்டப்பட்டிருந்த சுவர்களிலிருந்து பெரும் 'பர்டாக்' செடிகள் வளர்ந்திருந்தன. அவற்றுள்

அனாதை கதைகள்

மிக உயர்ந்த ஒன்றின் கீழ், சிறு குழந்தைகள் நேராக நிமிர்ந்து நிற்கக் கூடிய அளவுக்கு அவை வளர்ந்திருந்தன. அடர்த்தியான காட்டின் உட்பகுதியில் இருப்பதைப் போலவே இங்கு அவை அடர்த்தியாக, கரடுமுரடாகக் காணப்பட்டன. இங்கேதான், தன் குஞ்சுகளைப் பொரிப்பதற்காக அடைகாத்துக்கொண்டு ஒரு வாத்து தன் கூட்டில் உட்கார்ந்திருந்தது. ஆனால், குஞ்சுகள் வெளிவருவதற்குள் அது மிகவும் சோர்ந்து போய்விட்டது; அதன்பிறகு, அதை மற்ற வாத்துக்கள் பார்க்க வருவதும் குறைந்துவிட்டது. மற்ற வாத்துக்கள், அது இருக்குமிடம் வரை ஓடிவந்து பர்டாக் செடியின்கீழ் உட்கார்ந்துகொண்டு அந்த வாத்துடன் வம்பளந்து கொண்டிருப்பதைவிட கால்வாய்களில் நீந்திக் கொண்டிருப்பதை மிகவும் விரும்பின.

கடைசியில், ஒன்றையடுத்து மற்றொன்றாக முட்டையோடுகள் வெடித்துத் திறந்தன. “பியீப்! பியீப்!” என்று கத்திக் கொண்டே எல்லா முட்டைகளிலிருந்தும் சின்னஞ்சிறு வாத்துக் குஞ்சுகள் தங்கள் தலைகளை வெளியே நீட்டின.

“க்வாக்... க்வாக்” என்று அவை சொல்லின. முடிந்தவரை ஓங்கி முட்டைகளைத் தட்டி உடைத்துக்கொண்டு எல்லாம் வெளியே வந்தன. பச்சை இலைகளுக்கு அடியில் தங்களைச் சுற்றி எல்லாப் பக்கமும் பார்த்தன; பச்சை கண்களுக்கு நல்லது, குளுமை என்பதால் விரும்புகின்றவரை பார்க்கத் தாய் அனுமதித்தது.

“இந்த உலகம் எவ்வளவு பரந்து இருக்கிறது!” குஞ்சுகள் கூறிக்கொண்டன. முட்டைகளுக்குள் இருந்ததைவிட இங்கு அவற்றுக்கு நிச்சயமாகப் பரந்த இடம் கிடைக்கும்.

“இதுதான் மொத்த உலகமென்று நினைக்கிறீங்களா?” தாய் கேட்டது. “தோட்டத்தின் மறுபக்கத்துக்கு அப்பாலும் நெடுந் தொலைவு அது பரந்துகிடக்கிறது. மதகுரு மடத்துக்குள்ளாகவுங் கூட அது நீண்டு பரந்துகிடக்கிறது. இன்னும் இதுவரைக்கும் நான் அங்கு போனதே கிடையாது. நீங்கள் எல்லாரும் வெளியே வந்து சேந்துட்டீர்களென்று நினைக்கிறேன்,” சொல்லிக்கொண்டே எழுந்து நின்றது. “இல்லை; எல்லாம் வரவில்லை. பெரிய முட்டை அப்படியேதான் இருக்கிறது. இன்னும் எவ்வளவு நேரம் எடுத்துக் குமோ தெரியாது. உண்மையிலேயே அதனால் நான் களைத்துப் போனேன்!” மீண்டும் உட்கார்ந்து கொண்டது.

அதைப் பார்க்க வந்த ஒரு வயதான வாத்து கேட்டது: “அப்புறம்... எல்லாம் எப்படியிருக்கிறது?”

தர்மகுலசீங்கம்

“ஒரு முட்டையுடன் நீண்ட நேரமாகிறது,” உட்கார்ந்திருந்த வாத்து கூறியது. “இது வெடிக்குதில்லை. மற்றக் குஞ்சங்களைப் பார். குஞ்சங்களெல்லாம் பாக்க ரொம்ப அழகானவை, இல்லையா? எல்லாம் அப்பன் மாதிரியே. அந்தக் கெட்டவன், என்னை வந்து பாக்கவேயில்லை.”

“அந்த உடையாத முட்டையைக் கொஞ்சங்காட்டு, நான் பார்க்கிறேன்,” என்று கேட்டது வயதான வாத்து. “என்ன நம்பு, இது வான்கோழி முட்டை. நான்கூட இப்படி ஒருமுறை ஏமாற்றப் பட்டேன். அந்தக் குஞ்சுகள் தொல்லை பிடித்ததுகள். நமக்குக் கவலைதான் அதிகம்; தண்ணீரைக் கண்டால் அவை பயப்படும். என்ன முயன்றும் அவற்றைத் தூண்ட முடியவில்லை. நான் சத்தம் போட்டேன்; ஒண்ணும் பயனில்லை. எங்கே, அந்த முட்டைய நான் பார்க்கிறேன். ஆமாம். இது வான்கோழி முட்டைதான்! இது அங்கேயே கிடக்கட்டும். மற்றக் குஞ்சங்களுக்கு நீந்தக் கத்துக்கொடு.”

“நான் இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் உட்காரலாம் என்று நினைக்கிறேன்,” என்று கூறியது வாத்து. “நீண்ட நாள்களாக உட்கார்ந்திருந்துட்டேன். இன்னும் சிலநாள் உட்கார்ந்து பார்க்கலாம்.”

“உன் விருப்பம் போல செய்,” என்று கூறி, வந்த வாத்து சென்றது.

கடைசியில் அந்த பெரிய முட்டையும் வெடித்தது. “பியீப்! பியீப்!” என்று கத்தியபடியே அதிலிருந்த குஞ்சு மெதுவாக வெளியே வந்தது. அது மிகவும் பெரியதாகவும் அவலட்சணமானதாகவும் இருந்தது. வாத்து அதனைப் பார்த்தது.

“இது மிகப் பெரிய வாத்துக்குஞ்சு,” அது கூறிக்கொண்டது! “மற்ற எதுவுமே இதுபோல இருந்ததில்லை. இது உண்மையிலேயே வான்கோழிக் குஞ்சாக இருக்குமோ? இப்போ உடனே அதைக் கண்டுபிடித்தாக வேண்டும். நானே அதனைப் பிடித்துத் தள்ள வேண்டி இருந்தாலும், அது தண்ணீருக்குப் போகவேண்டும்.”

மறுநாள் காலநிலை மிக நேர்த்தியாகவும், நல்ல வெளிச்சத் தோடும் இருந்தது. பசுமையான மரங்களின்மீதும் சூரியன் பிரகாசித்தான். தன்னுடைய எல்லா குஞ்சுகளையும் அழைத்துக் கொண்டு தாய் வாத்து கீழிறங்கி தண்ணீருக்கருகில் சென்றது. நீர் சிதறியடிக்கும்படியாக தாய் வாத்து தண்ணீரில் குதித்தது. “குவாக்! குவாக்!.. வாங்க வாங்க” என்று அழைத்தது. ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எல்லா குஞ்சுகளும் நீரில் பாய்ந்தன. தண்ணீருக்குள் தலையோடு மூழ்கி அவை முதலில் தத்தளித்தன; பிறகு சமாளித்துக்கொண்டு உடனே நீருக்கு மேல் வந்து நன்றாக நீந்தத் தொடங்கின; அவற்றின்

அரசன் கதைகள்

கால்கள் தாமாகவே நீரில் அலைந்தன. எல்லாமே நீரில் நீந்திக் கொண்டிருந்தன. கடும் சாம்பல் நிற அவலட்சணமான வாத்துக் குஞ்சும் அவற்றுடன் நீந்தியது.

“இல்லை, இது வான்கோழி அல்ல,” தாய் வாத்து கூறியது. “பாரு, அது எவ்வளவு நன்றாகத் தன் கால்களைப் பயன்படுத்துகிறது. அதனால் எப்படி நிமிர்ந்து நிற்க முடிகிறது. இது என் சொந்தக் குழந்தைதான்! சரியாக அதனைப் பார்த்தால், ஒட்டு மொத்தமாக அது அழகாதான் இருக்கிறது. குவாக்! குவாக்! என் கூட வாங்க. இந்த பரந்த உலகத்துக்கு உங்களை அழைத்துப் போகிறேன். கோழிப்பண்ணை முற்றத்தில் உங்களை எல்லாருக்கும் காட்டப் போகிறேன்; ஆனால், எல்லாரும் என்னை ஒட்டியே வாருங்கள். அப்பொழுதுதான் யாரும் உங்களை மிதிக்க மாட்டார்கள். பூனைகளைப் பற்றி எச்சரிக்கையாக இருங்கள்...”

அவை கோழிப்பண்ணை முற்றத்திற்கு வந்தன. அங்கு ஒரு பெரும் கலவரமே நடந்து கொண்டிருந்தது. இரண்டு குடும்பங்கள் ஒரு விலாங்கு மீன் தலைக்காக சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் கடைசியில் ஒரு பூனை அதைக் கௌவிக் கொண்டது.

“பார்த்தீர்களா, உலகம் இப்படித்தான் இருக்கிறது!” தாய் வாத்து கூறியது. அது தன் அலகை கூர்மைப்படுத்திக் கொண்டது. தாய் வாத்தும் விலாங்கு மீனின் தலையை விரும்பிற்று. “உங்கள் கால்களை மட்டும் பயன்படுத்துங்கள்.” தாய் வாத்து கூறியது. “எப்பொழுதும் சுறுசுறுப்பாக இருக்கவேண்டும். அந்த வயசான வாத்து வந்தால், அதுக்கு நீங்கள் தலை வணங்கவேண்டும். அது தான் இங்கு இருக்கிறவர்களிலே மிகவும் வயதானது; அது ஸ்பானிய வம்சாவளியிலே வந்தது — அதனால்தான் அது கொழு கொழுவென்று இருக்கிறது; அதன் காலைச்சுற்றி ஒரு சிவப்பு பட்டை இருக்கிறது. உங்கள் கண்ணுக்குத் தெரிகிறதா? அது மிகவும் சிறப்பான ஒன்று. ஒரு வாத்து அனுபவிக்கக்கூடிய பெருமைக் குரிய தனிச்சிறப்பு; அந்த வாத்தை யாரும் இழக்க விரும்பவில்லை என்பதைத்தான் அது குறிக்கிறது. அதை வைத்துத்தான் மனிதர்களும் மிருகங்களும் அதை அடையாளம் காணலாம். ஆட்டிக் கொண்டு நில்லுங்கள். உங்கள் பெருவிரலைத் திருப்பாதீர்கள். சரியாக வளர்க்கப்பட்ட வாத்து அப்பாவையும் அம்மாவையும் போல பெருவிரல்களை வெளிப்பக்கமாகத் திருப்பவேண்டும் தெரியுமா? இப்போது உங்க கழுத்தை வளைத்துச் சொல்லுங்கள், குவாக்! குவாக்!”

அவை அப்படியே செய்தன; ஆனால் சுற்றியிருந்த மற்ற வாத்துக்கள் அவற்றைப் பார்த்து உரக்கக் கத்தின.

தர்மகுலசிங்கம்

“அங்கே பாருங்கள்! நாம் ஏற்கனவே படும் தொல்லை போதாதென்று இப்பொழுது இவற்றை வேறு சகிக்கவேண்டும். ச்சீ- வாத்துக் குஞ்சா அது? எப்பிடியிருக்கிறது பாருங்கள்; பார்க்கச் சகிக்கவில்லை!” சட்டென்று ஒரு வாத்து பறந்து வந்து அதன் கழுத்தைக் கடித்தது.

“அதைச் சும்மா விடுங்கள்” தாய் வாத்து கூறியது; “அது யாருக்கும் எந்த தொல்லையும் தராது.”

“அது சரி, ஆனால் அது மிகப் பெரிசாவும் விநோதமாவும் இருக்கிறதே,” கழுத்தில் கடித்த வாத்து கூறியது; “அதனால் அதை இப்பவே அடக்கி வைக்க வேண்டும்.”

“அங்கே இருக்கும் அழகான குஞ்சுங்களும் இந்த அம்மா வுடையதுதான்,” காலைச் சுற்றி சிவப்புப்பட்டை பூண்டிருந்த வயதான மூத்த வாத்து கூறியது. “இந்த ஒன்றைத் தவிர மற்றெல்லாம் அழகானவையே. அது எப்படியோ தவறிப் பிறந்திருக்கிறது. அதைத் தாயால் மாற்ற முடியுமென்று நினைக்கிறேன்.”

“அதை ஒண்ணும் செய்யமுடியாது, என் சீமாட்டியே!” பதில் கூறியது தாய் வாத்து; “அது அழகாயில்லைதான். ஆனால் நல்ல மனசுடையது. எல்லாத்தையும் போல அது நன்றாக நீந்துகிறது. மற்றவற்றிலும் பார்க்க நன்றாக நீந்துகின்றது என்று கூடச் சொல் வேன். நாளாக ஆக இது அழகாகவும் சிறியதாகவும் வளரும் என நினைக்கின்றேன். இது முட்டைக்குள் அதிக காலம் இருந்ததினால் உரிய முறையிலே உருவாகவில்லை என்று நினைக்கிறேன்.” பின்னர் தாய் வாத்து அதன் கழுத்தில் தட்டிக்கொடுத்து அதன் இறகுகளை நீவிக் கொடுத்தது. “அதுவுமில்லாமல் இது ஓர் ஆண் குஞ்சு,” அது தொடர்ந்து கூறியது, “அதனால் இதைப்பற்றி அதிகமாகக் கவலைப் படத் தேவையில்லை. இது பலசாலியாக வளரும் என நினைக்கிறேன். அதற்கான அறிகுறியெல்லாம் இப்பவே தெரிகிறது.”

“மற்றக் குஞ்சுங்கள் எல்லாம் நளிளமாயிருக்கின்றன” என்று அந்த மூத்த வாத்து கூறியது. “வீட்டுக்குப் புறப்படுங்கள்; விலாங்கு மீனுடைய தலை கிடைத்தால் எனக்காக எடுத்து வரலாம்.”

இப்போது அவை வீட்டில் இருந்தன. ஆனால், கடைசியாக முட்டையிலிருந்து வெளியே வந்த அந்த அவலட்சண வாத்துக் குஞ்சை, மற்ற வாத்துகளும் கோழிக் குஞ்சுகளும் கடிப்பதும், பிடித்துத் தள்ளுவதும், இகழ்ச்சியாகப் பேசுவதுமாக இருந்தன.

“அது ரொம்ப பெரிசு” எல்லாமே கூறின. கூர்மையான பக்கவாட்டுக் கால்நகங்களோடு பிறந்த ஆண் வான்கோழி, அப்படி

அரசன் கதைகள்

பிறந்ததால் தான் ஒரு பேரரசன் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த அது, முழு வேகத்தில் விரைந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு கப்பலைப் போல கண்ணைப் பிளந்துகொண்டு பறந்து வந்து அந்த வாத்துக்குஞ்சின்மீது மோதியது. பிறகு கொரகொரவென்று கத்தி, முகத்தில் சிவப்பு நிறம் ஏற ஏறத் தலையை சிலிர்த்துக் கொண்டது. பாவம், அந்த வாத்துக்குஞ்சு, எங்கே நிற்கவேண்டும், அல்லது நடந்து நகர்ந்து கொள்ளவேண்டுமென்று அதற்குத் தெரியவில்லை; அவலட்சணமாகத் தோன்றியதால் மிகவும் விரக்தியாகவும் வருத்தமாகவும் இருந்தது. முற்றத்திலிருந்த எல்லாமே அதை இகழ்ச்சியாகக் கேலி செய்தன.

இப்படித்தான் முதல்நாள் கழிந்தது; அதன் பிறகு நிலைமை மோசமாகி, மிக மோசமானது. பாவம், அந்த அப்பாவி வாத்துக்குஞ்சு மற்ற எல்லாவற்றாலும் சீண்டப்பட்டு, தொல்லைப்பட்டது; அதன் கூடப்பிறந்த சகோதர சகோதரிகளுக்கூட அதன்மீது மிகவும் கோபம் கொண்டிருந்தன. அவை, “அசிங்கப் பிறவியே, பூனை உன்னைப் பிடித்துப்போனால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்,” என்று கூறின. தாய் வாத்து கூறியது, “நீ எங்கெயாவது தொலைந்து போயிடேன்!” வாத்துக்கள் அதைக் கொத்தின; கோழிகள் அதைத் தாக்கின; கோழிகளுக்கும் வாத்துக்களுக்கும் பண்ணையிலிருக்கும் மற்ற பறவைகளுக்கும் தீனி போடும் பெண்கூடத் தன் காலால் அதை எட்டி உதைத்தாள்.

இவற்றைத் தாங்கமுடியாத அந்த வாத்துக்குஞ்சு, அங்கிருந்து ஓடி, பின்பு வேலையைத் தாண்டிப் பறந்துசென்றது; புதர்களுக்குள்ளிருந்த சிறு பறவைகள் பயத்தில் அலறியடித்துக்கொண்டு வெளியில் பறந்தன.

“இதெல்லாமே நான் மிகவும் அவலட்சணமாக இருப்பதினாலேதான்” என்று அந்த வாத்துக்குஞ்சு எண்ணிக் கொண்டது; பிறகு தன் கண்களை மூடிக்கொண்டு மேலும் தொலைவாகப் பறந்தது; பறந்து பறந்து கடைசியில், காட்டு வாத்துக்கள் வாழ்கின்ற பரந்த சதுப்பு நிலக் காட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தது. அங்கேயே அன்று இரவு முழுவதையும் கழித்தது; மிகவும் சோர்வடைந்து விரக்தியில் தளர்ந்து போயிருந்தது.

பொழுது புலரப் புலர காட்டு வாத்துக்கள் பறக்கத் துவங்கின; அவை தங்களின் புதிய கூட்டாளியைப் பார்த்தன.

“எந்த மாதிரியான பறவை நீ?” அவை கேட்டன. வாத்துக்குஞ்சு எல்லாத் திசைகளிலும் திரும்பிப் பார்த்து தன்னால் முடிந்த வரையில் தலையைக் குனிந்து கொண்டது. “நீ என்ன இவ்வளவு

தர்மகுலசிங்கம்

அருவருப்பாக, அசிங்கமாக இருக்கிறாய்,” எனக் காட்டு வாத்துக்கள் கூறின. “ஆனால் அதைப்பற்றி எங்களுக்குக் கவலையில்லை, எங்கள் கூட்டத்துலே யாரையும் கல்யாணஞ் செய்யாமல் இருந்தால் சரி.”

பாவம் அது! நிச்சயமாகத் தான் கல்யாணம் பற்றி நினைக்கக்கூட இல்லை. நாணல் புதருக்கிடையில் படுத்துக்கிடந்து, சதுப்புநிலத் தண்ணீர் கொஞ்சம் குடிக்கிறதுக்கு அனுமதி கிடைத்தால் போதும் என்று அது நம்பிக்கொண்டிருந்தது.

இப்படி அங்கு இரண்டு முழு நாள்களும் தங்கியிருந்தது; அதன்பிறகு எங்கிருந்தோ, அங்கு இரண்டு காட்டு நீர்வாத்துக்கள், சரியாகச் சொல்வதானால் இரண்டு காட்டு ஆண் நீர் வாத்துக்கள், அங்கே வந்தன. அவை சமீபத்தில்தான் முட்டையிலிருந்து வெளியே வந்திருந்தன. ஆகையினால், அவை அடக்கமில்லாதனவாகத் தோன்றின.

“இங்கே பார் தோழனே,” அதில் ஒன்று கூறியது. “நீ அவலட்சணமாக இருப்பதினாலே நான் உன்னை விரும்புகிறேன். நீ எங்கள்கூட வந்து, பயணம் போகும் பறவையாக இருக்க விரும்புகிறாயா? பக்கத்திலே, இன்னொரு சதுப்புநிலக் காட்டிலே, சில அருமையான இனிமையான காட்டு வாத்துக்கள் இருக்கின்றன— எல்லாமே கல்யாணம் ஆகாதவை. உன் எதிர்காலத்தை வளமாக அமைப்பதற்கு ஏராளமான வாய்ப்பிருக்கிறது. நீ எவ்வளவுதான் அவலட்சணமாக இருந்தாலும் சரி.”

“பிஃப்! பிஃப்!” வானமே அதிர்ந்தது; அந்த இரண்டு ஆண் காட்டு வாத்துக்களும் சதுப்புநிலத்தில் மடிந்துவிழுந்தன; தண்ணீர் ரத்தச் சிவப்பாக மாறியது. “பிஃப்! பிஃப்!” அந்த ஒலி மீண்டும் கேட்டது. காட்டு வாத்துக்கூட்டம் முழுவதுமே நாணல் புதர்களிலிருந்து எழுந்து பறந்தன. சற்று நேரத்தில் மற்றொரு துப்பாக்கி சுடும் ஒலி கேட்டது. அங்கு ஒரு பெரிய வேட்டையே நடந்து கொண்டிருந்தது. வேட்டைக்காரர்கள் சதுப்புநிலத்தைச் சுற்றி தாழ்ப் பதுங்கி காத்திருந்தார்கள். வேறு சிலர் நாணல் புதர்களைச்சுற்றி பரந்துகிடந்த மரங்களின் கிளைகளிலுங்கூட உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அடர்த்தியான மரங்களுக்கிடையிலிருந்து மேகங்களைப் போல நீலநிறப் புகை மேலே கிளம்பியது. நீரின் குறுக்காக நெடுந் தொலைவுக்குத் துப்பாக்கி ஒலியும் புகையும் அலைபாய்ந்தன; வேட்டை நாய்கள் நீரைச் சிதறடித்தவாறு சதுப்புநிலக் காட்டுக்குள் பாய்ந்தன. நாணலும் கோரைப்புற்களும் எல்லா பக்கங்களிலும் வளைந்து கொடுத்தன. இவையெல்லாம் அனாதை வாத்துக் குஞ்சுக்கு அதிக பயத்தைக் கொடுப்பனவாக இருந்தன! தலையைத்

அரசன் கதைகள்

திருப்பி தன் இறக்கைகளுக்குள் புதைத்துக்கொண்டது; ஆனால், அந்த நேரத்திற்குச் சரியாக ஒரு பெரிய பயங்கரமான நாய் வாத்துக்குஞ்சின் அருகில் வந்து நின்றது. அதன் நாக்கு வாய்க்கு வெளியே வந்து நீளமாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது; அதன் கண்கள் பயங்கரமாகவும் அருவருப்பாகவும் பளபளத்தன; வாத்துக்குஞ்சுக்கு எதிரில் மிக நெருக்கமாகத் தன் மூக்கைக் கொண்டு வந்து நீட்டியது. கூரான பற்களைக் காட்டியது. பிறகு பளக் பளக் என்று நீரைச் சிதறடித்தபடி, அதைக் கவ்விப்பற்றாமலே, நாய் மேலே சென்றது.

“ஆண்டவனுக்கே தோத்திரம்!” பெருமூச்சுவிட்டது வாத்துக்குஞ்சு. “நான் மிகவும் அவலட்சணமாக இருப்பதினால் நாய்கூட என்னைக் கடிக்க விரும்பவில்லை.” அதன்பிறகும் வெடியோசை நாணல் புதர்களுக்கிடையில் தொடர்ந்து சிறிப் பாய்ந்தும், அடுத்த தடுத்து துப்பாக்கிக்குண்டுகள் வெடித்துக் கொண்டிருந்தபோதும், அது மிகவும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தது. கடைசியில், பகல் கழிந்து மாலை நெருங்க நெருங்க வெடியோசை நின்று அமைதி நிலவத் தொடங்கியது; ஆனால் பாவம், அந்த வாத்துக்குஞ்சுக்குத் தலையைத் தூக்கக்கூட துணிவில்லை; சிலமணி நேரம் கழித்து மெதுவாகத் தலையைத் தூக்கி தன்னைச் சுற்றிலும் பார்த்தது. பிறகு தன்னால் முடிந்தவரை வேகமாக ஓடியோடி சதுப்புநிலக் காட்டைவிட்டு வெளியேறியது. வயல்வெளிகளையும் புல்வெளிகளையும் தாண்டி ஓடியது. அப்போது புயல்காற்று சிறிப் பாய்ந்து வீசத் தொடங்கியதால், ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்குப் போய்ச் சேர்வது மிகவும் சிரமமாக இருந்தது.

பின் மாலை நேரத்தில், வாத்துக்குஞ்சு, ஒரு சிறிய மிகவும் மோசமான நிலையிலிருந்த குடியானவன் குடிசைக்கு வந்து சேர்ந்தது; எந்தப் பக்கம் தான் விழவேண்டும் என்று அது தவித்துக் கொண்டிருந்ததினால், மிகவும் சீர்குலைந்த நிலையிலிருந்தும் அது விழாமல் நின்றுகொண்டிருந்தது. வாத்துக்குஞ்சைச் சுற்றிப் புயல் காற்று சீழ்க்கையொலியோடு சுழன்றடித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தத் தொல்லை பொறுக்கமுடியாமல் அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளும் வகையில் அந்தப் பாவப்பட்ட பிறவி தரையில் அழுத்தமாக அமர்ந்துகொண்டது; புயல்காற்று மேலும் மேலும் மோசமாகிக் கொண்டே போனது. பிறகு, கதவின் ஒரு மடிப்பு சற்று திறந்திருப்பதை அந்த வாத்துக்குஞ்சு கவனித்தது. அந்தக் கதவு சற்றுச் சாய்வாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்ததால் அதன் வழியாக வாத்துக்குஞ்சு நழுவி அறைக்குள் செல்லும் அளவுக்கு இடைவெளி இருந்தது; அவ்வழியில் உள்ளே நுழைந்துவிட்டது.

தர்மகுலசிங்கம்

அங்கு ஒரு பெண்மணி வாழ்ந்துவந்தாள். அவளுடன் அவளது செல்லப் பிராணிகளாக ஒரு ஆண் பூனையும், ஒரு பெட்டைக் கோழியும் கூட இருந்தன. அந்த ஆண்பூனையின் பெயர் சோனீ. அது உடலை வில்போல் வளைத்து உறுமும்; சில நேரங்களில் மின்னும் துகள்களைக்கூட அது வெளியேற்றும். அதற்காக அது தனது உடலின் மென் முடிகளை எதிர்வாட்டில் வருடும். பெட்டைக் கோழிக்கு அருமையான சிறிய குட்டைக் கால்கள். ஆகையினால் அது குட்டைக் காலி என்று அழைக்கப் படும்; நிறைய முட்டைகள் இடும். அந்தப் பெண்மணி அதைத் தன் சொந்த மகளைப் போலவே நேசித்தாள்.

காலையிலேதான் விநோதமான அந்த வாத்துக் குஞ்சை அவை கவனித்தன. உடனே ஆண் பூனை உறுமிற்று; பெட்டைக் கோழி கொக்கரித்தது.

“என்ன இது?” என்று கேட்ட அந்தப் பெண்மணி எல்லாப் பக்கங்களிலும் சுற்றிப் பார்த்தாள்; அவளால் சரியாகப் பார்க்க முடியவில்லை. ஆகையினால் இந்த வாத்துக்குஞ்சை, ஒரு கொழுத்த வாத்து என்றும், ஏதோ வழி தவறி வந்துவிட்டிருக்கிறது என்றும் எண்ணினாள். “இது ஒரு அரிய பரிசு!” என்று கூறிக் கொண்டாள். “இப்போ எனக்கு வாத்து முட்டைங்களுக்கூடக் கிடைக்கும். இது ஆண் வாத்து இல்லேன்னு நம்புகிறேன். கொஞ்ச நாளைக்கு வைத்திருந்து பாக்கலாம்.”

எனவே, அங்கே சோதனை முயற்சியாக வாத்துக் குஞ்சு மூன்று வாரங்களுக்கு அனுமதிக்கப்பட்டது; ஆனால் அது முட்டை எதுவும் இடவில்லை. ஆண் பூனை வீட்டு எசமானர் போலவும், பெட்டைக் கோழி வீட்டு எசமானி போலவும் இருந்தன; பெட்டைக் கோழி எப்போதும் சொல்லும், “நாங்களும் உலகமும்!” என்று. அவை இரண்டும் சேர்ந்து அரைப்பகுதி உலகம் என்று அது எண்ணியது. அதிலும் மிகவும் “நல்லபாதி” என்று எண்ணிக் கொண்டது. வாத்துக்குஞ்சு, மாறுபட்ட கருத்தோடு ஒருவர் இருக்கலாமே என்று நினைத்தது. ஆனால் பெட்டைக் கோழி அதை ஏற்றுக்கொள்ளவும் இல்லை; அனுமதிக்கவும் இல்லை.

“உன்னால் முட்டையிட முடியுமா?” பெட்டைக் கோழி கேட்டது.

“இல்ல.”

“அப்படியென்றால், நீ உன் வாயை மூடிக் கொண்டிருப்பது தான் நல்லது.”

அனசன் கதைகள்

அடுத்து ஆண்பூனை கூறியது, “உன் முதுகை உன்னால வளைத்து உறும் முடியுமா? மினுங்கும் பொருளை வெளியேற்ற முடியுமா?”

“முடியாது.”

“அப்படியென்றால் அறிவாளிகள் பேசும்போது, நீ உன் சொந்தக் கருத்து என்று எதையும் வைத்திருக்க முடியாது.”

வாத்துக்குஞ்சு ஒரு மூலையில் சோகமாக உட்கார்ந்து கொண்டது; அப்போது நல்ல புதியகாற்றும் சூரியஒளியும் உள்ளே பாய்ந்துவந்தன; நீரில் நீந்தவேண்டும் என்னும் ஒரு புதுமையான விருப்பம் ஒன்று தன்னை திடீரென்று பற்றிக் கொண்டது பற்றிப் பெட்டைக் கோழியிடம் சொல்லாமலிருக்க அதனால் முடிய வில்லை.

“உன்னப் பற்றி நீ என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?” பெட்டைக்கோழி கத்தியது. “உனக்கு செய்யிறதுக்கு வேலை ஒண்ணும் இல்லை, அதனாலதான் இப்பிட்யெல்லாம் உருப்படாத யோசனைகள் செய்து கொண்டிருக்கிறாய். உறுமு; அல்லது முட்டையிடு, எல்லாம் சரியாகப் போயிடும்.”

“ஆனால் தண்ணீரிலே நீந்துதல் எவ்வளவு ரம்மியமானது தெரியுமா!” வாத்துக்குஞ்சு கூறியது. “தண்ணீரைத் தலை வரையிலும் கொண்டு வந்து, அதன் அடிவரையிலும் முழுகி எழுவது மிக உற்சாகம் தருவதாக இருக்கும்.”

“ஆமாம், உண்மையிலேயே அது மகிழ்ச்சி தருவதாக இருக்கலாம்,” பெட்டைக் கோழி கேலி செய்தது. “உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது என்றுதான் நினைக்கிறேன். பூனையிடம் அதைப் பற்றிக் கேட்டுப்பாரு — நான் அறிந்த அதிபுத்திசாலியான மிருகம் அது — தண்ணீரில் நீந்துவதற்கோ அல்லது உள்ளே மூழ்கி எழுவதற்கோ அதற்கு விருப்பமா என்று கேளு; என்னைப்பற்றி நான் எதுவும் பேசமாட்டேன். நம் எசமானியை, அந்தக் கிழவியை, அவளைவிடப் புத்திசாலி இந்த உலகத்துலே வேறு யாருமே இல்ல, நீ நினைக்கிறாயா அவள் நீந்தவோ அல்லது தன் தலையைத் தண்ணீருக்குள் மூழ்கடிக்கவோ விரும்புவாள் என்று?”

“நீ என்னை விளங்கிக் கொள்ளவில்லை” என்று வாத்துக்குஞ்சு கூறியது.

“நாங்கள் உன்னை விளங்கவில்லையா? அப்பொழுது வேறு யார் உன்னைப் புரிந்துகொள்வார்களென்று சொல்லு? நான், என்னைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லமாட்டேன். ஆனால் அந்த

ஆண் பூனையை விடவோ, வீட்டு எசமானியை விடவோ நீ புத்தி சாலி என்று மட்டும் பாசாங்கு செய்யாதே; கர்வப்பட்டுக் கொள்ளாதே குழந்தை. உனக்குக் கிடைத்திருக்கிற எல்லாக் கருணைக்கும் நீ நன்றியோடு இருக்கவேண்டும். உனக்குத் தங்கிறதற்கு நல்ல வெதுவெதுப்பான அறை கிடைத்திருக்கிறது. நீ கற்றுக் கொள்வதற்குத் தேவையான புத்திசாலிகளான கூட்டாளிகள் கிடைத்திருக்கிறார்கள் இல்லியா? உனக்கு என்ன குறை? நீ பெரிய வாயாடி. உன்னுடன் உறவாடுவது மகிழ்வானதல்ல. நீ என்னை நம்பலாம். உன் நல்லதுக்குத்தான் சொல்றேன். உன்னாலே ஏற்றுக் கொள்ள முடியாததை நான் சொல்றேன்; இதன்மூலம் ஒருத்தருடைய உண்மையான நண்பர்கள் யாரென்று புரிந்துகொள்ளலாம். முட்டையிடுவதற்கோ அல்லது உறுமி உடம்பை வளைத்து மினுமினுப்பதை வெளியில் தள்ளுவதற்கோ நீ முயற்சி செய்தல் சேமமானது.”

“நான் இந்த பரந்த உலகத்திற்குள் போகலாம் என்று நினைக்கின்றேன்” என வாத்துக் குஞ்சு கூறியது.

“சரி... புறப்படு” என்று பெட்டைக் கோழி பதில் கூறியது.

வாத்துக் குஞ்சு புறப்பட்டு. வெளியேறியது. நீரில் நீந்தியது, பாய்ந்து மூழ்கியது. ஆனாலும், அதன் அருவருப்பான உருவத்தின் காரணமாக எல்லா மிருகங்களும் பறவைகளும் அதனைக் கேலி செய்து அவமதித்தன.

இப்போது இலையுதிர்காலம் வந்தது. காட்டிலிருந்த இலைகள் மஞ்சள் நிறமாக மாறின. பிறகு பழுப்பு நிறமடைந்தன; காற்று அவற்றைத் தன் விருப்பப்படி நடனமாட வைத்தது. வானத்தின் மேற்பகுதியில் மிகவும் குளிராக இருந்தது. மேகங்கள் மிகவும் தாழ்வாகத் தொங்கின. ஆலங்கட்டிகளாலும் பனித்துகள் களாலும் கனத்துக் காணப்பட்டன. வேலிமேல் நின்றுகொண்டு குளிர்ந்தாங்காமல் அண்டங்காக்கை கத்திக் கொண்டிருந்தது. “க்ராக்..! க்ராக்..!”. ஆமாம், இதை நினைத்தாலே ஒருவர் குளிரை உணர்ந்து கொள்வதற்கு போதுமாயிருந்தது. வாத்துக்குஞ்சுக்கு நிச்சயமாக இது நல்ல நேரம் இல்லை. ஒரு மாலை நேரம் — சூரியன் தன் அழகையெல்லாம் பரப்பிக் கொண்டிருந்த நேரம் — புதர்களிலிருந்து மிகவும் அழகும் கவர்ச்சியும் கொண்ட பறவைகளின் கூட்டம் மொத்தமாக வெளிவந்தது. அவை பளபளக்கும் வெண்மையில் திகழ்ந்தன. நீண்ட, எப்படி வேண்டுமானாலும் வளையும் சுழுத்துக்களைக் கொண்டிருந்தன; அவை அன்னப் பறவைகள். அவை மிகவும் விநோதமான ஓர் ஒலியை எழுப்பின.

அரசன் கதைகள்

தங்களது பெருமை மிக்க இறக்கைகளை முன்னோக்கி விரித்தன. குளிர்மிருந்த அந்நிலப் பகுதியைவிட்டு வெதுவெதுப்பான நிலங்களை நோக்கியும், மிகவும் பரந்தும் பனிமூடாததுமான ஏரிகளை நோக்கியும் பறந்து சென்றன. அவை உயரமாக, மேலும் உயரமாகப் பறந்து கொண்டேயிருந்தன! அவற்றைப் பார்க்கப் பார்க்க நமது வாத்துக்குஞ்சுக்கு மிகவும் புதுமையான உணர்வு ஒன்று பிறந்தது; சக்கரம் போல நீரில் மேலும் மேலும் அது வட்டமிட்டு அவற்றை நோக்கித் தன் கழுத்தை நீட்டியது. திடீரென்று தானே பயந்து போகும்படியான ஒரு உரத்த புதுமையான ஒலியை எழுப்பியது. ஆஹா! அந்த அழகான மகிழ்ச்சியான அற்புதப் பறவைகளை அதனால் மறக்கவே முடியவில்லை. அந்தப் பறவைகள் அதன் பார்வையிலிருந்து மறைந்தவுடன், நீரின் அடிமட்டத்தை நோக்கிப் பாய்ந்து மூழ்கியது; அது மறுபடியும் மேலே வந்தபோது, அது தன்னையே மறந்திருந்தது. அந்தப் பறவைகளின் பெயர் கூட அதற்குத் தெரியாது; அவை பறந்து கொண்டதான் இருந்தனவா என்றும் தெரியாது. ஆனாலும் இதுவரை அது எதன் மீதும் அன்பு செலுத்தியதைவிட மிக அதிகமாக அவற்றை நேசிக்கத் துவங்கியது. அவைமீது அதற்குச் சிறிதும் பொறாமையே இல்லை. அவற்றுக்கு இருப்பதைப் போன்ற அழகுத் தன்மை தனக்கும் இருக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்தை அதனால் எப்படி நினைத்துப் பார்க்க முடியும்? வாத்துக்கள் பொறுத்துக்கொண்டு இந்த அருவருப்பான அசிங்கமான பிறவியைத் தங்களுள் ஒன்றாக ஏற்றுக் கொண்டாலே மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்குமே!

குளிர்காலம் குளிராக, மிகவும் குளிராக வளர்ந்து கொண்டிருந்தது! மேல்பகுதி முழுவதுமாக உறைந்து போகாமல் தடுப்ப தற்காக வாத்துக் குஞ்சு எப்போதும் நீரிலேயே நீந்திக் கொண்டிருக்கும்படியான கட்டாயம் ஏற்பட்டது. ஆனால் ஒவ்வொரு இரவும் அது நீந்திய நீர்ப்பரப்பு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சிறுத்துக் கொண்டே வந்தது. பனிக்கட்டி ஒன்றோடொன்று மோதி ஒலியெழுப்பும் அளவிற்கு மேற்பகுதி நீர் கெட்டியாக உறைந்து போயிற்று; அந்த நீர்த்துளை மேலும் உறைந்துபோய் மூடிக் கொள்வதைத் தடுப்பதற்காக, பாவம் வாத்துக் குஞ்சு தொடர்ந்து தன் கால்களைப் பயன்படுத்தி அலைந்து கொண்டிருக்கவேண்டிய தாயிற்று; இறுதியில் அதுவும் தளர்ந்து போய் வெறுமனே கிடக்க வேண்டியதாயிற்று; அதன்பிறகு அதுவும் பனியில் வேகமாக உறைந்துபோனது.

விடியற்காலையில் ஓர் உழவன் அப்பக்கம் வந்தான்; என்ன நடந்திருக்கிறது என்பதை பார்த்துத் தெரிந்துகொண்டதும், மரத்

தர்மகுலசிங்கம்

தாலான தன் காலணியைக் கொண்டு, உறையணியை உடைத்துத் தூளாக்கி, வாத்துக்குஞ்சை எடுத்துக் கொண்டு போய் வீட்டில் தன் மனைவியிடம் கொடுத்தான். அதன்பிறகு வாத்துக்குஞ்சு பழைய நிலையை அடைந்தது. வீட்டுக் குழந்தைகள் அதனுடன் விளையாட விரும்பின. ஆனால், அவர்கள் தன்னை துன்புறுத்தி வதைப்பார்களோ என அது அஞ்சியது. தன்னுடைய பயத்தில் பால் பாத்திரத்தைத் தள்ளிவிடும் அளவுக்கு அது தன் சிறகை விரித்து அடித்துத் தடுமாறியது. பால் பாத்திரத்திலிருந்த பால் அறையெங்கும் சிதறியது. வீட்டுச் சொந்தக்காரி, கையைத் தட்டினாள். அதைக்கேட்டு வாத்துக்குஞ்சு பறந்து சென்று வெண்ணெய்ச்சட்டியில் விழுந்தது; பிறகு எழுந்து தடுமாறி உணவுப் பாத்திரத்தில் சாய்ந்தது; மறுபடியும் வெளியில் வந்தது. அப்போது அது எப்படி தோற்றம் தந்திருக்கும் என்று எண்ணிப் பாருங்களேன்! அந்தப் பெண்மணி கிரீச்சிட்டாள். நெருப்பு எடுக்கும் இடுக்கியை அதன்மீது வீசி எறிந்தாள். அந்த வாத்துக்குஞ்சை பிடிக்கும் தங்களின் முயற்சியில் குழந்தைகள் ஒருவர்மீது மற்றொருவர் மோதித் தடுமாறி விழுந்தனர்; கடைசியில் இதையெல்லாம் வேடிக்கையென்று எண்ணிக்கொண்டு அந்தக் குழந்தைகள் சிரித்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர்! கதவு மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு திறந்து கொண்டு நின்றது. பாவம் அந்த அப்பாவி வாத்துக்குஞ்சு வேறு வழியின்றி மெதுவாக நழுவி வெளியேறி புதர்ச்செடிகளுக்கிடையில் மறைந்துசென்று, புதிதாக விழுந்திருந்த பனிப்படலத்தை அடைந்தது. மிக மிகத் தளர்ந்துபோய் அது அங்கேயே விழுந்து கிடந்தது.

அந்த கடுமையான குளிர்காலப் பருவத்தில் வாத்துக்குஞ்சு பட்ட துயரங்களையும் தொல்லைகளையும் எடுத்து விவரமாக நான் சொல்வதானால் அது மிகவும் சோகத்தைத் தரக் கூடியதாக இருக்கும். சதுப்புநிலக் காடுகளிலும் நாணல் புதர்களிலும் படுத்துக் கிடந்து காலத்தைக் கழித்தது. சூரியன் மறுபடியும் பிரகாசிக்கத் தொடங்கியதும், கொக்குகள் பாடத் துவங்கியதும், புலர்ந்து வந்த இளவேனில் பருவம் மிகவும் அழகாக இருந்தது.

பிறகு, திடீரென்று வாத்துக்குஞ்சால் சிறகை விரித்து விரைவாக வீச முடிந்தது. முன் எப்போதையும்விட சிறகுகளால் மிகவும் வலுவாக காற்றைத் தள்ளமுடிந்தது. வலுவாகக் காற்றை ஊடுருவித் தள்ளி முன்னேற முடிந்தது. இவையெல்லாம் எப்படி நடந்தது என்று அது நன்றாக அறிவதற்கு முன்பாகவே, அது ஒரு பெரிய தோட்டத்தில் இருப்பதை உணர்ந்தது; அங்கே மூத்த மரங்கள் இனிமையாக மணத்தன. அந்தப் பகுதியைச்சுற்றி வளைந்து

அரசைக் கதைகள்

சென்று கொண்டிருந்த கால்வாயைத் தொடும் அளவுக்கு தங்களின் நீண்ட பசுமையான கிளைகளைத் தொங்கவிட்டிருந்தன. ஆஹா! இங்கே எல்லாம் மிக அழகாக இருக்கின்றன. இளவேனிலின் இதமான தன்மை அது! அடர்ந்த கானகத்திலிருந்து மூன்று பெருமை வாய்ந்த வெள்ளை அன்னப் பறவைகள் பறந்து வந்தன; தங்கள் சிறகுகளால் சலசலவென்று ஒலியெழுப்பி நீரினமீது மென்மையாக நீந்தின. வாத்துக்குஞ்சுக்கு அந்த அருமையான பிறவிகளைப் பற்றித் தெரியும்; ஒரு விநோதமான துயர உணர்வால் தான் அழுந்தப்படுவதாக அது உணர்ந்தது.

“நான் அவற்றிடம் — அந்த அரச இனப் பறவைகளிடம் — பறந்துபோவேன்! அவலட்சணமாக இருக்கும் நான், துணிந்து அருகில் சென்றால், அவை என்னைக் கொல்லும். இப்படிக் கொல்லப்படுவது யாரிடமும் எந்த விளைவையும் ஏற்படுத்தி விடப் போவதில்லை! வாத்துக்களால் துரத்தியடிக்கப்படுவதை விட, கோழிகளால் கொத்தப்பட்டு துன்புறுத்தப்படுவதைவிட, பறவைப் பண்ணையைக் கவனித்துக் கொள்ளும் பெண்ணால் வெளியே தள்ளப்படுவதைவிட, குளிர்காலத்தில் பசியால் வாடி வதங்குவதைவிட, இந்த அரச பறவைகளால் கொல்லப்படுவது எவ்வளவோ மேல்!” அது நீரை நோக்கி பறந்து சென்றது; அந்த அழகான அன்னங்களின் அருகில் நீந்திச் சென்றது. அவை அதைப் பார்த்தன; தங்களின் சிறகுகளை விரித்துக்கொண்டு அதை நோக்கி விரைவாக நீந்திவந்தன. “என்னைக் கொல்லங்கள்” என்று கத்தியது அந்த அப்பாவி வாத்துக் குஞ்சு. நீரினமீது தன் தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு மிதந்தது, இறப்பைத்தவிர வேறெதையும் எதிர்பார்க்காமல். ஆனால், அந்த தெளிவான நீரில் அது என்ன பார்த்தது? அது தன் சொந்த உருவத்தையே பார்த்தது. அட்டா என்ன இது! இதுவரை இருந்த, குறைபாடான கருஞ்சாம்பல் நிற பறவையல்ல; பார்ப்பதற்கு அருவருப்பும் வெறுப்பும் தரும் பறவையல்ல; ஆனால் ஓர் அன்னப்பறவை! ஒரு அன்னத்தின் முட்டைக்குள் இடப்பட்டிருந்தால் அது போதும். அந்தப் பறவை வாத்துக்களின் கூட்டத்திற்கிடையில் அவற்றின் கூட்டுக்குள் பிறந்தால்தான் என்ன; அது ஒரு பெரிய விஷயமே இல்லை!

தனக்குக் கிடைக்காமல் ஏங்கியவற்றிற்கும், தனது துர் பாக்கிய நிலைமையால் தான் பட்ட துன்பத்திற்கும் கூட அது இப்போது மகிழவே செய்தது. தற்போது தன்னைச் சுற்றி இருக்கும் எல்லா மகத்தானவைகளிலும் அது தன் பெருமகிழ்ச்சியை உணர்ந்தது. பூரிப்படைந்தது. அந்தப் பெருமைக்குரிய அன்னப் பறவைகள் அதைச் சுற்றி நீந்திவந்தன. தங்கள் அலகுகளால் அதை

வருடிக் கொடுத்தன. தோட்டத்திற்குள் சிறுகுழந்தைகள் வந்தனர். அவர்கள் ரொட்டித் துண்டுகளையும் தானியத்தையும் நீருக்குள் எறிந்தனர்; அதில் ஒரு சிறு குழந்தை கூவியது, “அங்க ஒரு புதிய பறவை இருக்குது!” மற்ற குழந்தைகளும் மகிழ்ச்சியில் ஆரவாரித்தனர், “ஆமாம், புதுசா ஒன்று வந்து சேர்ந்திருக்கிறது!” பிறகு அக்குழந்தைகள் தங்கள் கைகளைத்தட்டி குதித்து குதித்து நடனம் ஆடினர். தங்கள் அப்பா, அம்மாவிடம் ஓடிச்சென்று, ரொட்டி யையும் கேக்கையும் பெற்றுக் கொண்டு வந்து நீரில் தூக்கிப் போட்டனர்; எல்லோரும் சேர்ந்து கூவினர். “புதுசா வந்திருக்கிறது எல்லாத்தையும்விட ரொம்ப அழகாயிருக்கு! ரொம்ப இளமையா பாக்க கவர்ச்சியா இருக்கு!” மூத்த அன்னங்கள் அதன் முன்பாக தங்களின் தலையைத் தாழ்த்தி மகிழ்ந்தன.

அப்போது அது மிகவும் வெட்கப்பட்டு தன் தலையை தன் இறகுகளுக்குள் மறைத்துக் கொண்டது; அதற்கு என்ன செய்வ தென்றே தெரியவில்லை; அது மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது; இருந்தும் அதற்கு பெருமையால் கர்வம் உண்டாகவில்லை. எப்படியெல்லாம் தான் தொல்லைப் படுத்தப்பட்டோம், எப்படி ஏளனப்படுத்தப்பட்டு இழிவாக எள்ளி நகையாடப்பட்டோம் என்று எண்ணிப் பார்த்தது. ஆனால் இப்போது, எல்லாப் பறவை களையும்விட தான் மிகவும் அழகாக இருப்பதாக அவர்கள் சொல்வதையும் காதால் கேட்டது. வயதில் மூத்த மரம்கூட தன் கிளைகளை நேராக அதற்கு எதிரில் நீரை நோக்கி தாழ்ந்து வளைத்தது. சூரியன் மென்மையாகவும் இதமாகவும் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. அதன்பிறகு அது தன் சிறகுகளை விரித்து சலசலத்து, தனது நீண்ட மென்மையான எப்பக்கமும் வளையும் கழுத்தைத்தூக்கி தன் இதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து மெத்த மகிழ்ச்சி யோடும் பூரிப்போடும் கூவியது. “நான் அவலச்சணமான வாத்துக் குஞ்சாக இருந்தபோது, இந்த அளவுகடந்த பெரு மகிழ்ச்சியான நிலைமையைப் பற்றி கனவுகூடக் கண்டது இல்லை!”

தெரியமான வெள்ளியப் போர்வீரன்

Den Standhaftige Einsoldat

ஒரு காலத்தில் இருபத்தைந்து வெள்ளியப் போர்வீரர்கள் இருந்தனர். ஒரே பழைய வெள்ளியக் கறண்டியிலிருந்து செய்யப்பட்டதால் அவை சகோதரர்கள். கையில் துப்பாக்கியேந்தி நேராகப் பார்த்தன. அவற்றின் சீருடைகள் சிவப்பும் நீலமுமாகச் சிறப்பாக இருந்தன. பெட்டி திறக்கப்பட்டபோது முதன்முதலாக இவ்வலகில் அவை கேட்ட வார்த்தைகள் "வெள்ளியப் போர் வீரர்கள்!" என்பது தான். ஒரு சிறுவன் கைகளைத் தட்டிக்கொண்டு இதைக் கூறினான். அவனுக்கு அந்த வீரர்கள் பிறந்தநாள் பரிசாகத் தரப்பட்டனர். அவற்றை மேஜைமீது வைத்தான். அவை எல்லாம் ஒன்றுபோல் இருந்தன. ஆனாலும், கடைசியில் வார்க்கப்பட்ட ஒன்று, அதைச் செய்ய போதுமான வெள்ளியம் இல்லாததால், மற்றவை இரண்டு கால்களில் நிற்பதுபோல, இது ஒற்றைக்காலில் உறுதியாக நின்றது.

தூர்மகுலசிங்கம்

அவை இருந்த மேஜையின்மீது வேறு பல விளையாட்டு பொம்மைகள் இருந்தபோதிலும், அட்டையாலான அழகான கோட்டை ஒன்று அதிக கவனத்தை ஈர்த்தது. அதன் சிறிய சன்னல்கள் வழியாக நேராக உள்ளே இருந்த மண்டபத்தைப் பார்க்கமுடிந்தது. கோட்டையைச்சுற்றிச் சில சிறிய மரங்களும், ஒரு தெளிவான ஓடை போன்று தோன்றும் வண்ணம் சிறிய நிலைக்கண்ணாடியும் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. மெழுகு வாத்துகள் இந்த ஏரியில் மிதந்து கண்ணாடியில் பிரதிபலித்தன. இவையாவும் அழகாக இருந்தன. ஆனாலும், இவை எல்லாவற்றையும் விட அழகாக இருந்தது கோட்டையின் திறந்த கதவின்முன் நின்ற ஒரு சின்னச் சீமாட்டிதான். காகிதத்தில் வெட்டப்பட்டு இருந்த அவளுக்கு வெண்மையான மெல்லிய சல்லாத்துணி ஆடை அணியப்பட்டிருந்தது. மெல்லிய சிறிய நீல நிற ரிப்பன் அதன் தோள்மீது சால்வையைப் போன்று இருந்தது. அந்தச் சால்வையின் நடுவே ஒரு ரோஜா அவள் முழு முகத்தின் அளவிலேயே காக்காப் பொன்னில் மினுங்கியது. அந்தச் சின்னச் சீமாட்டி நடனக்காரியாதலினால் இரண்டு கைகளையும் நீட்டி வைத்திருந்தாள். அவள் ஒரு காலை மிக உயரத் தூக்கியதால் வெள்ளியப் போர்வீரன் அதனைப் பார்க்கவில்லை. அதுவும் தன் போன்று ஒற்றைக்கால் உள்ளதாக எண்ணினான்.

“அது எனக்கு ஏற்ற மனைவி” என அவன் எண்ணினான். “அவள் மிகப் பிரமாதமாக இருக்கிறாள். அவள் கோட்டையில் வசிக்கிறாள். எனக்கோ ஒரு பெட்டிதான். அதிலும் இருபத்தைந்து பேர் இருக்கிறோம். அஃது அவளுக்கான இடமல்ல. நான் அவளோடு பழக முயற்சி செய்யவேண்டும்.”

பின்னர் ஒரு மேஜைமீது இருந்த மூக்குப்பொடி டப்பியின் பின் முழுமையாகப் படுத்து, அந்த அழகான ஒற்றைக்காலில் விழாமல் நிற்கும் அந்தப் பெண்மணியைப் பார்த்தான்.

மாலை வந்தபோது மற்ற எல்லா வெள்ளியப் போர்வீரர்களையும் அவற்றின் பெட்டியில் வைத்துவிட்டு “வீட்டுக்காரர்கள் படுக்கச் சென்றனர். அப்போது பொம்மைகள் “தரிசனம் செய்தல்”, “சண்டை போடுதல்”, “இசை நடனம் ஆடுதல்” போன்ற பல விளையாட்டுகளில் ஈடுபட்டன. வெள்ளியப் போர்வீரர்கள் ஒன்று சேர விரும்பினாலும், மூடியைத் தூக்க இயலாமல் தவித்தனர். கோட்டைகளைத் தூளாக்கும் கருவி கரணம் அடித்தது. பென்சில் பெஞ்சின்மீது கேளிக்கையை ரசித்தது. மதுப்போத்தல் சத்தத்தில்

அரசன் கதைகள்

எழுந்து, கவிதைகளில் பேச ஆரம்பித்தது. வெள்ளியப் போர்வீரனும் நடனமங்கையும் ஆகிய இருவர் மட்டுமே சற்றும் தம் இடத்திலிருந்து நகரவில்லை. அந்த மங்கை இரு கைகளையும் நீட்டி, ஒற்றைக் காலின் நுளியில் நின்றாள். அவனும் அவளைப் போன்றே ஒற்றைக் காலில் நின்று, அவளைக் கண்கள் அகலாமல் பார்த்தான்.

பன்னிரண்டு மணி அடித்தது. துள்ளி ஓடுதல்! மூக்குப்பொடி டப்பாவின் மூடி பறந்தது. அதற்குள் மூக்குப்பொடி இல்லை. அதற்குள் கருமை நிறத்தில் ஒரு துஷ்ட தேவதை இருந்தது. அஃது ஒரு சூழ்ச்சிதான் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும்.

“வெள்ளியப் போர்வீரனே! உனக்குச் சம்பந்தமில்லாத வற்றை உற்றுப் பார்க்காதே” என்று துஷ்டதேவதை சொல்லிற்று.

ஆனால் வெள்ளியப் போர்வீரன் அதனைக் கேட்டுக் கொள்ளாதது போலப் பாசாங்கு செய்தான்.

“நானை வரை சற்றுப் பொறுத்திரு” என்று துஷ்ட தேவதை கூறியது.

ஆனால் காலை வந்தவுடன் குழந்தைகள் எழுந்தன. வெள்ளியப் போர்வீரனை யன்னலில் வைத்தனர். காற்று செய்ததோ அல்லது துஷ்டதேவதையின் செயலோ, திடீரென யன்னல் திறந்து, வெள்ளியப் போர்வீரன் தலைகீழாக மூன்றாவது மாடியிலிருந்து கீழே விழுந்தது. அது ஒரு பயங்கரப் பயணம்! ஹெல்மெட் தலை கீழாக இருக்கவும், துப்பாக்கியின் ஈட்டி நடைபாதைக் கற்களுக்கு இடையில் மாட்டுப்பட்டிருக்கவும் தன் காலை நேராக நீட்டினான்.

வேலைக்காரியும் அந்தச் சிறுவனும் அதைத்தேடி உடனே கீழே வந்தனர். அவன்மீது கால் கிட்டத்தட்ட பட்டபோதும் அதை கவனிக்கவில்லை. “நான் இங்கே!” என்று உரக்கக் கத்தியிருந்தால் அவனைக் கண்டுபிடித்திருப்பார்கள். ஆனால் அவன் சீருடையில் இருந்ததால், அப்படிக்கூசலிடுவது சரியில்லை என எண்ணினான்.

மழை அப்போது விழ ஆரம்பித்தது. கனமான நீர்த்துளிகள் விழுந்து, நீரோடை போல் ஓட ஆரம்பித்தது. மழை நின்றபோது, இரு தெருப்பையன்கள் அங்கு வந்தனர். “அதோ பார், அங்கு ஒரு வெள்ளியப் போர்வீரன். அவன் வந்து ஒரு படகிலே சவாரி செய்யட்டும்” என்றான் அவர்களுள் ஒருவன்.

அவர்கள் செய்தித்தாளிலே படகு ஒன்று செய்து, அதன் மத்தியில் அதை வைத்தனர். அவன் அப்படியே சாக்கடையில்

தர்மகுலசிங்கம்

நகர்ந்து செல்வதைப் பார்த்து அவர்கள் கைத்தட்டினார்கள். கடவுள் காப்பாற்றட்டும்! எப்படிச் சாக்கடையில் அலைகள் எழுந்தன; எவ்வளவு வேகமாக நீர் நகர்ந்தது. காகித ஓடம் மேலும் கீழும் ஆடியது. சிலசமயம் வேகமாகத் திரும்பியபோது அந்த வெள்ளியப் போர்வீரன் நடுங்கினான். ஆனாலும் அவன் உறுதியாக நின்றான். முகபாவம் மாறாமல், நேரே நோக்கி கைகளில் துப்பாக்கியுடன் நின்றான்.

திடீரென காகித ஓடம் ஒரு நீண்ட சாக்கடைக்குள் சென்ற போது அவன் பெட்டிக்குள் இருந்த மாதிரி இருண்டு காணப்பட்டது.

“நான் எங்கு போய்க்கொண்டு இருக்கிறேன்? ஆம், அந்தத் துஷ்டதேவதையின் தவறுதான். அந்தச் சிறிய பெண் மட்டும் உடன் இருந்தால், இதுபோல இருமடங்கு இருட்டாக இருந்தாலும் கவலைப்படப் போவதல்ல” என்று நினைத்தான்.

திடீரென அந்த சாக்கடையில் வசிக்கும் ஒரு பெரிய நீர் வாழ் எலி வந்தது. “உன்னிடம் கடவுச்சீட்டு உள்ளதா? உன் கடவுச் சீட்டை என்னிடம் தா” என்று எலி கேட்டது. வெள்ளியப் போர் வீரன் பதில் ஏதும் கூறாமல் தன் துப்பாக்கியை இறுகப் பற்றிக் கொண்டான்.

படகு நகர்ந்து சென்றது. அதைப் பின்தொடர்ந்து வந்த எலி பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு, துண்டுகளாக மிதந்த வைக்கோலையும் மரத்தையும் பார்த்து, “அவனை நிறுத்துங்கள்! அவனைப் பிடியுங்கள்! அவன் சுங்கவரி கட்டவில்லை. கடவுச்சீட்டைக் காட்டவில்லை” என்று கத்தியது.

நீரின் வேகம் மேலும் அதிகரித்தது. வளைவு தாண்டியதும் பிரகாசமான சூரியஒளி தென்பட்டது. ஆனாலும் தைரியம் மிகுந்தவரைக்கூடப் பயம் உண்டாக்கும் ஓர் உரத்த உறுமல் சத்தம் கேட்டது. அந்த குகைப்பாதை முடியும் இடத்தில் சாக்கடை ஒரு பெரிய கால்வாயில் நுழைந்தது. நமக்கு ஒரு நீர்வீழ்ச்சி எவ்வளவு ஆபத்தானதாக இருக்குமா, அதுபோல அவனுக்கு அது மிக ஆபத்தானதாக இருந்தது.

இப்பொழுது மிகக் கிட்ட நெருங்கியதினால் நிறுத்த முடியவில்லை. படகு ஓடியது. வெள்ளியப் போர்வீரன் கண்ணிமை களைக்கூட மூடாது, மிகவும் விரைப்பாக நின்றான். படகு மூன்று நான்கு தடவைகள் சுழன்று, நீர் விளிம்பு வரை நிரம்பியது. இனி

அனசன் கதைகள்

அது கவிழ்ந்துவிடும். வெள்ளீயப்போர்வீரன் கழுத்துவரை தண்ணீர். படகு ஆழம் ஆழமாக மூழ்கியது. காகிதத்தான் மேலும் மேலும் மூழ்கலாயிற்று. போர்வீரனின் தலைக்கு மேலாகவும் நீர் மட்டம் எழுந்தது. அப்பொழுது அவன் அந்தச் சின்ன அழகிய நாட்டியக் காரியை நினைத்துக்கொண்டான். அவளை இனி மீண்டும் சந்திக்க முடியாது. அப்பொழுது அவன் செவிகளிலே அஃது ஒலித்தது:

“சென்றுவா சென்றுவா நீ தைரியமான வீரனே
இன்று நீ இறக்கப் போவது நிச்சயம்”

அப்போது காகிதங்கள் பிளவுபட்டு, வெள்ளீயப் போர்வீரன் கீழே விழுந்தான். அப்பொழுது ஒரு பெரிய மீன் அவனை விழுங்கியது.

ஓ, அந்த மீனின் உடலுக்குள் எவ்வாறு இருண்டு கிடந்தது! சாக்கடையின் சுரங்கத்தைப் பார்க்கிலும் அஃது இருண்டும் குறுகியும் இருந்தது. ஆனாலும், சற்றும் சளைக்காமல் தன் துப்பாக்கியைத் தாங்கி நீளமாகக் கிடந்தான் வெள்ளீயப் போர்வீரன்.

மீன் இங்கும் அங்கும் நீந்தித் திடீரென நின்றது. அதனுள் ஏதோ மின்னல்போல் பளிச்சிட்டது. பகலின் வெளிச்சம் தெளிவாகப் பரவியது. ஒரு குரல் உரத்துச் சொன்னது: “வெள்ளீய வீரன்!” மீன் பிடிக்கப்பட்டு, சந்தைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, வாங்கப்பட்டு, சமையலறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. சமையற்காரி பெரிய கத்தி ஒன்றினால் மீனை வெட்டிப் பிளந்தான். அவள் அந்தப் போர்வீரனை இருகையிலும் பிடித்து அறைக்குள் கொண்டுவந்தான். அங்கு மீனின் வயிற்றுக்குள் பயணஞ் செய்த அந்த அதிசய மனிதனை எல்லோரும் ஆர்வத்துடன் பார்த்தார்கள். ஆனால், வெள்ளீயப் போர்வீரன் இதுகுறித்துப் பெருமைப்படவேயில்லை. அவர்கள் அதை மேஜைமீது வைத்தார்கள். உலகில் எத்தனை அதிசயங்கள் நிகழுகின்றன! தான் முன்பு இருந்த அதே அறையில் தான் வெள்ளீயப் போர்வீரன் இருந்தான்! அதே குழந்தைகளையும், அதே மேஜையில் அதே பொம்மைகளையும், அதே அழகிய கோட்டையையும் அந்த அழகிய சிறிய நடனக்காரியையும் அவன் பார்த்தான். அவள் ஒற்றைக்காலில் நின்று, மற்றதைக் காற்றில் நீட்டினாள். அவள் சக்தி வாய்ந்தவளாகவுந் தோன்றினாள். அது அவனை நெகிழவைத்தது. அவனுக்கு வெள்ளீயக் கண்ணீர் வந்து விடும்போல இருந்தது. ஆனால், அது முறையற்றது என்பதையும்

தூர்மகுலசிங்கம்

உணர்ந்தான். அவன் அவனைப் பார்த்தான். ஆனால் அவர்கள் எதுவும் பேசிக்கொள்ளவேயில்லை.

அப்பொழுது சின்னப்பையன் ஒருவன் அந்த வெள்ளியப் போர்வீரனைத் தூக்கிச் சூட்டடுப்புக்குள் எறிந்தான். அவன் இதற்காக எந்தக் காரணமும் தரவில்லை. பொடி டப்பாவில் இருந்த அந்தத் துஷ்டதேவதையின் வேலையாகக் கூட இருக்கலாம்.

வெள்ளியப் போர்வீரன் ஒளிர்ந்து நின்றான். மிகப் பயங்கரமான வெப்பத்தை உணர்ந்தான். இந்த வெப்பம் உண்மையான நெருப்பாலா அல்லது காதல் நெருப்பாலா என்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அவனுடைய நிறங்கள் எல்லாம் போய்விட்டிருந்தன. இது பயணத்தினால் ஏற்பட்டதா அல்லது அவனுடைய துக்கத்தினால் ஏற்பட்டதா என்பதை யாராலும் சொல்லமுடியவில்லை. அவன் அந்த சிறிய நாட்டியக்காரியைப் பார்த்தான். அவள் அவனை நோக்கினாள். தான் உருகிக் கொண்டிருப்பதை அவன் உணர்ந்தான். ஆனாலும் தன் துப்பாக்கியைத் தாங்கி விறைப்பாக நின்றான். அப்போது திடீரென காற்று அடித்து, கதவு திறந்தது. காற்று அந்த நாட்டியக்காரியைப் பிடித்து, காற்றுத் தேவதையைப்போல, வெள்ளிய வீரனிடம் அந்தச் சூட்டடுப்புக்குள் விழச் செய்தது. அவள் நெருப்பிலே பற்றியெரிந்து மறைந்தாள். பின்னர் அந்த வெள்ளிய வீரன் ஒரு கட்டியாக உருகினான். அடுத்த நாள் வீட்டு வேலைக்காரி சாம்பலை அள்ளியபொழுது, அவன் சின்ன இதய வடிவத்தில் உருகிக் கிடப்பதைக் கண்டாள். அந்த நாட்டியக்காரி குறித்து எதுவுமே இருக்கவில்லை. அந்த காக்காய்ப் பொன் ரோஜா மட்டும் கரிக்கட்டியாகக் கருகிக்கிடந்தது.

தாய்

Historien om en Moder

ஒரு தாய் தன் குழந்தையின் அருகில் அமர்ந்திருந்தாள். அவளுக்கு மிகுந்த துக்கம். அஃது இறந்துவிடுமோ எனப் பயந்தாள். அதன் குஞ்சு முகம் வெளிறியிருந்தது. அதன் கண்களும் மூடியிருந்தன. குழந்தை சுவாசிப்பதற்குச் சிரமப்பட்டது. அக்குஞ்சு உசிர்பிராணியைப் பார்த்து அத்தாய் மிகவும் துக்கப்பட்டாள்.

அப்பொழுது கதவு தட்டப்பட்டது. தன்னை வெப்பமாக வைத்துக் கொள்வதற்காகப் பெரிய போர்வை போன்று தோற்ற மளித்த ஏதோ ஒன்றினாற் போர்த்தபடி, ஓர் ஏழைக்கிழவன் உள்ளே வந்தான். குளிரான பனிக்காலமான தினால், அவனுக்கு அது தேவைப்பட்டது. வெளியே எல்லாமே பனிக்கூட்டிக்ளினால் மூடப்பட்டிருந்தன. முகத்தைக் குளிரினாலே வெட்டிப் பிளப்பதைப்போல, படு சீதளக்காற்று வீசியது.

கிழவன் குளிரில் நடுங்கியதினாலும், குழந்தை ஒரு கணம் அமைதியாகக் காணப்பட்டதினாலும், ஒரு சிறிய பாணையிலே பாணம் ஊற்றி, அவனுக்குச் சூடாக்கிக் கொடுப்பதற்காக, அதனை அடுப்பிலே வைத்தான். கிழவன் அமர்ந்தபடி தொட்டிலை ஆட்டினான். அவனுக்குப் பக்கத்திலிருந்த பழைய கதிரை ஒன்றிலே அமர்ந்த தாய், மிகுந்த வேதனையுடன் மூச்சிழுத்துக் கொண்டிருக்கும் தன் நோயுற்ற குழந்தையைப் பார்த்து, அதன் சிறிய கையைப் பற்றினாள்.

‘இஃது எனக்குத் தங்கும் என்று நினைக்கின்றாயா?’ என்று கேட்டாள். ‘கருணையுள்ள இறைவன் என்னிடமிருந்து இதைப் பறிக்கமாட்டான்.’

அக்கிழவன் — அவனே இழவு — விநோதமாகத் தலையை அசைத்தான். ஆம் என்பது போலவும், இல்லை என்பது போலவும் அதன் அர்த்தம் அமையலாம். தாயின் கண்கள் கவிழ்ந்தன. அவள் கன்னங்களிலே கண்ணீர்த் துளிகள் உருண்டன. மூன்று பக்கங்களும் மூன்று இரவுகளும் அவள் கண்கள் மூடாதபடியால், அவளுடைய தலை கனத்தது. ஒரே ஒரு நிமிடம் மட்டுமே அவள் தூங்கினாள். பின்னர் விழித்தெழுந்து குளிரினால் நடுங்கினாள்.

‘என்ன இது?’ என்று கேட்டு எல்லா பக்கமும் சுற்றிப் பார்த்தாள். கிழவன் போய்விட்டான். குழந்தையும் போய்விட்டது. அவன் அதை எடுத்துச் சென்றுவிட்டான். அதன் மூலையிலே ஓசை எழுப்பி ஓடிக்கொண்டிருந்த பழைய மணிக்கூண்டின் ‘பெண்டுலம்’ குண்டு நிலத்திலே விழுந்துகிடந்தது. மணிக்கூடு நின்றுவிட்டது.

தன் குழந்தைக்காக அழுதுகொண்டே அந்த ஏழைத்தாய் வீட்டுக்கு வெளியே விரைந்தாள்.

வெளியே, நீண்ட கறுப்பு அங்கியணிந்த பெண் ஒருத்தி, உறைபனியிலே அமர்ந்திருந்தாள். அவள் சொன்னாள்: ‘இழவு உன் அறையில் உன்னுடன் இருந்தான். உன் குழந்தையுடன் அவன் விரைந்து செல்வதைக் கண்டேன். அவனுடைய கவடுகள் காற்றைப் பார்க்கிலும் விரைவானவை. அவன் எடுத்துச் செல்வதை என்றுமே திருப்பிக் கொண்டு வருவது இல்லை!’

அவன் எந்த வழியாகச் சென்றுள்ளான் என்பதை மட்டும் எனக்குச் சொல்’ என்றாள் தாய். ‘வழியைச் சொல்; நான் அவனைக் கண்டுபிடிக்கின்றேன்.’

அனாசன் கதைகள்

‘எனக்கு அவனைத் தெரியும்’ என்றாள் கறுப்பு அங்கிக் காரி. ‘ஆனால், உனக்கு நான் அதைச் சொல்வதற்கு முன்னர், உன் குழந்தைக்காக நீ பாடிய பாடல்களை எல்லாம், எனக்காக நீ பாடுதல்வேண்டும். அந்தப் பாடல்கள் எனக்கு மிகவும் விருப்பமானவை. முன்னரும் அவற்றைக் கேட்டிருக்கின்றேன். நானே இரவு. அவற்றை நீ பாடியபொழுது, நான் உன் கண்ணீர்த் துளிகளைப் பார்த்திருக்கின்றேன்.’

அவற்றை எல்லாம் — எல்லாவற்றையுமே — நான் பாடுகிறேன்!’ என்றாள் தாய். ‘ஆனால், என்னைச் சுணக்க வேண்டாம். நான் அவனை முந்திச் சென்று, என் குழந்தையைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.’

இரவு அசையாமல் மௌனமாக இருந்தது. தாய் கைகளைப் பிசைந்தாள்; பாடினாள்; அழுதாள். எத்தனையோ அநேகம் பாட்டுகள். மேலும் கண்ணீர்த்துளிகள். பின்னர் இரவு சொன்னது: ‘இருண்ட ஊசியிலைக் காட்டுக்குள் வலப்பக்கமாகப் போ. இழவு உன் குஞ்சுக் குழந்தையுடன் அந்த வழியாகச் செல்வதை நான் பார்த்தேன்.’

காட்டின் வெகு உள்ளே வீதி கிளைபிரிந்தது. எந்த வழியால் செல்வது என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. கறுப்பு முட்புதர் ஒன்று அங்கே நின்றது. ஓர் இலையோ, ஒரு பூவோ அதில் இல்லை. அது குளிரான பனிக்காலமானதினால், அதன் கிளைகளில் இருந்து பனிக்கட்டிகள் தொங்கின.

‘என் குஞ்சுக் குழந்தையுடன் இழவு போவதை நீ பார்க்கவில்லையா?’

‘பார்த்தேன்!’ எனப் புதர் பதிலளித்தது. ஆனால் நீ என் இதயத்திற்கு வெப்பமூட்டாத வரையிலும் அவன் எந்த வழியாற் சென்றான் என்பதைச் சொல்லமாட்டேன். சாகும் அளவுக்கு நான் குளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். நான் பனிக்கட்டியாக மாறிக் கொண்டிருக்கிறேன்.’

கறுப்பு முட்புதரை அவள் தன் மார்பிலே அழுத்தினாள். அதற்கு வெப்பமூட்டும் வகையில் மிக நெருக்கமாக அழுத்தினாள். முட்கள் அவள் சதையைத் துளைத்தன. அவள் இரத்தம் பெருந்துளிகளாக வழிந்தது. அந்த இருண்ட பனிக்கால இரவில், அந்தக் கறுப்பு முட்புதரிலே புதிய பசிய இலைகள் முளைத்தன; பூக்கள் மலர்ந்தன. சோகப்படும் தாயின் இதயத்திலே அத்தகைய வெப்பம்

உண்டு! கறுப்பு முட்புதர் அவள் செல்லலே.
கூறியது.

பின்னர் அவள் ஒரு பெரிய பொய்கையை அதிலே கப்பல்களோ படகுகளோ இல்லை. அவள் கூதாக அந்தப் பொய்கை உறைந்திருக்கவில்லை. நடந்து வெவழிகளும் இல்லை. ஆனாலும், தன் குழந்தையைக் கண்டு தற்காக அவள் அதனைக் கடந்துதான் ஆகவேண்டும். அது குடித்து முடிக்கப் பார்த்தாள். அது யாராலும் சாத்தியமான ஒன்றல்ல. ஆனாலும் அந்தச் சோகத்தாய் ஏதாவது அற்புதம் நிகழலாம் என்றே நினைத்தாள்.

‘இல்லை; இந்த முயற்சி வெற்றி தராது’ என்றது பொய்கை. ‘எப்படி நாங்கள் ஒரு பொருத்தத்திற்கு வரலாம் என்பதைப் பார்ப்போம். முத்துக்கள் சேர்ப்பதில் நான் விருப்பம் உள்ளவன். இதுவரை நான் பார்த்தவற்றுள் உன் கண்கள் மிகவும் பிரகாசமான இரண்டு. உன் அழகையின் மூலம் அவற்றை என்னுள் வீழ்த்து வாயானால், அந்தப் பெரிய பண்ணைக்கு நான் உன்னைத் தூக்கிச் செல்வேன். அங்குதான் இழவு வாழ்கின்றான். மரங்களையும் பூக்களையும் பயிரிடுகின்றான். அவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு மனித உயிராகும்.’

ஓ, என் குழந்தையைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காக நான் எதைத்தான் கொடுக்கமாட்டேன்?’ எனத் துயரமும் அத்தாய் சொன்னாள். அவள் மேலும் மேலும் அழுதாள். அவளுடைய கண்கள் பொய்கையின் ஆழத்துக்குள் விழுந்து, மிக விலையுயர்ந்த முத்துக்கள் இரண்டாக மாறின. ஊஞ்சலிலே வைத்து அவளை ஆட்டுவதுபோல, அவளை உயர்த்திய பொய்கை எதிர்க்கரையிற் சேர்த்தது. மைல்கணக்காக நீளமுள்ள ஓர் அற்புத வீடு அங்கு இருந்தது. காடுகளும் குகைகளும் அமைந்த ஒரு மலையா, அன்றேல் கட்டப்பட்ட ஒரு மாளிகையா அது என்பதை யாராலும் நிதானிக்க இயலாது. ஆனாலும், அவள் தன் அழகையின் மூலம் கண்களைத் தொலைத்து விட்டதினால், அதனை அவளாலே பார்க்க முடியவில்லை.

‘என் குஞ்சுக் குழந்தையுடன் சென்ற இழவை நான் எங்கே பார்க்கலாம்?’ என அவள் கேட்டாள்.

‘இங்கே அவன் இன்னமும் வந்து சேரவில்லை’ என்று அங்கும் இங்குமாகச் சென்று, அந்த வெப்பவீட்டினைக் கண் காணிக்கும் நரமயிர்க் கிழவி சொன்னாள். ‘இங்கு வரும் வழியை எப்படிக் கண்டுபிடித்தாய்? யார் உனக்கு உதவியது?’

யத்கள்

‘நற்குண இறைவன் எனக்கு உதவினான்’ என்றான். ‘அவன் இரக்கமுள்ளவன். நீ கூட இரக்கம் உள்ளவனாக இருப்பாயாக. என் குஞ்சுக் குழந்தையை எங்கே காணுவேன்?’

‘அது உனக்குத் தெரியாது’ என்று கிழவி சொன்னாள். ‘உன்னால் பார்க்கவும் முடியாது. இன்றிரவு அநேக மலர்களும் மரங்களும் வாடிவிட்டன. இழவு விரைவிலே திரும்பிவந்து அவற்றைப் புதுப்பிப்பான். ஒவ்வொரு மனித உயிருக்கும் ஒவ்வொரு வாழ்க்கை மரம் அல்லது வாழ்க்கை மலர் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டு உள்ளது என்பதை நீ நன்கு அறிந்திருத்தல் கூடும். அவை ஏனைய செடிகளைப் போன்றே தோன்றினாலும், அவற்றிற்குச் சொந்தமான இதயத் துடிப்புகள் உண்டு. குழந்தைகளின் இதயங்கள்கூடத் துடிக்கும். இதனை யோசித்துப்பார். உன் குழந்தையின் இதயத் துடிப்பினை உன்னால் இனங்காணுதல் சாத்தியம். ஆனால், மேற் கொண்டும் நீ என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை நான் உனக்குச் சொன்னால், நீ எனக்கு என்ன தருவாய்?’

‘தருவதற்கு என்னிடம் எதுவும் இல்லை’ எனத் துயருறும் அத்தாய் சொன்னாள். ‘ஆனாலும், உனக்காக நான் லோகத்தின் அந்தம்வரை செல்லத் தயாராக இருக்கிறேன்.’

‘அங்கு நீ எனக்காகச் செய்யக்கூடிய காரியம் எதுவும் இல்லை’ என்றாள் கிழவி. ‘ஆனால், நீ உன் நீண்ட கருங்கூந்தலை எனக்குத் தரலாம். அது மிகவும் அழகானது என்பதை நீ அறிதல் வேண்டும். அது என்னை மகிழ்விக்கும். அதற்குப் பதிலாக நீ என் வெள்ளைக் கூந்தலை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.’

‘இதற்குமேல் நீ எதுவும் கேட்கவில்லையே?’ அவள் கேட்டாள். ‘அதனை உனக்கு மகிழ்ச்சியுடன் தருவேன்.’ தன் அழகிய கூந்தலை அவளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, கிழவியின் வெண் கூந்தலை மாற்றாகப் பெற்றுக்கொண்டாள்.

பின்னர், இழவின் பெரிய வெப்பவீட்டுக்கு அவர்கள் சென்றார்கள். அங்கு மலர்களும் மரங்களும் அற்புதமாகப் பின்னிப் பிணைந்து வளர்ந்தன. கண்ணாடி மணிகளின் கீழே, ஊதா நிறத்தில், ஊதுகுழல் வடிவில் மலர்கள் இருந்தன. சில புதியன. ஏனையன சற்றே நோய் கண்டன போலவும். அவற்றைச் சுற்றிலும் நீர்ப் பாம்புகள். அவற்றின் மூட்டுகளிலே கறுப்பு தண்டுகள் இறுக்கமாகக் கல்விக் கொண்டு தொங்கின. கிளைவிடாத உயரமான மரங்கள், கிளைகள் சடைத்த பாரிய மரங்கள், வாழைகள், மணி வாழைகள், பல்வகைத்தான மரங்களும் அங்கே வளர்ந்தன.

ஒவ்வொரு மரத்துக்கும் மலருக்கும் தனிப்பெயர்கள் உண்டு. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு மனித உயிர். அந்த மனிதர்கள் உயிர் வாழ்ந்தார்கள். ஒருவன் சீனாவிலும், ஒருவன் கிறீன்லாந்திலும் என்று உலகமெங்கும் சிதறி வாழ்ந்தார்கள். பெரிய மரங்கள் சின்னச் சாடிகளிலே திணிக்கப்பட்டிருந்தன. அவை நெருக்கமாக வளர்ந்ததினால் சாடிகள் உடைந்துவிடும்போலத் தோன்றின. அநேக சிறிய நோஞ்சான் மலர்கள் வளமான நிலத்தில் நின்றன. அவை கவனமாகப் பராமரிக்கப்பட்டன. அச்சோகத்தாய் மிகச் சிறிய செடிகள் மேலெல்லாம் குனிந்து, ஒவ்வொன்றினதும் மானிட இதயத்துடிப்பினைக் கேட்டாள். கோடிக்கணக்கானவற்றுள் அவள் தன்னுடைய குழந்தையின் இதயத் துடிப்பினை இனங்கண்டாள்.

‘இதுவேதான்!’ அவள் கத்தினாள். இளவேனிற்காலப் பூமரம் ஒன்று நோயினாற் துவண்டு நிறம் வாடி இருந்தது. அதன் மீது கைகளை விரித்தாள்.

‘அந்த மலரைத் தொடாதே’ என்றாள் கிழவி. ‘ஆனாலும் இங்கேயே இரு. இழவு வந்ததும் — அவனை ஒவ்வொரு நிமிடமும் எதிர்பார்க்கிறேன் — இந்தச் செடியைப் பிடுங்கிவிடாதே. நீ மற்றைய செடிகளைப் பிடுங்கி எறியப் போவதாக பயமுறுத்து. அப்பொழுதுதான் அவன் பயப்படுவான். இவை எல்லாவற்றுக்கும் அவன் கணக்குக் காட்டவேண்டும். சொர்க்கத்திலிருந்து ஆணை கிடைக்கும் வரையிலும் ஒன்று தானும் பிடுங்கப்படலாகாது.’

சடுதியாக அந்த மண்டபத்தின் ஊடாகப் பயங்கரக் குளிர் விரைந்தது. அக்குருட்டுத் தாய், இழவு வந்துகொண்டிருப்பதை உணர்ந்தாள்.

‘இங்கு வரும் வழியை எப்படிக் கண்டுபிடித்தாய்?’ என்று கேட்டாள். ‘என்னிலும் பார்க்க விரைவாக உன்னால் எப்படி வரமுடிந்தது?’

‘நான் ஒரு தாய்’ என அவள் பதிலளித்தாள்.

அந்தச் சிறிய மென்மலரை நோக்கி, இழவு தன்னுடைய நீண்ட கைகளை நீட்டினாள். ஆனால், அவள் தன் கைகளினால் அதனை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டாள். இருந்தாலும், அவள் அதன் ஓர் இலையையாவது தொடலாகாது என்பதிலே பற்றார்வம் மிக்கவளாகக் காணப்பட்டாள். அவள் கைகள்மீது இழவு மூச்சு விட்டாள். குளிர்காற்றிலும் பார்க்க அவனுடைய மூச்சு குளிராக இருந்ததை அவள் உணர்ந்தாள். அவளுடைய கைகள் சக்தி யிழந்து சோர்ந்தன.

சிவசகீ கதைகள்

‘எனக்கு எதிராக உன்னால் எதையும் செய்யமுடியாது’ என்றான் இழவு.

‘ஆனால் கருணாகரனான இறைவனாலே முடியும்’ — அவள் பதிலளித்தாள்.

‘அவனுடைய கட்டளைகளை மட்டுமே நான் செயற்படுத்துகின்றேன். நான் அவனுடைய தோட்டக்காரன். காணான் தேசத்திலுள்ள பெரிய சொர்க்கத் தோட்டங்களிலே, அவனுடைய மரங்களையும் மலர்களையும் நான் மறுபடியும் நாட்டுகின்றேன். ஆனால், அவை அங்கே எவ்வாறு இருக்கும் என்பதையும், எவ்வாறு வளமுறும் என்பதையும், உனக்கு என்னாலே சொல்லுதல் ஆகாது.’

‘என் குழந்தையை என்னிடம் திருப்பித் தா’ என்றான் தாய். அவள் கெஞ்சினாள். கசிந்துருகினாள். சடுதியாக இரண்டு அழகிய மலர்களை இரண்டு கைகளினாலும் பற்றிக்கொண்டு, ‘நான் நம்பிக்கைகளை இழந்துவிட்டேன்; உன் மலர்களை எல்லாம் பிய்த்தெறிவேன்’ என்று இழவைப் பார்த்து அவள் கத்தினாள்.

‘அவற்றைத் தொடாதே. நீ துக்கப்படுவதாகச் சொல்லுகின்றாய். இப்பொழுது இன்னொரு தாயையும் உன்னைப் போலவே துக்கப்பட வைக்க முயலுகிறாய்!’

‘இன்னொரு தாயா?’ அவ்வேழை கேட்டாள். அந்த மலர்களைக் கைவிட்டாள்.

‘இதோ, உன் கண்களைப் பெற்றுக்கொள். இவற்றை நான் பொய்கையிலிருந்து எடுத்தேன். மிகவும் பிரகாசமாக இவை மின்னின. உன்னுடையவை என்பது தெரியாது. எடுத்துக்கொள். முன்னரிலும் பார்க்க இவை இப்பொழுது மிகவுந்தெளிவாக உள்ளன. பக்கத்திலுள்ள கிணற்றின் ஆழத்தினூடாக இப்பொழுது பார். நீ பிடுங்க முயன்ற இரண்டு மலர்களுடைய பெயர்களையும் உனக்கு நான் சொல்லுவேன். நீ அணாப்பவும் அழிக்கவும் முயன்றவை எவை என்பதைப் பார்ப்பாய்.’

அவள் கிணற்றுக்குள் குனிந்து பார்த்தாள். அவற்றுள் ஒன்று உலகிற்கு ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட ஒன்றாகத் தோன்றியது. அதனைச் சுற்றிலும் இன்பமும் களிப்பும் பரம்புவதை பார்ப்பது மிக ஆனந்தமாக இருந்தது. மற்றையதைப் பார்த்தாள். அது வறுமை, துயரம், துன்பம் ஆகியனவற்றால் உருவானதாகத் தோன்றியது.

‘இரண்டுமே இறைவனின் சித்தங்கள்’ என்றான் இழவு.

தர்மகுலசீங்கம்

‘இவற்றுள் எந்த மலர் துரதிர்ஷ்டமானது? எது ஆசீர்வதிக்கப் பட்டது?’ என்று அவள் கேட்டாள்.

‘அதனை நான் உனக்குச் சொல்லாமல் விடலாம்’ என இழிவு பதிலளித்தான். ‘இந்த மலர்களுள் ஒன்று உன் குழந்தையினுடையது என்பதை மட்டும் நீ அறிந்துகொள்ளலாம். உன் குழந்தையின் விதியை — சொந்தக் குழந்தையின் எதிர்காலத்தையே — நீ பார்த்தாய்.’ பயத்தினால் கூச்சலிட்டாள்.

‘இவற்றுள் எது என் குழந்தையினுடையது? அதை எனக்குச் சொல்! அப்பாவியான அக்குழந்தையை விடுதலை செய்! அதைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விடு! இறைவனின் சாம்ராஜ்யத்துக்குள் அதனைக் கொண்டுபோ! என் கண்ணீரை மறந்துவிடு. என் கெஞ்சுதல்களை மறந்துவிடு. நான் செய்தவை எல்லாவற்றையும் மறந்துவிடு!’

‘உன்னை என்னால் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. உன் குழந்தை உனக்குத் திரும்பவும் வேண்டுமா? அல்லது நீ அறியாத காணான் தேசத்துக்கு அதனைத் தூக்கிச் செல்லட்டுமா?’

அப்பொழுது அத்தாய் தன் கைகளைக் கசக்கியவாறே, முழங்கால்களிலே வீழ்ந்து, உத்தம இறைவனைப் பிரார்த்தித்தாள்.

‘எக்காலமும் மிகச் சிறந்ததேயான உன் சித்தத்திற்கு எதிராக நான் செய்யும் பிரார்த்தனைகளை உன் செவிகளிலே வாங்கிக்கொள்ளாதே! என்னைக் கேட்காதே! என்னைக் கேட்காதே!’ அவள் தலை அவளுடைய மார்பிலே சாய்ந்து அமிழ்ந்தது.

இழிவு, அவளுடைய குழந்தையுடன் காணான் தேசத்துக்குச் சென்றான்.

சக்கரவர்த்தியின் புதிய ஆடைகள்

Kejserens nye klæder

முன்னொரு காலத்திலே ஒரு சக்கரவர்த்தி வாழ்ந்தார்; அவருக்குப் புதிய ஆடைகள்மீது அபார மோகம். இந்த பூணார அலுவலுக்குத் தன் செல்வமனைத்தையும் செலவழித்தார். தன் புதிய ஆடைகளை விளம்பரப்படுத்துவதற்கு மட்டும் அல்லாமல், தன் படைவீரர்கள் மீதோ, அல்லது நாடக அரங்குகளுக்கோ அல்லது நாட்டைச் சுற்றிப் பார்ப்பதிலோ அக்கறை காட்டவில்லை. தினமும் ஒரு மணி நேரத்துக்கு ஒரு ஆடை அணிந்துகொண்டார். 'அரசர் அவையில் இருக்கிறார்' என்று சொல்வதைப் போல, இவரை எப்போதும் 'பேரரசர் ஒப்பனையறையில் இருக்கிறார்' என்று கூறினார்கள்.

அவர் வாழ்ந்த பெரிய நகரில் எப்பொழுதும் கொண்டாட்டம் தான். தினமும் பல புதியவர்கள் வந்த வண்ணம் இருந்தனர். ஒருநாள் இரண்டு ஏமாற்றுக்காரர்கள் வந்தார்கள். தங்களை நெசவாளர்கள் என்று கூறிக்கொண்டு, யாரும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அற்புத ஆடையை நெய்யமுடியும் என்றும் கூறினார்கள். மேலும் அதன் வண்ணங்களும் வேலைப்பாடுகளும் வித்யாசமான அழகோடு இருப்பதோடு, அந்த ஆடையை நெய்ய பயன்படும் பொருளுக்கு அற்புதமான குணமுண்டென்று கூறினார்கள். அது பதவிக்குத் தகுதியில்லாதவர்களுக்கும், திருத்தமுடியாத முட்டாள்களுக்கும் கண்ணுக்குத் தெரியாது என்றார்கள்.

‘ஹும், அவை சிறந்த ஆடைகளாகத்தான் இருக்க வேண்டும். நான் அதை அணிந்துகொண்டால், என்னுடைய மக்களுள் யார் யார் தங்கள் பதவிகளுக்குத் தகுதியில்லாதவர் என்பதையும், யார் முட்டாள்கள் யார் அறிவாளி என்பதையும் என்னாலே கண்டு பிடித்துவிட இயலும். ஆம், அந்த ஆடை எனக்காக உடனடியாக நெசவு செய்யப்படுதல் வேண்டும்’ என்று சக்கரவர்த்தி நினைத்தார். உடனேயே தங்கள் வேலையை ஆரம்பிக்க, அந்த இரண்டு ஏமாற்றுக்காரர்களுக்கும், அவர், முற்பணமாக பெருந்தொகை பணத்தைக் கொடுத்தார்.

உண்மையில் அவர்கள் இரண்டு தறிகளை அமைத்துக் கொண்டு, அவைகளிலே நூல் எதுவும் ஏற்றாது, வேலை செய்வது போல் பாசாங்கு செய்தனர். அதி சிறந்த பட்டு நூல்களையும், தங்க ஜரிகைகளையும் நிதானமாகக் கோரித் தங்களுடைய பைகளிலே போட்டுக்கொண்டு, காலியான தறியில் இரவு நெடுநேரம் வரையிலும் வேலை செய்தார்கள்.

‘அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் நெய்திருக்கிறார்கள் என்று அறிந்து கொள்ளவேண்டும்’ என்று சக்கரவர்த்தி நினைத்தார். ஆனால், முட்டாளோ அல்லது பதவிக்குத் தகுதியற்றவர்களோ அதனைப் பார்க்கமுடியாது என்கிற நினைவு அவருக்குச் சங்கடமளித்தது. தான் பயப்பட வேண்டிய அவசியமில்லையென்று அவர் நம்பினாலும், வேறு யாரையாவது முதலில் அனுப்பி எவ்வளவு தூரம் இருக்கிறது என்று அறிய விரும்பினார். அங்கு நெய்யப்படும் பொருளுக்கு இருக்கும் மந்திரசக்தியை நகரில் உள்ள அனைவரும் கேள்விப்பட்டு, தங்கள் அயலவர்கள் எவ்வளவு மோசமானவர்கள் அல்லது முட்டாள்கள் என்பதை அறிய ஆவலாயிருந்தனர்.

அரசன் கதைகள்

‘நான் நெசவாளர்களிடம் என் நேர்மையான கிழ அமைச்சரை அனுப்புவேன்’ என்று சக்கரவர்த்தி எண்ணினார்.

‘அவருக்குப் பகுத்தறிவு இருப்பதினாலும், அவரைப் போன்று யாராலும் அவருடைய பதவியை நிர்வகிக்கமுடியாது என்பதினாலும், அந்த ஆடை எப்படித் தோன்றுகிறது என்பதைப் பார்ப்பதற்கு அவரே மிகச் சிறந்த மனிதர்.’

அந்த இரண்டு ஏமாற்றுக்காரர்களும் உட்கார்ந்து காலியான தறியில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த கூடத்துக்கு தகுதியான அந்தக் கிழ அமைச்சர் சென்றார்.

தன் கண்களை அகலத் திறந்தபடி, ‘கடவுள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும்’ எனக் கிழ அமைச்சர் நினைத்தார். ‘என்னால் எதையும் பார்க்க முடியவில்லையே!’ ஆனால், இதை அவர் யாருக்கும் சொல்லவில்லை.

இரண்டு ஏமாற்றுக்காரர்களும் அவரைத் தயவுசெய்து இன்னும் அருகில் வந்து பார்த்து, அந்த ஆடை வடிவான அமைப்பையும் அழகான வண்ணங்களையும் கொண்டிருப்பதாக அவர் கருதவில்லையா என்று கேட்டார்கள். பின்னர் காலியான தறியைச் சுட்டிக் காட்டினார்கள்; பாவமான கிழ அமைச்சர் தம் கண்களை என்றும் இல்லாதவாறு அகலத் திறந்தார். அவரால் எதையும் பார்க்க முடியவில்லை; ஏனெனில் அங்கு பார்ப்பதற்கு எதுவுமே இருக்கவில்லை.

‘கடவுளே! நான் என்ன முட்டாளா? நான் என்றுமே என்னைப்பற்றி இவ்வாறு நினைத்ததில்லையே. இதை யாரும் தெரிந்து கொள்ளக்கூடாது! உண்மையில் என் பதவிக்கு நான் தகுதியற்றவனாக இருக்கமுடியாது. இல்லை, ஆடையைப் பார்க்க முடியவில்லை என்று நான் ஒருபோதும் சொல்லக்கூடாது.’

‘அதைப்பற்றி ஒன்றும் நீங்கள் சொல்லமாட்டீர்களா?’ என்று நெசவு செய்துகொண்டிருந்த ஒருவன் கேட்டான்.

‘ஆ அது அற்புதமாயிருக்கிறது! சுமமா உள்ளத்தை அள்ளுகிறது’ என்று தன் கண்ணாடி வழியாக உற்றுப் பார்த்தபடி கிழ அமைச்சர் கூறினார். ‘என்ன அழகான வேலைப்பாடுகள், என்ன வண்ணங்கள்! சக்கரவர்த்தியிடம் போய், நான் மிகவும் மகிழ்ந்தேன் என்று சொல்லுவேன்.’

தர்மகுலசிங்கம்

‘இதைக் கேட்க எங்களுக்கும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது’ என்று கூறிய இரு நெசவாளிகள், பின்னர் வண்ணங்களுக்குப் பெயரிட்டு, தனித்துவமான வேலைப்பாடுகளையும் விளக்கினார்கள்.

சக்கரவர்த்தியிடம் மீளும்பொழுது அந்தப் பெயர்களைத் திருப்பிச் சொல்வதற்காக அவற்றை அக்கிழ அமைச்சர் வெகு கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டார். பின்னர் ஒப்பிக்கவும் செய்தார்.

இப்போது ஏமாற்றுக்காரர்கள், மேலும் பணமும், பட்டும், தங்க ஜரிகையும் நெசவுக்குத் தேவைப்படுவதாகக் கேட்டார்கள். அவைகளைத் தங்கனிடமே வைத்துக்கொண்டு, தறியில் ஒரு நூலைக் கூடப் போடவில்லை. ஆனால் முன்போலவே காலியான தறியில் நெசவு செய்துகொண்டே இருந்தார்கள்.

நெசவு எப்படி போய்க் கொண்டிருக்கிறது, எப்போது முடியும் என்பதைப் பார்த்து வரச் சீக்கிரமே இன்னொரு நம்பிக்கையான நேர்மையான அதிகாரியை அனுப்பிவைத்தார் சக்கரவர்த்தி. அமைச்சருக்கு நடந்ததுபோலவே, இவருக்கும் நடந்தது. அவர் பார்த்தார், பார்த்தார்! காலியான தறியைத் தவிர அவரால் வேறு எதையும் பார்க்க முடியவில்லை.

அங்கே இல்லாத அழகான மாதிரியைச் சுட்டி, ‘துணி அழகாயிருக்கிறதில்லையா?’ என இரண்டு ஏமாற்றுக்காரர்களும் கேட்டார்கள்.

‘நான் முட்டாளில்லை. வேண்டுமானால், நான் பதவிக்குத் தகுதியற்றவனாக இருக்கலாம்; அது வேடிக்கையானது! ஆனால், இதனை வெளிக்காட்டாதவாறு நல்ல கவனம் எடுக்கவேண்டும்’ என்று நினைத்தார். அதனால் அவர் பார்க்காத அந்த வஸ்துவைப் பாராட்டியதோடு, அதன் அழகான வண்ணங்களையும் கவர்ச்சி கரமான வேலைப்பாடுகளையும் பாராட்டினார். ‘உண்மை, அது மயக்குகிறது!’ என்று சக்கரவர்த்தியிடம் சொன்னார்.

நகரில் உள்ள அனைவரும் ஆடைக்கான அற்புத துணியைப் பற்றியே பேசினார்கள்.

அது தறியில் இருக்கும்போதே, சக்கரவர்த்தி அதைப் பார்க்க விரும்பினார். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட குழுவினரோடு — முன்னரே போய்ப் பார்த்த நேர்மையான இரண்டு அரச அதிகாரிகளும் இருந்தனர் — சக்கரவர்த்தி நூலிழையோ, மரவரிசையோ ஏதுமற்று நெய்து கொண்டிருக்கும் அந்த இரண்டு வஞ்சக ஏமாற்றுக்காரர்களைப் பார்க்கப் போனார்.

அரசன் கதைகள்

‘இது சும்மா அற்புதமாக அல்லவா இருக்கின்றது?’ என்று முன்னரே வந்து போன இரண்டு மதிப்பு வாய்ந்த அதிகாரிகளும் கேட்டார்கள். ‘மாட்சிமையுள்ள பெருந்தகையே! எத்தகைய வடிவமைப்பு, எத்தகைய வண்ணங்கள் என்பதைப் பாருங்கள்!’ அவர்கள், மற்றவர்களாலே அதனைப் பார்க்க இயலும் என்று நினைத்துக்கொண்டு காலியான தறியைச் சுட்டிக் காட்டினார்கள்.

‘இது என்ன இழவு! என்னால் எதையும் பார்க்க முடியவில்லையே! இது மிகவும் பயங்கரம்! நான் முட்டாளா? நான் சக்கரவர்த்தியாக இருக்கத் தகுதியற்றவனா? என்மீது விழுந்துள்ள மிகப் பயங்கரம் இதுதான்!’ எனச் சக்கரவர்த்தி நினைத்தார்,

‘ஓ, அது மிக அழகானது’ என்று சக்கரவர்த்தி சொன்னார்.

‘அது என் உயர்ந்த பாராட்டைப் பெறுகிறது’ என்று கேட்கும்படியாகச் சொன்னார். திருப்தியுற்ற முறையில் தலையாட்டிய தோடு, காலியான தறியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். எதையும் பார்க்கவில்லையென்பதை அவர் கூறப்போவதில்லை. கூட வந்த குழுவும் மீண்டும் மீண்டும் பார்த்தது. மற்றவர்கள் போல் அவர்களாலும் எதையும் பார்க்க முடியவில்லை. ஆனால், அவர்களும் சக்கரவர்த்தியைப்போல், ‘மிக அழகாக இருக்கிறது’ என்றனர். மேலும் கூடிய விரைவில் வரப்போகும் பெரும் ஊர்வலத்தில் அந்த அற்புத புதுத்துணியிலே நெய்த சில ஆடைகளைச் சக்கரவர்த்தி அணிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று ஆலோசனை கூறினர். வாய்க்கு வாய் அதை, ‘அழகானது, பரவசமானது, அற்புதமானது’ என்று அவர்கள் எல்லோரும் பிரகடனப்படுத்தினார்கள்.

எல்லாப் பக்கமும் பெருமகிழ்ச்சி இருப்பதைக்கண்டு, சக்கரவர்த்தி, அந்த ஏமாற்றுக்காரர் ஒவ்வொருவனுக்கும் அவனவன் மேலங்கியில் அணிந்து கொள்ளுவதற்காக ஒவ்வொரு பதக்கமும், ‘உயர்ந்த அரச நெசவாளர்’ என்கிற பட்டமும் அளித்தார்.

ஊர்வலம் நடக்க இருக்கும் காலைக்கு முந்தின இரவும், பதினாறு மெழுகுவர்த்திகளை ஏற்றி, அந்த ஏமாற்றுக்காரர்கள் கண் விழித்திருந்தார்கள். சக்கரவர்த்தியின் புதிய ஆடைகளைப் பூர்த்தியாக்குவதற்கு அவர்கள் உழைத்துக் கொண்டிருந்ததை பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது.

அவர்கள் தறியிலிருந்து துணியை இறக்குவதுபோல் பாசாங்கு செய்தனர்; பெரும் கத்தரிக்கோலால் காற்றில் வெட்டினர்; நூல் கோர்க்காத ஊசியால் தைத்தனர்; ‘இப்போது ஆடைகள் தயாராக இருக்கின்றன’ என்று கடைசியில் சொன்னார்கள்.

தர்மகுலசிங்கம்

தம்முடன் இருக்கும் தலைமைச் சீமாண்களுடன், சக்கர வர்த்தி நேரிலே சென்றார். ஏமாற்றுக்காரர்களும் எதையோ பிடித்திருப்பதுபோல், ஒரு கையை உயர்த்தி, 'இதோ கீழாடைகள்! இதோ கோர்ட்! இதோ மேலங்கி' என்று சொல்லிக்கொண்டே போனார்கள். 'இது சிலந்தியின் வலையைப்போல் மெல்லியது; மேலிலே ஒன்றும் இல்லாதது போலவே தோன்றும். இவற்றின் அழகே அதுதான்!' என்று சொன்னார்கள்.

'ஆமாம்' என்றனர் தலைமைச் சீமாண்கள். அவர்களால் எதையும் பார்க்க முடியவில்லை. பார்க்க ஏதாவது இருந்தால் தானே?

'சக்கரவர்த்தி தன் ஆடைகளைக் களைய அருள் கூருவாரா? பின்னர், நாங்கள்)பரும் கண்ணாடி முன் அவருக்குப் புது உடைகளை அணி உறாம்' என்று ஏமாற்றுக்காரர்கள் சொன்னார்கள்.

சக்கரவர்த்தி : ஆடைகளைக் களைந்தார். ஏமாற்றுக்காரர்கள் ஒவ்வொரு புது உடையாக அவருக்கு அணிவிப்பது போல் பாசாங்கு செய்தனர். கண்ணாடி முன்னால் திரும்பியும் நெளிந்தும் பார்த்துக் கொண்டார்.

'ஓ, எவ்வளவு நன்றாயிருக்கிறது! எவ்வளவு நன்றாகப் பொருந்தியிருக்கின்றன! என்ன அலங்கார வேலைப்பாடுகள்! என்ன வண்ணங்கள்! மிக அற்புதமான ஆடை' என்று அவர்கள் எல்லாரும் கூச்சலிட்டார்கள்.

விழாக்களின் தலைவர், 'ஊர்வலத்தில் சக்கரவர்த்திக்கு மேலாகப் பிடிக்கப்படும் வெண்கொற்றக்குடை வெளியே காத்திருக்கிறது' என்று அறிவித்தார்.

'நல்லது, நான் தயார்' என்ற சக்கரவர்த்தி, 'எனக்கு இது சரியான அளவாக இருக்கிறதல்லவா?' என்றார். தன் அழகான ஆடையை மீண்டும் நல்ல வடிவாகப் பார்ப்பவரைப்போல நன்கு பாசாங்கு செய்துகொண்டு, கண்ணாடி முன்னால் நின்று மீண்டும் ஒருமுறை சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டார்.

மேலங்கியின் பின்பாகத்தைத் தூக்கிச் செல்லும் பணியாட்கள், கீழே குனிந்து, மேலங்கியை எடுப்பதுபோல் எடுத்தனர். பின்னர் அதை உயரத்தில் பிடித்திருப்பதுபோல் காற்றில் பாசாங்கு செய்தனர். அதைப் பார்க்கவில்லையென்பதை மற்றவர்களுக்குத் தெரியப் படுத்துவதற்கு அவர்களுக்குத் துணிவில்லை.

அரசன் கதைகள்

அழகிய அரச குடையின்கீழ் சக்கரவர்த்தி ஊர்வலம் போனார். தெருவில் நின்றவர்களும், யன்னல் வழியாகப் பார்த்தவர்களும், 'சக்கரவர்த்தியின் புதிய ஆடை அற்புதமானது அல்லவா! மேலங்கி எத்தகைய அழகிலே நீளுகின்றது! அற்புதமாகவும் கனகச்சிதமாகவும் பொருந்துகின்றது!' என்று கத்தினார்கள்!

யாரும், தான் எதையும் பார்க்கவில்லை என்பதை மற்றவர் அறியக்கூடாது என்றே நினைத்தனர். ஏனெனில், அது, தான் வகிக்கும் பதவிக்குத் தான் தகுதியற்றவர் என்பதையோ, அல்லது மிக முட்டாள் என்பதையோ காட்டிவிடுமே! சக்கரவர்த்தியின் எந்தப் புதிய ஆடையும் இந்த அளவுக்கு வெற்றி பெற்றதேயில்லை.

'ஆனால், அவர்மேல் ஒன்றுமில்லையே!' என்று ஒரு சிறு குழந்தை கத்தியது!

'ஐயகோ, ஒரு பாவமும் அறியாத இந்த அழகிய குழந்தை என்ன சொல்லுகிறது என்பதைக் கேளுங்கள்!' என்று அதன் தந்தை கத்தினான். குழந்தை சொன்னதை ஒருவருக்கொருவர் முணுமுணுத்துக் கொண்டனர்.

'ஏன், அவர் மேல் ஒன்றுமேயில்லையே!' என்று அனைத்து மக்களும் ஒருசேரக் கத்தினார்கள். அவர்கள் சொல்வது சரி என்பதை உணர்ந்த சக்கரவர்த்தி பயந்தார்.

'நான் இந்த ஊர்வலத்தில் இப்பொழுது போய்த்தான் ஆக வேண்டும்' என்று தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டார். அரண்மனைக் காரியஸ்தர்கள் அங்கே இல்லாத ஆடையை மேலும் தூக்கிப் பிடிப்பதாக அபிநயிக்க சக்கரவர்த்தி மேலும் கம்பீரமாக நடந்தார்!

யூதச் சிறுமி

Yudepigen

ஒரு தர்மப் பாடசாலையில் மாணவர்களிடையே ஒரு யூதச்சிறுமி அமர்ந்திருந்தாள். அவள் வகுப்பிலேயே புத்திக்கூர்மையும், வேகமும் நிறைந்திருந்த போதிலும், பாடவேளை ஒன்றின்போது அவள் விலக்கப்பட்டிருந்தாள். ஏனெனில், அவள் ஒரு யூதப்பெண் என்பதாலும் அது கிறிஸ்தவப் பாடசாலையாக இருந்ததாலும்.

அந்தப் பாடநேரத்தில் அவள் புவியியல் புத்தகத்தையோ, மறுநாள் செய்யவேண்டிய கணிதத்தையோ செய்துகொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவள் அவற்றை விரைவில் முடித்து விட்டு, புத்தகம் திறந்து இருந்தபோதிலும் அமைதியாக கிறிஸ்தவ ஆசிரியரின் வார்த்தைகளைக் கேட்பது வழக்கம். அவள் மற்றவர்களைவிட மிகக் கவனமாகக் கவனிப்பதை ஆசிரியர் உணர்ந்தார்.

அரசைக் கதைகள்

“உன் பாடத்தைப் படி” என ஆசிரியர் சற்றுக் கடிந்து கொண்டபோதிலும், அவளது கூரிய ஒளிமிகுந்த கண்கள் அவர்மீது ஆழமாகப் பதிந்து இருந்தன. ஒரு சமயம் அவர் வினா கேட்டபோது, மற்றவர்களைவிடச் சிறப்பாகப் பதிலளிக்க அவள் அறிந்திருந்தாள். அவர் கற்பித்தவற்றை அவள் ஆழமாக உள்வாங்கியிருந்தாள்.

அவளது ஏழ்மையும் நேர்மையும் உள்ள தந்தை அவளை முதன்முதலாகப் பாடசாலைக்கு அழைத்து வந்தபோது, கிறிஸ்தவ நம்பிக்கைகளை ஊட்டும் வகுப்புகளிலிருந்து விலக்கப்படவேண்டும் என்கிற நிபந்தனையை விதித்தார். அவளை வகுப்பிலிருந்து அந்த வேளையில் வெளியேற்றினால் அது சிரமத்தையும், மற்றவர்களிடையே மனக்கசப்பையும் உண்டாக்கும் என்பதால் அவள் வகுப்பில் இருக்க அனுமதிக்கப்பட்டாள். ஆனால், இது தொடர்வது சாத்திய மற்றதாகியது.

ஆசிரியர் அவள் தந்தையிடம் சென்று ஒன்றில் சாராவை பாடசாலையிலிருந்து நீக்கிக்கொண்டு செல்ல வேண்டும் அல்லது அவள் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாறவேண்டும் என்று கூறினார்.

“வேதாகமத்தின் வார்த்தைகளில் அவளுக்கு இருக்கும் ஆழ்ந்த ஆர்வத்தையும், அவளுடைய ஒளி மிளிரும் கண்களையும் என்னால் அமைதிப் பார்வையாளராகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க இயலாது” என்றார்.

அப்போது அவள் தந்தை கண்ணீரில் உடைந்தார்.

“என் முன்னோர்களின் கட்டளை பற்றி எனக்கு அதிகம் தெரியாது. ஆயின் இங்கே உண்மையான இஸ்ரவேலர் மகனும், ஆழ்ந்த நம்பிக்கையும் நிறைந்த சாராவின் தாய் இறக்கும்போது, ஒருபோதும் அவளை ஞானஸ்நானம் பெற விடமாட்டேன் என்று நான் கொடுத்த சத்தியத்தை கடவுளுக்கு அளித்த வாக்குறுதியாக நான் நிறைவேற்ற வேண்டும்” என்று அவர் கூறினார்.

அதன்படி அந்த யூதச் சிறுமி அந்தக் கிறிஸ்தவப் பாடசாலையை விட்டு விலகினாள்.

ஆண்டுகள் உருண்டோடின.

ஒரு சிறு வட்டார நகரத்தில், ஓர் எளிய குடும்பத்தில் மோசஸின் கொள்கைகளில் நம்பிக்கையுள்ளவராக ஒரு வேலைக்காரி இருந்தாள். இஸ்ரேலின் பெண்களைப்போல, கருங்காலி நிறத்தலைமயீர்களுடனும் கூரிய ஒளி நிறைந்த விழிகளுடனும் பிரகாசமாகத் தோன்றினாள். அவள் சாராவேதான். பல ஆண்டுகளுக்கு முன் சிறுமியாக, ஆர்வத்துடன் கிறிஸ்தவ ஆசிரியரின் வகுப்பு

தர்மகுலசிங்கம்

களைக் கவனித்த அதே சிறுமியின் முகபாவம் இப்போது வளர்ந்த அவள் முகத்தில் காணப்பட்டது.

ஓவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் தேவாலயத்திலிருந்து மணியோசையும், வாத்திய இசையும், கூடியிருந்தவர்களின் பாட்டும் கேட்கும். எல்லா விடயங்களிலும் நம்பிக்கையும் உழைப்பும் மிகுந்த அந்த யூதச்சிறுமியின் வீட்டில் அழுத்தம் கொண்டுவந்து சேர்த்தது.

“நீ புனிதநாளைக் கடைப்பிடிப்பாயாக” என்கிற ஒலி அவள் மனசுக்குள் ஒலித்தது. ஆயின் அவளுடைய புனித நாள் கிறிஸ்தவர்களின் வேலைநாளாக இருந்தது. இது துரதிர்ஷ்டமாக அவளுக்குத் தோன்றியது. அப்பொழுது ஒரு சிந்தனை அவள் மனதிற்குள் தோன்றியது.

“கடவுள் நாள்களையும் மணித்தியாலங்களையும் கணக்கிடுகிறாரா?” இந்த எண்ணம் வலுப்பெற்றபோது, அஃது அவளுக்கு அறுதலை அளித்ததுடன் கிறிஸ்தவர்களின் ஞாயிற்றுக்கிழமை அவளுடைய உள்ளத்தை வருத்தவில்லை. அந்த சமையல் அறையே புனித இடமாக அவளுக்குத் தோன்றியது. அவளுடைய மக்களாக் கான பொக்கிஷமும் அறுதலுமான பழைய ஏற்பாட்டினை மட்டுமே வாசிப்பாள். ஏனெனில், பாடசாலையிலிருந்து விலகியபொழுது ஆசிரியர் கூறிய வார்த்தைகளையும், இறக்கும் தறுவாயில் இருந்த அவள் தாய்க்குத் தந்தை அளித்த வாக்குறுதியையும் அவள் தன் நெஞ்சின் ஆழத்திலே விசுவாசத்துடன் வைத்திருந்தாள்: தம் இனத்தவரின் நம்பிக்கைகளை மறுப்பதில்லை என்பதிலும், ஞானஸ்நானம் பெறுவதில்லை என்பதிலும் அவள் உறுதியாக இருந்தாள். புதிய ஆகமத்தை அவள் படிக்கக்கூடாது என்றாலும், அவள் அவற்றின் பெரும்பகுதியை அறிந்திருந்தாள். இளமைக்கால நினைவுகளில் புதிய ஏற்பாட்டின் வாசகங்கள் மங்கலாக எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தன.

ஒருநாள் அவள் மூலையில் அமர்ந்திருந்தாள். அவள் எஜமானர் ஒரு புத்தகத்தை உரத்து வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். வேதாகமத்தை அல்லாமல் அவர் பழைய கதைப்புத்தகம் ஒன்றினை வாசித்ததினால், அவள் அதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்தக் கதை துருக்கி பாதுஷாவினால் சிறைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு ஹங்கேரி வீரனின் கதை அவனை உழும் எருதுகளுடன் கூட்டி, சாட்டையால் அடித்து இரத்தம் ஒழுகச் செய்ததை அவன் பொறுமையுடன் தாங்கிக் கொண்டான். அவன் மனைவி நகைகளை எல்லாம் விற்று, கோட்டையையும் நிலங்களையும் அடகுவைத்தாள். மிகப் பெருந்தொகையான பணயம் கேட்கப்

அரசன் கதைகள்

பட்டிருந்ததினால், நண்பர்களும் சேர்ந்து அத்தொகையை இறுதியாகத் திரட்டினார்கள். முடிவாக அந்த வீரன் மீட்கப்பட்டான். களைத்து நோய்வாய்ப்பட்டு வீடு திரும்பினான். ஆயின் விரைவில், கிறிஸ்தவர்களின் எதிரிகளுடன் மீண்டும் போர் எழுந்து அதில் சேர்ந்து போராடக் கோரி அறைகூவல் வந்தது. அதைக்கேட்ட அந்த வீரனால் அமைதியாக இளைப்பாற இயலவில்லை. தன் போர்க்குதிரையின்மீது தன்னை அமர்த்தச் செய்தான். கன்னத்தில் இரத்தம் ஏற, தன் வலிமையைத் திரும்பப் பெற்றவன்போல போருக்குச் சென்று வென்றான். எந்த பாதுஷா அவனைக் கட்டி இழுத்துச் சென்றானோ, அதே பாதுஷா அவனின் கைதியாகி இழுத்து வரப்பட்டான். ஒரு மணி நேரத்திற்குள் வீரன் பாதுஷாவின் முன் நின்று, “உன்னை என்ன எதிர்நோக்குகிறது என்று நினைக்கிறாய்?” எனக் கேட்டான்.

“பழிக்குப்பழி வாங்கப்படுவேன். எனக்குத் தெரியும்” என்று துருக்கியன் பதிலளித்தான்.

“ஆம்; கிறிஸ்தவர்களின் பழிக்குப் பழிவாங்குதல்! கிறிஸ்துவின் போதனை எதிரிகளையும் மன்னித்து, மற்றவரை நேசிக்கவேண்டும் என்பதே அன்பே கடவுள் என்று அது கற்பிக்கிறது. மன அமைதியுடன் வீடு திரும்பு. நான் உன்னை உன் அன்புக்குரியவர்களிடம் சேர்த்துவிடுகிறேன். ஆயின், எதிர்காலத்திலாவது துரதிருஷ்டமானவர்களிடம் அன்பாகவும், பரிவோடும் நடந்துகொள்” என்று அந்த வீரன் கூறினான்.

அப்போது அந்தக் கைதி கண்ணீர் மல்க, “இதுபோன்ற தயையை நான் எப்படி எதிர்பார்த்திருக்கமுடியும்? தண்டனையையும் சித்திரவதையையும் எதிர்பார்த்து நான் ரகசியமாக வைத்திருந்த விஷத்தை அருந்திவிட்டேன். இன்னும் சில மணிநேரத்தில் நான் இறந்துவிடுவேன். நான் இறக்கவேண்டும்; அதற்கு மாற்று மருந்து இல்லை. ஆயினும் அதற்குள் இந்த புனிதமான மனம் நிறைந்த கிறிஸ்தவக் கொள்கைகளை எனக்கு போதனை செய்யவும். நான் கிறிஸ்தவனாக சாக விரும்புகிறேன்” என்றான். அவனுடைய வேண்டுகூறி நிறைவேற்றப்பட்டது.

இந்தக் கதையைத்தான் அவள் எஜமானர் பழைய கதைப் புத்தகத்திலிருந்து வாசித்தார். அனைவரும் இதை மகிழ்ச்சியுடனும் பரிவுடனும் கேட்டனர். அவள் ஒரு மூலையில் கண்ணீர் மல்கவும் எரியும் இதயத்துடனும், ஒரு காலத்தில் வகுப்பு வாங்கில் உட்கார்ந்திருந்ததுபோல மனந்தளர்ந்தவளாக அமர்ந்திருந்தாள். புதிய வேதாகமத்தின் மேன்மையை உணர்ந்தாள். அவளுடைய கன்னத்தில் கண்ணீர் வழிந்தது.

தர்மகுலசீங்கம்

ஆயின், இறக்கும் தறுவாயில் அவள் தாய் கூறிய வார்த்தைகள் மனசில் எழுந்தன.

“என் மகள் கிறிஸ்தவராகக்கூடாது” என்று அந்தக் குரல் கத்தியது. அதனுடன் இணைந்து, “உன் தாயையும் உன் தந்தையையும் மதிக்கவேண்டும்” என்கிற கட்டளையின் வார்த்தைகளும் ஒலித்தன.

“கிறிஸ்தவ இனத்தவர்களுடன் நான் சேர்த்துக்கொள்ளப் படவில்லை. நான் யூத இனத்தவளாயிருப்பதால் என்னை அவ தூறாகப் பேசுகின்றனர். சென்ற ஞாயிறன்று, தேவாலயத்தின் திறந்த கதவின் வழியே ஒளிர்ந்துகொண்டிருந்த மெழுகுவர்த்திகளைப் பார்த்து, கூடியிருந்தவர்களின் பாட்டைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த போது, அண்டை வீட்டுப்பையன்கள் என்னை விரட்டினர். நான் எவ்வளவுதான் என் கண்களை இறுக்க மூடினாலும், ஒரு மாணவியாக பெஞ்சில் அமர்ந்திருந்த நாள் முதல், கிறிஸ்தவ மதம் ஒரு சூரிய ஒளிப்பிழம்பாய் என்னை ஈர்க்கிறது. கல்லறையில் இருக்கும் என் தாயே, உன்னை நான் நோக அடிக்கமாட்டேன். என் தந்தையின் வாக்குறுதிக்கு உண்மையாய் நடந்துகொள்வேன். கிறிஸ்தவர்களின் வேதநூலை நான் படிக்கமாட்டேன். என் மக்களின் மதத்தை நான் கடைப்பிடிப்பேன்” என அவள் தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டாள்.

மேலும் ஆண்டுகள் உருண்டோடின.

எஜமானர் இறந்தார். அவளுடைய விதவை மனைவி ஏழையாகி, வேலைக்காரியை வீட்டை விட்டு விரட்டும் நிலை. ஆனால், சாரா வெளியேற மறுத்தாள். கஷ்டமான நேரத்தில் உடன் இருந்து, வீட்டைப் பராமரித்து, இரவு வெகுநேரம் கடினஉழைப்பின் மூலம் உணவைத் தேடிக் கொடுத்தாள். எந்த உறவினரும் உதவ முன்வரவில்லை. அந்த விதவை நாளுக்கு நாள் வலுவிழந்து படுத்த படுக்கையானாள். சாரா கடுமையாக உழைத்தாள். இடையில் படுக்கையருகில் அமர்ந்து பரிவாகக் கவனித்தாள். அவள் பரிவுடனும் அன்புடனும் ஏழ்மை நிறைந்த வீட்டிற்கு அருள் பாலிக்கும் ஒரு தேவதையாகத் திகழ்ந்தாள்.

“அங்கே மேஜையின்மீதுள்ள வேதாகம நூலை எடுத்துக் கொஞ்சம் வாசி. இரவு நீண்டு காட்சியளிக்கிறது, என் உள்ளம் இறைவனை நாடுகிறது” என்று நோயாளிப் பெண், சாராவைக் கேட்டாள்.

சாரா தலைதாழ்த்தி, கிறிஸ்தவர்களின் பைபிளை எடுத்து நோயாளிக்கு வாசித்தாள். அவள் கண்களில் நீர் வழிந்தது. அவள்

அரசன் கதைகள்

கண்கள் பரவசத்தால் பிரகாசித்தன. அவள் உள்ளத்தில் ஒளி தோன்றியது.

“என் தாயே, உன் மகள் கிறிஸ்தவர்களின் ஞானஸ்நானத்தைப் பெறமாட்டாள். அவர்களின் குழுவில் சேர்க்கப்பட மாட்டாள். நீ விரும்பியதை — உன் கட்டளையை நான் மதிக்கிறேன். நாம் இப்புவிவில் இணைந்தே இருப்போம். ஆயினும் இதற்கப்பால், இறைவனுடன் ஓர் உயர்ந்த பிணைப்பு உள்ளது. அவர் நம்முடன் அமர்ந்து, இறப்பெனும் பள்ளத்தைக் கடப்பார். அவர்தான் புவி தாகத்தில் இருக்கும்போது கீழ் இறங்கி அதை நிறைவுள்ளதாக ஆக்குகிறார். இதை நான் எப்படி அறிந்தேன் என்று விளக்க வில்லை. ஆயினும் இதெல்லாம் கிறிஸ்து மூலந்தான் நடக்கிறது!”

இந்த வார்த்தைகளைக் கூறும்போதே அவள் உடல் நடுங்கியது. நெருப்புச் சுவாலை சுற்றியதுபோல அவளுக்கு ஞானஸ்நானம் ஏற்பட்டது. அவள் உடல் நடுங்கி மயங்கி, நோய்வாய்ப்பட்ட பெண்மணியைவிட வலுவழிந்தவளாய் சோபாவில் சாய்ந்தாள்.

“பாவம் சாரா. இரவு விழித்து இருந்ததாலும் உழைப்பாலும் தளர்ந்துவிட்டாள்” என்று மக்கள் கூறினர்.

ஏழைகளின் மருத்துவமனைக்கு அவளை எடுத்துச் சென்றனர். அங்கு அவள் இறந்தவுடன் அவளை கிறிஸ்தவர்களின் இடு காட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லவில்லை. ஒரு யூதப் பெண்ணுக்கு அங்கு இடமில்லை. சுவருக்கு வெளியே அவளுக்கான புதைகுழி வெட்டப் பட்டது.

ஆயினும் இறைவனின் சூரியன் தன் கதிர்களை கிறிஸ்தவர்களின் கல்லறையைப் போலவே, இந்த யூதப்பெண்ணின் கல்லறையும் செலுத்துகிறது. சர்ச்சில் பாடும் பிரார்த்தனைப்பாட்டு அவள் கல்லறையிலும் எதிரொலிக்கிறது. அங்கு தனிமையில் கல்லறையில் உறங்கும் அவளும் மறுபிறவிக்கு அழைக்கப் படுகிறாள்.

தன் சீடர்களிடம் அந்த இறைவன் இவ்வாறு கூறினார்:

“ஜோன் உங்களைத் தண்ணீரால் ஞானஸ்நானம் செய்தார். நான் உங்களைப் பரிசுத்த ஆவியினாலே ஞானஸ்நானம் செய்கிறேன்.”

தம்பலினா

Tommelise

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு சின்னக் குழந்தை வேண்டும் என்று ஒரு பெண் மிக மிக விரும்பினாள். ஆனால், அதை எங்கிருந்து பெறுவது என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அவள் ஒரு வயதான சூன்யக்காரியிடம் போய் 'மிகச் சின்னக்குழந்தை வைத்திருக்க எனக்கு ரொம்ப ஆசை! அது எங்கு கிடைக்கும் என்று எனக்கு சொல்லு?' என்று கேட்டாள்.

'ஓ! அதனைச் சுலபமாக ஏற்பாடு செய்யலாம்! இதோ ஒரு பார்லி தானியம் இருக்கிறது பார். விவசாயிகள் வயலிலே வளர்ப்பது, அல்லது கோழிகளுக்குத் தீவனமாகப் பயன்படும் வகைகளைச் சேர்ந்ததல்ல இது. இது வேறு. இதை ஒரு பூத்தொட்டியில் போட்டு வை; என்ன நடக்கிறது என்று பார்!'

'நன்றி' என்றாள் அந்தப் பெண். அதற்கான தொகையாக பனிரெண்டு ஷில்லிங்குகளை சூன்யக்காரிக்குக் கொடுத்த பின்னர், அவள்

அனசன் கதைகள்

வீடு சென்று பார்லி தானியத்தை நட்டதும், விரைவிலேயே அங்கு ஒரு பெரிய அழகிய பூ வளர்ந்தது. அது அச்சாவாக அல்லிவகைப் பூவாகத் தோன்றியபோதிலும், அது மொட்டு போன்று, தன் இதழ்களை இறுக்கி மூடியிருந்தது.

‘மிக அழகான பூ’ என்ற அப்பெண், அதன் மஞ்சளும் சிவப்புமான இதழ்களை முத்தமிட்டாள். அவள் முத்தமிட்டவுடன், பட்டென்று மொட்டு மலர்ந்தது. வாஸ்தவத்தில் அது அல்லிப்பூ தான். அதைப் பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால், அந்தப் பூவின் மத்தியில், பச்சை வெல்வெட் மகரந்தத்தின்மேல், ஒரு சின்னப்பெண் இருந்தாள் — எத்தகைய அழகான சின்ன உருவம்! அவள் கட்டைவிரலின் உயரமளவுகூட இருக்கவில்லை; எனவே (கட்டை விரல் அளவுக்காரி என்ற அர்த்தத்திலே) தம்பலினா என்று அழைக்கப்பட்டாள்.

தம்பலினாவுக்கு மேருகேற்றப்பட்ட அக்ரோட்டு ஓடே தொட்டில்; நீல — வயலெட் இதழ்களே மெத்தைகள்; ரோஜா இதழே அவளுடைய படுக்கை அறை. இரவில் அங்கே தூங்கினாள்; ஒரு தட்டிலே அதைச்சுற்றி வளைத்து மலர்களை அடுக்கி, அவற்றின் தண்டுகள் எல்லாம் தண்ணீரிலே இருக்கக்கூடியதாக அந்தப் பெண் ஒழுங்கு செய்திருந்த மேஜைமீது அவள் விளையாடினாள். அந்தத் தட்டிலே ஒரு பெரிய அல்லி இதழ் மிதந்தது. இதிலே அமர்ந்து, தட்டின் ஒரு கோடியிலிருந்து மறுகோடிக்கு இரண்டு வெள்ளை குதிரை முடிகளை துடுப்புகளாகக் கொண்டு தம்பலினா படகுப் பயணம் செய்வாள். அது உண்மையில் அழகாக இருந்தது! மேலும் என்னவென்றால், முன்னர் யாருமே கேட்டிருக்காத இனிமையிலும் அழகிலும் அவளாலே பாட முடிந்தது.

ஒருமுறை இரவில் தன் அழகிய சின்னப்படுக்கையில் அவள் படுத்திருந்தபோது, யன்னலின் உடைந்த கண்ணாடி வழி துள்ளிக் குதித்து ஒரு வயதான தவளை வந்தது. அந்தத் தவளை அவலட்சணமாகவும் பெரிதாகவும், ஈரமாகவும் இருந்தது. ரோஜாப் பூவிதழின் கீழே தம்பலினா படுத்துக் கொண்டிருந்த அந்த மேஜை மீது அது நேராகத் தாவியது.

‘என் மகனுக்கு அவள் ஓர் அழகிய மனைவியாகலாம்!’ என்று தவளை சொன்னது.

தம்பலினா தூங்கிக் கொண்டிருந்த அக்ரோட்டு ஓடைத் தூக்கிக்கொண்டு, யன்னல் வழியாக அது தோட்டத்துக்குத் தாவியது.

தர்மகுலசீங்கம்

அங்கே ஒரு பெரிய அகலமான ஓடை தோட்டத்தின் ஊடாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அதன் கரை, சேறாகவும் சகதியாகவும் இருந்தது. இங்கேதான் தவளை தனது மகனோடு வாழ்ந்தது. ஊஹும், அம்மா போன்றே அவனும் அவலட்சணமாக இருந்தான். அக்ரோட்டு ஓட்டிலிருந்த அழகிய சின்னப்பெண்ணைப் பார்த்ததும் அவனாலே கூறக்கூடியது எல்லாம், 'கோ — அக்ஸ், ப்ரெக் — எக் — எக் — எக்ஸ்' என்பன மட்டுமே.

'சத்தமாகப் பேசாதே! அவள் விழித்துக்கொள்வாள்' என்றது கிழவித் தவளை. அன்னத்தின் சிறகு போல அவள் மெதுமையாக இருப்பதால், அவள் நம்மைவிட்டு ஓடிவிடலாம். நாம் அவளை ஓடையிலிருக்கும் பெரும் அல்லி இலையில் விட்டுவிடுவோம். அவள் சின்னவளாகவும், கனமில்லாதும் இருப்பதால், இலை தீவு போல் இருக்கும் அவளால் அங்கிருந்து ஓடிவிட ஏலாது. அதற்கிடையில், சதுப்புக்குள் இருக்கும் முன் அறையை நீ உன் வீடாகப் பயன்படுத்தும் வகையிலே தயார் செய்து கொள்ளலாம்.'

ஓடையின் மத்தியிலே அநேக அல்லி மலர்கள், அகலமான பச்சை இலைகளுடன் தண்ணீரில் மிதப்பதுபோல இருந்தன. மிகப் பெரிதாகவும் மிக தூரமாகவும் இருந்த இலைக்கு, கிழவித் தவளை நீந்திச்சென்று தம்பலினாவோடு சேர்த்து அக்ரோட்டு ஓட்டையும் வைத்தது. மிகச் சின்னத் தம்பலினா விடிகாலையில் கண்விழித்தவுடன், தான் எங்கிருக்கிறோம் என்பதை அறிந்து தன் சிறிய கண்கள் கரைய அழுதாள். அந்தப் பெரும் பச்சை இலையைச் சுற்றி எங்கும் தண்ணீர்; கரையை அடைதல் என்பது இயலாத காரியம். கிழவித் தவளை, சதுப்பு நிலத்தின் கீழே, தன் மருமகளுக்கு உண்மையில் கவர்ச்சியான அறையாக அமையும் விதத்தில் கோரைப் புற்களாலும், மஞ்சள் அல்லி மொட்டுகளாலும் தன் அறையை அலங்கரித்தது. பின்னர் தன் மகனோடு, தம்பலினா இருந்த இடத்துக்கு நீந்திச் சென்றது. அவள் போவதற்கு முன்னர், கல்யாண அறையில் அவளது அழகிய படுக்கையை விரிப்பதற்காக அதை எடுத்துப் போக வந்தனர்.

அவள் முன்னே, தண்ணீரிலே மரியாதையாக நின்ற கிழவித் தவளை கூறியது: 'இவன்தான் என் மகன்; இவனே உன் கணவனாகப் போகின்றான். இருவரும் சதுப்புநிலத்தின் கீழே மகிழ்ச்சியான இல்லத்தை அமைத்துக் கொள்ளுங்கள்!'

'கோ — அக்ஸ், கோ — அக்ஸ், ப்ரெக் — எக் — எக் — எக்ஸ்' என்று மட்டுமே அவள் மகனால் கூற முடிந்தது.

அரசன் கதைகள்

தம்பலினாவைத் தன் பாட்டுக்கு பச்சை இலை மீதிருந்து அழும்படி விட்டுவிட்டு, அவளுடைய அழகிய சின்னப்படுக்கையை எடுத்துக்கொண்டு நீந்திச் சென்றன. அழுக்கான தவளையோடு வாழ்வோ அல்லது அவளுடைய அவலட்சண மகனைக் கல்யாணஞ் செய்யவோ அவள் விரும்பவில்லை.

தண்ணீரிலே நீந்திக்கொண்டிருந்த சிறிய மீன்கள் தவளையைப் பார்த்ததுடன், கிழவித் தவளை சொன்னதையும் கேட்டிருக்க வேண்டும். ஏனெனில், அந்தச் சின்னப்பெண்ணைப் பார்க்கத் தங்கள் தலைகளைச் சடுதியில் உயர்த்தின. அவளைப் பார்த்தவுடன் மிக அழகானவள் என்று நினைத்த அவை அழுக்கான தவளையோடு வாழவேண்டுமே என்று நினைத்து வருந்தின. இல்லை, அது நடக்கக்கூடாது! அந்தச் சின்னப்பெண் நின்ற இலையின் தண்டருகே கூட்டம் கூடிய அவை, தமது பற்களால் தண்டைக் கடிக்கவே, தவளை நெருங்கமுடியாத தூரத்துக்குத் தம்பலினாவைச் சுமந்துகொண்டு, இலை ஓடையிலே தூரந் தூரமாக மிதந்து சென்றது.

பலவிதமான இடங்களையும் கடந்து தம்பலினா பயணித்தாள். அவளைப் பார்த்ததும் புதர்களில் அமர்ந்திருந்த சிறு பறவைகள் பாடின: 'என்ன அழகான சிறிய பெண்!' அவளுடைய இலை தூரம் தூரமாகப் போகவே, தம்பலினா வெளிநாட்டுப் பயணம் ஒன்றினை மேற்கொள்வது நிகழ்ந்தது.

அவளைச்சுற்றி சிறகடித்துக் கொண்டிருந்த அழகிய சிறிய வெள்ளைப் பட்டாம்பூச்சி, இறுதியாக இலையில் இறங்கியது. அதற்குத் தம்பலினாவைப் பிடித்துப்போனது. தவளையால் தன்னை நெருங்கமுடியாது என்பதால் அவளும் மகிழ்ந்தாள். அவள் மிதந்து கொண்டிருந்த இடம் மிக அழகாக இருந்தது. தண்ணீர் மேல் வெயிலடிக்க, தண்ணீர் தங்கத்தைப்போல் மிக மின்னியது. அவள் தனது இடுப்பு நாடாவை எடுத்து, ஒரு முனையில் பட்டாம் பூச்சியையும், மறுமுனையை இலையுடனும் கட்டினாள். இப்பொழுது அந்த இலை, அதன் மேலிருந்த தம்பலினாவுடன் எப்பொழுதும் இல்லாத விரைவில் மிதந்து சென்றது.

பின்னர் மேலே பெரிய கொக்ஷேபர் பறந்துவந்தது; அவளைக் கண்டவுடன், அவளது மெல்லிய இடுப்பில் தனது நகத்தால் அணைத்து, மரத்துக்குத் தூக்கிச்சென்றது. பச்சையிலை ஓடையில் நீந்திச்செல்ல, அதனோடு பட்டாம்பூச்சியும் பிணைக்கப் பட்டிருந்த தால், விடுவித்துக்கொள்ள முடியாது, அதனுடன் நீந்திப் போனது.

கடவுளே! கொக்ஷேபர் அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு மரத்தின் மேல் பறந்துபோனது. தம்பலினா எவ்வளவு பயப்பட்டாள்! எல்லா வற்றுக்கும் மேலாக இலையோடு அவள் பிணைத்திருந்த வெண் பட்டாம்பூச்சி, தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள முடியவில்லை என்றால், பட்டினி கிடந்து இறக்க நேரிடலாம் என நினைத்து அவள் வருந்தினாள்.

கொக்ஷேபரோ இதைப்பற்றியெல்லாம் கவலைப்படவில்லை. அது மரத்தின் மிகப்பெரிய இலையின் மேல் அவளோடு அமர்ந்து கொண்டு, மலர்களின் தேனை அவளுக்கு ஊட்டிக்கொண்டே, ஒரு கொக்ஷேபரை அவள் ஒத்திருக்கவில்லையென்றாலும், அவள் மிக அழகாக இருக்கிறாள் என்று சொன்னது. சிறிது நேரத்திலேயே, அந்த மரத்தில் வாழ்ந்த ஏனைய கொக்ஷேபர்கள், அவர்களைப் பார்க்கவந்தன. தம்பலினாவைப் பார்த்துவிட்டு, தங்களுடைய உணர்ச்சிக் கொடுக்குகளை உள்ளே இழுத்துக்கொண்டு, இளம் கொக்ஷேபர் பெண்கள் சொல்லின:

‘ஏன் அவளுக்கு இரண்டு கால்களுக்கு மேல் இல்லை? அவள் அச்சம் ஊட்டுபவளாகத் தோன்றுகிறாளே!’ அவை மேலும் கூறின:

‘அவளுக்கு உணர்ச்சிக் கொடுக்குகள் எதுவும் இல்லையே! அவள் இடுப்புப் பகுதியில் மெல்லிதாக இருக்கிறாளே! அஹ், அவள் மனிதப் பிறவிபோல் இருக்கிறாளே! அவள் விகாரமாக இருக்கிறாளே!’

தம்பலினா எப்பொழுதும் அழகாகவே இருந்தாள்! அவளைத் தூக்கி வந்த கொக்ஷேபரும் அவள் அழகாக இருப்பதாகவே நினைத்தது. ஆனால் மற்ற அனைவரும் அவள் விகாரமானவள் என்று சொன்னதால், அதே கருத்துக்கு மாறிய அது, அவளுடன் இனி எதுவும் வைத்துக் கொள்வதில்லை என நினைத்து, அவள் விருப்பப்பட்ட இடத்துக்குப் போகலாம் எனச் சொல்லிற்று.

பின்னர், அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு மரத்தில் இருந்து கீழிறங்கி, வெண் செவ்வந்தியில் விட்டுவிட்டது. அவள் விகாரமானவள் என்று கொக்ஷேபர்கள் எல்லாம் கூறி, அவளை நிராகரித்த படியால் அவள் அழுதாள். ஆனாலும் அவள் யாரும் நினைத்துப் பார்க்கமுடியாத அளவுக்கு அழகு; மிக அழகான ரோஜா இதழைப் போன்று மிகவும் மென்மையானவள்.

கோடை காலம் முழுதும், தம்பலினா அந்தப் பெரிய காட்டில் தன்னந்தனியாக வாழ்ந்தாள். அவள் தானே புல் மெத்தை

அனசன் கதைகள்

அமைத்துக்கொண்டு, அதை மழையிலிருந்து காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக, பேர்டாக் மரத்தடியிலே தொங்கவிட்டாள். உணவுக்காக மலர்களிலிருந்து தேன் சேகரித்தாள். ஒவ்வொரு காலையிலும் பூவிதழ்களிலே காணப்படும் பனித்துளியைக் குடித்தாள். கோடை காலமும் இலையுதிர் காலமும் இவ்வாறு கழிய, இப்போது நீண்ட குளிரான பனிக்காலம் வந்தது. அவள் முன் இனிமையாகப் பாடிய பறவைகளெல்லாம் பறந்துபோயின; மரங்களும் மலர்களும் உலர்ந்துபோயின. அவள் எந்தப் பெரிய பேர்டாக் இலையின் கீழ் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தாளோ, அது ஒடுங்கிப்போய், செத்துப்போன வெறும் மஞ்சள் தண்டு மட்டுமே மிஞ்சியது. குளிரை அவள் பயங்கரமாக உணர்ந்தாள். மென்மையாக இருந்ததாலும், அவளது உடைகள் கிழிந்திருந்ததாலும், அவள் — பாவம் தம்பலினா — மிகச் சின்னதாகவும் மென்மையாகவும் இருந்ததினால் உறைந்து செத்துப்போவாள் போலத் தோன்றியது. பின்னர் பனி பெய்யத் துவங்கியது. அவள் மேல் விழுந்த ஒவ்வொரு பனிக்கட்டியும், நம் மீது விழும் ஒரு குண்டாழக் கரண்டி அளவை ஒத்திருந்தது. ஏனென்றால் நாம் பெரியவர்கள்; அவள் உங்கள் கட்டை விரலிலும் பார்க்கப் பெரியவளில்லை. அவள் தன்னை ஓர் இலைச் சருகினாலே போர்த்திக் கொண்டாள். அது அவளைக் கதகதப்பாக்க வில்லை. அவள் குளிரிலே நடுங்கினாள்.

அவள் இருந்த பெரும் காட்டுக்குப் பக்கத்தில், பெரும் தானிய வயல் இருந்தது. தானியமெல்லாம் முன்னரே போய்விட, இப்போது உறைந்த நிலத்தின் மேல் காய்ந்த தண்டுகள் மட்டுமே நின்றன. இந்தத் தண்டுகளின் ஊடாக நடப்பது, அவளைப் பொறுத்த அளவில், காட்டின் ஊடாக நடப்பதுபோலவே இருந்தது. ஓ, குளிரிலே அவள் எப்படி நடுங்கினாள்! அப்போது அவள் ஒரு வயல் எலியின் வாயிலருகே வந்தாள். அது தானியக் கதிரின் அடிக்கட்டையருகே இருந்த சிறிய பொந்து. அங்கே வயல் எலி, கதகதப்பாகவும், அறை முழுவதும் தானியத்தோடும், அற்புத சமையலறையும் இறைச்சி வைக்கும் அறையும் கொண்டு வாழ்ந்தது. ஏழைப் பிச்சைக்காரப்பெண் போல், பாவம் தம்பலினா, அதன் வாயிலருகே நின்று, கடந்த இரண்டு நாள்களாக அவள் ஒரு கவளங்கூட சாப்பாடு இல்லாமல் இருந்ததினால், சிறிது பார்லி தானியம் கேட்டாள்.

வயல் எலிக்கு உண்மையில் இரக்க சபாவம் உள்ளதால், 'நீ பாவப்பட்ட சின்னவள்! எனது கதகதப்பான அறைக்குள் வந்து, என்னுடன் உணவு சாப்பிடலாம்' என்றது.

பின்னர், தம்பலினா மீது அதற்கு விருப்பம் உண்டான தினால், அது கூறியது: 'உனக்கு இஷ்டமென்றால், பனிக்காலம் முழுதும் என்னுடன் தங்கலாம். ஆனால், எனது அறையைச் சுத்தமாகவும் ஒழுங்காகவும் வைத்திருப்பதோடு, எனக்குச் சிறிய கதைகளைச் சொல்லவேண்டும். கதைகள் என்றால் எனக்கு உயிர்!'

கருணையுள்ள முதிய வயல் எலி கூறியது போன்றே தம்பலினா செய்து, நல்லபடியாகக் காலம் கடத்தினாள். 'கூடிய விரைவில் ஒரு விருந்தாளி வர இருக்கிறார்' என்றது வயல்எலி. 'எனது அண்டை வீட்டுக்காரர் என்னை வாரம் ஒரு முறை வந்து சந்திப்பார். அவர் என்னைவிட வசதியானவர்; அவர் வாழ்வதற்குப் பெரிய அறைகள் உண்டு. மிக அழகிய கறுப்பு 'கோர்ட்' அணிவார். இப்பொழுது நீ அவரை மணந்துகொண்டால், அவர் கண் பார்வையற்றவராக இருந்தாலும், அவர் உன்னை மிகவும் வசதியாகப் பார்ப்பார். உன்னுடைய மிக அருமையான கதைகளை எல்லாம் நீ அவருக்குச் சொல்ல வேண்டி இருக்கும்.'

இந்தக் கருத்தைப்பற்றித் தம்பலினா அதிகம் அக்கறைப்படவில்லை. அண்டை வீட்டுக்காரர் ஒரு மூஞ்சூறாக இருந்த படியால், அவரை மணஞ்செய்ய அவள் விரும்பவில்லை. தனது கறுப்பு கோட்டணிந்து அவர் வந்து சந்தித்தார். அவர் எவ்வளவு பணக்காரர் என்பதையும், எவ்வளவு நல்ல படிப்பாளி என்பதையும் வயல்எலி சொல்லிற்று. உண்மையில் வயல்எலியின் வீட்டைப் பார்க்கிலும் அவருடைய வீடு இருபதுமடங்கு பெரிதாக இருக்கும் என்றும், அவர் ஒரு படிப்பாளி என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை என்றும் கூறியது. ஆனாலும், சூரியனும் அழகிய மலர்களும் அவருக்கு எந்தவித அர்த்தத்தையும் ஊட்டாத பொருள்கள்; அவற்றை அவர் என்றும் பார்க்காததினால், அவற்றின்மீது துவேஷம் பாராட்டினார். தம்பலினா பாட வேண்டியிருந்ததால், அவள் 'சீமாட்டிப் பறவையே, சீமாட்டிப் பறவையே, வீட்டுக்குப் பறந்துபோ...!' மற்றும் 'மணியை அடி, மணியை அடி ஓ ரோசாக்களே!' என்று அவளுடைய அழகிய குரலிலே, மூஞ்சூறு குரலைக் காதலிக்கும் வரை பாடுவாள். ஆனால், அவர் ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் மனிதனாகையினால், அவர் ஒரு வார்த்தைகூட எப்பொழுதும் சொல்வதில்லை.

அதற்குச் சிறிது காலத்திற்கு முன்தான், அவர், தனது வீட்டுக்கும் அவர்களது வீட்டுக்கும் இடையில் பூமியில் நீண்ட பாதையைத் தோண்டியிருந்தது. விருப்பம்போல் அங்கே நடக்கலாம் என்று தம்பலினாவும், வயல்எலியும் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தன.

அரசன் கதைகள்

ஆனால், வழியில் இறந்துகிடக்கும் பறவையைக்கண்டு பயப்பட வேண்டாம் என்றும் கூறினார். அது இறகுகளும் மூக்கும் கொண்ட முழுப்பறவை; அது சொற்பகாலத்திற்கு முன்தான், பனிக்காலத்தின் வருகையுடன்தான், இறந்து, மூஞ்சூறு தன் பாதையை எடுத்த வழியிலே அது புதைக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும்.

ஓர் உலர்ந்த மரத்துண்டை (அது இருட்டிலே நெருப்புப் போல ஒளிர்வது), மூஞ்சூறு தனது வாயில் எடுத்துக்கொண்டு, அந்த நீண்ட இருட்டுப்பாதையில் அவர்களுக்கு வெளிச்சம் காட்டி முன்னே சென்றது. இறந்த பறவை உள்ள இடத்திற்கு வந்தபோது, மூஞ்சூறு தனது அகலமான மூக்கை மேற்கூரையில் தேய்த்து, வெளிச்சம் உள்ளே வரும்படி பெரிய ஓட்டையொன்றைப் போட்டது. தரையின் மத்தியில், தனது அழகிய இறகுகளைத் தனது பக்கங்களில் இறுக்கியபடி, கால்களையும் தலையையும் இறகுகளுக்குள் இழுத்துக்கொண்டு இறந்த குருவி இருந்தது. அந்தப் பாவப்பட்ட பறவை நிச்சயமாகக் குளிரினால்தான் இறந்திருக்க வேண்டும். கோடை காலம் முழுதும் தனக்கு முன்னால் அழகாய்ப் பாடியும் கூவியும் திரிந்த பறவைகளை அவளுக்குப் பிடித்திருந்த தினால், அதற்காக தம்பலினா மிகவும் வருந்தினாள். ஆனால், மூஞ்சூறு தனது தடித்த குட்டையான கால்களால் அதை உதைத்து விட்டுக் கூறியது: 'இனி அது கீச்சிடாது. சிறு பறவையாகப் பிறப்பது எவ்வளவு கொடுமையானது! கடவுளுக்கு நன்றி. என் பிள்ளைகளுள் யாரும் இப்படி இருக்கமாட்டார்கள்! ஏன்? 'டுவிட், டுவிட்' என்று கீச்சிட மட்டுமே ஒரு பறவைக்குத் தெரியும். பனிக்காலத்திலே பட்டினி போடுவதற்குத் தவிர வேறு எதற்கும் உதவ மாட்டாது.'

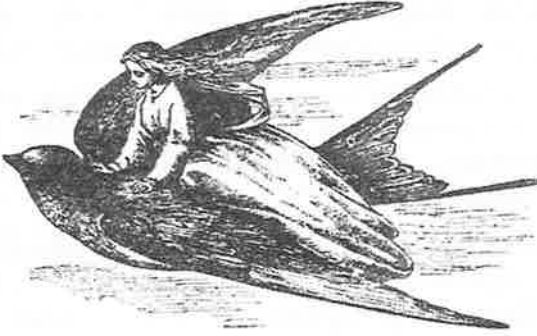
'உங்களைப் போன்ற விவரமான மனிதன் அதை நன்றாகச் சொல்லமுடியும்' என்றது வயல்எலி. 'பனிக்காலம் வந்தால், இந்த 'டுவிட் டுவிட்'டால் பறவைக்கு என்ன பயன்? அது பட்டினி கிடந்து சாகவேண்டியதுதான்! ஆனால், அதுவும் மிகக் கவர்ச்சி கரமானது என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்.'

தம்பலினா மெளனமாக இருந்தாள். ஆனால் மற்ற இருவரும் பறவைக்கு புறமுதுகு காட்டியதும், அவள் குனிந்து, தலையிலிருந்து அதன் இறகுகளை வாரிவிட்டு, மூடியிருந்த கண்களை முத்த மிட்டாள்.

'கடந்த காலத்தின்போது, எனக்காக இனிமையாகப் பாடிய அந்தப் பறவையாக்ககூட இது இருக்கலாம்' என்று நினைத்தாள்.

எனக்கு அது எத்தகைய மகிழ்ச்சியைத் தந்தது — எனது அருமையான இனிய பறவையே!’

வெளிச்சம் வந்த ஓட்டையை மூஞ்சூறு அடைத்துவிட்டு, பெண்கள் வீடு செல்ல உதவியது. தம்பலினாவால் அன்றிரவு தூங்கவே முடியவில்லை. தன் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து, வைக்கோலால் அழகிய போர்வை நெய்தெடுத்து, வயல் எலியின் அறையில் இருந்து எடுத்த மென்மையான பஞ்சுக்கம்பளியை குளிர்ந்த நிலத்தில் அதைக் கதகதப்பாக்குவதற்கு அதன் பக்கங்களிலே வைத்து, அதனை (போர்வையை) இறந்த பறவைமேல் விரித்து விட்டான்.

‘போய்வா, சிறிய அழகிய பறவையே, போய்வா! மரங்களெல்லாம் பச்சையாக இருந்தபோது, சூரியன் நம்மேல் வெப்பத்துடன் பிரகாசித்தபொழுது, கோடையில் நீ அழகாகப் பாடியதற்கு நன்றி’ என்றாள் அவள். இவற்றை அவள் கூறிக்கொண்டே அந்தப் பறவையின் மார்பின்மேல் தன் தலையை வைத்த பொழுது, அதற்குள் ஏதோ துடிப்பதுபோலத் தோன்றவே, அவள் திடுக்குற்றாள். அது செத்திருக்கவில்லை: அது மூச்சை இழந்து கிடந்தது; கதகதப்பு ஏற்றப்பட்டதும் உயிர்த்தெழுந்தது.

இலையுதிர் காலத்தில் குருவிகளெல்லாம் வெப்ப நாடுகளை நோக்கிப் பறந்துவிடும். அவ்வாறு போவதில் ஒன்றுக்குத் தாமதம் ஏற்பட்டால், அது உறைவடைந்து, செத்ததுபோல விழுந்துவிடும். அது விழுந்துகிடக்கும் இடத்தை குளிரான பனிக்கட்டி மூடிக்கொள்ளும்.

சரியாகப் பயந்து போனதினால், தம்பலினா நடுங்கினாள். ஏனெனில், உங்களுடைய கட்டைவிரல் அளவுகூட உயரமில்லாத அவளுடன் ஒப்பிடும்போது, பறவை மிகப்பெரியது. ஆனால்,

சிவசகீ கதைகள்

அவள் தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு, பஞ்சுக் கம்பளி யினால் அந்தப் பறவையைச் சுற்றிவைத்து, தான் போர்வையாகப் பயன்படுத்தும் இலையைக் கொண்டுவந்து, பறவையின் தலைமீது வைத்தாள்.

மறுநாள் இரவு பதுங்கிக்கொண்டு போய் பார்த்தாள். இப்போது, அது உயிரோடிருந்தது. ஆனால் மிக வலுவற்றதாக இருந்ததினால், ஒருகணம் மட்டுமே கண் திறந்து லாம்புக்குப் பதிலாக உலர்ந்த மரத்துண்டு ஒன்றைத் தன் கையிலே வைத்துக் கொண்டு நின்ற தம்பலினாவைக் கண்டது.

‘உனக்கு நன்றி, அழகிய சிறு குழந்தையே! நான் நல்ல முறையிலே கதகதப்பு ஊட்டப்பட்டேன். விரைவில், நான் மீண்டும் என் பலத்தைப் பெற்று, சூடான வெயிலிலே என்னால் மீண்டும் பறக்கமுடியும்.’ நோயாளியான குருவி அவளுக்குக் கூறியது.

‘ஓ! வெளியே ரொம்பக் குளிராக இருக்கிறது. பனி பெய்து உறைந்து கொண்டிருக்கிறது. உன்னுடைய சூடான படுக்கையிலேயே தங்கியிரு. நான் உன்னைப் பார்த்துக்கொள்கிறேன்’ என்றாள் அவள்.

பின்னர் அவள் ஒரு மலரின் இதழில், குருவிக்குத் தண்ணீர் கொண்டு வந்தாள். அதைக் குடித்த குருவி, முள் செடியில் பட்டு தன் ஒரு இறகு எப்படி கிழிந்தது என்பதையும், அதனால் வெப்ப நாடுகளுக்குப் பறந்துபோன பறவைகளோடு அவ்வளவு வேகமாய்ப் பறக்க முடியாமல் போனது பற்றியும் கூறியது. இறுதியில் அது தரையில் விழுந்துவிட, இந்த இடத்துக்கு எப்படி வந்தது என்பது பற்றி எதுவுமே ஞாபகம் இல்லை என்றும் கூறியது.

பனிக்காலம் முழுதும் குருவி கீழேயே தங்கியது. தம்பலினா அதன்மீது மிகமிக அன்பு பாராட்டி அதற்குக் கருணை செய்தாள். வயல் எலிக்கோ மூஞ்சூறுக்கோ குருவியைப் பிடிக்காதாகையால், அவற்றுக்கு இது விஷயம் பற்றி எதுவுமே சொல்லப்படவில்லை.

வசந்த காலம் வந்தவுடன், சூரியன் பூமியைச் சூடாக்க, குருவி தம்பலினாவிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ள, மூஞ்சூறு செய்தது போலவே, கூரையின் ஓட்டையைத் திறந்தாள். அவர்கள்மேல் நன்றாக வெயிலடிக்க, குருவி, தம்பலினாவைத் தன்னோடு வருகிறாயா என்று கேட்டது; தன் முதுகில் அமர்ந்துகொண்டு, பச்சை மரக்காட்டில் வெகுதூரம் போய்விடலாம் என்றதும், தான் இப்படி அதனை விட்டுப் போனால், முதிய வயல் எலி வருந்தும் என்பதைத் தம்பலினா அறிவாள்.

‘இல்லை, என்னால் வர முடியாது’ என்றாள் தம்பலினா.

‘போய் வருகிறேன், போய் வருகிறேன், அழகிய சின்னப் பெண்ணே!’ என்ற குருவி, வெயிலில் பறக்கத் துவங்கியது. போவதைப் பார்த்த தம்பலினாவுக்குக் கண்களில் கண்ணீர் வந்தது; அவள் குருவியை மனசார மிகவும் விரும்பினாள்.

‘டுவிட் — டுவிட்! டுவிட் — டுவிட்!’ என்று பாடிய பறவை பச்சைக் காட்டுக்குள் பறந்துபோனது..

தம்பலினாவுக்கு வலு துக்கம். வெதுவெதுப்பான வெயிலிற் செல்வதற்கு அவள் என்றுமே அனுமதிக்கப்பட்டதில்லை. வயல் எலியின் வீட்டுக்கு மேலிருந்த நிலத்தில் விதைக்கப்பட்ட தானியங்கள் காற்றில் உயரமாக வளர்ந்திருந்தன; உங்கள் கட்டை விரலைப் பார்க்கிலும் உயரமில்லாத அவளுக்கு அது அடர்ந்த காடாகத் தோன்றியது.

அவளுடைய அயல் வீட்டுக்காரரான கறுப்பு வெல்வெற் ‘கோட்டு’ அணியும் அலுப்பாரான அந்த மூஞ்சூறு அவளை மணஞ்செய்ய விருப்பம் தெரிவித்துள்ளதால், ‘இப்பொழுது கோடைகாலத்தின்போது, உன் திருமண ஆடைகளைத் தயாரிக்க நீ துவங்கவேண்டும்!’ என்று வயல்எலி அவளுக்குச் சொல்லிற்று. ‘உனக்கு உல்லன் மற்றும் லினென் ஆடைகள் தேவைப்படும். நீ மூஞ்சூறைக் கல்யாணம் செய்ததும், இருப்பதற்கும் படுப்பதற்கும் உனக்குத் தளவாடங்கள் தேவைப்படும்.’

தம்பலினா நூல் நூற்க, இரவும் பகலும் நெய்வதற்காக வயல் எலி, நான்கு சிலந்திகளை வேலைக்கு அமர்த்தியது. ஒவ்வொரு மாலையும் மூஞ்சூறு வந்து பார்த்து, பூமியைச் செங்கல்லைப் போன்று வெயில் வாட்டியெடுத்ததினால், கோடை முடியும் போது பாதியளவு உஷ்ணம்கூட இருக்காது என்று கூறியது.

ஆம், கோடைகாலம் முடிந்ததும், தம்பலினாவுடனான அதன் திருமணம் நடைபெறும். ஆனால், அலுப்படிக்கும் அந்தக் கிழ மூஞ்சூறை அவளுக்குக் கொஞ்சம்கூடப் பிடிக்காததினால், அவளுக்குச் சிறிதளவுகூடச் சந்தோஷம் இருக்கவில்லை. சூரியன் உதித்ததும் ஒவ்வொரு காலையும், அது மறையும் ஒவ்வொரு மாலையும் யாருக்கும் தெரியாமல் அவள் வெளியே வந்தாள். காற்று, தானியக்கதிர்களை ஒதுக்கும்போது, அவள் நீலவானத்தைப் பார்த்தாள். அங்கே அது எவ்வளவு வெளிச்சமாகவும் அழகாகவும் இருக்கிறது என்று நினைத்தவள், தனதன்பு குருவியை மீண்டும் பார்க்க மனதார விரும்பினாள். ஆனால், குருவி திரும்பி வர

அரசன் கதைகள்

வில்லை. அது பச்சைக்காட்டின் இடையே வெகுதூரம் போயிருக்கக் கூடும்.

இலையுதிர் காலம் வந்தபோது, தம்பலினாவின் திருமண ஆடைகள் எல்லாம் தயாராக இருந்தன.

‘இன்னும் நான்கு வாரங்களில் உன் திருமண நாள்!’ என்று அவளிடம் வயல் எலி கூறியது. ஆனால் அலுப்புத்தரும் மூஞ்சூறு தனக்கு வேண்டாம் என்று கூறி, தம்பலினா அழுதாள்.

‘உளறாதே! அடம் பிடிக்காதே. இல்லையென்றால், எனது வெண்பற்களால் உன்னைக் கடித்துவிடுவேன். உனக்கு ஒரு அருமையான கணவன் கிடைக்கிறார். அவருடைய கறுத்த வெல் வெற் கோட்டினைப் பொறுத்தவரையில், ஏன் — அரசியாரிடங்கூட அப்படி ஒன்று கிடையாது. அவர் வெல்வெற் அணிந்தவர். அது குறித்துப் பிழைவிடாதே நீ. உன்னை ஓர் அதிர்ஷ்டக்காரி என்று நினைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.’

திருமண நாளும் வந்து சேர்ந்தது. தம்பலினாவை அழைத்துப் போக மூஞ்சூறு வந்துவிட்டது. பூமிக்கு அடியில், அவரோடு அவள் வாழவேண்டும். அவருக்குப் பிடிக்காததினால், அவள் வெது வெதுப்பான சூரியவெளிச்சத்துக்கு எப்பொழுதுமே வரமுடியாது.

வயல்எலியினால் தனது வீட்டு வாசல்படியில் இருந்தாவது பார்க்க அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த அழகிய சூரியவெளிச்சத்துக்குப் பிரியாவிடை சொல்ல நேருகின்றதே என்பதை நினைத்து அந்தப் பாவப்பட்ட குழந்தை வருந்தியது.

‘போய் வருகிறேன், அழகிய சூரியப் பிரகாசமே!’ என்று தன் இரண்டு கைகளையும் ஆகாயத்திலே விரித்தபடி, வயல் எலியின் வாயிலையும் சற்றுத் தாண்டினாள். இப்போது தானியங்கள் அறுவடை செய்யப்பட்டிருந்ததால், வயலில் வெறும் அடித்தண்டுகள் மட்டுமே நின்றன. அங்கே பூத்திருந்த ஒரு சிறு சிவப்பு மலரை அணைத்தபடி, அவள் மீண்டும் கூறினாள்

‘போய் வருகிறேன்! போய் வருகிறேன்! அருமையான குருவியே நீ மீண்டும் பார்க்க நேர்ந்தால், என்னுடைய அன்பை அதற்குச் சொல்லு.’

இவ்வாறு அவள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, அவளுடைய தலைக்கு மேலாக, ‘டுவிட் — டுவிட்! டுவிட்— டுவிட்!’ என்ற குரல் கேட்டது. அவள் மேலே பார்க்க, அங்கே அந்தக் குருவி பறந்து வந்துகொண்டிருந்தது. தம்பலினாவைக்

தூர்மகுலசிங்கம்

கண்டதும் அது மிக மகிழ்ச்சி கொண்டது. தன் இஷ்டத்துக்கு மாறாக அசிங்கமான மூஞ்சுறைத் திருமணம் செய்துகொள்ள இருப்பதையும், சூரியன் புகாத இடத்தில், பூமிக்கடியில் தான் வாழ இருப்பதையும் தம்பலினா அதற்குக் கூறினாள். இந்த நினைவே அவளை அழச் செய்தது.

‘குளிர் பனிக்காலம் இப்பொழுது வர இருக்கிறது. தூரத்திலுள்ள வெப்பமான நாடுகளுக்குப் பறந்துபோக இருக்கிறேன். என்னோடு நீ வருகிறாயா? நீ என் முதுகில் உட்கார்ந்து கொள்ளலாம்! உன் இடுப்பு நாடாவினால் பிணைத்துக் கொண்டால் நாம் இந்த அசிங்கமான மூஞ்சுறிடமிருந்தும், அதன் இருட்டு அறைகளிலிருந்தும், தூரம், வெகுதூரம், மலைகளுக்கு மேல், இங்கு இருப்பதைவிட அதிக வெயிலோடு, எப்போதும் கோடையாகவே இருக்கும், அழகிய மலர்கள் இருக்கும் வெப்ப நாடுகளுக்குப் போய்விடலாம். இருட்டான பூமிப் பாதையில் உறைந்து கிடந்தபோது என்னைக் காப்பாற்றிய அன்பான சின்னத் தம்பலினாவே, என்னோடு பறந்து வந்துவிடு!’ என்றது குருவி.

‘சரி, நான் உன்னோடு வருகிறேன்’ என்றாள் தம்பலினா.

பறவையின் முதுகில் அவள் அமர்ந்து, விரிந்த இறகுகளிலே தன் கால்களை வைத்துக்கொண்டு, தன்னை உறுதியான இறகில் இடுப்பு நாடாவால் பிணைத்துக் கொண்டாள். பின்னர் குருவி காற்றிலே காட்டின் மேலும், கடலின் மேலும் பறந்தது; பனி உறைந்துகிடக்கும் மலைகள்மேல் பறந்தது! குளிர்காற்றில் தம்பலினா நடுங்கினாள். ஆனால், தன்னை பறவையின் சூடான இறகுகளில் மறைத்துக்கொண்டு, கீழே தென்படும் அழகுகளைக் காணத் தன் சிறு தலையை மட்டும் வெளியே நீட்டிக் கொண்டாள்.

கடைசியாக அவர்கள் வெப்பமான நாடுகளுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். இங்கே வெயில் நன்றாக எரித்தது; வானம் இரண்டு மடங்கு உயரமாயிருந்தது; மச்சுகளிலும், கொளுத்தட்டிகளிலும் அழகான பச்சை மற்றும் கறுப்புத் திராட்சைகள் காய்த்தன; பழத் தோட்டங்களிலே எலுமிச்சையும் ஆரஞ்சுகளும் தொங்கின; இனிய நறுமணமூட்டும் மலர்களும் செடிகளும் அங்கே வளர்ந்தன; அழகிய நிறங்கள் சிந்திய பட்டாம்பூச்சிகளோடு இனிமையான குழந்தைகள் விளையாடிக்கொண்டிருந்தன. குருவி மேலும் பறக்க, மேன்மேலும் அழகு பெருகியது. நீல ஏரியினருகே அழகிய பச்சை மரங்களின் கீழே, பழங்காலத்தில் இருந்தே பிரகாசிக்கும் பனிங்கு மாளிகை ஒன்று நின்றது. அதன் உயர்ந்த தூண்களைச் சுற்றி திராட்சைக் கொடிகள் சுற்றி நின்றன. அங்கே, அதன் உயரத்திலே,

அரசன் கதைகள்

பல குருவிகளின் கூடுகள் இருந்தன. அவற்றுள் ஒன்றிலேதான் தம்பலினாவைத் தூக்கி வந்த குருவியும் வசித்தது.

‘இங்குதான் என் வீடு’ என்றது குருவி. ஆனால், இங்கே, கீழே வளரும் பூக்களிலே மிக அழகிய ஒன்றினை நீ உனக்காகத் தேர்ந்தெடுப்பாயானால், அதன்மீது உன்னை வைத்து விடுகிறேன். நீ எப்பொழுதும் இருந்ததைப் பார்க்கிலும் அதிக சந்தோஷத்துடன் அங்கே வாழலாம்.’

‘ஆகா, எவ்வளவு அழகானது!’ என்று கத்தியபடி தன் குஞ்சுக் கைகளைத் தட்டினாள்.

அங்கே, ஒரு வெள்ளைப் பளிங்குத் தூண் கீழே விழுந்து, மூன்றாக உடைந்திருந்தது. அவற்றிற்கிடையில் மிக அழகான பெரும் வெள்ளைப் பூக்கள் வளர்ந்திருந்தன. தம்பலினாவோடு பறந்த குருவி, அகலமான பூவிதழ் ஒன்றிலே அவளை இறக்கி விட்டது. அப்பொழுது அவள் எத்தகைய வியப்புக் கொண்டாள்! கண்ணாடியால் செய்யப்பட்டவள்போல், வெண்மையாகவும், ஒளி புகக்கூடிய மென்மையாகவும் உள்ள ஒரு சின்ன மனிதன் மலரின் மத்தியில் அமர்ந்திருந்தான். அவன் தலையில் மிக அழகான தங்கக்கிரீடம் இருந்தது. அவனுடைய தோள்களிலே மிக அழகான பிரகாசமான இறக்கைகள். அவன்கூட தம்பலினாவைப் பார்க்கிலும் அதிகமான உயரமும் இல்லை. அவன் அந்தப் பூவின் சம்மனசு. ஒவ்வொரு மலரிலும் இதுபோன்ற ஆணோ பெண்ணோ வசித்தார்கள். ஆனால், அவர்களுக்கெல்லாம் இவனே அரசன்.

‘கேட்டியா, இவன் மிக அழகு!’ என்று தம்பலினா குருவியிடம் இரகசியக் குரலிலே சொன்னாள்.

குருவியைப் பார்த்ததும் குஞ்சு இளவரசன் பயந்து போனான். மிகச் சின்னவனாக இருந்த அவனுடன் ஒப்பிடும்பொழுது, உண்மையில் அந்தக் குருவி ஒரு இராட்சதப் பறவை போன்று தோன்றியது. ஆனாலும் அவன் தம்பலினாவைப் பார்த்தவுடன் சந்தோஷப்பட்டான்; அவன் இதுவரை அவளைப் போன்ற ஓர் அழகிய பெண்ணைப் பார்த்ததே இல்லை. அதனால், அவன் தன் கிரீடத்தைக் கழற்றி, அவள் தலையில் வைத்து, அவளது பெயர் என்ன என்று கேட்டு, அவள் தனக்கு மனைவியாவாளா எனவும், அதன்மூலம் மலர்களுக்கெல்லாம் ராணியாவாளா என்றும் கேட்டான். இவன் தவளையின் மகனைப் போன்றோ, கறுப்பு வெவ்வெற் கோட்டு அணிந்த மூஞ்சூறு போன்றோ இல்லாமல்

தர்மகுலசீங்கம்

வித்தியாசமாக இருந்தான். எனவே, அவள் அழகான இளவரசனிடம், ஆம் என்று சொன்னாள்.

ஒவ்வொரு மலரிலிருந்தும் ஒரு சீமானோ அல்லது சீமாட்டியோ வெளிவர, அந்த அழகு பார்ப்பதற்கு சந்தோஷம் தருவதாக இருந்தது. ஒவ்வொருவரும் தம்பலினாவுக்கு ஒரு பெரிய பரிசு கொண்டு வந்தனர். அவற்றுள், ஒரு வெள்ளை ஈயின் ஒரு ஜோடி சிறகுகளே சிறந்த பரிசு. தம்பலினாவின் முதுகில் அவை கட்டப்பட்டன. இப்போது அவளாலே ஒரு மலரிலிருந்து மற்றொரு மலருக்குப் பறக்கக்கூடியதாக இருந்தது.

அது தம்பலினாவை மிகவும் விரும்பி, அவளிடம் இருந்து என்றும் பிரிந்திருக்க விரும்பாதபடியால், அதனுடைய மனசிலே துக்கம் கனத்த போதிலும், அங்கே அவ்வளவு ஆனந்தம் வழிந்த தால், குருவி அவர்களுக்கு மேலே தனது கூட்டில் அமர்ந்தபடி, தன்னால் முடிந்தவரை அவர்கள் எல்லோருக்குமாகப் பாடியது.

‘இனிமேல் நீ தம்பலினா என்ற பெயரினால் அழைக்கப் படலாகாது! அது ஒரு அசிங்கமான பெயர். நீ அழகானவள். நாங்கள் உன்னை மைய்யா என்றே அழைப்போம்!’ என்று அவளிடம் கூறினான் மலர்த்தேவன்.

‘போய் வருகிறேன்! போய் வருகிறேன்!’ என்று சோகமாகக் கூறிய குருவி, வெப்பமான நாடுகளில் இருந்து மீண்டும் மிகத் தூரமான டென்மார்க்குக்குத் திரும்பியது. அங்கே தேவதைகள் பற்றிய கதைகளைச் சொல்லக்கூடிய ஒரு மனிதனுடைய வீட்டு யன்னலின்மீது, அதற்கு ஒரு கூடு இருந்தது. அவன் முன்னால், அது ‘டுவிட் — டுவிட்!’ என்று அவனுக்காகப் பாடும். அங்கிருந்து தான் நாம் இந்த முழுக்கதையையும் பெற்றுக்கொண்டோம்.

பாட்டி

Bedstemoder

பாட்டி மிகவும் கிழவி; அநேக சுருக்கங்கள் உண்டு; அவள் தலைமயிர் சரியான வெள்ளை. ஆனால், அவளுடைய கண்கள் இரண்டு நட்சத்திரங்களைப்போல, அவற்றிலும் அழகானவை. உங்களை மென்மையாகவும் ரம்மியமாகவும் பார்க்கும். அவற்றை நீங்கள் பார்ப்பது உங்களுக்கு நன்மை பயக்கும்.

அவளாலே மிக அற்புதமான கதைகள் சொல்ல முடியும். பெரிய பூ வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய கனமான பட்டுத்துணியினாலான சட்டையொன்று அவளிடம் இருந்தது; அது சலசலக்கும். பாட்டிக்கு நிறையச் சங்கதிகள் தெரியும். ஏனெனில், நிச்சயமாக அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் முன்பிருந்தே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றாள். பாட்டி வெள்ளிப் பிடிப்புப் போட்ட தெய்வத் திருப்புகழ் பாடல் புத்தகம் ஒன்று வைத்திருக்கிறாள். அந்த புத்தகத்திலிருந்து அவள் அடிக்கடி வாசிப்பாள். அந்தப் புத்தகத்தின் நடுவிலே நன்றாகச் சப்பை

யாகிக் காய்ந்துபோன ரோஜா ஒன்று இருக்கின்றது. அது கண்ணாடியிலே நிற்கும் ரோஜாக்களைப்போல அழகானதாக இல்லாவிட்டாலும், அதனைப் பார்த்து மிகவும் மோகனமாகச் சிரிப்பாள். கண்களிலே கண்ணீர் கூட வருவதுண்டு. அந்தப் பழைய புத்தகத்தினுள் இருக்கும் வாடிய மலரை ஏன் பாட்டி அவ்வாறு பார்க்கின்றாள் என்று நான் ஆச்சரியப்படுவதுண்டு. உங்களுக்குத் தெரியுமா? பாட்டியின் கண்ணீர் அந்த ரோஜாவில் விழும் ஒவ்வொரு தடவையும் அதன் நிறங்கள் மீண்டும் புதியனவாக மாறுவது ஏன்? அதன் நறுமணம் அறை முழுவதையும் நிரப்பிக் கொள்ளும். சுவர்கள் மூடுபனியிலே மூழ்கியன போல மாறிவிடும். அவளைச்சுற்றி அழகிய பசிய காடுகள் சூழ்ந்து, மரங்களின் இலைகளின் ஊடாகக் கோடையின் சூரிய வெளிச்சம் பாய்வது போலவும் இருக்கும். மீண்டும் இளமையானவளாக, மென்மையான சுருள்களுடனும், பூரணப் பொலிவு பெற்ற கன்னங்களுடனும், அந்த ஒரு ரோஜாவைப் போன்றே புதுமையுடன் பாட்டி தோன்றுவாள். அவளுடைய அருகில் வலிமையுள்ள உயரமான இளைஞன் ஒருவன் அமர்ந்து, ரோஜா மலர் ஒன்றைக் கொடுக்கிறான். அவள் சிரிக்கிறாள். இப்பொழுது பாட்டியால் அப்படிச் சிரிக்கமுடிவதில்லை; ஆம், இப்பொழுது சிரிக்கிறாள்! ஆனால், இப்பொழுது அவளும், கடந்த காலத்தின் அநேக வடிவங்களும், அநேக எண்ணங்களும் போய்விட்டன. அழகிய இளைஞன் போய்விட்டான்; ரோஜா மட்டும் தெய்வத் திருப்புகழ் பாடல் புத்தகத்திலே இருக்கின்றது. கிழவியான பாட்டி மீண்டும் அமர்ந்து, புத்தகத்தினுள் கிடக்கும் வாடிய ரோஜாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

இப்பொழுது பாட்டி செத்துப் போனாள். நீண்ட, மிக நீண்ட, மூலக்கதையை அவள் தன்னுடைய சாய்வு நாற்காலியிலே அமர்ந்து சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். இப்பொழுது சொல்லப் படுவதைப் போலவே அவள் அந்தக் கதையைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் களைத்துப் போனாள்; தலையைப் பின்னுக்குச் சாய்த்துக் கொண்டு அவள் சற்று நேரம் தூங்கிப்போனாள். தூக்கத்திலே அவள் மூச்சுவிடுவதைக் கேட்கக் கூடியதாக இருந்தது. ஆனால், அது அமைதியாகி, மிகவும் அமைதியாகி, அவளுடைய முகத் தோற்றம் அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் நிறைந்ததாகக் காணப்பட்டது. அவளுடைய முகபாவம் சூரிய வெளிச்சம் பரவியதைப் போன்று தோன்றியது. அவள் மீண்டும் புன்னகைத்தாள். அப்பொழுது மக்கள் சொன்னார்கள் அவள் இறந்து போனாளென்று.

அவள் ஒரு கறுப்புச் சவப்பெட்டியிலே வைக்கப்பட்டாள். வெள்ளை வினன் துணி மடிப்புகளுக்கிடையில், கண் மூடப்பட்டிருந்தாலும், மென்மையாகவும் அழகாகவும் தோற்றமளித்தவாறு

அனசன் கதைகள்

படுத்துக்கிடந்தாள். ஒவ்வொரு சுருக்கமும் மறைந்து, அவளுடைய வாயைச் சுற்றிலும் புன்னகையொன்று படர்ந்து கிடந்தது. அவளுடைய மயிர் வெள்ளியின் வெள்ளை நிறத்தில் வணங்கத் தக்கதாகத் தோன்றியது. மிக அன்புடைய பாட்டியான அவளுடைய பிரேதத்தினைப் பார்த்தபொழுது எங்களுக்குப் பயம் தோன்றவே இல்லை. அவளுடைய விருப்பப்படியே அவளுடைய தெய்வத் திருப்புகழ்ப் பாடல் புத்தகம், அந்தப் பழைய புத்தகத்தினுள் ரோஜா மலர் இருக்கத்தக்கதாகவே, அவளுடைய தலையின்கீழ் வைக்கப்பட்டிருந்தது. பின்னர் பாட்டியைப் புதைத்துவிட்டார்கள்.

தேவாலயச் சுவருக்கு அண்மையில் இருந்த சமாதியிலே அவர்கள் ரோஜாச் செடி ஒன்றினை நட்டு வைத்தார்கள். அதிலே ரோஜா மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கின. இரவிலே பாடும் குருவி அந்தச் சமாதி மேலாலும் மலர்களுக்கு மேலாலும் பாடிப் பறந்தது. செத்தபொழுது தலையின்கீழ் வைக்கப்பட்டிருந்த பழைய தெய்வத் திருப்புகழ்ப் பாடல் புத்தகத்திலுள்ள மிக நேர்த்தியான பாடல்கள் தேவாலயத்தின் இசைக்கருவியிலிருந்து ஒலித்தன. சமாதியீது நிலவொளி பிரகாசித்தபோதிலும், இறந்தவள் அங்கு இருக்க வில்லை. இரவிலேகூட, தேவாலயத்தின் சுவரோரம் நின்ற ரோஜா மரத்திலே, ஒவ்வொரு குழந்தையும் எவ்வித பயமுமின்றி ஒரு ரோஜாமலரைப் பறிக்கலாம். வாழும் எங்களிலும் பார்க்க, இறந்த வர்கள் அதிகம் தெரிந்தவர்கள். எங்கள் மத்தியிலே விநோத சம்பவம் நடக்குமானால் எத்தகைய பய உணர்வு எங்களுக்கு ஏற்படும் என்பதை இறந்தவர்கள் அறிவார்கள். எங்கள் எல்லோரிலும் பார்க்க இறந்தவர்கள் மேலானவர்கள். இறந்தவர்கள் இனி திரும்பப் போவதில்லை. சுவப்பெட்டியீது மண் குவிக்கப்பட்டுள்ளது. சுவப்பெட்டியினுள்ளும் மண்ணே இருக்கின்றது. அந்தத் தெய்வத் திருப்புகழ்ப் பாடல் புத்தகத்தின் ஒற்றைகள் புழுதியாக மாறி விட்டன. அவ்வாறே அந்த ரோஜா மலரும் அதனுடைய நினைவு களும், புழுதியாக மாறிவிட்டன. அதற்கு மேலே, புதிய ரோஜாப் பூக்கள் மலர்கின்றன; இரவுக்குருவி பாடுகின்றது; இசைக்கருவி ஒலிக்கின்றது. எப்பொழுதும் இளமையாகத் தோன்றிய அந்த மென்மையான கண்களையுடைய பாட்டியின் நினைவு வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கும். கண்கள் எப்பொழுதும் இறப்பதில்லை! அந்தக் கல்லறையிலே இப்பொழுது புழுதியாக மாறியுள்ள அந்தச் சிவப்பு ரோஜா புதிதாக இருந்தபொழுது அதனை முதன்முதலாக முத்தமிட்ட அழகும் இளமையுமுள்ள ஒருத்தியாகவே அந்தப் பாட்டியை மீண்டும் நாங்கள் பார்க்கிறோம்.

நீர்த்துளி

Vanddråben

பூதக்கண்ணாடி என்ன என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். அது மூக்குக் கண்ணாடியைப் போன்று வட்டவடிவில் இருக்கும்; அதனூடாகப் பார்க்கும்பொழுது எல்லாமே நூறு மடங்கு பெரிதாகத் தெரியும். அதை உங்கள் கண்களுக்கு முன்னால் பிடித்துக்கொண்டு, அதனூடாகக் குளத்து நீரில் ஒரு துளியைப் பார்ப்பீர்களானால், ஆயிரக்கணக்கான விநோதமான சிறிய ஜீவராசிகளைப் பார்ப்பீர்கள். அவை அங்கு வாஸ்தவத்தில் இருக்கின்ற போதிலும், சாதாரணமாக அவற்றை நீங்கள் பார்ப்பதில்லை. ஒரு கோப்பை நிறையவுள்ள 'கூனி' இறால்களைப் போலத் தோன்றும் அவை, எல்லாமாகச் சேர்ந்து துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டே இருக்கும். அவை அவ்வளவு குரூரமானவையாதலால், ஒன்று இன்னொன்றினை அவயவம் அவயவமாக துண்டுகளும்

ஔசன் கதைகள்

துணுக்குகளுமாகக் கிழித்துவிடும். இருந்தபோதிலும், தங்கள் வழிகளிலே அவை மகிழ்ச்சியாகவும் திருப்தியாகவும் வாழ்ந்தன.

முன்னொரு காலத்திலே, எல்லோராலும் படர்வர் ஊர்வர் என்றழைக்கப்பட்ட ஒரு கிழவர் வாழ்ந்தார். அவ்வாறு அழைக்கப் பட்டதற்குக் காரணம் அதுவே அவர் பெயர். எதிலிருந்தும் மிகச் சிறந்ததைப் பெற்றுக் கொள்ளுவதையே அவர் எப்பொழுதும் விரும்பினார். வேறு எதுவுமே சரிவராவிட்டால், அதனை மந்திர வித்தையினால் பெற்றுக்கொள்வது அவரது வழக்கம்.

ஒருநாள் அவர் தன்னுடைய பூதக்கண்ணாடியை தமது கண்ணிலே வைத்துக்கொண்டு, சாக்கடையின் சகதியிலே எடுக்கப் பட்ட ஒரு துளிநீரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். எத்தகைய படர்தலும் ஊர்தலும் அங்கே நடந்தது! ஆயிரக்கணக்கான நுண்ணிய ஜீவராசிகள் துள்ளிக்கொண்டும் குதித்துக்கொண்டும், ஒன்றுடன் ஒன்று சண்டைபோட்டுக் கொண்டும், ஒன்றை ஒன்று சாப்பிட்டுக் கொண்டும் திரிந்தன.

‘ஏன், ஆனாலும் மகா கோரமானது!’ என்று கிழ படர்வர் ஊர்வர் சொன்னார். ‘அவற்றைத் தமது சொந்த அலுவல்களைக் கவனித்துக்கொண்டு, சமாதானமாகவும் அமைதியாகவும் வாழ்வன வாகச் செய்யமுடியாதா?’ அவர் ஆழ்ந்து யோசித்தார். ஆனால் எல்லாம் பயன்றிறுப்போயின. எனவே, அவர் மந்திர வித்தையைப் பரிசோதித்தார். ‘அவற்றைச் சுலபமாகப் பார்ப்பதற்காக நான் அவற்றிற்கு ஏதாவது நிறத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்’ என்று அவர் சொன்னார். சிவப்பு வைன் துளியைப் போன்று தோன்றிய ஒன்றை அவர் நீர்த்துளிக்குள் ஊற்றினார். ஆனால், அது இரண்டு பென்னி காசுக்கு வாங்கப்படக்கூடிய — மிகச்சிறந்தது — ஒரு சூன்யக்காரியின் இரத்தம். அந்த விநோதமான நுண்ணிய ஜீவராசிகளின் உடல் எல்லாம் ரோசாச் சிவப்பு நிறத்தில் மாறின. நிர்வாணமான காட்டுமிராண்டிகள் நிரம்பிய ஒரு நகரத்தைப்போல அது தோன்றியது.

‘அங்கே என்ன வைத்திருக்கிறாய்?’ என்று இன்னொரு கிழ மந்திரவாதி கேட்டான். அவனுக்குப் பெயரே கிடையாது; அது தான் அவனைப் பற்றிய மிகச் சிறப்பான அம்சம்.

‘நீ அதைச் சரியாக ஊகிப்பாயானால், அதனை உனக்கே பரிசளித்து விடுகிறேன். உனக்குத் தெரியாவிட்டால் அதைச் சொல்வது அவ்வளவு சுலபமானதல்ல!’ என்றார் படர்வர் ஊர்வர்.

தர்மகுலசிங்கம்

எனவே, பெயரே இல்லாத அந்த மந்திரவாதி பூதக் கண்ணாடி ஊடாகப் பார்த்தான். அது வாஸ்தவத்தில், ஆடைகள் எதுவுமே அணியாத மக்கள் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் பட்டினத்தைப் போன்று தோன்றியது! அது பயங்கரமானதாக இருந்தது! அவை ஒன்றை ஒன்று எவ்வாறு அடித்து, அறைந்து, கிள்ளி, கடித்துச் சண்டை போட்டுக் கொண்டன என்பதைப் பார்ப்பது இன்னும் பயங்கரமானதாக இருந்தது! கீழே இருந்தனவெல்லாம் மேலே வரவேண்டி இருந்தன; மேலே இருந்தனவெல்லாம் கீழே போக வேண்டி இருந்தன. 'பார்! பார்! அவனுடைய கால் என்னுடையதைப் பார்க்கிலும் நீளமானது! சரி! அவன் ஒழிக! காதுக்குப் பின்னால் ஒரு சிறு கட்டியுள்ள யாரோ ஒருவன் அங்கே இருக்கிறான்! ஆபத்தற்ற சிறிய கட்டி; ஆனாலும் அது அவனுக்குத் தொந்தரவு தருகின்றது: அது அவனுக்கு மேலும் தொந்தரவு தரப் போகின்றது! அவர்கள் அவனை இழுத்து, அவனைத் துண்டாக வெட்டி, அவனுடைய சிறிய கட்டிக்காகவே அவனை அவர்கள் சாப்பிட்டார்கள். சமாதானத்துடன் தனியாக இருப்பதைத் தவிர வேறு எதையும் விரும்பாது, ஒரு சிறிய சீமாட்டியைப்போல அமைதியாக ஒருத்தி அமர்ந்திருந்தாள். எனவே, அவர்கள் அவளுக்குப் பின்னாலே சென்று, அவளுடன் சண்டை போட்டு, அவளை அவர்கள் பிய்த்துத் தின்றார்கள்!

'எவ்வளவு வசீகரமானது!' என்றான் மந்திரவாதி.

'ஆம். ஆனால் அது என்னவென்று நீ நினைக்கிறாய்?' என்று படர்வர் ஊர்வர் கேட்டார்.

'அதைத் தெளிவாகப் பார்க்கக்கூடியதாக இருக்கிறது' என்றார் மற்றவர். 'இது உண்மையில் கோபன்ஹேகன் அல்லது இன்னொரு பட்டணம். அவை எல்லாம் ஒரே மாதிரித்தான் தெரிகின்றன! என்ன இருந்தாலும், ஒரு பட்டணம்!'

'அது சாக்கடைத் தண்ணீர்!' என்றார் படர்வர் ஊர்வர்.

பூரண மெய்

Det er ganske vist!

‘இது ஒரு பயங்கரமான விவகாரம்!’ என்று, இந்த விவகாரமே இடம்பெறாத நகரத்தின் ஒரு பகுதியிலே வாழ்ந்த ஒரு கோழி சொல் விற்று. ‘இது ஒரு பயங்கர விவகாரம்; இது ஒரு கோழிப்பண்ணையில் நடந்திருக்கிறது. இன்றிரவு நான் தனியே படுப்பதற்குத் துணியமாட்டேன்! படுக்கும் இடத்தில் நாங்கள் பலர் ஒன்றாக இருப்பது ஒரு நல்ல விஷயம். ஏனைய கோழிகளின் இறகுகள் சிலிர்க்கவும், சேவல்களின் கொண்டைகள் தட்டையாக விழவும் செய்யத் தக்கதான ஒரு கதையை அது சொன்னது. அதுவே பூரண மெய்!’

நகரத்தின் இன்னொரு பகுதியிலுள்ள கோழிப்பண்ணையிலே நடந்த விஷயத்தின் துவக்கத்திலிருந்தே நாங்கள் துவங்குவோம். சூரியன் அஸ்தமிக்கவும், கோழிகள் தங்களுடைய தங்குமிடத்துக்குப் பறந்தன. அவற்றுள் ஒன்று —

தரீமகுலசீங்கம்

கட்டைக் கால்களும் வெள்ளைச் சிறகுகளும் கொண்டது — நிபந்தனை முட்டைகளை இடும் பழக்கம் உடையது கோழிகளைப் பொறுத்தமட்டில், இது ஒவ்வொரு வகையிலும் கௌரவமானது. அது படுக்கும் இடத்தில் தன்னை அமைதிப்படுத்திக் கொண்டு, தன் அலகினால் இறகுகளை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டிருந்தபொழுது, ஒரு சிறிய இறகு கீழே விழுந்தது.

‘இந்தா, இப்பொழுது நான் என் இறகுகளை எவ்வளவுக்கு ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ளுகிறேனோ, அவ்வளவுக்கு நான் அழகாகத் தோன்றுவேன்’ என்று அது சொன்னது. இதை அது ஒரு முன்பாத்திக்காகத்தான் சொன்னது என்பது உங்களுக்குத் தெரிய வேண்டும். ஏனெனில், அந்தக் கோழிக் கூட்டத்திலேயே அதுதான் மிகப் பிரகாசமான பறவை. மற்றும்படியும், நான் ஏற்கனவே சொன்னதுபோல, மிகக் கௌரவமானதுக்கூட. பின்னர் அது தூக்கத்தில் ஆழ்ந்தது.

இருள் எங்கும் சூழ்ந்தது. கோழிக்குப் பக்கத்தில் கோழிகள் இருந்தன. அதற்குப் பக்கத்தில் இருந்த கோழிக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. அதற்குக் கேட்டது போலவும், கேட்காதது போலவும். இந்த உலகத்திலே சமாதானமாக வாழவேண்டும் என்றால், அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். இருந்தாலும், தனக்கு மற்ற பக்கத்திலுள்ள கோழிக்கு அதனைச் சொல்லவேண்டும் என்பதை அது உணர்ந்தது. ‘அது சொன்னதைக் கேட்டாயா?’ என்று அது குசுகுசுத்தது. ‘நான் எந்தப் பெயர்களும் சொல்லவில்லை. ஆனால், ஒரு கோழி இருக்கிறது. அது தன்னை அழகுபடுத்துவதற்காக, தன் இறகுகளைப் பிடுங்கத் தயாராக இருக்கிறது. நான் மட்டும் சேவலாக இருந்தால், அத்தகைய ஒரு பேட்டினை ஏறெடுத்தும் பார்க்க மாட்டேன்!’

கோழிகளுக்கு மேலே ஓர் ஆந்தை, தன் கணவன் ஆந்தையுடனும், ஆந்தைக் குஞ்சுகளுடனும் வசித்து வந்தது. அந்தக் குடும்பத்துக்கே மிக நுட்பமான செவிகள். அயலிலே வாழ்ந்த பேடு சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் அவை செவியுற்றன. அவை தங்களுடைய விழிகளை உருட்டிக் கொண்டிருக்கவும், தாய் ஆந்தை தன் இறக்கைகளினால் தனக்குக் காற்றினை விசக்கியவாறு சொன்னது: ‘உற்றுக் கேட்கவேண்டாம். ஆனால், அது என்ன சொன்னது என்பதை நீங்கள் எல்லாரும் கேட்டிருப்பீர்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். நான் என் சொந்த செவிகளினால் அதனைக் கேட்டேன். அவை விழுவதாக இருந்தால், பெரிய காரியங்கள்

அரசன் கதைகள்

நடக்கவேணும்! அந்தப் பேடுகளுள் ஒன்று ஒரு பேட்டுக்குரிய ஒழுங்குமுறை என்ன என்பதை மறந்துவிட்டது. தன்னுடைய இறகுகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, அப்பொழுது சேவல் தன்னைப் பார்க்கவும் அது அனுமதித்தும் இருக்கிறது.’

‘இந்தக் கதைக்குப் பிள்ளைகள் செவிமடுக்கக்கூடாது!’ என்றது தந்தை ஆந்தை.

‘என்ன இருந்தாலும் நான் அயல்வீட்டு ஆந்தைக்குச் சொல்லப் போகின்றேன். அது மிகவும் கௌரவமான ஆந்தை, உண்மையாகத்தான்!’ இவ்வாறு சொல்லி தாய் ஆந்தை பறந்தது.

‘ஹூ — ஹூ! று — லுஊ!’ அவை இரண்டும் அயலில் இருந்த புறாக்கூட்டுக்குக் கேட்கும்படி சத்தம் போட்டன. ‘நீங்கள் கேள்விப்பட்டீர்களா? ஹூ—ஹூ! ஒரு சேவலுக்காக ஒரு பேடு தன் இறகுகள் எல்லாவற்றையும் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டது! அவள் இதுவரையில் சாகாதிருந்தால் — அவள் குளிரிலே விறைத்துச் செத்துப் போவாள். ஹூ — ஹூ!’

‘எங்கே? எங்கே?’ புறாக்கள் முக்கின.

‘அயலிலுள்ள கோழிப்பண்ணையிலே! நானே பார்த்தது போன்ற உண்மை! இது சொல்லுவதற்கு பொருத்தமான கதையில்தான். ஆனாலும் இது பூரணமான மெய்!’

‘பக்! பக்! எவ்வளவு பெரிய மெய்!’ என்று சொல்லி முக்கிக் கொண்டே புறாக்கள் தங்கள் சொந்தக் கோழிப் பண்ணையை அடைந்தன. ‘அங்கே ஒரு பேடு — சிலர் இரண்டு பேடுகள் என்று சொல்லுகிறார்கள் — ஏனையவற்றிலிருந்து மாறுபட்டுத் தோன்றிச் சேவலின் கவனத்தை ஈர்க்க வேண்டுமென்பதற்காக சிறகுகளைப் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டது. இது ஒரு ஆபத்தான விளையாட்டு. குளிரினால் செத்துப் போகலாம். அவை செத்துப் போயின; இரண்டு பேடுகள்!’

‘எழும்புங்கள்! எழும்புங்கள்!’ என்று கூவிக்கொண்டே வேலியை நோக்கிப் பறந்தது. அதனுடைய கண்களில் சிறிது தூக்கம் வளையமிட்டிருந்தது. இருந்தாலும், அது கூவியது; ‘ஒரு சேவலின் மீதான காதலுக்காக மூன்று பேடுகள் செத்துப்போயின. அவை தங்கள் இறகுகளைப் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டன. இது ஒரு பொல்லாத காரியம். இதை நான் இரகசியமாக வைத்துக்கொள்ள வில்லை; மற்றவர்களுக்கும் சொல்லுங்கள்!’

தர்மகுலசிங்கம்

‘செய்தியை மற்றவர்களுக்கும் சொல்லுங்கள்!’ என்று வெளவால்கள் கீச்சிட்டன. பேடுகள் ‘களக்’கிட்டன; சேவல்கள் கூவின: ‘செய்தியை மற்றவர்களுக்கும் சொல்லுங்கள்!’ இவ்வாறே இந்தக் கதை ஒரு கோழி வீட்டிலிருந்து இன்னொரு கோழி வீட்டுக்கு விரைந்து சென்று, இறுதியில் எங்கிருந்து இது ஆரம்பமானதோ அங்கேயே திரும்பியும் வந்தது.

‘சேவல்மீது கொண்ட காதலினால் எது அதிகம் கசிந்துருகி மெலிந்தது என்பதைக் காட்டுவதற்காக ஐந்து பேடுகள் தங்கள் இறகுகளை எல்லாம் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டன; பின்னர் இரத்தம் பெருகி ஓடும். வரையிலும் ஒன்றை ஒன்று கொத்திக்கொண்டு விழுந்து செத்தன. இதனால் அவற்றின் குடும்பங்களுக்கு அவமானமும் அவப்பெயரும் ஏற்பட்டுள்ளதுடன், அவற்றின் உரிமைக்காரனுக்கு பெரிய நஷ்டம் ஏற்பட்டுள்ளது.’

தளர்ந்திருந்த சிறிய இறகை இழந்துவிட்ட பேடுக்குத் தன் சொந்தக் கதையே தெரியவில்லை. அது கௌரவமான பேடு ஆதலால், அது சொன்னது; ‘அந்தப் பேடுகளை நான் வெறுக்கிறேன். இந்த வகை இன்னும் இருக்கின்றன. இந்த விஷயங்கள் மூடி மறைக்கப்படக் கூடாது. இந்தக் கதை பத்திரிகையிலே பிரசுரமாவதற்காக என்னுடைய சிறிய பங்களிப்பைச் செய்வேன். அப்பொழுதுதான் இது நாடு பூராவும் பரவும். இந்தப் பேடுகளுக்கு இது வேணும்; இவற்றின் குடும்பங்களுக்கும் இது வேணும்!’

இது பத்திரிகைக்குச் சென்று, அது அதில் அச்சிடப்பட்டது. இதிலே பூரண மெய் யாதெனில், ஒரு சிறிய இறகு ஐந்து பேடுகளாகவும் வளரும்!

பழைய தெரு விளக்கு

Den gamle gadelygte

பழைய தெரு விளக்கின் கதையை நீங்கள் எப்போதாவது கேட்டிருக்கிறீர்களா? அது வொன்றும் மிகவும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியானது இல்லை. ஆனால் ஒருமுறை கேட்டு வைக்கலாம். அது ஒரு மிகவும் நேர்மையான பழைய விளக்கு. பல ஆண்டுகளாக அது தன் பணியைச் செய்து வந்திருக்கிறது. ஆனால் அது தற்போது ஓய்வுபெறும் நிலையில் உள்ளது. அது கடைசி முறையாக அதன் கம்பத்தில் தொங்கி, தெருவுக்கு வெளிச்சம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. கடைசி முறையாக நடனமாடும் நடன அரங்கின் வயதான நாட்டியக்காரியைப் போல் அது தன்னை உணர்ந்தது. நாளையே எல்லோராலும் மறக்கப்பட்டு தன் மாடியறையில் உட்கார்ந்திருக்கும் நடனக்காரியைப் போலவே உணர்ந்தது. நாளையைப் பற்றி அந்த விளக்கு மிகவும் பயந்து போயிருந்தது. ஏனெனில் நாளைக்கு அது ஊராட்சி அலுவலகத்திற்குச் சென்று தன்னைச் சோதனைக்கு

உட்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்று அதற்குத் தெரியும். ஊராட்சித் தலைவராலும் ஊராட்சிக் குழுவினராலும், மேலும் அது ஊழியம் புரிவதற்குத் தகுதி உள்ளதா இல்லை யாவென்று சோதிக்கப்படவும் உள்ளது.

அதன்பிறகுதான், ஏதோ ஒரு புறநகரின் குடியிருப்பாளர் களுக்காக எதிர்காலத்தில் தனது ஒளியைத் தரப்போகின்றதா அல்லது நாட்டுப்புறத்திலுள்ள ஏதோ ஒரு தொழிற்சாலையில் முடக்கப்படப் போகிறதா என்று முடிவு செய்யப்பட வேண்டும்; ஒருவேளை அது உருக்கப்படுவதற்காக உடனடியாகவே ஓர் இரும்பு வார்ப்பட சாலைக்குப் போகவேண்டியும் வரலாம். இறுதியாகக் கூறிய வகையில் அதைக் கொண்டு எது வேண்டுமானாலும் செய்யப்படலாம்; ஆனால் இங்கு கேள்வி என்னவென்றால் அது தனது புதிய நிலையில், தான் ஒருகாலத்தில் ஒரு தெருவிளக்காக இருந்தோம் என்பதை நினைவுபடுத்திக் கொள்ளமுடியுமா என்னும் எண்ணமே அதை மிகவும் துன்புறுத்திக்கொண்டிருந்தது. என்ன நேர்ந்தாலும் சரி ஒன்று மட்டும் உறுதி. அதாவது காவலாளி மற்றும் அவன் மனைவியிடமிருந்து அது பிரிக்கப்படும்; அது தன்னை அந்தக் குடும்பத்தில் ஓர் உறுப்பினராகவே அதுவரை எண்ணிக் கொண்டிருந்தது. அந்த விளக்கு முதன்முறையாக கம்பத்தில் தொங்கவிடப்பட்டபோது, காவலாளி மிகவும் இளமையும் வலிமையும் கொண்டவனாக இருந்தான்; அவனும் அதே நாள் மாலைதான் தன்னுடைய அலுவலகத்தில் முதன்முறையாக வேலைக்குச் சேர்ந்திருந்தான். ஆமாம், நிச்சயமாக மிக நீண்ட காலத்திற்கு முன்பு அது தெருவிளக்காக முதன்முறையாக அமர்ந்த போது அவனொரு காவலாளியாகப் பதவி ஏற்றான். அந்த நாள்களில் அவன் மனைவி சிறிது கர்வத்தோடு நடந்துகொள்வாள். மாலை நேரத்தில் மட்டுமே அவள் அதைக் கடந்து போகும்போது, போனாற் போகிறதென்று விளக்கை ஒரு பார்வை பார்த்து வைப்பாள். பகல் நேரத்தில் பார்க்கவே மாட்டாள். ஆனால், இப்போது, இந்தக் கடைசி காலத்தில், காவலாளி, அவன் மனைவி மற்றும் தெருவிளக்கு மூவருக்குமே வயதாகிவிட்ட பிறகு, அந்த மனைவி தெரு விளக்கைத் துடைத்து எண்ணெய் ஊற்றி அதை நன்றாகக் கவனித்துக் கொள்ளத் துவங்கினாள். அந்த வயதான இருவருமே மிகவும் நேர்மையானவர்கள்; விளக்கிற்காக ஒதுக்கப் பட்ட எண்ணெயிலிருந்த ஒரு சிறுதுளியைக்கூட அதற்குத் தராமல் அவர்கள் என்றுமே ஏமாற்றியதில்லை.

அனசன் கதைகள்

அன்றுதான், அந்த விளக்கு தெருவில் எரியும் கடைசி இரவு. நாளை அது ஊராட்சி அலுவலகத்திற்குச் செல்லவேண்டும்; இந்த இரண்டுமே வாட்டும் எண்ணங்களாக இருந்தன! அதனால் அது பிரகாசமாய் எரியாமலிருந்ததில் வியப்பேதுமில்லை. ஆனாலும் வேறு பல எண்ணங்கள் அதன் மனதில் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. எத்தனை நிகழ்ச்சிகளில் அது பங்கெடுத்துக் கொண்டு ஒளி பாய்ச்சியுள்ளது — எதையெல்லாம் அது பார்த்திருந்தது. ஒரு வேளை, ஊராட்சித் தலைவரும் ஊராட்சிக்குழு முழுவதுமே பார்த்ததையெல்லாம் அதுவும் பார்த்திருக்கும்! ஆனால் அந்த எண்ணங்களை அது என்றுமே வெளிப்படுத்தியதில்லை; அது ஒரு நல்ல நேர்மையான பழைய விளக்கு; அது யாரையும், குறிப்பாக அதிகாரத்திலிருந்தவர்களைப் புண்படுத்த விரும்பியதேயில்லை. பல செய்திகள் அதன் மனதில் வந்துபோயின. சில வேளைகளில் அதன் ஒளி திடீரென்று பளிச்சிட்டு மறையும். அத்தகைய சில நொடிகளில் அது தன்னைப்பற்றியும் நினைத்துக் கொள்ளப்படலாம் என்கிற உணர்வு தோன்றும்.

“அப்போது — நிச்சயமாக வெகு நீண்டகாலத்திற்கு முன்பு — ஒரு நேர்த்தியான வடிவமைந்த இளைஞன் இருந்தான். அவன் ஓரங்களிலே பொன்முலாம் பூசப்பட்ட இளஞ்சிவப்பான தாளில் எழுதப்பட்ட ஒரு கடிதத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு பெண்ணின் கையால் மிகவும் அழகாக எழுதப்பட்ட கடிதம் போலிருக்கும். அதை அவன் இருமுறை படித்தான். பிறகு அதை முத்தமிட்டான், பிறகு தலைநிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தான். அவன் கண்கள் வெளிப்படையாகக் கூறின, “நான்தான் மனிதர்களிலேயே மிகவும் மகிழ்வானவன்!” என்று. அவனுடைய உண்மையான காதலிலிருந்து, அந்த முதல் கடிதத்தில் என்ன எழுதப்பட்டிருந்ததென்று நானும் அவனும் மட்டுமே அறிவோம். ஆமாம், மற்றொரு ஜோடிக் கண்களையும் நான் நினைவுபடுத்திக் கொள்கிறேன். நமது எண்ணங்கள் எப்படிப் பறந்துசெல்கின்றன என்பது மிகவும் வியப்புக்குரியது. தெருவில் ஒரு சவ ஊர்வலம்; அலங்கரிக்கப்பட்ட சவ வண்டிக்குள்ளிருந்த, மலர்களாலும் மலர்வளையங்களாலும் அழகுபடுத்தப்பட்டிருந்த சவப்பெட்டியில் ஒரு அழகான இளம் பெண்ணின் உடல் கிடத்தப்பட்டிருந்தது; உடன் வந்த எண்ணற்ற தீப்பந்தங்கள் எனது வெளிச்சத்தையே இருளடையச் செய்தன. வீடுகளின் பக்கமாகக் கூட்டம் கூட்டமாக நின்றிருந்த மக்கள் சவஊர்வலத்தைப் பின்தொடர்ந்தனர். ஆனால், தீப்பந்தங்கள் என் முகத்திற்கு முன்னாலிருந்து கடந்த போன

தர்மகுலசீங்கம்

போது நான் சுற்றிலும் பார்த்தேன். ஒரேயொரு ஒற்றை மனிதன் என் கம்பத்தின்மீது சாய்ந்து நின்று அழுதுகொண்டிருந்தான். அப்போது என்னை நிமிர்ந்து பார்த்த அந்த சோகம் நிறைந்த கண்களை என்னால் என்றுமே மறக்கமுடியாது!”

கடைசி முறையாக, இன்றிரவு எரிந்து கொண்டிருக்கும் அந்தப் பழைய தெருவிளக்கின் மனதில் இதுவும், இதுபோன்ற எண்ணங்களுமே நிறைந்திருந்தன.

காவலாளி தன் பதவியிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டான்; இவனுக்குப் பிறகு யார் அந்த வேலைக்கு வரப் போகிறார்கள் என்று இவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அவனுக்கு இவன் சில யோசனைகளைச் சொல்லலாம்; ஆனால் விளக்கிற்கு, தன்னிடத்திற்கு யார் வரப்போகிறார்களென்று தெரியாது; மழையைப் பற்றியும் மூடுபனி பற்றியும் ஒரு சில பயனுள்ள குறிப்புக்களைக் கொடுத்திருக்கலாம்; நடைபாதையில் எவ்வளவு தொலைவுக்கு நிலவின் வெளிச்சம் விழும், எந்தத் திசையிலிருந்து வழக்கமாகக் காற்று வீசும், இதுபோன்ற இன்னும் பலவகைச் செய்திகளைக் கூறியிருக்கலாம்.

விளக்கிற்குத் தங்களையே அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பிய மூன்று நபர்கள் சாக்கடை பாலத்தின்மீது நின்று கொண்டிருந்தனர். தன் இடத்திற்கு வரவேண்டியவர்களை விளக்கே நியமிக்கக்கூடும் என்று அவர்கள் எண்ணினர். முதலாவது ஒரு வகை மீனின் தலை; அது இருட்டில் ஒளிவீசிப் பளபளக்கும். தன்னைக் கம்பத்தின்மேல் வைத்தால் பெருத்த அளவில் எண்ணெய் மிச்சப்படுத்தலாமே என்று அது எண்ணியது. இரண்டாவது உளுத்துப்போன மரக்கட்டை; அதுவும் கூட இருட்டில் பளபளக்கும். தான். ஒரு காலத்தில் காட்டின் பெருமைக்குரியதாக இருந்த பழைய அடிமரத்தின் சந்ததி என்று அதுவே கருதிக்கொண்டது. மூன்றாவது நபர், ஒரு மின்மினிப் பூச்சி! இது எங்கிருந்து வந்தது என்று விளக்கால் கற்பனை செய்ய முடியவில்லை; ஆனால், அது எங்கிருந்தாலும், அதனால் சிறிது ஒளியைத் தரமுடியும். ஆனால் உளுத்துப் போன மரக்கட்டையும் மீனின் தலையும், மின்மினிப் பூச்சியால் ஒரு சில நேரங்களில் மட்டுமே ஒளி தரமுடியும்; எனவே அதைத் தங்களோடு சேர்த்து போட்டியில் கலந்துகொள்ளக் கொண்டு வரமுடியாது என்பதில் மிகவும் உறுதியாக இருந்தன.

ஒரு தெருவிளக்கு தரக்கூடிய போதுமான அளவு வெளிச் சத்தை அந்த மூன்றில் எதுவுமே தரவில்லையென்று பழைய

அரசன் கதைகள்

விளக்கு அறிவித்தது; ஆனால் அதை அந்த மூன்றுமே நம்பவில்லை. பழைய விளக்கு இனி தன் வேலையைச் செய்ய முடியாமல் ஓய்வு பெறப்போகிறது என்று கேள்விப்பட்டவுடனே, அவை மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து, தெருவிளக்கு மிகவும் முதுமை அடைந்துவிட்ட தென்றும், இனி அது தன் பணியைச் செய்வதற்கு பொருத்தமான தாயில்லை என்றும் கூப்பாடு போட்டன.

அதே நேரத்தில், தெருமுனையிலிருந்து பாய்ந்து வீசி வந்த காற்று, பழைய தெருவிளக்கின் காற்றுக்கான துளைகள் வழியாக உள்ளே நுழைந்தது.

“என்ன இது? நான் கேள்விப்படுவது உண்மைதானா?” என்று அது கேட்டது.

“நானைக்கு நீ வேலையை விட்டுவிடப் போகிறாயா? இன்றைக்குத்தான் கடைசிமுறையாக உன்னப் பாக்கிறேனா? அப்படின்னால், உன்னைப் பிரியப் போகிற இந்த நேரத்திலே உனக்கொரு அன்பளிப்பை நான் தரவேண்டும். வருங்காலத்திலே, இதுவரைக்கும் நீ பார்த்திருக்கிறது கேட்டிருக்கிறது எல்லாவற்றையும் நினைவு வைத்திருக்கும்படியாக மட்டுமல்ல, உன்னுடைய முன்னிலையில் படிக்கப்படுவது பேசப்படுவது எல்லாவற்றையுங் கூட உன்னாலே பார்க்கச் செய்யும்படியான சக்தியைக் கொடுக்கிற ஓர் ஒளியை உனக்குள்ளே உண்டாக்கிற வகையில் நான் உன் மூளைப் பெட்டிக்குள்ளே ஊதுவேன்.”

“ஆமாம், அது உண்மையில் மிகமிகப் பயனுள்ளதாக இருக்கும்!” பழைய விளக்கு கூறியது. “உனக்கு என் மனமார்ந்த நன்றி. என்னை உருக்கிட மாட்டார்களென்று நான் நம்பறேன்.”

“அப்படியொன்றும் உடனடியா நடந்திடாது,” எனக் காற்று ஆறுதலாகக் கூறியது. “இப்பொழுது உனக்குள்ளே நான் நினைவாற்றலை ஊதப்போறேன்; இந்த வகையான நிறைய அன்பளிப்புகள் உனக்குக் கிடைத்தால் உன்னுடைய கடைசிகாலத்தை நீ அமைதியாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் கழிக்கலாம்.”

“நான் உருக்கப்பட்டாமல் இருந்தால்தான் அது முடியும்!” மறுபடியும் விளக்கு கூறியது. “அல்லது அந்த நிலையிலும் இந்த நினைவாற்றல் எனக்கு இருக்குமா?”

“கிழவிளக்கே, நியாயமாக இரு” என்று கூறிய காற்று விளக்குக்குள் ஊதியது; அந்த நேரத்திற்கு சரியாக, மேகங்களுக்குப் பின்னாலிருந்து நிலவு வெளியே வந்தது.

தர்மகுலசீங்கம்

“பழைய விளக்குக்கு நீ என்ன கொடுக்கப் போகிறாய்?” என்று காற்று கேட்டது.

“நான் ஒண்ணும் கொடுக்கப் போவதில்லை” நிலவு பதில் கூறியது. “நான் தேய்ந்துகொண்டே போகிறேன்; விளக்கு எனக்கு வெளிச்சம் தந்ததேயில்லை; ஆனால், அதற்குமாறாக, நான் பல நேரங்களில் விளக்குகளுக்கு வெளிச்சம் கொடுத்திருக்கிறேன்.”

இதைச் சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் நிலவு மேகங்களுக்குப் பின்னால் தன்னை மறைத்துக்கொண்டது, காற்று மேலும் ஏதாவது கேட்டுத் தொல்லை படுத்துவதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக!

கூரையிலிருந்து விழுந்ததைப்போல இப்போது ஒரு துளி விளக்கின்மீது விழுந்தது; ஆனால், தான் மேகங்களிலிருந்து வந்ததாக அந்தத் துளி விளக்கம் கூறியது: அதுவும் ஒரு அன்பளிப்பு, இருப்பதிலேயே மிகச் சிறந்த அன்பளிப்பு.

“நீங்கள் மிகவும் செயல்திறமை பெறும்படியாக, உங்களுக்குள் முழுமையாக நான் ஊடுருவிச் செல்வேன். நீங்கள் விரும்பினால், ஒரே இரவில் துருவாக மாறி தூளாகவும் பொடிந்து விழவும் அது ஆற்றல் தரும்.”

இது ஒரு மோசமான அன்பளிப்பு என்று விளக்கு எண்ணியது; காற்றும் அப்படியே கருதியது.

“வேறு யாரும் எதுவும் தருவதற்கு இல்லையா?” அது தன்னால் முடிந்தவரை பலமாக, உரக்க ஊதிற்று.

அப்போது பிரகாசமான எரிநட்சத்திரம் ஒன்று வானத்திலிருந்து ஒளிவீசும் ஒரு நீண்ட கோட்டினை வரைந்தவாறு வந்து விழுந்தது.

“அது என்ன அது?” என்று கத்திற்று கடல்மீனின் தலை. “நட்சத்திரந்தானே இப்போது விழுந்தது? உண்மையாகவே அது விளக்குக்குள்ளே போயிருக்கிறதென்று நினைக்கிறேன்! இப்படிப் பெரிய இடத்திற் பிறந்த ஆளுங்கெல்லாம், இந்தச் சின்ன வேலைக்கு முயற்சி செய்தால், நாம் நிச்சயமாக ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போக வேண்டியதுதான்.”

அதேபோன்று அந்த மூன்றுமே திரும்பிப் போய்விட்டன. ஆனால் அந்த பழைய விளக்கு தன்னைச் சுற்றிலும் ஒரு வியக்கத் தகுந்த வலிமையான ஒளியைச் சிந்தியது.

அனசன் கதைகள்

“அது பெருமை கொள்ளும்படியான ஓர் அன்பளிப்பு.” அது சொன்னது. “நான் எப்போதும் வியந்து மெச்சுகின்ற ஒளி மிகுந்த நட்சத்திரங்கள், என்னுடைய சக்தியையெல்லாம் திரட்டி நான் எவ்வளவுதான் ஒளிவீச முயன்றாலும் என்னால் எப்போதும் அந்த அளவுக்கு ஒளிவீச முடியாத பிரகாசமான நட்சத்திரங்கள், இந்த வயதான ஏழை விளக்கை அவை கவனித்து வந்திருக்கின்றன; என் கண் முன்னால் இருப்பதைப்போல மிகத் தெளிவாக எல்லாவற்றையுந்தான்! நினைவு கூர்வதற்கும் பார்ப்பதற்குமான, நான் நேசிக்கின்ற எல்லோராலும் எல்லாவற்றாலும் நான் பார்க்கப்படுவதற்குமான செயல் திறமையை எனக்கு அளித்ததன் மூலம் அவை எனக்கு மிகச்சிறந்த அன்பளிப்பை அனுப்பியுள்ளன. இதில்தான் உண்மையான மகிழ்ச்சியே அடங்கியுள்ளது; மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளமுடியாத ஆனந்தம்; பாதி ஆனந்தத்தை அனுபவித்தது போலத்தான்.”

“அந்த உணர்ச்சி வெளிப்பாடு உன் இதயத்தைக் கௌரவப்படுத்துகின்றது” எனக் காற்று கூறியது. ‘ஆனால், அதற்கும்கூட மெழுகு விளக்குகள் தேவைப்படுகின்றன. இவை உன்னுள் கொளுத்தப்படாவிட்டால், உன்னுடைய அரிய திறமைகளால் மற்றவர்களுக்கு எந்தப் பயனும் இல்லை. இங்கே பார், நட்சத்திரங்கள் இதை எண்ணிப் பார்க்கவில்லை; உன்னையும் மற்ற எல்லா விளக்குகளையும்கூட மெழுகு விளக்குகள் என்றே கருதுகின்றன. கவலைப்படாதே, நான் இறங்கிப் போகிறேன்.” அது இறங்கிச் சென்றது.

“என்ன அதிசயம்! கடவுளே! மெழுகு விளக்குகள்!” வியந்து கூறியது வயதான பழைய விளக்கு. இதுவரை அவை எனக்குக் கிடைத்ததேயில்லை! இனியும் எனக்குக் கிடைக்குமோ என்னமோ? — நான் உருக்கப் படாமலிருந்தால்!”

மறுநாள் — ஆமாம், நாம் அடுத்த நாளுக்குக் கடந்து செல்வதுதான் மிக நல்லது. அடுத்த நாள் மாலை அந்த விளக்கு ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. எங்கே என்று உங்களால் சொல்லமுடியுமா? காவலாளியின் குடியிருப்பில் தான்... தன்னுடைய நீண்ட நெடுநாளைய உண்மையான ஊழியத்தைக் கருத்தில்கொண்டு, அதற்குப் பரிசாக அந்தத் தெரு விளக்கைத் தானே வைத்துக்கொள்வதற்கு ஊராட்சித் தலைவரும் ஊராட்சிக்கழகமும் ஒப்புதல் தரவேண்டுமென்று காவலாளி வேண்டிக் கொண்டான். இருபத்து நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு,

தர்மகுலசிங்கம்

முதன்முதலில் தான் அந்த வேலையில் சேர்ந்தபொழுது, முதல் நாள், முதன்முதலாக, தானேதான் அந்த விளக்கினைக் கம்பத்தில் மாட்டி வைத்து விளக்கேற்றியது என்றும் கூறினான். அவனுக்கு வேறு குழந்தைகள் எதுவும் இல்லாததால் இதையே தன் குழந்தை போல் நேசிப்பதாகவும் சொன்னான். விளக்கு அவனுக்கே கொடுக்கப்பட்டது.

அது இப்போது வெதுவெதுப்பான அடுப்பிற்கு அருகில் சாய்வு நாற்காலியில் வைக்கப்பட்டு இருந்தது. தன்னந்தனியாக அந்த நாற்காலியில் அது அமர்ந்திருந்த அந்தத் தோற்றம், இப்பொழுது அது சற்றுப் பெரியதாக வளர்ந்துவிட்டதைப் போலத் தோன்றியது.

இரவு உணவின்போது அந்த வயதான தம்பதிகள், மிகவும் விருப்பத்தோடு தங்களின் உணவு மேஜையில் அதற்கு ஓர் இடமும் அளித்து, அந்தப் பழைய விளக்கைக் கனிவோடு பார்ப்பார்கள்.

அவர்களுடைய குடியிருப்பு என்னவோ நடைபாதையிலிருந்து இரண்டு மீட்டர் தாழ்வாக உள்ள ஒரு நிலவறைதான்; அவர்களின் அறைக்குச் செல்வதற்கு கற்கள் பதிக்கப்பட்ட ஒரு சிறு வழியைக் கடந்துதான் செல்லவேண்டும். ஆனால் அந்த அறை மிகவும் வசதியாகவும் வெதுவெதுப்பாகவும் இருந்தது; கதவுக்கு மரப்பட்டிகள் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. எல்லாம் தூய்மையாகவும் ஒழுங்காகவும் இருந்தன. படுக்கையைச் சுற்றியும் சிறிய ஜன்னல் களுக்கும் திரைகள் இடப்பட்டிருந்தன. ஜன்னல் சட்டத்தின் மேல் விநோதமான இரண்டு பூத்தொட்டிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன; அவை கிழக்கிலிருந்தோ அல்லது மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலிருந்தோ மாலுமி கிருஸ்டியனால் கொண்டுவரப்பட்டவை. அவை கனி மண்ணால் செய்யப்பட்டவைதான்; இரண்டு யானைகளின் சாயலில் அமைந்தவை. அவற்றின் முதுகுகள் செதுக்கப்பட்டிருந்தன; ஒரு யானையின் உடலுக்குள் நிரப்பப்பட்டிருந்த மண்ணுக்குள் ளிருந்து மிகவும் அருமையான சில வெங்காயம், பூண்டு வகைச் செடிகள் வளர்ந்திருந்தன; இது காய்கறித் தோட்டம்; மற்றொன்றிலிருந்து மாபெரும் ஜெரானியம் (வகை வகையான கனிகளையும் மலர்களையும் தரும் காட்டு வகைத் தாவரங்கள்) வளர்ந்திருந்தன; இது பூந்தோட்டம். சுவரின்மீது வியன்னா பேராயத்தை பிரதி நிதித்துவப் படுத்தும் மாபெரும் வண்ணப்படம். ஒரே நேரத்தில் அதில் பல அரசர்களையும் பேரரசர்களையும் பார்க்கலாம். ஒரு கனமான சுவர்க்கடிகாரம் “டிக்! டிக்” என்று ஒலியெழுப்பியபடி

அரசர் கதைகள்

தொங்கிக்கொண்டிருந்தது; உண்மையில் அது எப்போதும் மிக வேகமாகவே ஓடிக்கொண்டிருக்கும்; ஆனால் அந்த வயதான தம்பதியர், அது மிகவும் மெதுவாகப் போவதைவிட வேகமாகப் போவது எவ்வளவோ மேல் என்று கூறுவார்கள். அவர்கள் தங்களின் இரவு உணவை உண்பார்கள்; அந்தத் தெரு விளக்கு அவர்களின் முன்னால் இருக்கும்; நான் முன்பே கூறியதைப் போல, அடுப்புக்குப் பக்கவாட்டில் மிக அருகில் உள்ள சாய்வு நாற்காலியில்! இந்த உலகம் முழுவதுமே தலைகீழாக மாறி விட்டதைப்போல விளக்குக்குத் தோன்றியது. ஆனால் அந்த வயதான காவலாளி அதைப்பார்த்து, அவர்களிருவருக்கும் ஏற்பட்ட அனுபவங்களையெல்லாம், மழையிலும் உறைபனியிலும், கோடை காலத்தின் குறுகிய வெளிச்சமான இரவுகளிலும், நீண்ட குளிர்கால இரவுகளிலும், பனிப்புயல் அடித்து நிலவறைக்குள் ளேயே இருந்துவிட வேண்டும் என்று ஏங்கியபோதும் உணர்ந்த அனுபவங்களைப் பற்றியெல்லாம் பேசியபொழுது விளக்கு தன் பழைய சாமர்த்தியத்தை மீளப் பெற்றதாக உணரும். எல்லா வற்றையும் மிகத் தெளிவாக அப்போதுதான் நடந்துகொண்டிருப்பதைப்போல அது பார்த்தது; ஆமாம், மிக நேர்த்தியான ஒளியை அதனுள் காற்று தூண்டிவிட்டிருந்தது.

அந்த வயதான தம்பதியர் மிகவும் கறுசுறுப்பாகவும், செயலூக்கம் உடையவர்களாகவும் இருந்தனர். ஒரு மணி நேரத்தைக் கூட அவர்கள் வீணாகக் கழிக்க மாட்டார்கள். ஞாயிற்றுக்கிழமை பிற்பகலில் ஏதாவது புத்தகம் கொண்டுவரப்படும்; பொதுவாக பயணங்கள் குறித்த புத்தகங்கள். அந்த வயதான கிழவன். ஆபிரிக்க காஸ்ப் பற்றி, பெரும் காடுகளைப் பற்றி, மதம் பிடித்து ஓடும் யானைகள் பற்றி உரத்தகுரலில் படிப்பான்; கிழவி ஆவலோடு கேட்டுக்கொண்டு, பூத்தொட்டிகளாக மாற்றப்பட்டிருக்கும் களிமண் யானைகளை ஓரக் கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டிருப்பான்.

“என்னாலே கற்பனை பண்ணிப் பாக்கமுடியுது!” அவள் சொன்னாள். குறிப்பாக ஒரு மெழுகுவர்த்தி விளக்கு அங்கே இருந்திருந்தால், அதற்குள் ஏற்றி வைத்திருக்கமுடியுமே என்று பழைய விளக்கு விரும்பியது; அப்போது அந்த வயதான கிழவியும், விளக்கு பார்த்ததைப் போலவே, எல்லாவற்றையும் மிகத் தெளிவாக விவரமாகப் பார்க்க முடிந்திருக்குமே — ஒன்றையொன்று பின்னிக் கிடக்கும் பெரும் கிளைகள் கொண்ட உயரமான மரங்களை, குதிரையின்மீது அமர்ந்திருக்கும் அம்மணமான கறுப்பு மனிதர்களை, யானைகளின் பெருங்கூட்டம் நாணல் புதர்களின் ஊடாக

தர்மகுலசிங்கம்

தங்களின் அகலமான சேறுபடிந்த பாதங்களால் ஒன்றையொன்று முட்டி மோதித் தள்ளிக்கொண்டு போவதையும் பார்த்திருப்பாள்.

“ஒரு மெழுகு விளக்குக் கூட எனக்குக் கிடைக்காத போது எனது அதிசய திறமைகளால் என்ன பயன்?” என்று பெருமூச்சு விட்டது விளக்கு. அவர்களிடம் வெறும் எண்ணெய் மற்றும் கொழுப்புவத்தி விளக்குகள்தான் உள்ளன; அது போதாதே.”

ஒருநாள் நிறைய எண்ணிக்கையில் மெழுகுவத்தியின் அடித்துண்டுகள் நிலவறைக்குள் உருண்டு வந்தன; பெரிய துண்டுகள் எரிக்கப்பட்டன; சிறிய துண்டுகளை கிழவி தன் நூலை மெழுகு தடவி முறுக்கேற்ற பயன்படுத்திக் கொண்டாள். இப்படி அங்கு போதுமான மெழுகுவத்தி விளக்குகள் இருந்தன; ஆனால், விளக்கின் உள்ளே ஒரு சிறு மெழுகுவத்தியை வைக்கவேண்டுமென்று யாருக்கும் தோன்றவேயில்லை.

“இதோ இங்கே நான் என் விந்தையான திறமைகளோடு காத்திருக்கிறேன்!” என்று விளக்கு எண்ணிக் கொண்டது. “நான் எல்லாவற்றையும் என்னுள் வைத்திருக்கிறேன்; ஆனால் அவர்களோடு அவற்றை பகிர்ந்து கொள்ளமுடியவில்லை; இந்த வெள்ளைச் சுவர்களை மிகவும் பகட்டான ஓவியத் திரைகளைக் கொண்டு என்னால் மூடி மறைக்கமுடியும்; அவற்றை உயர் தரமான காடுகளாக மாற்றமுடியும்; அவர்கள் விரும்புகின்ற எல்லாவற்றையும் நேரில் காட்ட முடியும் என்பதை அவர்கள் அறியவில்லையே.”

எப்படியாயினும், விளக்கு மட்டும் மிகவும் சுத்தமாகவும் ஒழுங்காகவும் வைக்கப்பட்டிருந்தது; ஒரு மூலையில் எல்லோர் கண்களிலும் படும்படி நின்று ஒளிவீசிக் கொண்டிருந்தது. புதிய வர்கள், அதை ஏதோ ஒரு பழைய உதவாத பொருள் என்று கருதினார்கள்; ஆனால் அந்த முதியவர்கள் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை; எதைப்பற்றியும் கவலைப்படாமல் அந்த விளக்கை மிகவும் நேசித்தார்கள்.

ஒருநாள் — அன்று வயதான அந்த கிழக் காவலாளியின் பிறந்தநாள் — அந்த வயதான மூதாட்டி விளக்கின் அருகில் வந்து தனக்குள் புன்னகைத்துக் கொண்டே கூறினாள்:

“இன்றைக்கு, என் வயதான கணவரோட பெருமைக்காக நான் விளக்கு அலங்காரம் செய்யப் போறேன்!”

அனசன் கதைகள்

விளக்கு தன் உலோக மூடியைக் கொண்டு சலசலத்தது; அது நினைத்தது: “நல்லது, எப்படியோ கடைசியில் எனக்குள் ஒரு விளக்கு வரப்போகிறது.” ஆனால், வெறும் எண்ணெய் மட்டுமே ஊற்றப்பட்டது, மெழுகுவிளக்கையே கானோம். மாலை முழுவதும் விளக்கு எரிந்துகொண்டேயிருந்தது, அப்போதுதான் மிகத் தெளிவாக அது புரிந்துகொண்டது, நட்சத்திரங்களின் அன்பளிப்பு அதன் வாழ்க்கை முழுவதும் கண்ணுக்குத் தெரியாத புதையலாகவே இருக்கப் போகிறது என்று. அதன்பிறகு அது ஒரு கனவு கண்டது: தனக்குள் அரிய அதிசய திறமைகளைக் கொண்டவர்களுக்கு கனவு காண்பது கடினம், ஒன்றுமில்லை. அந்தக் கிழத்தம்பதியர் இறந்து போய்விட்டதைப் போலவும், அதுவே இரும்பு வார்ப்படச் சாலைக்கு உருக்கப்படுவதற்காகக் கொண்டு போகப்படுவதாகவும் தெரிந்தது. ஊராட்சித் தலைவராலும் ஊராட்சிக்குழுவாலும் சோதிக்கப்படுவதற்காக ஊராட்சி அலுவலகத்திற்குக் கொண்டு போகப்பட்ட அந்த நாளில் உள்ளுக்குள் பயந்து நடுங்கி பதட்டப்பட்டதைப் போலவே இன்றும் அது உணர்ந்தது. ஆனால், விரும்பியவேளையில் துருப்பிடித்து தூளாகிப் போவதற்கு அதற்கு அன்று ஆற்றலைத் தந்தபோதும், அந்த சக்தியை அது பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. அது உருக்கு உலையில் போடப்பட்டு உருக்கி ஒரு இரும்பு மெழுகுவத்தி விளக்குத் தாங்கியாக மாற்றப்பட்டது; நீங்கள் விரும்புகின்ற வகையிலான அழகிய மெழுகுவத்தித் தாங்கியாக மாற்றப்பட்டது. இனி அதன்மீது மெழுகுவத்தி விளக்குகளைக் கொளுத்தி, ஏற்றி வைக்கலாம். அருமையான மலர்ச்செண்டு பிடித்திருக்கும் ஒரு தேவதையின் வடிவத்தை அது பெற்றது. அந்த மலர்ச் செண்டின் மையத்தில் மெழுகுவிளக்கு வைக்கப்படல் வேண்டும்.

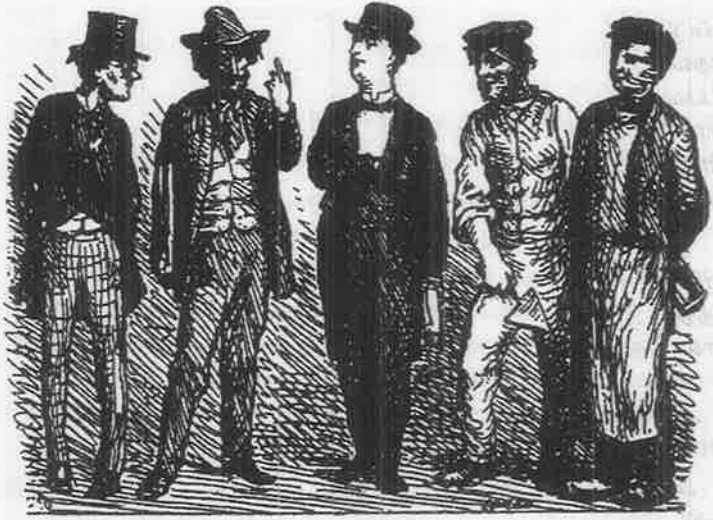
பச்சைநிற எழுதும் மேஜை ஒன்றின்மீது வைக்க அந்த விளக்குத் தாங்கிக்கு இடம் ஒதுக்கப்பட்டது. அந்த அறை மிகவும் வசதியாக இருந்தது; சுவர்களுக்குள் வட்டமாக புத்தகங்கள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன; அந்த சுவர்களில் அழகான படங்கள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன; அந்த அறை ஒரு கவிஞனுடையது.

அவன் எழுதியது அல்லது புனைந்தது எல்லாமே அவனைச் சுற்றித் தங்களைக் காட்டிக்கொண்டு நின்றன. இயற்கை, சில நேரங்களில் அடர்த்தியான இருண்ட காடுகளிலும், சிலநேரங்களில் கொக்குகள் பகட்டாக நடைபயிலும் அழகிய புல்வெளிகளிலும், சில நேரங்களில் மீண்டும் மீண்டும் நுரைகளை உருவாக்கும் பெருங்கடல்களின்மீது சென்றுகொண்டிருக்கும் கப்பல்களிலும், அல்லது அதன் எல்லா நட்சத்திரங்களோடும் இருக்கும் நீலவானில் தோன்றும்.

“எத்தகைய விநோதமான திறமைகள் என்னுள் அடங்கியிருக்கின்றன!” என்று உறக்கத்திலிருந்து விழித்த பழைய விளக்கு கூறியது. “ஏறக்குறைய நான் உறக்கப்பட்டு விடலாம் என்று நான் இப்போது விரும்பலாம் — விரும்பமுடியும். ஆனால், இல்லை. அது இந்த வயதான இருவரும் உயிரோடு இருக்கும்வரை வேண்டாம். எனக்காகவே. அவர்கள் என்மீது அன்பு செலுத்துகிறார்கள். அவர்கள் என்னை நன்றாகத் துடைத்து எனக்காக எண்ணெயும் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். நான் இப்போது இந்த முழு கூட்டத்தினரைப் போலவே நன்றாகவே இருக்கிறேன்; அதைப் பார்ப்பதால் அவர்கள் கூட மகிழ்ச்சியடைவார்கள்.”

அந்த நொடியிலிருந்து, அது தனக்குள்ளிருந்த மனஅமைதியை மிகவும் உணர்ந்து அனுபவித்தது; அந்த நேர்மையான பழைய தெரு விளக்கு அதை அனுபவிப்பதற்கு எல்லாத் தகுதிகளையும் உடையதுதான்.

ஏதாகிலும்

Noget

“நான் ஏதாகிலும் செய்யவேண்டும்!” ஐந்து சகோதரர்களுள் மூத்தவன் சொன்னான். “சமூகத்தில் நான் எவ்வளவு தாழ்ந்தவனாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை. ஏதாவது பயனுள்ளதாக செய்தால் அது போதும். உண்மையில் அது ஏதாவதொன்று உருப்படியாக இருக்கும். நான் செங்கல் செய்யப்போகிறேன். செங்கற்கள் சமூகத்துக்கு அவசியம் தேவை. நானும் உருப்படியாக ஏதோ செய்தது போலிருக்கும்.”

“அந்த ஏதாகிலும் என்பது போதுமானதாக இல்லாமல் இருக்கலாம்” என்றான் இரண்டாவது சகோதரன்.

“நீ செய்ய நினைப்பது ஒன்றுமே செய்யாத தற்குச் சமன். செங்கல் செய்வது ஒரு எடுபிடி வேலை. அதை ஒரு எந்திரங்கூடச் செய்து விடும். நான் கொத்தனாராக மாறுவதுதான் உண்மையில் ஏதாவது ஒன்று. அது கௌரவம்

தர்மகுலசிங்கம்

கொண்டு வரும். கொத்தனார் என்பது தொழில் சார் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவனாக்கும்; ஒரு சொந்த வீட்டுக்கும் கொடிக்கும் அருகதை உடையவனாக்கும்; இதனால் குடிமகன் என்ற அந்தஸ்து கிடைக்கும். எல்லாம் ஒழுங்காக நடந்தால், எடுபிடிகளை வேலைக்கு வைத்துக் கொள்ளவேன். என் மனைவி முதலாளி மனைவியாகத் திகழ்வாள். இதனையே நான் ஏதாகிலும் ஒன்றாகச் சொல்வேன்.”

“அது ஒன்றும் பிரமாதமில்லை” என்றான் மூன்றாமவன். “தொழில்வினைஞர்களைவிட மேலானவர்கள் எவ்வளவோ பேர் சமூகத்தில் இருக்கிறார்கள். நீ நாணயமான மனிதனாக இருக்கலாம்; ஆனால் தொழில் வினைஞர்கள் சாதாரண மக்களுடன் வைத்துத் தான் மதிக்கப்படுகிறார்கள். இதிலும் பார்க்கச் சிறந்ததொன்றை நான் அறிவேன். நான் ஒரு கட்டடக் கலைஞன் ஆவேன். இதன் மூலம் கலை மற்றும் துணிகர வியாபாரம் ஆகிய பிரதேசத்துக்குள் நான் நுழைந்துவிடுவேன். அறிவிலே உயர்நிலை அடைந்தோர் களுடன் இணைந்து நான் மதிப்பிடப்படுவேன். பிக்காசியிலிருந்து தான் நான் துவங்கவேண்டும் என்பது நிச்சயம். எனவே, பட்டுக் குல்லாய் அணிந்து பழக்கப்பட்ட நான் ஒரு தச்சனிடம் உதவியாளனாகத் தொப்பி அணிந்து திரியவேண்டும். எளிய எடுபிடி களுக்கு பீரும் சாராயமும் வாங்கி வரவேண்டும். அவர்கள் ‘நீ’ என்று அழைப்பார்கள். அஃது அவமரியாதையானது! ஆனால் இவை அனைத்தும் ஒரு வகையான நடிப்பு என நான் கற்பனை செய்துகொள்வேன். நாளை — அதாவது இந்தக் காலத்தை நான் கடந்த பின்னர் — நான் என் வழியிலே செல்வேன். ஏனையோர் எனக்கு எதுவுமற்றவர்களாக இருப்பார்கள். நான் கல்லூரிக்குச் செல்வேன். வரைபடங்களிலே பயிற்சி பெறுவேன். பின்னர் நான் கட்டடக் கலைஞன் என அழைக்கப்படுவேன். அதுதான் ஏதாவதாக இருத்தல்! நான் ‘ஐயா’ என்று கூட அழைக்கப்படலாம். என் பெயருக்கு முன்னாலோ பின்னாலோ ஒரு ‘பிடி’ (பட்டம்) கூட இணைந்து கொள்ளலாம். எனக்கு முன் இருந்தவர்களைப் போல நானும் கட்டடங்கள் கட்டிக்கொண்டே இருப்பேன். அது எப்பொழுதும் நினைவில் வைத்திருக்கக் கூடியதாகவே இருக்கும். அதனைத்தான் நான் ஏதாவது செய்தல் என்று அழைப்பேன்!”

“அதனை ஏதாவது ஒன்றாக அழைத்தலைப்பற்றி எனக்கு எவ்வித அக்கறையும் இல்லை” என்றான் நான்காவது சகோதரன். “மற்றவர்களைப் பின்பற்றுவவனாக நான் வாழ விரும்பவில்லை. நான் ஒரு மேதை. மீதமுள்ள உங்கள் அனைவரிலும் பார்க்க நான் பெரியவனாய் நிற்பேன். நான் புதிய போக்குகளைப் படைப்பவனாய் இருப்பேன். சுவாத்திய நிலைகளுக்கும், நாட்டின் கட்டடப்

அரசன் கதைகள்

பொருள்களும், மக்களின் தேசிய உணர்வுகளுக்கும், காலத்தின் அபிவிருத்திக்கும் ஏற்ற கட்டடத்திற்கான திட்டத்தினை நான் தருவேன். மற்றும் என் சொந்தத் தேவைக்காக மேலதிக மாடி ஒன்றையும் கட்டிக்கொள்வேன்.”

“சுவாத்தியமும் கட்டடப் பொருள்களும் கூடாதனவாக இருந்தால், மகா மோசமான விளைவுகள் அல்லவா ஏற்படும்? ஏனெனில், இவை இரண்டும் இத்துறையில் அதிக செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன! தேசிய உணர்வு என்பது ஐம்பமாக மாறும் அளவுக்கு விரிவடைந்து விடவும் கூடும். உன் பணியுடன் சேர்ந்து ஒரு நூற்றாண்டின் அபிவிருத்தி, இளைஞர்களின் போக்குப்போல வெறிபிடித்ததாகவும் மாறிவிடக்கூடும். உங்களமீது நீங்கள் எவ்வளவு தான் நம்பிக்கை வைத்தபோதிலும், நீங்கள் யாருமே ஏதாவ தொன்றாக இருக்கப்போவதில்லை என்பதை நான் உணருகின்றேன். நீங்கள் விரும்பியது போலச் செய்யுங்கள். நான் உங்களைப்போல இருக்கமாட்டேன். ஆனால், உங்களுக்கு வெளியே இருந்து கொண்டு, நீங்கள் எதனை உற்பத்தி செய்தாலும், நான் விமர்சனஞ் செய்து கொண்டே இருப்பேன். ஒவ்வொரு வேலையிலும், சரியாக அமையாத ஒன்றும், பிழையாகப் போகும் ஏதேனும் இணைந்தே இருக்கின்றது. அவற்றைத் தேடி, அந்தப் பிழைகளைச் சொல்வேன். அதுதான் ஏதாவதைச் செய்வதாக இருக்கும்” என்று ஐந்தாம் சகோதரன் சொன்னான்.

அவன் தன்னுடைய சொற்களைக் காப்பாற்றினான். “இவனிடம் நிச்சயமாக ஏதோ ஒன்று இருக்கின்றது. அவனுக்குப் புத்திசாலித்தனமான தலை இருக்கிறது. ஆனால் எதுவுமே செய்வ தில்லை” என்று இந்த ஐந்தாவது சகோதரனைப் பற்றி எல்லோரும் சொன்னார்கள்.

ஆனால், இப்பொழுது நீங்கள் இது ஒரு சின்னக் கதைதான் என்பதைப் பார்ப்பீர்கள். ஆனாலும், உலகம் இருக்கும் வரையிலும் அது முடியப் போவதில்லை. ஆனால் அந்த ஐந்து சகோதரர்களுக்கும் என்னவாயிற்று, ஏன் ஏதாவது ஒன்றாக இல்லாமல், ஒன்றுமில்லாததாக இருக்கின்றது?

கேளுங்கள், இதுதான் மூலக்கதை.

செங்கல் தயாரித்த மூத்த சகோதரன் சீக்கிரம் ஓர் உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டான். அதாவது ஒவ்வொரு செங்கல்லும் அது எவ்வளவு சிறியதாயினும் ஒரு சிறிய செப்பு நாணயத்தைச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தது. இது செப்பு நாணயமாக இருந்தபோதிலும், அநேக நாணயங்கள் அடுக்கி வைக்கப்படும் பொழுது, அவற்றைப் பளபளக்கும் டாலராக மாற்ற ஏலும்.

அத்தகைய டாலரை ஒருவன் கையிலே வைத்துக்கொண்டு, எந்தக் கதவைத் தட்டினாலும், அது பேக்கரியாக இருந்தாலென்ன, இறைச்சிக் கடையாக இருந்தாலென்ன, தையற்கடையாக இருந்தாலென்ன, கதவுகள் அகலத் திறக்கப்படும். வரவேற்புக் கிடைக்கும். தேவையானவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். கற்களிலிருந்து என்ன பெறப்படுகின்றது என்பதை நீங்களே பாருங்கள். மூத்த சகோதரனிடமிருந்தவை சில நொறுங்கின; அன்றேல் இரண்டாக உடைந்தன. ஆனால் இவற்றுக்குக்கூட ஒரு பயன் இருந்தது.

கடலை மதிலாலே தடுத்து வைத்திருந்த கொத்தளத்திலே, மார்கரைட் என்னும் ஏழைப்பெண் தனக்கு ஒரு சிறிய வீடு கட்டிக் கொள்ள விரும்பினாள். செப்பமற்ற கற்களை அவளுக்குக் கொடுக்க முன்வந்த மூத்த சகோதரன் நல்ல மனசுடையவனாக இருந்த தினால், மிகச் செப்பமான கற்கள் சிலவற்றையும் கொடுத்தான். இருந்தாலும், அவன் செங்கற்கள் தயாரிப்பதற்கு அப்பால், எதையுமே சாதிக்கவில்லை. அந்த ஏழைப்பெண் தனக்கான வீட்டைக் கட்டினாள். அது சிறியதாகவும் அகலம் குறைவானதாகவும் இருந்தது. அதற்கான ஒற்றை ஜன்னல் கோணலாக இருந்தது. கதவு தாழ்வானதாக இருந்தது. கூரை சற்றே நல்ல வேலைப்பாட்டினைக் காட்டியது. என்ன இருந்தாலும் இது ஒரு வசிப்பிடமாக இருந்தது. அந்தச் சின்ன வீட்டிலிருந்து, கடலையும் அது கட்டப்பட்டிருந்த கொத்தளத்தினின்று கடலைகள் பயனின்றி மோதி உடைவதையும் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது. கடல் உப்பு நீரை வீடு முழுவதும் வாரி இறைத்த போதிலுங் கூட, அதனைக் கட்டுவதற்கான கற்களைக் கொடுத்தவன் இறந்து புதைக்கப்பட்டதின் பின்னரும், இன்றும் அந்த வீடு இருக்கின்றது.

இரண்டாவது சகோதரன் அதற்கான பயிற்சி பெற்றதினால், ஒரு சுவரை எப்படிக் கட்டுவது என்பதை நன்கு அறிந்திருந்தான். அவன் தன் காலம் முடிந்து 'பரீட்சையிலே சித்தி பெற்றதும், தன்னுடைய பயணப்பையை அடுக்கி எடுத்துக்கொண்டு பயணக் காரனின் பாடலைப் பாடலானான்.

இளைஞனாக இருந்தபோது நான் அலைந்தேன்
ஓர் இடத்திலிருந்து இன்னோர் இடத்துக்கு அலைந்தேன்
வீட்டுக்குத் திருப்பும் வரையிலும்
எல்லா இடங்களிலும் வீடுகள் கட்டுவேன்
இளமை எனக்குத் தைரியம் வழங்கும்
என் உண்மைக் காதல் மறந்து போகாது :
தொழிலாளி வாழ்க்கையே சென்று வா!
இனி நானே மேஸ்திரி!

அரசன் கதைகள்

தனது எண்ணங்களைச் செயற்படுத்தினான். அவன் மேஸ்திரியாக வீடு திரும்பியதும், அந்த நகரத்திலே ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வீடுகளைக் கட்டினான். அவன் ஒரு தெரு முழுவதும் வீடுகள் கட்டி நகரை அலங்கரித்தபின், பிரதியுபகாரமாக அந்த வீடுகளே அவனுக்கான வீட்டினைக் கட்டின. எப்படி வீடுகள் கட்டமுடியும்? அவற்றைக் கேட்டால் அவை பதில் சொல்லா. ஆனால் அதனால் என்ன அர்த்தமாகின்றது என்பதை மக்கள் விளங்கிக் கொள்வார்கள். "நிச்சயமாக இந்தத் தெருதான் அவனுக்கான அவனுடைய வீட்டினைக் கட்டியது" என்று சொல்வார்கள். அந்த வீடு மிகவும் சிறியதாகவும், தரை களிமண்ணால் மெழுகப் பட்டும் இருந்தது. அவனது மனைவியுடன் நடனம் ஆடி ஆடி அந்த தரை மெருகூட்டப்பட்ட ஓக் மரம் போல் வழுவழுப்பாக ஆகி விட்டது. சுவரின் ஒவ்வொரு கல்லிலிருந்தும் ஒவ்வொரு பூ பூத்தது. சித்திரங்களைத் தொங்கவிட்டதுபோல் வீடு ஒளிமயமாக இருந்தது. அழகான வீட்டின் மகிழ்வான ஜோடியாக அவர்கள் வாழ்ந்தனர். வீட்டின்முன் அவனது தொழிற்சங்கக் கொடி பறந்தது. எடுபிடிகள் 'ஹூறா' என வாழ்த்துக் கூறினர். ஆம்; அவன் நிச்சயமாக ஏதோ ஒன்றாக இருந்தான். கடைசியில் அவன் இறந்துபோனான். எனினும் அதுவும் கூட ஏதோவொன்றாகத்தான் இருந்தது.

இப்போது மூன்றாவது சகோதரனான கட்டடக் கலைஞனுக்கு வருவோம். அவன் முதலில் ஒரு தச்சனின் உதவியாளாக இருந்தான். ஒரு தொப்பி அணிந்துதான் ஓர் எடுபிடி ஆளாக இருந்தான். பின்னர் கல்லூரி சென்று கட்டடக் கலைஞன் ஆகி மதிப்பிற்குரிய ஐயா என்று அழைக்கும்படியாக உயர்ந்தான். மேஸ்திரியான அவனது சகோதரன் வீடுகள் கட்டி ஒரு தெருவை உருவாக்கினான் என்றால், அந்தத் தெருவுக்கு இந்தக் கட்டிடக்கலைஞனின் பெயர் வைக்கப்பட்டது. அதிலிருந்த மிக அழகிய வீடு அவனுடைய சொத்தாகியது. அது ஏதோவொன்றுதான்; அவனும் ஏதோ ஒருவன்தான்! அவனுடைய பெயருக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் நீண்ட பட்டங்கள் இருந்தன. அவனுடைய குழந்தைகள் நேர்த்தியான குழந்தைகள் என அழைக்கப்பட்டனர். அவன் இறந்தபோது, அவன் மனைவி 'அந்தஸ்துடைய விதவை'யானாள். அதுவும் ஏதாவது ஒன்றுதான். தெருவின் முனையிலே அவனுடைய பெயர் என்றும் நிலைத்து நின்றது. அவனுடைய பெயர் வீதியின் பெயராக ஒவ்வொருவருடைய வாயிலும் வாழ்ந்தது. அது ஏதாவது ஒன்று தான்!

இப்போது ஏதாவது சுயமாக நூதனமாக செய்து, அதற்கு மேல் தனக்கு மேலதிக மாடி ஒன்றினைக் கட்டிக்கொள்ள

தூர்மகுலசீங்கம்

விரும்பிய குடும்பத்தின் மேதையான நான்காவது சகோதரனைப் பார்ப்போம். அந்த மேல் மாடி இடிந்து விழுந்து அதனுடன் அவனும் கீழே விழுந்து தன் கழுத்தையும் முறித்துக் கொண்டான். இருந்தபோதிலும், சின்னக்கொடிகளும், சங்கீதமும், பத்திரிகைகளில் கவிதைகளும், வீதியின் நடைபாதைகளிலே மலர்கள் வீசப்பட்டும் பிரமாண்டமான ஈமச்சடங்கு நடந்தது. மூன்று இரங்கல் உரைகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. ஒன்று மற்றதிலும் பார்க்க நீளமாக இருந்தது. தன்னைப்பற்றி மக்கள் எப்பொழுதும் பேசவேண்டும் என்பதை விரும்பியவனாதலால் அவை அவனை மகிழ்வித்திருக்கும். அவனது சமாதியின் மேல் ஒரு நினைவுச் சின்னமும் கட்டப்பட்டது. அது ஒரே மாடி கொண்டதாக இருந்தாலும், அது ஏதோவொன்றுதான்.

மற்ற மூன்று சகோதரர்கள் போலவே அவனும் இறந்து போனான். ஆனால் விமர்சகனாக விரும்பியவன் அவர்களுக்குப் பின்னரும் வாழ்ந்தான். அவன் எப்போதும் தன் வார்த்தை தான் கடைசி வார்த்தையாக இருக்கவேண்டும் என்று விரும்பியதால், கடைசி வார்த்தைகளைச் சொல்லுதல் அவனுக்கு மிகவும் முக்கியமானதாக இருந்தது. மக்கள் அனைவரும் அவனுக்கு சொந்த புத்தி இருப்பதாகப் பேசிக்கொண்டனர். கடைசியில் அவனுக்கும் காலம் வந்தது; அவன் இறந்துபோனான்.

சொர்க்கத்தின் வாசலுக்கு வந்தான். சொர்க்க வாசல் வழியாக இரண்டிரண்டு பேர்தான் செல்லமுடியும். அவனோடு சொர்க்கவாசல் புக வந்த மற்றொரு ஆன்மா அந்தக் கடற்கரைக் கொத்தளத்தில் வீடுகட்டி வாழ்ந்த மூதாட்டி மார்கரெட்.

“நான் வந்த நேரத்தில் இந்த எளிய ஆன்மாவும் வந்தது எதிரிடையானவை என்பதைக் காட்டுவதற்காக இருக்கலாம்” என விமர்சகன் சொன்னான். “என் நல்ல பெண்மணி, நீங்கள் யார் என அறியலாமா? நீங்களும் இங்கே போக விரும்புகிறீர்களா?”

அந்தக் கிழவி முடியுமான அளவு விநயத்துடன் பார்த்தாள். புனிதர் பீட்டரே தன்னுடன் பேசியதாக அவள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

“நான் தாழ்ந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஓர் ஏழைக்கிழவி. கடலோரச் சுவரிலே உள்ள வீட்டிலே வசித்த கிழ மார்கரெட் நான்தான்” என்றாள். “நல்லது. நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள்? இங்கு வருவதற்கு நீங்கள் சாதித்தது என்ன?”

“உண்மையில் இந்த உலகில் நான் எதுவும் சாதிக்கவில்லை. இங்குள்ள கதவுகளை எனக்குத் திறக்கவேண்டும் என்று முறையிடு

அரசர் கதைகள்

வதற்கு நான் எதுவும் செய்யவில்லை. இந்தக் கதவினூடாக நான் நழுவிச் செல்வதற்கு அனுமதிக்கப்படுதல் உண்மையில் பெரும் காருண்யமாக இருக்கும்.”

இங்கே நின்று எதுவுமே பேசாமல் இருந்தால் ஆயாசம் தருவதாக இருக்கும் என்பதினால், “நீங்கள் உலகத்தை எந்த வகையிலே விட்டு வந்தீர்கள்?” என ஏதாவது பேசவேண்டும் என்பதற்காகக் கேட்டான்.

“ஏன்? நான் எப்படி உலகை விட்டு வந்தேன் என்பதை உண்மையில் நான் அறியேன். கடைசிக்காலத்தில் நோயாளியாகவும் பரிதாபகரமாகவும் வாழ்ந்தேன். படுக்கையிலிருந்து எழுந்து சடுதியான குளிரிலும் பனியிலும் செல்வதை என்னாலே தாங்க முடியவில்லை. அது மிகக் கடுமையான குளிர்காலம். இப்பொழுது நான் அதிலிருந்து வெளியேறிவிட்டேன். சில நாட்களாகவே மிகவும் அமைதியாக இருந்தாலும், மிகக் குளிராகவும் இருந்தது என்பது, மேன்மைதங்கிய உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரையில் கடல் உறைபனியாலே மூடிக்கிடந்தது. நகரத்து மக்கள் அனைவரும் பனிக்கட்டியீது நடந்தார்கள். அங்கு நடனமும் பனிச்சறுக்கலும் நடைபெறுமென அவர்கள் சொன்னார்கள் என நினைக்கிறேன். அங்கு இனிமையான இசை இருந்தது; பெரிய விருந்துகூட இடம் பெற்றது. நான் நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுத்திருந்த என் சின்ன அறைக்குள் அந்தச் சத்தங்கள் கேட்டன. மாலை நோக்கிய நேரம். நிலா அழகாக எழுந்திருந்தது. அது முழுக் கலை பெற்றதாக இல்லை. நான் படுக்கையிலிருந்து, வானமும் கடலும் சங்கமிக்கும் அந்தத் தூரத்திலுள்ள அகண்ட கடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அங்கு விநோதமான வெண்முகில் ஒன்று எழுந்தது. அந்த முகிலைப் பார்த்துக்கொண்டே படுத்திருந்தேன். அதன் மையப் பகுதியில் ஒரு கரும்புள்ளியைக் கண்டேன். அது மேலும் மேலும் பெரியதாக வளர ஆரம்பித்தது. நான் கிழவியாகவும் அனுபவமுள்ளவளாகவும் இருந்ததினால் எனக்கு அதன் பொருள் விளங்கலாயிற்று. இந்த அறிகுறி அடிக்கடி தென்படுவதில்லை. இதனை அறிந்ததும் எனக்கு நடுக்கம் வந்தது. இருமுறை என் வாழ்க்கையில் இதனைப் பார்த்திருக்கிறேன். முழு நகரத்திலிருந்து இங்கு வந்து குடித்தும், ஆடிப்பாடியும் மகிழும் இளைஞரும் முதியவர்களுமான ஏழை ஜனங்களை நாசப்படுத்தக்கூடிய ஒரு பயங்கரப் புயலும் வசந்தகால வெள்ளப்பெருக்கும் வரப்போகிறது. வரப்போகும் இந்த அழிவினைப் பார்க்கவோ, அறிந்துகொள்ளவோ, அன்றேல் என்னைப் போன்று புரிந்துகொள்ளவோ முடியாத அவர்களை யார் எச்சரிப்

பார்கள்? நான் பயங்கரத்துடன் துணுக்குற்றேன். நீண்ட காலமாக இல்லாத ஓர் உத்வேகம் பிறந்தது. படுக்கையிலிருந்து தவழ்ந்து ஜன்னல்வரை வந்தேன். மேற்கொண்டும் தவழுமுடியவில்லை. நான் களைத்துப்போனேன். ஆனாலும் ஜன்னலைத் திறந்தேன். வெளியே மக்கள் பனிக்கட்டியில் ஓடிக்கொண்டும் குதித்துக்கொண்டும் இருப்பதைக் கண்டேன். காற்றிலே அசைந்தாடிக்கொண்டிருந்த அழகிய கொடிகளைப் பார்த்தேன்.

‘ஹூறா’ என்று சத்தமிடுவதையும், வேலைக்காரரும் பெண்களும் பாடுவதையும் கேட்டேன். அங்கே எல்லாவகையான களியாட்டங்களும் நடந்துகொண்டிருந்தன. ஆனால் கரும்புள்ளியுள்ள வெண்மேகம்! என்னாலே முடிந்தஅளவுக்கு நான் கூக்குரலிட்டது ஒருவருக்கும் கேட்கவில்லை. நான் மக்களிடமிருந்து வெகு தூரத்தில் இருந்தேன். விரைவில் புயல் வெடிக்கும். பனிப்பாளங்கள் நொறுங்கும். அதன் மேலுள்ளவர்கள் எந்த உதவியுமின்றி மறைந்து போவார்கள். என்னை அவர்களாலே கேட்கமுடியவில்லை. என்னால் அவர்களிடம் செல்ல முடியவில்லை. ஓ, என்னால் அவர்களைக் கரைக்குக் கொண்டுவர முடியுமென்றால்...! என் படுக்கைக்குத் தீ மூட்டும் யோசனையை அந்தக் கருணையுள்ள பரமண்டலம் என்னுள் எழுப்பியது. அந்த மக்கள் எல்லாரும் பரிதாபமாக அழிந்துபோவதைக் காட்டிலும், என்னுடைய வீடு எரியுண்டு வீழ்ந்தும், அவர்களுக்கு ஒரு கலங்கரை விளக்கத்தை ஏற்றுவதில் நான் வெற்றிபெற்றேன். செந்தி மேலே மேலே கொழுந்து விட்டெரிந்தது. நான் கதவுவழியே வெளியேற முயன்று, வாயிற் படி தடுக்கி விழுந்துவிட்டேன். அதற்குமேல் என்னால் நகரமுடியவில்லை. தீப்பிழம்புகள் என்னை நோக்கி வந்தன; ஜன்னல் வழியாகப் பறந்தன; கூரைக்கு மேலேயும் தாவின.

பனிப்பாளத்தில் இருந்த மக்கள் தீயைக்கண்டு இந்த ஏழைக் கிழவியைக் காப்பாற்ற ஓடிவந்தனர். ஒருவரும் மிஞ்சி நிற்கவில்லை. அவர்கள் ஓடிவருவதைக் கேட்க முடிந்தது. அதேசமயம் பீரங்கி வெடிப்பதுபோல் பெரிய சத்தத்தையும் கேட்டேன். வசந்த பிரளய வெள்ளம் பனிப்பாளங்களை உடைத்து எறிந்தது. பனிப்பாளங்கள் ஆயிரம் துண்டுகளாக வெடித்துச் சிதறின. அதற்கிடையில் மக்கள் எல்லாரும் கோட்டைச்சுவரை அடைந்துவிட்டார்கள். நான் அனைவரையும் காப்பாற்றிவிட்டேன்! என்னால் குளிரையும் பயத்தையும் தாங்கமுடியாமல் சொர்க்க வாயிலுக்கு வந்துவிட்டேன் என்றே சம்பாவனை செய்கின்றேன். என்னைப் போன்ற ஏழை ஜீவராசிகளுக்கு அது திறந்திருக்கும் என்று சொல்லக் கேட்டதுண்டு. இப்போது கோட்டை மதிலருகில் இருந்த வீடும் போய்விட்டது.

அரசன் கதைகள்

அதற்காக இங்கே அனுமதி கிடைக்கும் எனவும் நான் நினைக்கவில்லை.”

பின்னர் சொர்க்கவாசல் திறக்கப்பட்டு, ஒரு தேவதை, மூதாட்டியை உள்ளே விட்டது. அவள் ஒரு வைக்கோல் துரும்பை உதறிவிட்டுப் போனாள். பலரைக் காப்பாற்ற அவள் தன்படுக்கைக்குத் தீ வைத்தபோது அவளோடு ஒட்டிக்கொண்டு வந்த துரும்பு அது. அந்தத் துரும்பு சொக்கத் தங்கமாகி வளர்ந்து வளர்ந்து அழகிய இலைகளும் மலர்களும் கொண்டதாகப் பரவியது.

“இந்த ஏழை மூதாட்டி கொண்டு வந்ததைப் பார்த்தீரா?” என்று அந்தத் தேவதை விமர்சகனைப் பார்த்துச் சொன்னது. “நீ என்ன கொண்டு வந்தாய்? ஒரு சிறிய செங்கல் செய்யும் அளவுக்குக் கூட நீ எதையும் சாதிக்கவில்லை என்பதை நான் அறிவேன். நீ திரும்பிப் போய் அதையாவது செய்துவிட முடியுமா! நீ அந்தச் செங்கல்லைச் செய்தாலும், அது ஒன்றும் பெறுமதியுள்ளதாக இருக்கப்போவதில்லை! நல்லெண்ணத்தோடு செய்யப்பட்டால் தான் அது ஏதாவதொன்றாக இருக்கும். ஆனால் நீர் திரும்பிப் போகவும் முடியாது. என்னால் உமக்கொன்றும் செய்யவும் முடியாது” என்றது.

தர்மகுலசீங்கம்

அப்பொழுது, கடற்கரைச் சுவரிலே வாழ்ந்த அந்தக் கிழவியான ஏழை ஆன்மா அவன் சார்பாக ஒரு விண்ணப்பத்தைச் செய்துகொண்டது.

“இவருடைய சகோதரன் தந்த கற்களினாலும், துண்டுகளினாலுந்தான் நான் என்னுடைய வீட்டைக் கட்டினேன். என் போன்ற ஏழைக்கிழவிக்கு அது பெரிய உதவி அல்லவா? அந்தக் கற்களையும் உடைந்த கற்களையும் ஒன்றாக இணைத்து, இவருக்குச் சாதகமாக ஒரு செங்கல்லாக கணிக்கப்படுதலாகாதா? இது ஒரு கருணையான செயல். அது இவருக்கு இப்பொழுது தேவை. இதுவே கருணையின் ஊற்றல்லவா?”

அப்பொழுது தேவதை சொன்னது: “நீ உங்கள் எல்லோரிலும் மிகக் கீழானவன் என்று நீ கருதிய உன் சகோதரன், எவனுடைய நேர்மையான முயற்சி உனக்கு மிக எளியதாகத் தோன்றியதோ, அவனே உனக்கு இந்தப் பரமண்டலத்துப் பரிசினைத் தருகின்றான். நீ திருப்பி அனுப்பப்பட மாட்டாய். ஆனாலும், இந்த வாசலிலே நின்று கடந்த கால வாழ்க்கைக்காக நீ வருத்தப்படுவதற்கு அவனுடைய புண்ணியம் உனக்கு உதவும். நீ உண்மையிலே ஏதாவது சாதிக்கும் வரை நீ உள்ளே அனுமதிக்கப்படமாட்டாய்.”

“இதிலும் பார்க்க மேன்மையான வார்த்தைகளிலே என்னால் சொல்லியிருக்கமுடியும்” என்று விமர்சகன் நினைத்தான். ஆனால், அந்தக் குற்றங் கண்டுபிடித்தலுக்குக் குரல் கொடுக்கவில்லை. அவனைப் பொறுத்தவரையில், அதுவேதான் ‘ஏதாகிலு’மாக இருந்தது!

கடற் கன்னி

Den lille Havfrue

மிக அழகிய நவதானியத்தின் நீலப் பூ இதழ்களின் நீலநிறமும் தூய்மையான கண்ணாடியின் தெளிவும் கொண்ட நீரும், எந்த நங்கூரமும் செல்லமுடியாத மிக ஆழமானதுமான வெகு தூரக் கடல். அடியிலிருந்து மேல்மட்டத்தினை அடைவதற்கு, எத்தனையோ தேவாலயக் கோபுரங்களை ஒன்றின்மீது ஒன்றாக அடுக்க வேண்டி இருக்கும். அங்கே, கீழேதான், கடல் மனிதர்கள் வாழ்ந்தார்கள்.

இப்பொழுது, கடலின் அடித்தளத்தில், வெறும் வெண் மணற்பரப்பு மட்டுமே இருக்கிறது என்று நாம் நினைத்துவிடக் கூடாது. இல்லை, உயிருள்ளனவே போன்று, நீரின் சிறிய அசை விலேயே வளைந்துவிடும் தண்டுகளும் இலைகளும் உள்ள மிக அற்புதமான மரங்களும் செடிகளும் அங்கே வளருகின்றன. மேலே, இங்கே, காற்றிலுள்ள பறவைகளைப்போல பெரிதும் சிறிதுமான எல்லா மீன்களும் அந்தக் கிளைகளின் மத்தியிலே துள்ளிப் பாய்ந்து திரியும். மிக ஆழமான பகுதியிலேதான் கடல் ராஜனின்

அரண்மனை இருந்தது. அதன் நீண்ட சுவர்கள் பவளப் பாறையினாலும், கூரிய முனையுள்ள யன்னல்கள் மிகத் துலக்கமான நிமிளையினாலும் ஆனவை. ஆனால், அதன் கூரை நீரின் ஓட்டத்துக்கு ஏற்ப திறந்து மூடும் கிளிஞ்சற் சிப்பிகளினால் ஆனது. அது மிக அழகாகத் தோன்றும். ஏனெனில், ராணியின் கிரீடத்திலே காட்சியளிக்கத்தக்க பிரகாசிக்கும் முத்துக்கள் அவை ஒவ்வொன்றிலும் இருந்தன.

கடல் மனிதர்களின் ராஜன் அநேக ஆண்டுகளாக தாரமீழ்ந்தவனாக வாழ்ந்ததினால், அவனுடைய கிழத்தாயே வீட்டைப் பார்த்தாள். புத்திசாலி மனுஷியான அவள், தன் உயர்குலப் பிறப்பில் கர்வங் கொண்டவளாக, அந்தஸ்திலுள்ள ஏனையோர் ஆறு கடற்சிப்பிகளை மட்டுமே அணியலாமாயினும், அவள் பன்னிரண்டினை வாலிலே அணிந்திருந்தாள். அது மட்டுமின்றி, குறிப்பாக, தன் பேரப்பிள்ளைகளான சின்னக் கடற்கன்னி இளவரசிகள்மீது அவள் கொண்ட அன்பு காரணமாகவும் அவள் அதிக புகழுக்கு உரித்தாளியாவாள். அவர்கள் ஆறுபேரும் அழகான வர்கள்; கடைசிப்பெண்ணே அவர்கள் எல்லோரிலும் அழகானவள். அவளுடைய சருமம் ஒரு ரோஜா இதழைப்போல தூய்மையாகவும் தெளிவாகவும் இருந்தது. அதி ஆழமான ஏரியின் நீலத்தைப் போல அவள் கண்கள். ஆனால், ஏனைய கடல்கன்னியருக்குப் போலவே அவளுக்குக் கால்கள் இருக்கவில்லை; அவளுடைய உடல் மீனின் வாலிலே முடிவுற்றது.

அங்கே, கீழேயுள்ள அரண்மனையின், உண்மையான பூக்கள் முளைத்த சுவர்களையுடைய பெரிய மண்டபங்களிலே, அவர்கள் நாள் முழுவதும் விளையாடினார்கள். நாங்கள் யன்னல்களைத் திறந்தால் குருவிகள் எங்களிடம் பறந்து வருவதுபோலவே, பெரிய நிமிளை யன்னல்கள் திறக்கப்பட்டதும் மீன்கள் நீந்தி நேராகச் சின்ன இளவரசிகளிடம் வந்து, அவர்களுடைய கைகளிலிருந்து உணவருந்தி, தங்களை வருடிக் கெட்டுக்க அனுமதிக்கும்.

பிரகாசமான சிவப்பு மற்றும் கருநீல நிறங்கள் கொண்ட மரங்களுள்ள பெரிய தோட்டம் ஒன்று அரண்மனைக்கு வெளியே இருந்தது. மரங்கள் தண்டுகளையும் இலைகளையும் சதா அசைத்துக் கொண்டிருந்தபடியால், பழங்கள் தங்கத்தைப் போலவும், பூக்கள் எரியும் நெருப்பைப் போலவும் பளிச்சிட்டன. நிலம் நேர்த்தியான மணலாலானதாயினும், கந்தகச் சுடர்களின் நீலத்தில் தோன்றின. அங்கு, கீழே, எல்லாமே ஒரு விநோத நீலநிறத்திலே பிரகாசித்தன. கடலின் அடித்தளத்தில் நிற்கின்றோம் என்பதற்குப் பதிலாக, காற்றிலே உயரமாக நின்று, உங்களுக்கு மேலும் கீழும் ஆகாயம் மட்டுமே தெரிவது போன்று தோன்றும். ஊதாநிறப் பூப்போலவும்,

அரசன் கதைகள்

அந்த மலர்க்கிண்ணத்திலிருந்து எல்லா வெளிச்சமும் உணற்றப் படுவது போலவும் முழுமையான அமைதியிலே சூரியனை நீங்கள் பார்க்கலாம்.

தங்கள் மனம் விரும்பிய மட்டும் கிண்டுவதற்கும் மரங்கள் நாட்டுவதற்குமாக அமைக்கப்பட்ட தோட்டத்திலே அந்தச் சிறிய இளவரசிகள் ஒவ்வொருத்திக்கும் சொந்தமான சிறிய நிலத்துண்டுகள் இருந்தன. ஒருத்தி திமிங்கிலத்தின் வடிவத்தில் தன் மலர்ப்படுக்கையை அமைப்பாள்; ஆனால், கடைக்குட்டியோ தன்னுடைய மலர்ப்படுக்கையை சூரியனைப்போன்ற முழுமையான வட்டவடிவில் அமைத்து, சிவப்பு ஒளிர்வது போன்ற மலர்களை மட்டுமே வளர்த்தாள். அவள் அமைதியும் சிந்தனையும் உள்ள விநோதமான குழந்தை. அவளுடைய ஏனைய சகோதரிகள், உடைந்து மூழ்கிய கப்பல்களிலே அவர்களாற் பெறக்கூடிய மிக அதிசயப் பொருள்களாலே தங்களுடைய தோட்டங்களை அழகு படுத்தியபோதிலும், மிக மேலேயுள்ள சூரியனைப் போன்று தோற்ற மளிக்கும் ரோஜா சிவப்புப் பூக்களுக்குப் பக்கத்திலே, கடலின் அடியில் விழுந்து கிடந்த ஓர் அழகிய பளிங்குச் சிலையை — தெளிவான வெள்ளை கல்லிலே செதுக்கப்பட்ட ஓர் அழகிய பையனின் சிலையை — மட்டுமே அவள் வைத்திருந்தாள். சிலைக்குப் பக்கத்தில் அவள் இளஞ்சிவப்பு நிறத்தில் தூங்கும் வில்லோ செடியை நட்டாள். அம்மரம் பெருமளவில் வளர்ந்து, நீல மணற்பரப்பை நோக்கிச் சிலைக்குமேல் புதுக்கிளைகளைத் தொங்கவிட்டது. வயலெட் நிற நிழல், கிளைகளைப் போன்றே அசைந்தது; அது கிளைகள் மற்றும் வேர்களின் நுனிகளுடன் இணைந்து விளையாடி, ஒருவரோடொருவர் முத்தமிட முயல்வது போலிருந்தது.

அவர்களுக்கு மேலிருந்த மனிதர்களின் உலகைப் பற்றிக் கேட்பது அவளுக்கு பெருமகிழ்ச்சி தந்தது. பாட்டியோ கப்பல்கள், நகரங்கள், மனிதர்கள், மிருகங்கள் பற்றியெல்லாம் தனக்குத் தெரிந்தவற்றை எல்லாம் சொல்லியாக வேண்டும். பூமியின் மேலுள்ள பூக்கள் வாசனையைப் பரப்பும்.

ஆனால், கடலுக்கடியில் உள்ள பூக்கள் அவ்வாறில்லையாயினும், மரங்கள் பச்சையாக இருந்தன என்பதோடு, மரங்களுக்கிடையில் காணப்படும் மீன்கள் சத்தமாகவும் தெளிவாகவும் பாடுவது கேட்கச் சந்தோஷம் தருவதாக இருந்ததினால், அவை தனித்துவ அழகு சொரிபவையாகவே தோன்றின. மீன்கள் சிறு பறவைகளைப்போல என்று பாட்டி சொன்னபொழுது, இளவரசிகள் எக்காலமும் ஒரு பறவை பார்த்திராதபடியால், அவர்களாலே அதனை விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

“உங்களுக்குப் பதினைந்து ஆண்டுகள் பூர்த்தியாகும்போது, கடலிலிருந்து நீங்கள் மேலெழும்ப வேண்டும். நிலவொளியில் பாறைகளில் அமர்ந்து, பெரும் கப்பல்கள் பயணப்படுவதைப் பார்க்கலாம். அப்போது நீங்கள் காடுகளையும், நகரங்களையும் பார்ப்பீர்கள்!” என்றாள் பாட்டி.

அடுத்த ஆண்டு ஒரு சகோதரிக்குப் பதினைந்து வயதானது; மற்றவர்கள் எல்லாம் ஒவ்வொரு வருடம் இளைவராக இருந்தனர். ஆனால் மிகவும் இளையவளுக்கு, கடலுக்கடியிலிருந்து மேலே வந்து, உலகம் எப்படி இருக்கிறது என்று பார்க்க, இன்னும் ஐந்து வருடங்கள் இருந்தன. பயணத்தின் முதல் நாளன்று, தான் என்ன பார்த்தேன் என்பதையும், மிக அழகானது என்று தான் நினைத்ததையும் மற்றவர்களுக்குச் சொல்வதாக ஒருத்தி உறுதி சொன்னாள். ஏனெனில், பாட்டியால் போதுமான அளவு சொல்ல முடியவில்லை — பல விஷயங்களுக்கு அவர்களுக்கு இன்னும் தகவல் தேவையாயிருந்தது.

நீண்ட காலம் காத்திருக்கவேண்டிய, எப்போதும் அமைதியாக யோசனையுடன் இருக்கும் கடைக்குட்டியே இத்தகவல்களைத் தெரிந்து கொள்ள பெரிதும் விரும்பினாள். பல இரவுகள், தன் திறந்த யன்னல்கள் வழியாக, கருநீலநிற தண்ணீரில் மீன்கள், மீன் சிறகுகளாலும் வாலாலும் அடித்து விளையாடுவதைப் பார்த்தாள். சந்திரனையும் நட்சத்திரங்களையும் பார்க்க முடிந்தது. அவற்றின் மினுக்கம் மங்கலாகத் தெரிந்தாலும், நமது கண்களுக்குத் தெரிவதை விட தண்ணீரின் ஊடே அவை மிகப் பெரியதாகத் தெரிந்தன. கருமேகம் போன்று ஏதாவது அவள் தலைக்குமேல் போகும் போது, அது நீந்திச் செல்லும் திமிங்கிலம் என்றோ, பலரை ஏற்றிச் செல்லும் கப்பல் என்றோ நினைத்துக் கொண்டாள். கப்பலின் அடித்தட்டையை நோக்கித் தனது வெண்கரங்களைச் சிறிய கடற்கன்னி நீட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பது அவர்களுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாது.

இப்போது மூத்த இளவரசி பதினைந்து வயதை அடைந்ததால், கடலின் மேல்புறத்திற்குப் போக அனுமதி கிடைத்தது.

அவள் திரும்பி வந்தபோது, சொல்வதற்கு அவளிடம் நூறு விஷயங்கள் இருந்தன. அமைதியான கடலின் மணற்பரப்பில், நிலவொளியில் படுத்து, ஒரு நூறு நட்சத்திரங்கள் மின்னுவது போன்ற விளக்குகளுடைய பக்கத்து கரையிலிருக்கும் பெரும் நகரைப் பார்த்து, அதன் இசையையும், வண்டிகள் மற்றும் மனிதர்களின் சப்தத்தையும் கேட்டு, பல தேவாலய கோபுரங்களைப் பார்த்து, அதன் மணியோசையைக் கேட்டு அனுபவிப்பதே, அவள் கூறியவற்றுள் மிகச் சிறந்ததாகும். அவளால் இவற்றைக் கிட்ட

அரசன் கதைகள்

நெருங்க முடியாததினால், வேறெதையும்விட இவற்றுக்காகவே அவள் ஏங்கினாள்.

ஓ! கடைக்குட்டித் தங்கச்சி எப்படிக்கேட்டாள்! பின்னர் அவள், திறந்த யன்னலில் நின்று, கருநீல நீர் வழியாக மேலே பார்த்தபோது, சுறுசுறுப்பும் சப்தமும் நிறைந்த பெரும் நகரை நினைத்துக் கொண்டாள்; அவள் இருந்த அடியாழம் வரை தேவாலய மணியோசை அவளுக்குக் கேட்பது போலிருந்தது.

அடுத்த ஆண்டு, நீர் மேல் எழும்பி, எங்கு வேண்டுமானாலும் நீந்தும் அனுமதியை இரண்டாவது அக்காள் பெற்றாள். சூரியன் மறையும்போது அவள் மேலெழும்பினாள்; இந்தக் காட்சியே அதி அழகானது என அவள் கூறினாள். வானம் முழுவதும் தங்கமெனத் தோன்றியதாகவும், மேகங்களின் அழகை அவளால் வர்ணிக்க முடியவில்லையென்றும் சொன்னாள். ஊதா மற்றும் செங்கருநீல நிறமுடைய அவை மேலே மிதந்தபோது, அதைவிட வேகமாக, நீண்ட வெண்திரை போன்ற கட்டற்ற ஒரு கூட்டம் நாரைகள் நீருக்கு மேலாக சூரியன் நின்ற இடத்தை நோக்கிப் பறந்தன. அவற்றை நோக்கி அவள் நீந்த, சூரியன் அமிழ்ந்து, கடலிலும் மேகங்களிலும் இருந்த ரோசா வண்ணம் மறைந்தது.

அடுத்த ஆண்டு அடுத்த சகோதரி மேலே போனாள். சகோதரிகளிலேயே அவள் மிகவும் தைரியசாலி. எனவே, கடலிலே சங்கமமாகிய அகலமான நீரோடை வரை அவள் நீந்தினாள். அவள், திராட்சைக் கொடிகளை உடுத்திய பச்சை மலைகளைப் பார்த்தாள்; அற்புதக் காட்டிடையே அரண்மனைகளையும் கோட்டைகளையும் பார்த்தாள்; பறவைகள் பாடுவதைக் கேட்டாள்; சூரியன் வெப்பமாயிருந்ததால், தனது எரியும் முகத்தை குளிர்ச்சி யாக்குவதற்காக, அவள் தண்ணீருக்குள் அடிக்கடி சுழியோடவும் நேர்ந்தது. சிறிய விரிகுடாவில், சிறிய மனிதர்கள் கூட்டத்தைக் கண்டாள். அவர்கள் நிர்வாணமாய் இருந்ததோடு, தண்ணீரை வாரியடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களோடு விளையாட அவள் எண்ணியபோது, அவர்கள் பயத்தில் ஓடிப்போனார்கள். பின்னர், ஒரு சிறிய கறுப்பு மிருகம் வந்தது. அது ஒரு நாய்; அவள் நாயைப் பார்த்ததில்லை. அவளைப் பார்த்து கடுமையாகக் குரைக்க, அவள் பயந்து போய், விரிந்த கடல்நோக்கி ஓடினாள். ஆனால், அவளால், அற்புதமான மரங்களையும் பச்சை மலைகளையும், மீன்வால்கள் இல்லாமலேயே நீரில் நீந்த முடிந்த அழகான சிறார்களையும் மறக்க முடியவில்லை.

நான்காவது சகோதரி அவ்வளவு தைரியசாலியல்ல. மூர்க்கமான கடல் நடுவே இருந்துகொண்டு, அதுவே மிக அழகாய்

தர்மகுலசீங்கம்

இருப்பதாய் கூறினாள். அங்கே சுற்றி பல மைல்கள் பார்க்க முடிந்ததோடு, மேலே வானம் கண்ணாடியினாலே செய்யப்பட்ட மணி போன்று தோன்றியது. கப்பல்களைத் தூரத்திலிருந்து பார்த்ததினால் அவை கடல் நாரைகள் போன்று தோன்றின. டால்பின்கள் குத்துக்கரணம் போட்டன; பெரும் திமிங்கிலங்கள் தமது நாசியிலிருந்து நீரைப் பீய்ச்சியடித்தன; அவை சுற்றிலும் பலநூறு நீர் ஊற்றுக்கள் போன்று தோன்றின.

இப்போது ஐந்தாவது சகோதரியின் முறை வந்தது. குளிர் காலத்தில் அவளது பிறந்தநாள் வந்ததால், மற்றவர்கள் பார்க்காத வற்றை அவள் முதல் முறை பார்த்தாள். கடல், பச்சையாகக் காட்சியளிக்க, பெரும் பனிக்கட்டிகள் மிதந்தன; ஒவ்வொன்றும் முத்துப்போல் தோன்றினாலும், அவை மனிதர் கட்டிய தேவாலயக் கோபுரங்களை விட உயரமாக இருந்ததாகவும் அவள் கூறினாள். அவை மிக விநோதமான வடிவங்களில் காட்சி தந்ததோடு, வைரங்கள் போல் ஜொலித்தன. அவற்றில் மிகப்பெரிய ஒன்றின் மேல் அவள் உட்கார்ந்துகொண்டு, தனது நீண்ட கூந்தலை காற்றோடு விளையாட விட்டாள். அவள் அமர்ந்திருந்ததற்குப் பின்னால், பயணப்படும் கப்பல்கள் மிக வேகமாக திசை திரும்பின. ஆனால் மாலைக்குள் மேகங்களால் வானம் மூடிக்கொள்ள, இடி இடித்து மின்னல் வெட்டி, கரும் அலைகள் பனிக்கட்டிகளை மேலே உயர்த்த, சிவப்பு வண்ணத்தில் அவை ஒளிர்ந்தன. எல்லா கப்பல்களிலும் பாய்கள் கட்டப்பட்டு, பயமும் வேதனையும் நிலைத்தன. ஆனால் அவள் அமைதியாகத் தனது மிதக்கும் பனிக் கட்டி மேல் அமர்ந்தபடி, கவைபட்ட நீல ஒளிக்கற்றை கடலிலே பாய்வதைப் பார்த்திருந்தாள்.

௮வசன் கதைகள்

ஒவ்வொரு சகோதரியும் நீருக்குமேல் முதல்முறையாக வந்த போது, புதிய மற்றும் அழகிய காட்சிகளைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டார்கள்; ஆனால், இப்போது அவர்கள் வளர்ந்த பெண்கள் என்பதால், எங்கும் போவதற்கான அனுமதி இருந்தது. ஆனால் அவர்கள் அதுபற்றி சிரத்தையற்றவர்களாக இருந்தனர். ஒரு மாதம் கழித்து, அடியாழத்தில் இருப்பது, வீட்டில் இருக்கும் வசதிகள் தருவதாக உணர்ந்து, மீண்டும் வீடு திரும்பவே விரும்பினர்.

பல மாலை நேரங்கள், ஐந்து சகோதரிகளும் ஒருவர் கையை மற்றவர் பிடித்துக்கொண்டு, வரிசையாக நீருக்குமேல் எழும்பினார்கள். எந்த மனிதர்களுக்கும் இல்லாத இனிமையான குரல் அவர்களுக்கு இருந்தது. புயல் வரும் வேளையில், கப்பல்கள் மூழ்கும் என்று தெரிவிப்பதற்காக, அவர்கள், கப்பலுக்குமுன் நீந்திச் சென்று, கடலின் அடியாழம் எவ்வளவு அழகானது என்றும், கப்பலோட்டிகள் அங்கே வர பயப்பட வேண்டாம் என்றும் உற்சாகப்படுத்தும் பாடல்களைப் பாடினார்கள். ஆனால் அவர்களால் இவ்வார்த்தைகளைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அதை புயலின் பெருமூச்சு என்று எண்ணினார்கள்; அவர்கள் கீழிருக்கும் அற்புதங்களைப் பார்க்கவில்லை; ஏனெனில் கப்பல்கள் கவிழ்ந்தால் அவர்கள் மூழ்குவார்கள்; கடல்ராசனின் அரண்மனைக்கு பிணங்களாய் போய்ச் சேருவார்கள்.

சகோதரிகள் கைகோர்த்துக்கொண்டு மாலை வேளைகளில் தண்ணீருக்கு மேல் எழும்பியபோது, இளைய சகோதரி அவர்களைத் தனியாக நின்று பார்த்திருந்தாள்; அவளுக்கு அழகையாக வந்தது. கடற்கன்னிக்குக் கண்ணீர் கிடையாதென்பது அவளை மேலும் வருத்தியது.

‘ஓ. எனக்குப் பதினைந்து வயதானால் மேலே இருக்கும் உலகையும், அங்கே வாழ்ந்து உறையும் மக்களையும் நான் நேசிப்பேன் என்பது எனக்குத் தெரியும்’ என்றாள் அவள்.

இறுதியாக அவளும் பதினைந்து வயதை அடைந்தாள்.

‘இப்போது நீ வளர்ந்துவிட்டாய்’ என்றாள் விதவையான கிழப்பாட்டி. ‘உனது சகோதரிகளைப் போன்றே உனக்கும் அலங்காரம் செய்கிறேன், வா.’

பெண்ணின் தலையில் வெண் வில்லிச் சரத்தைச் செருகினாள். ஒவ்வொரு மலரும் பாதி முத்தினாலானது. அவளது உயர்ந்த தகுதியைக் குறிக்கும்படியாக, இளவரசியின் வாலிலே எட்டு சிப்பிகளை பாட்டி கோர்த்திருந்தாள்.

‘அது வலிக்கிறது’ என்றாள் சிறிய கடற்கன்னி.

தூர்மகுலசிங்கம்

‘ஆமாம், பெருமை என்பது வலியைத் தாங்கக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும்!’ என்றாள் கிழச் சீமாட்டி.

ஓ, தனது தகுதிக்கான சின்னங்களையும் கனமான பூச்சரத் தையும் தூக்கி எறிவதில் அவள் எவ்வளவு மகிழ்ந்திருப்பாள்! தோட்டத்தில் இருந்த அவளது சிவப்பு மலர்கள் அவளுக்குப் பொருத்தமானவை; ஆனாலும் அவளாலே எதுவுமே செய்ய முடியாது. ‘போய் வருகிறேன்!’ என்ற அவள், நீர்க்குமிழி போன்று மென்மையாகவும் சுத்தமாகவும், நீருக்குமேல் எழும்பினாள்.

அவள் கடலுக்கு மேல் தலை உயர்த்தியபோதுதான் சூரியன் மறைந்திருந்தான்; ஆனால் மேகங்கள் எல்லாம் ரோசாவும் தங்கமும் போன்று பிரகாசித்தன. சாம்பல் சிவப்பு வானில், மாலை நட்சத்திரங்கள் பிரகாசமாகவும் அழகாகவும் ஒளிர்ந்தன. காற்று மிதமாகவும் புத்துணர்ச்சி கொண்டதாகவும் இருந்தது. கடல் மோனத்தில் இருந்தது.

அங்கு நின்றுருந்த மூன்று பாய்மரங்களை உடைய பெரும் கப்பலுக்கு, காற்று அதிகமில்லாததால், ஒரு பாய் மட்டுமே விரிக்கப்பட்டிருந்தது. கப்பலோட்டிகள் கப்பற் பாய்மரக் கயிறுகளின் மேலும், தளத்தின் மேலும் அமர்ந்திருந்தனர். அங்கே இசையும் பாடலும் ஒலித்தன. மாலை மறையும் வேளையில், நூற்றுக்கணக்கான வண்ணத் தீபக்கூடுகள் ஏற்றப்பட, அவை காற்றில் எல்லா நாட்டுக்கொடிகளும் பறப்பதுபோலத் தோன்றின.

சிறிய கடற்கன்னி நேராக கப்பலறையின் யன்னலருகே நீந்திச் சென்றாள்; ஒவ்வொரு முறையும் கடல் அவளை உயர்த்திய போதெல்லாம், பளிங்கு போன்று சுத்தமான கண்ணாடி வழியே, மிக அழகாய் உடை உடுத்திய அநேக மக்களைப் பார்த்தாள். அவர்களிலேயே மிக அழகானவன், கறுப்பு கண்களையுடைய இளம் இளவரசன்; அவனுக்கு நிச்சயமாகப் பதினாறு வயசுக்கு மேலாகவில்லை. இந்த விருந்துகளுக்கெல்லாம் காரணம் அன்று அவனுக்குப் பிறந்ததினம் என்பதுதான்.

தளத்தில் கப்பலோட்டிகள் நடனமாட, இளம் இளவரசன் வெளியே வந்தபோது, நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட ராக்கெட்டுகள் வானில் எழும்பின. அவை பகல் போல் வெளிச்சம்தர, திகைப் படைந்த சிறிய கடற்கன்னி, நீருக்குள் மூழ்கினாள்; மீண்டும் அவள் தன் தலையை வெளியே நீட்ட, அவளது தலைமேல் சொர்க்கத்தின் அத்தனை நட்சத்திரங்களும் விழுவது போன்றிருந்தன. இவ்வளவு பெரிய வாணவேடிக்கையை முன்னர் எப்பொழுதும் அவள் பார்த்தது இல்லை. பெரிய சூரியன்கள் எங்கும் நெருப்பை உமிழ்ந்தன; நீலக் காற்றில் அழகான மீன்கள் பறந்தன; தெளிவான நீலக் கடலில் எல்லாமே பிரதிபலிக்கப்படலாயின. கப்பலிலே பிரகாசமாக

அரசன் கதைகள்

விளக்கேற்றப்பட்டிருந்ததால், ஒவ்வொரு கயிறும் தெரிந்தது; மக்களும் மிகத் தெளிவாகத் தெரிந்தனர். ஓ! இளவரசன் எவ்வளவு அழகு! இனிய இரவின் அற்புத இசை ஒலித்துக் கொண்டிருக்க, அவன் மக்களின் கைகளைக் குலுக்கிப் புன்னகைத்தான்.

நேரம் சென்றுகொண்டே இருந்தது. சிறிய கடற்கன்னியால், கப்பலிலிருந்தும், அழகிய இளவரசனிடமிருந்தும் தன் கண்களை அகற்ற முடியவில்லை. வண்ண தீபக் கூடுகள் அவிந்துபோயின; காற்றில் ராக்கெட்டுகள் பறக்கவில்லை; பீரங்கிகள் வெடிக்கவில்லை; ஆனால் கடலின் அடியாமுத்தில் முணுமுணுப்பும் ரீங்காரமும் கேட்டன. அவள் நீரில் அமர்ந்தபடி மேலும் கீழும் ஆடிக்கொண்டு, கப்பல் அறையைப் பார்த்திருந்தாள்.

அடுத்தடுத்து ஒவ்வொரு பாய்களாக விரிக்கப்பட்டன. பின்னர் அலைகள் மேலெழும்ப, பெரும் மேகங்கள் கூடி தூரத்தில் மின்னல் வெடித்தது. அச்சம் ஊட்டும் காலநிலையாக இருந்ததால், கப்பல் ஓட்டிகள் பாய்களை மடித்தார்கள். கட்டற்ற கடலில் பெரும் கப்பல் வேகமாக மிதந்தது. நீர், கருமலைகள் போன்று உயர்ந்து, கொடிக் கம்பங்களைச் சுருட்ட நினைத்தன; ஆனால் அன்னம் போல் கப்பல், உயர்ந்த அலைகளுக்கிடையே மூழ்கி, மீண்டும் எழுந்தது. சிறிய கடற்கன்னிக்கு இது சந்தோஷமான விளையாட்டாகத் தோன்றினாலும், கப்பலோட்டிகளுக்கு வேறு விதமாயிருந்தது. கப்பல் வேதனையில் முனகுவதுபோல் இருந்தது.

வேகமான காற்றில் கனமான அடித்தட்டுகள் வளைந்தன. கப்பலுக்குள் தண்ணீர் புகுந்தது. முக்கிய கொடிக்கம்பம் இரண்டு சிறு துண்டுகளானது. தண்ணீர் வேகமாக உள்ளே வர, கப்பல் சாய்ந்தது. மக்கள் துன்பப்படுவதை சிறிய கடற்கன்னி பார்த்தாள். அவளே தண்ணீரின் மேல் மிதந்து வரும் கப்பலின் தூண்கள்

மற்றும் துண்டுகளிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. ஒருகணம், ஒரு பொருளும் தெரியாத அளவுக்கு இருட்டாக இருந்தது; ஆனால் மின்னல் வெட்டியபோது, மேலே இருந்த ஒவ்வொருவரையும் அவளால் அடையாளம் காண முடிந்தது. அவள் இளம் இளவரசனைக் குறிப்பாகப் பார்த்தபோது, கப்பல் உடையும் தருணத்தில் அவன் கடலுள் மூழ்குவதைப் பார்த்தாள். அவன் இப்போது தன்னிடம் வருவான் என்பதால் அவள் அகமகிழ்ந்தாள். தண்ணீரில் மக்களால் வாழமுடியாது என்பதும், தனது தகப்பனாரின் அரண்மனைக்கு வரும்போது, அவன் இறந்திருப்பான் என்பதும் பின்னரே அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தன. இல்லை, அவன் இறக்கக்கூடாது. தண்ணீரின் மேல் ஓடி வந்த தூண்கள் மற்றும் கட்டைகளுக்கு இடையே அவள், அவற்றுள் ஒன்று தன்னைச் சிதைத்துவிடும் என்பதையும் மறந்து, நீந்தினாள். தண்ணீரின் அடி ஆழத்துக்குள் குதித்து, மீண்டும் அலைகளின் மேல் எழும்பி, இப்படியாக அவள், புயலான கடலில் மேலும் நீந்தமுடியாத இளவரசனிடம் இறுதியாக வந்து சேர்ந்தாள். அவனது கைகால்கள் செயலிழந்தன; அழகிய கண்கள் செருகிக் கொண்டன; சிறிய கடற்கன்னி வராமலிருந்தால், அவன் இறந்திருப்பான். அவள் அவனது தலையை நீருக்குமேல் தாங்கிக் கொண்டு, அலை விரும்பும் இடத்துக்கு இருவரையும் இழுத்துச் செல்ல அனுமதித்தாள்.

காலையில் புயல் ஓய்ந்திருந்தது. கப்பலின் ஒரு துண்டும் காணக் கிடைக்கவில்லை. தண்ணீரிலிருந்து சூரியன் சிவப்பாகப் பிரகாசித்தான்; அதன் ஒளிக்கற்றை இளவரசனின் கன்னங்களிலே உயிர்ப்பின் வண்ணத்தைக் கொண்டு வந்தாலும், அவனது கண்கள் மூடியேயிருந்தன. அவனது உயர்ந்த அழகிய நெற்றியை முத்தமிட்டு, ஈரத் தலைமுடியைப் பின்னுக்குக் கோதிவிட்டாள். அவளது சிறிய தோட்டத்தில் இருக்கும் சலவைக்கல் சிலைபோல அவளுக்கு அவன் தோன்றினான். அவள் அவனை மீண்டும் முத்தமிட்டாள். அவன் வாழ்வான் என்று நம்பினாள்.

இப்போது அவள் முன்னே உலர்ந்த நிலத்தை, உயர்ந்த நீல மலைகளும் — அதன் மேலே அன்னங்கள் வந்திருப்பது போன்று வெண்பனிகளும் இருப்பதைப் பார்த்தாள். கரையோரம் அற்புதப் பச்சைக்காடுகளும், ஒரு கட்டிடமும் — அது தேவாலயமா, மடாலயமா என்று அவளால் சொல்ல முடியவில்லை — நின்று இருந்தன. அதன் தோட்டத்தில் ஆரஞ்சும், நாரத்தையும் வளர்ந்திருக்க, கதவுக்கு முன்னால் கிளைகள் அற்ற உயர்ந்த மரங்கள் அசைந்தன. கடல் அங்கே சிறிய விரிகுடாவை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அது அமைதியாகத் தோன்றினாலும் ஆழமானதாக இருந்தது. பாறைக்கு நேர் எதிரே, வெண்மணல் பரப்பிய இடத்திற்கு அவள்

அரசன் கதைகள்

அழகிய இளவரசனோடு நீந்திச்சென்று, அவனை மணலில் படுக்க வைத்து, வெப்பமான சூரியஒளி அவன் முகத்தில் படுமாறு தலையை உயர்த்தி வைத்தாள்.

அப்பொழுது வெண்கட்டிடத்தின் அனைத்து மணிகளும் ஒலிக்க, பல இளம்பெண்கள் தோட்டத்து வழியாக நடந்து வந்தார்கள். உடனே சிறிய கடற்கன்னி தண்ணீரில் நீந்தி, நீருக்கு மேல் நீண்டிருந்த இரண்டு உயர்ந்த கற்களுக்கிடையே போய், தனது முடி மற்றும் கழுத்தில் கடல்நுரையைப் பூசிக்கொண்டு, தனது சிறிய உருவத்தை யாரும் காணாதவாறு செய்து கொண்டாள். பின்னர் இளவரசனைப் பார்க்க யார் வருகிறார்கள் என்று கவனித்திருந்தாள்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் ஓர் இளம்பெண் அப்பக்கமாய்ப் போனாள். அவள் ஒருகணம் ஆச்சரியப்பட்டாலும், பின்னர் பலரை அவள் அழைத்து வந்தாள். இளவரசன் உயிர்பெற்று, சுற்றி இருந்தவர்களைப் பார்த்துப் புன்னகைத்ததை கடற்கன்னி பார்த்தாள். ஆனால் அவன், அவளைப் பார்த்துப் புன்னகைக்கவில்லை; அவள்தான் காப்பாற்றியது என்று அவனுக்குத் தெரியாது. அவளுக்கு மிகவும் துக்கமாயிருந்தது; பின்னர், அவனை பெரும் கட்டிடத்துக்குள் அழைத்துப் போனபின், அவள் துக்கத்துடன் கடலுக்குள் குதித்து, தனது தகப்பனாரின் அரண்மனைக்குப் போனாள்.

அவள் எப்போதும் மென்மையானவளாகவும் விசைந் தோய்ந்தவளாகவும் இருப்பாள். இப்போது மேலும் அவ்வாறானாள். மேலே முதல்முறையாகப் போனபோது பார்த்ததைக் கூறுமாறு அவளது சகோதரிகள் கேட்டாலும், அவள் ஏதும் சொல்லவில்லை.

பல மாலைகளிலும் காலைகளிலும், அவள், இளவரசனை விட்டுவிட்டு வந்த இடத்திற்குப் போனாள். தோட்டத்தின் பழங்கள் பழுத்து சேகரிக்கப்பட்டதை அவள் பார்த்தாள்; உயர்ந்த மலையில் பனி உருகியதைப் பார்த்தாள்; ஆனால் அவள் இளவரசனைப் பார்க்கவேயில்லை. இதனால் அவள் வீடு திரும்பும்போது மேலும் துக்கமுற்றிருந்தாள். தனது சிறிய தோட்டத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, இளவரசனை ஒத்திருந்த அழகிய சலவைக்கல் சிலையை தனது கைகளால் அணைப்பதே அவளுக்கிருந்த ஒரே ஆறுதல். அவள் தன் மலர்களைக் கவனிக்கவில்லை; அவை வழியெங்கும் புதரென வளர்ந்து தனது நீண்ட இலைகளையும் தண்டுகளையும், மரங்களின் கிளைகளோடு பிணைத்துக்கொள்ள, அவ்விடம் மிக இருட்டானது.

தர்மகுலசிங்கம்

கடைசியில், தாங்கமுடியாமல், அவள் அனைத்தையும் தனது ஒரு சகோதரியிடம் கூறினாள்; மற்றவர்களும் அதைப் பின்னர் கேட்டனர்; ஒருசில கடற்கண்ணிகளைத்தவிர வேறெவருக்கும் தெரியாத இந்த ரகசியத்தை அவர்கள் மிக நெருங்கிய தோழியரிடம் மட்டுமே கூறினார்கள். இவர்களில் ஒருத்திக்கு, இளவரசன் யார் என்று தெரியும்; அவளும் கப்பலின்மேல் நடைபெற்ற விழாவைப் பார்த்திருந்தாள்; அவன் எங்கிருந்து வந்தவன் என்றும், எங்கு அவனது நாடு உள்ளது என்றும் அவள் கூறினாள்.

‘வா, சின்னத் தங்கச்சியே!’ என்று கூறிய மற்றைய இளவரசிகள் அனைவரும் கைகோர்த்துக்கொண்டு, இளவரசனின் அரண்மனை இருந்த இடத்தில், வரிசையாக கடலைவிட்டு மேலெழும்பினார்கள்.

அந்த அரண்மனை, ஒருவித பிரகாசமான மஞ்சள் கற்களால் கட்டப்பட்டது. அதற்கு சலவைக்கற்களாலான பெரும் படிகள் இருந்தன. அவற்றுள் ஒன்று நேரே, கீழே, கடலுக்குள் சென்றது. மேற்கூரைக்கு மேலே பளபளக்கும் குவிகோபுரம் இருந்தது. வாழ்விடம் முழுவதும் இருந்த தூண்களுக்கிடையில், உயிரோடிருப்பது போன்ற சலவைக்கல் சிற்பங்கள் நின்றிருந்தன. உயர்ந்த யன்னல்களிலிருந்த சுத்தமான கண்ணாடி வழியாக அற்புதமான கூடங்களைப் பார்த்தபோது, அங்கே விலையுயர்ந்த பட்டு மற்றும் அலங்காரச் சீலைகள் தொங்கின. சுவர்கள் எல்லாம் அழகிய படங்கள் அலங்கரித்தன. அவற்றைப் பார்ப்பது முழுமையான மகிழ்ச்சியைத் தரும். கூடங்களில் மிகப்பெரியதின் மத்தியில், பெரும் நீரூற்று; மேற்கூரையின் கண்ணாடி குழிவு வரை உயர்ந்தது. இதன் வழியாகவே கீழேயிருந்த தண்ணீர்மீதும் அப்பெரும் பகுதியில் வளர்ந்திருந்த அழகிய செடிகளின்மேலும் சூரிய வெளிச்சம் பிரகாசித்தது.

இப்போது, அவன் எங்கே வசிக்கிறான் என்பது அவளுக்குத் தெரிந்ததால், பல மாலைகளையும் இரவுகளையும், அவள் அந்தத் தண்ணீரிலேயே கழித்தாள். யாரும் நெருங்க பயப்படும் நிலப் பரப்பு வரை அவள் நீந்திச் சென்றாள். அவள் அற்புத சலவைக்கல் உப்பரிகைக்குக் கீழேயிருந்த குறுகிய கால்வாய் வரை போனாள். அந்த உப்பரிகை நீரின் மேல் அகலமான நிழலை ஏற்படுத்தியது. இங்கே அவள் அமர்ந்துகொண்டு, பிரகாசமான நிலவொளியில் தான் மட்டுமே தனிமையிலிருப்பதாக நினைத்திருக்கும் இளம் இளவரசனைப் பார்த்தாள்.

பல மாலைகளில் அவன், இசைக்கு மத்தியில், கொடிகள் பறந்த தன் விலையுயர்ந்த படகில், பயணிப்பதைப் பார்த்தாள். பச்சை புதர்களுக்கு இடையிலிருந்து அவன் எட்டிப் பார்த்தாள்;

அரசன் கதைகள்

அவளது வெள்ளிநிற திரை காற்றில் வீசியபோது, பார்ப்பவர் எவரும், வெண்ணிற அன்னம் தன் இறகுகளை விரிப்பதாகவே எண்ணுவார்கள்.

பல இரவுகளில், கடலில், விளக்குகளோடு வந்த மீன் பிடிப்பவர்கள், இளம் இளவரசனைப்பற்றி நல்லன பேசுவதை அவள் கேட்டாள். கட்டற்ற பேரலைகளால் தள்ளப்பட்டு, பாதி இறந்தநிலையில், அவளது உயிரைக் காப்பாற்றியது பற்றி அவள் பெரிதும் மகிழ்ந்தாள். தனது மார்பில் அவன் எவ்வாறு அமைதியாகத் தலை சாய்த்திருந்தான் என்று நினைத்தாள். அவள் அன்போடு அவனை முத்தமிட்டாள்! ஆனால் அவனுக்கு எதுவும் தெரியவில்லை; அவளைப் பற்றிக் கனவுகூடக் காணமாட்டான்.

மனித இனத்தை அவள் பெரிதும் நேசிக்கத் தொடங்கி, தன்னுடையதைவிட மிகப்பெரியதாக இருந்த அவர்களது உலகில் அவள் மேலும் சுற்றவேண்டும் என்று விரும்பினாள். கடலின்மேல் கப்பல்களில் அவர்களாலே பறக்கமுடியும்; மேகங்களுக்கு மேல் இருந்த உயர்ந்த மலைகளில் அவர்களால் ஏறமுடியும்; அவளது கண்களுக்கு எட்டமுடியாத அளவுக்கு நிலப்பரப்பு — காடுகள் — வயல்களெங்கும் பரவியிருந்தது. மேலும் பல விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள அவள் விரும்பினாலும், அவளது சகோதரிகளால் எல்லா கேள்விகளுக்கும் விடையளிக்க முடியவில்லை; அதனால் அவள் வயதான பாட்டியைக் கேட்டாள். கிழப் பாட்டிக்கு மேலுலகம் பற்றித் தெரிந்திருந்தது. அவள் 'கடலுக்கு மேலிருக்கும் நாடுகள்' என்று சரியாகவே அழைத்தாள்.

'மனிதர்கள் மூழ்கவில்லையென்றால், அவர்கள் நிரந்தரமாக வாழமுடியுமா? இங்கே நாம் கடலில் இறப்பது போன்று அவர்களும் இறப்பார்களா?' என்று சிறிய கடற்கன்னி கேட்டாள்.

'ஆமாம்' என்று கூறிய கிழவி, 'அவர்களும் இறக்க வேண்டும். அவர்களது வாழ்வு நம்முடையதைவிட மிகச்சிறியது. நாம் முன்னூறு ஆண்டுகள் வரை கூட வாழலாம். ஆனால் நமது வாழ்வு முடிந்ததும் நீரின் மேற்பரப்பில் நாம் நுரையாகிவிடுவோம். விரும்புபவர்களின் அருகே நமக்கு ஒரு சமாதிகூட கிடையாது. நமக்கு அழிவற்ற ஆன்மா இல்லை; நமக்கு மறுபிறவி கிடையாது; நாம் கடற்பாசி போன்றவர்கள். ஒருமுறை வெட்டினால், மீண்டும் பூக்காதவர்கள். இதற்கு மாறாக, மனிதர்களுக்கு என்றும் வாழும் ஆன்மா உண்டு. அது உடல் மண்ணான பின்னும் வாழும்; அது தல்லியமான காற்றின் மேலேறி, ஒளிரும் நட்சத்திரங்களைச் சென்றடையும்! நாம் நீர் மேலெழும்பி பூமியின் நிலங்களைப் பார்ப்பதுபோல, நாம் பார்க்கவே முடியாத, யாருக்கும் தெரியாத அற்புத உயரங்களுக்குப் போவார்கள்' என்று விவரித்தாள்.

தர்மகுலசிங்கம்

‘நம்மிடம் ஏன் அழிவற்ற ஆன்மா இல்லை?’ என்று கடற்கன்னி துக்கத்துடன் கேட்டாள். ‘ஒரு நாள் மனிதராக வாழ்ந்து, சொர்க்க வாழ்வில் கலந்துகொள்ள முடியுமானால், நான் எனது நூற்றாண்டுகளான வாழ்வைச் சந்தோஷமாகக் கொடுத்து விடுவேன்.’

‘நீ அதைப்பற்றி யோசிக்கக்கூடாது’ என்றாள் கிழவி. ‘எங்கோ இருக்கும் மனித இனத்தைவிட நாம் மிகவும் சந்தோஷமாகவும் எவ்வளவோ சிறப்பாகவும் வாழ்கிறோம்.’

‘அப்படியானால், நான் அலைகளின் இசையைக் கேட்காமல், அழகிய மலர்களையும் சிவந்த சூரியனையும் பார்க்காமல் இறந்து போய், கடலின்மேல் நுரையாகிவிட வேண்டுமா? அழிவற்ற ஆன்மாவைப் பெற நான் ஏதும் செய்யமுடியாதா?’

‘இல்லை!’ என்று பாட்டி பதிலளித்தாள். ‘உன்னை ஒரு மனிதன் நேசித்தானானால், நீ உன் பெற்றோரைவிட அவனுக்குச் சொந்தமாவாய். அவன் உன்னையே நினைத்து அன்பு செய்து, பின்னர், பாதிரியார் முன் தனது வலதுகையை உன்னுடைய கையின் மேல் வைத்து, இப்போதும் எப்போதும் பணிவன்புடன் வாழும் உறுதியை அளிப்பாரானால், பின்னர் அம்மனிதனது ஆன்மா உனது உடலுக்குள் வந்து, மனித இனத்தின் சந்தோஷத்தினைப் பெற்றவளாவாய். அவன் தனது ஆன்மாவை வைத்துக் கொண்டு, உனக்கும் ஒன்று கொடுப்பான். ஆனால், அது எப்போதுமே நடக்காது. இங்கே, கடலில், அழகானதாகக் கருதப்படும் மீன்வால் அங்கே அசிங்கமானதாகக் கருதப்படும். அவர்களாலே இதை விளங்கிக் கொள்ளவும் முடியாது. கால்கள் என்றழைக்கப்படும் இரண்டு அசிங்கமான சுமைதாங்கிகள் உடையவர்களே அழகானவர்களாக அழைக்கப்படுகிறார்கள்.’

சிறிய கடற்கன்னி பெருமூச்சு விட்டுவிட்டு, தனது மீன் வாலை விசனத்துடன் பார்த்தாள்.

‘சந்தோஷமாக இருப்போம்!’ என்றாள் கிழவி. ‘நாம் வாழ வேண்டிய முன்னூறு ஆண்டுகளை ஆடிக் குதித்துக் கழிப்போம். அது நிச்சயம் நீண்டதுதான். அப்புறம் நல்லபடியாக அமைதியாகி விடுவோம். இன்று மாலை நாம் ஓர் அவை நடனத்தை ஏற்பாடு செய்வோம்.’

பூமியிலேயே காணக் கிடைக்காத அளவுக்கு மிக அழகான தோற்றம். பெரும் நடன அரங்கின் சுவர்களும் மேற்கூரையும் கெட்டியாக, துல்லியமான கண்ணாடியாலானவை. கூடம் முழுவதும் மற்றும் சுவர்களின் ஊடாகப் பிரகாசித்த நீல நெருப்பு நிரம்பிய, இளஞ்சிவப்பு மற்றும் பச்சை வண்ணமாகப் பல நூறு

அரசன் கதைகள்

சங்குகள், ஒவ்வொரு பக்கமும் வரிசையாக நின்றிருந்தன. கண்ணாடிச் சுவர்களை நோக்கி, எண்ணற்ற பெரிய மற்றும் சிறிய மீன்கள் நீந்திவந்தன. அதில் சிலவற்றின் செதில்கள், ஊதா வண்ணத்தைப் பிரகாசிக்க, மற்றவைகளில் வெள்ளி மற்றும் பொன் நிறம் பிரகாசித்தன. கூடத்தின் மத்தியில் ஓடிவந்த அகலமான ஓடையில் தான் கடல் ஆண்களும் கடற் பெண்களும், தமக்கு விருப்பமான பாடல்களுக்கேற்ப நடனமாடினார்கள். உலகில் உள்ளவர்களுக்கு இவ்வளவு இனிமையான குரல் இல்லை. எல்லோரையும்விட சிறிய கடற்கன்னி மிக இனிமையாகப் பாட, சபையிலுள்ள அனைவரும் தமது கைகளாலும், வால்களாலும் ஒலியெழுப்பிப் பாராட்ட, கடலிலோ பூமியிலோ உள்ள எவரையும் விடத் தனக்கு இனிமையான குரலுண்டு என்பதால், அவள் ஒரு கணம் மகிழ்ந்தாள். உடனே மேலேயிருந்த உலகை நினைத்த அவளால், அழகிய இளவரசனை மறக்கமுடியாமலும் அவனைப் போன்ற அழிவில்லா ஆன்மாவைப் பெறமுடியாத துக்கத்தாலும் வருந்தினாள். அதனால் அவள் தனது தகப்பனாரின் அரண்மனையிலிருந்து வெளியே வந்தாள். உள்ளே மகிழ்ச்சியுடன் இன்பமும் தழைக்க, அவள் தனது சிறிய தோட்டத்தில் சோகமாக அமர்ந்திருந்தாள். தண்ணீர் வழியாக வந்த ஊதுகுழலின் ஒலியைக் கேட்ட அவள் நினைத்தாள்: 'எனது ஆசைகள் மையமிட்டிருக்கும், யாருடைய கைகளில் எனது வாழ்வின் மகிழ்ச்சியை ஒப்படைக்க விரும்புகிறேனோ, அவர் மேலே மிதந்து கொண்டிருக்கிறார். அவரையும், அழிவற்ற ஆன்மாவையும் பெற நான் எதையும் சந்திக்கத்தயார். எனது சகோதரிகள் தகப்பனாரின் அரண்மனையில் நடனமாடும்போது, நான் இதுவரை எப்போதும் பயப்பட்டு வந்த கடல் சூன்யக்காரியிடம் செல்வேன். ஒருவேளை அவளால் எனக்கு அறிவுரை கூறி உதவ முடியுமாக இருக்கலாம்.'

பின்னர், சிறிய கடற்கன்னி தனது தோட்டத்தில் இருந்து கிளம்பி, சூன்யக்காரி வாழ்ந்த நுரைக்கும் நீர்ச்சுழல்களுக்குச் சென்றாள். அவ்வழியில் முன்னர் அவள் பயணப்பட்டதில்லை. அங்கே பூக்கள் வளரவில்லை; கடல்புல்லும் வளரவில்லை; வெறும் மணல்தான் நீர்ச்சுழல்வரை நீண்டிருந்தது. அங்கே தண்ணீர் சுழன்றடித்து ஓடிவந்து, அனைத்தையும் கிழித்து, அடியாழத்துக்கு எடுத்துச் சென்றது. சூன்யக்காரியின் பகுதிக்குப் போக, அவள் இந்த நீர்ச்சுழலுக்கு நடுவே போய்த்தான் ஆகவேண்டும். நீண்ட தூரத்துக்கு, சூடான மோதும் சகதியைக் கொண்டு வரும் அந்தப் பாதையைத் தவிர, சூன்யக்காரியை அடைவதற்கு வேறு பாதை எதுவுமே இல்லை. இதனை அவள் தரிசு நிலம் என்றாள். அதன் பின்னிருந்த விநோதமான காட்டிற்கு இடையே அவளது வீடு இருந்தது. அங்கே எல்லா மரங்களும் புதர்களும் பாதி பிராணி

களாகவும், பாதி செடிகளாகவும் இருந்தன. பூமியிலிருந்து நூறு தலைப் பாம்புகள் வளர்வனபோல அவை தோன்றின. எல்லா கிளைகளும் மெல்லிய கரங்கள் போன்றும், விரல்கள் வளைந்த புழுக்கள் போன்றும் இருந்த அங்கே, வேரில் இருந்து நுனிவரை, அங்கம் அங்கமாக அடியெடுத்து அவை அசைந்தன. தண்ணீரிலே பிடிக்க முடிந்த அனைத்தையும் சிக்கெனப்பிடித்து, பின்னர் விடுவதே இல்லை.

சிறிய கடற்கன்னி, அவற்றின்முன் பயந்துபோய் நின்றாள். அவளது இதயம் பயத்தால் அடித்துக்கொள்ளத் திரும்பிவிட எண்ணினாள். ஆனால் இளவரசனும், மனித ஆன்மாவும் ஞாபகம் வர, மீண்டும் தைரியம் பெற்றாள். பறந்து கொண்டிருந்த நீண்ட தலைமுடியைத் தலையைச் சுற்றிக் கட்டினாள். அந்த விநோதப் பிராணிகள் பிடிக்காமலிருக்க, தனது கைகளை மார்போடு அணைத்தபடி, அவள் அந்த விநோதப் பிராணிகளின் வளைந்த கரங்கள் மற்றும் விரல்களிடையே மீன்பாய்வது போலப் பாய்ந்தாள். அவை பல நூறு கரங்களால், இரும்புப் பிடியோடு, வைத்திருந்த வைகளைப் பார்த்தாள். அவற்றின் கரங்களில் வெண் எலும்பு களென கடலில் மரித்தவைகளும், அடியாயுத்தில் மூழ்கியவைகளும் இருந்தன; கப்பல்களின் துடுப்புகளையும் பெட்டிகளையும் இறுகப் பற்றியிருந்தன. நிலப்பிராணிகளின் எலும்புகள் இருந்ததோடு, சிறிய கடற்கன்னி ஒருத்தி பிடிக்கப்பட்டு, கழுத்து நெரித்துக் கொல்லப் பட்டிருந்தாள். நமது சிறிய இளவரசிக்கு இதுவே அதிபயங்கரமானதாகத் தோன்றியது.

இப்போது அவள் காட்டு நடுவேயிருந்த, தம் அருவருப்பான வெளிர் மஞ்சள்நிற உடலைக் காட்டியபடி சுருண்டிருக்கும் குண்டான நீர்ப்பாம்புகளிருந்த பெரும் சதுப்புநிலத்திற்கு வந்தாள். இந்தச் சதுப்புநிலத்தின் நடுவே, கப்பல் உடைந்து இறந்தவர்களின் வெண் எலும்புகளாலான ஒரு வீடு கட்டப்பட்டிருந்தது. ஒரு சிறிய கானரி பறவைக்கு சர்க்கரை கொடுப்பது போன்று, சூன்யக்காரி உட்கார்ந்தபடி தனது வாயிலிருந்து ஒரு தவளைக்கு உணவூட்டினாள். அசிங்கமான குண்டுத் தண்ணீர் பாம்புகளை அவள் தனது கோழிக்குஞ்சுகளென அழைத்துத் தனது மேலெல்லாம் தவழ அனுமதித்தாள்.

‘உனக்கு என்ன வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும்’ என்றாள் கடல் சூன்யக்காரி. ‘நீ ஒரு பைத்தியக்காரி! ஆனாலும் என் அழகிய இளவரசியே! அது உனக்குத் துன்பமே கொண்டு வந்து சேர்க்குமாயினும், நீ நினைப்பதை நீ சாதிப்பாய். நீ மீள் வாலை நீக்கிவிட்டு, பூமியில் இருக்கும் மனிதர் போன்று இரண்டு சுமைதாங்கிகள் வேண்டும் என்கிறாய். அதன்மூலம் இளம்

அரசன் கதைகள்

இளவரசன் உன்மேல் காதல் வயப்படுவான் என்றும், அழிவில்லா ஆன்மா பெறலாம் என்றும் நினைக்கிறாய்.' இதைச் சொல்லி விட்டு, சூன்யக்காரி சத்தமாகவும் ஒப்புக்கொள்ளாத தொனியிலும் சிரித்தாள். அதனால் தவளையும் நீர்ப்பாம்புகளும் கீழே விழுந்து மீண்டும் ஊர்ந்துபோகத் தொடங்கின. 'நீ சரியான நேரத்தில் தான் வந்தாய்' என்றாள் சூன்யக்காரி. 'இல்லையென்றால், நாளை காலை சூரியஉதயத்திற்குப் பின் ஓர் ஆண்டுக்கு என்னால் உதவ முடியாது. உனக்காக நான் ஒரு விழுங்கு நீரைத் தயாரிப்பேன். அதனுடன் நாளை சூரியோதயத்திற்கு முன் நிலத்திற்கு நீந்திச் செல்வாய். பின்னர் அங்கு உட்கார்ந்து அதைக் குடித்துவிடு. உனது வால் சுருங்கி, பூமியின் மக்கள் கால்கள் என்று சொல்வது போலாகி விடும். ஆனால் அது உனக்கு வலியைத் தரும். கூரிய கத்தியால் வெட்டிக் கொண்டது போன்றிருக்கும். உன்னைப் பார்ப்பவர் அனைவரும், அவர்கள் அறிந்ததிலேயே நீதான் மிக அழகான மனிதப்பிறவி என்பார்கள். உனது மென்மையான நடையைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுவாய். எந்த நாட்டியக்காரரும் உன்னைப் போன்று லாவகமாக அசைய முடியாது. ஆனால் நீ எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியும் கூரிய கத்திமேல் வைப்பது போன்றும், ரத்தம் வழிவது போன்றும் இருக்கும். இதையெல்லாம் நீ பொறுத்துக் கொண்டால், நான் உனக்கு உதவுவேன்.'

'சரி!' என்று சிறிய கடற்கன்னி தடுமாறும் குரலிலே கூறினாள். அவள் இளவரசனையும், அழியாத ஆன்மாவையும் நினைத்துக் கொண்டாள்.

'ஆனால், ஞாபகம் வைத்துக்கொள்' என்றாள் சூன்யக்காரி: 'நீ மனித வடிவம் எடுத்துவிட்டால், மீண்டும் எப்பொழுதும் கடற்கன்னியாக முடியாது. உனது சகோதரிகளிடமோ, தகப்பனாரின் அரண்மனைக்கோ உன்னால் தண்ணீர் வழியாகத் திரும்ப முடியாது. மேலும் நீ இளவரசனின் அன்பைப் பெறவில்லையெனில், அதன்மூலம் அவன் உனக்காக தனது பெற்றோரை மறந்துவிட்டு, பாதிரியிடம் கூறி உனது கையைப் பற்றவில்லையெனில், நீ அழிவற்ற ஆன்மாவைப் பெறமுடியாது. வேறொருவளை அவன் திருமணம் செய்துகொண்டதற்கு மறுநாள் காலை நீ இதயம் வெடித்து கடலின்மேலுள்ள நுரைபோன்று மாறுவாய்.'

'அதை நான் செய்வேன்' என்றாள் சிறிய கடற்கன்னி. ஆனால் அவள் மரணத்தைப் போன்று வெளிறினாள்.

'அதற்கான கட்டணத்தை நீ எனக்குத் தரவேண்டும்' என்றாள் சூன்யக்காரி. 'நான் அற்பமாயும் கேட்கமாட்டேன். தண்ணீருக்கடியில் இருப்பவர்கள் அனைவரிலும் உனக்கே இனிய

குரலுண்டு; இதைக்கொண்டே நீ அவனைக் கவர எண்ணியிருக்கிறாய். ஆனால் இதையே நீ எனக்குத் தரவேண்டும். எனது விலையுயர்ந்த விழுங்கு நீருக்கு, உனது மிகச்சிறந்ததையே நான் பெறவேண்டும். அதற்குள் என் சொந்த இரத்தத்தையே பாய்ச்ச வேண்டும். அப்போதுதான் விழுங்குநீர் இரண்டுமுனைக் கத்தி போன்று கூர்மையானதாயிருக்கும்.’

‘நீங்கள் என் குரலை எடுத்துக் கொண்டால், என்னிடம் என்ன மீதமிருக்கும்?’ என்று சிறிய கடற்கன்னி கேட்டாள்.

‘உனது அழகிய வடிவம், வசீகரமான நடை, உனது பேசும் விழிகள்! இவைகளைக் கொண்டு ஒரு மனித மனத்தைக் கவர முடியும். சரி, தைரியம் இழந்துவிட்டாயா? சிறிய நாக்கை வெளியே நீட்டு; எனது கட்டணத்திற்கு அதை வெட்டிக்கொள்கிறேன், உனக்கு கெட்டியான விழுங்குநீர் கிடைக்கும்’ என்றாள் சூன்யக் காரி.

‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்றாள் சிறிய கடற்கன்னி.

விழுங்குநீரைத் தயாரிக்க, சூன்யக்காரி தனது உலையை வைத்தாள்.

‘சுத்தம் மிக நல்ல காரியம்’ என்று கூறிய அவள், பாணையை, பெரிய முடிச்சாகக் கட்டப்பட்ட பாம்புகளால் சுத்தப்படுத்தினாள். தன்னைச் சொறிந்து அதிலிருந்து கறுப்பு ரத்தம் பாணைக்குள் விழுமாறு செய்தாள். விநோதமான வடிவங்களில் எழும்பிய நீர்த் தாரை, பார்ப்பவரை பயமுறுத்தப் போதுமானதாயிருந்தது. ஒவ்வொரு கணமும் சூன்யக்காரி, பாணைக்குள் எதையாவது போட்டுக் கொண்டிருந்தாள்; பின்னர் அது முழுமையாகக் கொதித்தபின், முதலில் அழுவது போன்ற ஒலி கேட்டது. இறுதியில் விழுங்குநீர் தயாரானது. அது மிகத் தூயநீரைப் போலத் தோன்றியது.

‘இதை எடுத்துக்கொள்’ என்றாள் சூன்யக்காரி. அவள் சிறிய கடற்கன்னியின் நாக்கை வெட்டிக்கொள்ள, இப்போது இளவரசி ஊமையானாள்; அவளால் பாடவும் பேசவும் முடியாது.

தந்தையின் அரண்மனையை அவளால் பார்க்க முடிந்தது. பெரும் கூடத்தில் விளக்குகள் அவிக்கப்பட்டிருந்தன. அவர்கள் அதற்குள் நிச்சயமாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், அவர்களிடம் போக அவளுக்குத் துணிவில்லை. இப்போது அவள் ஊமை. எப்போதைக்குமாக அவர்களைவிட்டு போகப் போகிறாள். துக்கத்தால் இதயமே வெடித்து விடும் போலிருந்தது. அவள் தோட்டத்திற்குள் நுழைந்து, தனது சகோதரிகளின் படுக்கைகளிலிருந்து ஒவ்வொரு மலரை எடுத்துக்கொண்டு, அரண்

சிவசன் கதைகள்

மனையைப் பார்த்து ஆயிரம் முத்தங்கள் கொடுத்துவிட்டு, கருநீல கடலின் மேலெழும்பத் தொடங்கினான்.

இளவரசனின் கோட்டையை அடைந்தபோது, சூரியன் உதிக்கவில்லை; அவள் சலவைக்கல் படிகளில் ஏறினாள். நிலவொளி அழகிய தெளிவோடு இருந்தது. கொதிக்கும் விழுங்கு நீரை சிறிய கடற்கன்னி குடித்தவுடன், அவளது மெல்லிய உடலில் இரண்டுமுனைக் கத்தி இறங்கியது போன்றிருந்தது. அவள் மூர்ச்சித்து விழுந்து, இறந்தவள் போல் கிடந்தாள். கடலிலிருந்து வெளிவந்து, வெயிலடிக்கையில் எழுந்த அவள், கடுமையான வலியை உணர்ந்தாள்; ஆனால் அவள் முன்னால் அழகிய இளம் இளவரசன் நின்றிருந்தான். அவன் தனது கரிக்கருவிழிகளை அவள்மேல் பதிக்க, அவள் தனதை கீழ்நோக்கிப் பதிக்கும்போது, தனது மீன்வால் மறைந்து, சிறிய பெண்ணுக்குரிய அழகிய வெண்பாத ஜோடியைப் பெற்றிருப்பதைப் பார்த்தாள். அவள் ஏதும் உடையணிந்திருக்கவில்லையாகையால், தனது நீண்ட முடியால் தன்னைப் போர்த்திக் கொண்டாள். அவள் அங்கே எப்படி வந்தாள் என்று இளவரசன் கேட்க, அவளால் பேச முடியாததால், அவள் தனது கருநீலவிழிகளால் துக்கத்துடன், மென்மையாகப் பார்த்தாள். பின்னர் அவன், அவளை கைப்பிடித்துத் தூக்கி, கோட்டைக்கு அழைத்துப் போனான். அவள் வைத்த ஒவ்வொரு அடியும், சூன்யக்காரி கூறியது போன்று, கூரிய ஊசிகள் மற்றும் கத்திகள்மேல் நடப்பது போன்றிருந்தாலும் அதை மகிழ்ச்சியுடன் தாங்கிக் கொண்டாள். அவள் இளவரசனின் வலதுபுறம், சோப்புக்குமிழி போன்று மென்மையாக நடக்க, எல்லாரையும் போல் அவனும், அவளது வசிகரமான நடையைக் கண்டு அதிசயித்தான்.

இப்போது அவளுக்கு பட்டும் மஸ்லினும் கொண்ட உடைகள் கிடைத்தன கோட்டையிலேயே அவள்தான் மிக அழகி; ஆனால் ஊமை. பாடவோ பேசவோ முடியாது. இளவரசன் மற்றும் அவளது ராஜ பெற்றோர் முன், பட்டு மற்றும் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகிய அடிமைகள் பாட்டுப் பாடினார்கள். ஒருத்தி எல்லோரையும்விட மிக இனிமையாகப்பாட, இளவரசன் அவளைப்பார்த்துப் புன்னகைத்துக் கைதட்டினான். அதைவிடத் தான் மிக இனிமையாகப் பாடியிருக்கிறோம் என்று நினைத்த சிறிய கடற்கன்னி சோகமாகி, யோசித்தாள்: 'ஓ, அவனோடு எப்போதும் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே, நான் எனது குரலைக் கொடுத்திருக்கிறேன் என்று அவனுக்குத் தெரிய வேண்டுமே!'

இனிமையான இசைக்கேற்ப அடிமைகள் வசிகரமான நடனம் ஆடினார்கள். பின்னர் சிறிய கடற்கன்னி தனது அழகிய

தர்மகுலசிங்கம்

வெண்கரங்களை உயர்த்தி, கால்விரல் முனையில் நின்று, யாருமே ஆடாத அளவுக்கு அரங்கெங்கும் சுற்றிச் சுற்றி நடனமாடினாள். ஒவ்வொரு அசைவிலும் அவளது அழகு மேலும் துலங்க, அவளது கண்கள், அடிமைகளின் பாடல்களைவிட, இதயத்தில் நேரடியாகப் பேசின.

எல்லோரும் மகிழ்ந்திருக்க, தன்னை சிறிய அனாதை என்றழைத்த இளவரசனும் குறிப்பாக சந்தோஷப்பட்டான். ஒவ்வொரு முறையும் பூமியில் கால்பட்டால், கூரிய கத்தியின் மேல் இருப்பது போன்று இருந்தாலும், அவள் மீண்டும் மீண்டும் ஆடினாள். அவள் எப்போதும் தன்னுடன் இருக்கவேண்டும் என்று

இளவரசன் கூறினான். அவளது கதவுக்கு முன்பிருந்த வெவ்வெற்றிண்டில் அவள் படுத்துக்கொள்ள அனுமதியும் கிடைத்தது.

தன்னோடு குதிரை பின்னால் வர, அவளுக்கு அவன் வேலைக்காரர் உடையைத் தைத்துக்கொடுத்தான். அவர்கள் செழிப்பான காடுகள் ஊடாகச் சவாரி செய்தபோது, மரக்கிளைகள் அவர்களது தோள்களை வாரவும், புதிய இலைகளிலிருந்து சின்னப் பறவைகள் இசைத்தன. மற்றவர்கள் பார்க்கும் அளவுக்கு தனது மெல்லிய பாதத்தில் ரத்தம் வழிந்தாலும் புன்னகைத்தபடி, அவள் இளவரசனோடு உயர்ந்த மலையேறி, தொலைதூர தூரங்களுக்குப் பயணமாகும் பறவைக்கூட்டம் போன்றிருந்த மேகங்கள் தங்களுக்குக் கீழே மிதப்பதைப் பார்க்கும்வரை பின் தொடர்ந்தாள்.

அசைவக் கதைகள்

இளவரசனின் கோட்டையில் தங்கியபொழுது, அனைவரும் இரவில் உறங்கிய பின்னர், அவள் அகலமான சலவைக்கல் படி களுக்குப் போனாள். குளிர்ந்த கடல்நீரில் நிற்பது அவளது எரியும் பாதங்களுக்கு இதமளிக்கும்போது, அடியாழத்தில் இருக்கும் அன்பானவர்களை நினைத்துக் கொண்டாள்.

ஒருநாள் இரவு, அவளது சகோதரிகள் கைகோர்த்தபடி வந்தார்கள். அவர்கள் தண்ணீர்மேல் மிதந்தபடி சோகமாய்ப் பாட, அவள் அவர்களை அழைத்தாள். அவர்களும் அவளை அடையாளம் கண்டுகொண்டு, தம்மைத் தவிக்கவிட்டு வந்ததைக் கூறினார்கள். பின்னர் அவள், அவர்களை ஒவ்வொரு இரவும் சந்தித்தாள்; பின்னொரு முறை அவள் மேற்பரப்பில் பல்லாண்டுகள் தென்படாத வயதான பாட்டியையும், தலையில் கிரீடம் உள்ள சுடல் ராஜனையும் பார்த்தாள். அவர்கள் அவளை நோக்கி கையை நீட்டினாலும், சகோதரிகளைப் போன்று நிலத்தருகே வரவில்லை.

நாளுக்கு நாள் இளவரசன் அவளை அதிகம் அதிகமாக விரும்பத் தொடங்கினான். அவன் அவளை அன்பான நல்ல குழந்தையை நேசிப்பதைப் போன்று நேசித்தான். அவளை மனைவியாக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்று அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. ஆனால் அவளைப் பொறுத்தமட்டில், அவனுடைய மனைவியாக வேண்டும்; இல்லையேல், அவளுக்கு அழிவற்ற ஆன்மா கிடைக்காது; மேலும் அவளது திருமணக் காலையில் அவள் கடல் நுரையாகி விட வேண்டும்!

‘அவர்களையெல்லாம்விட என்னை நீங்கள் நேசிக்கிறீர்களா?’ என்று, அவன் அவளது கைகளை எடுத்துக்கொண்டு, வெண்மையான முன்னெற்றியில் முத்தமிட்டபோது, சிறிய கடற்கன்னியின் கண்கள் கேட்பன போலிருந்தன.

‘ஆமாம், நீதான் எனக்கு மிகவும் இனியவள்!’ என்றான் இளவரசன். ‘ஏனெனில், உன்னிடம்தான் எல்லோரையும்விட நல்ல மனசு இருக்கிறது. நீ என்னிடம் மிக அர்ப்பணிப்போடு இருக்கிறாய். மேலும், நான் ஒருமுறை பார்த்த, மீண்டும் பார்க்கும் வாய்ப்பேயில்லாத இளம்பெண் போலவும் இருக்கிறாய். நான் கப்பலிலிருந்தேன். அங்கு உடைந்து போனது. அலைகள் என்னை கரையோரம் இருந்த புனித கோவிலருகே தள்ளியது. அங்கே பல இளம்பெண்கள் சேவை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களிலேயே இளமையானவள் என்னைக் கரையருகே கண்டு, என்னுடைய உயிரைக் காப்பாற்றினாள். நான் அவளை இருமுறை தான் பார்த்திருக்கிறேன். அவள் ஒருத்தியைத்தான் இவ்வுலகில் நான் நேசிக்கமுடியும். ஆனால் நீ என் மனதிலிருந்து அவளது ஓவியத்தைத் துரத்திவிட்டாய். நீ அவளைப் போன்றே இருக்

கின்றாய். அவள் புனிதக் கோவிலைச் சேர்ந்தவள்; அதனால் எனது நல்லதிர்ஷ்டமே உன்னை என்னிடம் அனுப்பியுள்ளது. நாம் பிரியவே மாட்டோம்!’

‘ஓ, நான்தான் அவனது உயிரைக் காப்பாற்றினேன் என்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை!’ என்று நினைத்த சிறிய கடற்கன்னி, ‘கோயிலிருந்த இடத்துக்கு நான்தான் கடலிலிருந்து தூக்கிப் போனேன். யாராவது வருகிறார்களாவென நான்தான் கடல் நுரைக்குக் கீழமர்ந்து பார்த்திருந்தேன். என்னைவிட அதிகமாய் அவன் விரும்பும் அழகிய பெண்ணை அப்போது பார்த்தேன்.’ பின்னர் கடற்கன்னி ஆழமாய் பெருமூச்சு விட்டாள். அவளால் அழமுடியாது. ‘அப்பெண் கோவிலைச் சேர்ந்தவள். அவள் இவ்வுலகிற்கு வரமாட்டாள். அவர்களால் இனி சந்திக்க முடியாது. நான் அவரோடு இருக்கிறேன். தினமும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் அவரைப் பாதுகாப்பேன், காதலிப்பேன், அவருக்காக எனது உயிரையும் தருவேன்’ எனத் தன்னுள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

இப்போது இளவரசன் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்றும், அயல்நாட்டு அரசனின் அழகிய மகள் அவனது மனைவியாவாள் என்றும், அதனால்தான் அழகிய கப்பல் தயாரிக்கப் படுகிறது என்றும் கூறினார்கள். அயல்நாட்டு அரசனுடைய நாட்டு வளத்தைப் பார்க்க இளவரசன் பயணப்படுகிறான் என்று கூறப்பட்டாலும், அரசனின் மகளைச் சந்திக்க வைப்பதற்காகவே இந்தப் பயணம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. அவனோடு பெரும் குழுவும் போக இருந்தது. சிறிய கடற்கன்னி தலையாட்டிக்கொண்டு சிரித்தாள். மற்ற எவரையும்விட இளவரசனின் எண்ண ஓட்டத்தை அவள் அறிவாள்.

‘நான் பயணப்படவேண்டும்’ என்று அவளிடம் கூறினான்: ‘அந்த அழகிய இளவரசியைப் பார்க்க வேண்டும் என்று என் பெற்றோர்கள் விரும்புகிறார்கள். ஆனால் அவளை மணப் பெண்ணாக்கிக் கூட்டி வர அவர்கள் என்னைக் கட்டாயப்படுத்த மாட்டார்கள். என்னால் அவளை விரும்பமுடியாது. அவள் உன்னை ஒத்திருக்கும் கோயிலில் பார்த்த பெண் போன்ற அழகில்லை. நான் மணப்பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டியிருந்தால், பேசும் கண்களையுடைய ஊமை அனாதையான என் அன்பே, உன்னைத் தேர்ந்தெடுப்பதை விரும்பலாம்.’

அவன் அவளது சிவப்பு இதழ்களை முத்தமிட்டு, நீண்ட கூந்தலோடு விளையாடினான். அதனால், அவள் சந்தோஷத்தைப் பற்றியும் அழியாத ஆன்மா பற்றியும் கனவு கண்டாள்.

அரசன் கதைகள்

அவர்கள் அண்டை அரசனின் நாட்டுக்குப் போவதற்காக அற்புதக் கப்பலில் நின்றிருந்தபோது, 'கடலைக் கண்டு உனக்கு பயமில்லையே, என் ஊமைச் செல்லமே?' என்று கேட்டான். பின்னர் அவன் புயல் மற்றும் அமைதி, விநோதமான கடலடி மீன்கள் மற்றும் நீரில் மூழ்குபவர்கள் பார்த்ததையெல்லாம் கூறினான். கடலுக்கடியில் என்ன நடக்கிறது என்பது யாரையும் விட அவளுக்கு நன்கு தெரியுமாதலால், அவள் இக்கதைகளைக் கேட்டுப் புன்னகைத்தாள்.

நிலவொளி காய்ந்த ஓர் இரவில், சுக்கானைப் பிடித்திருக்கும் மாலுமிகளைத் தவிர்த்து மற்றவர்கள் உறங்கிக் கொண்டிருக்க, அவள் கப்பலின் ஓரத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு தெளிவான தண்ணீரைப் பார்த்திருந்தாள். தனது தந்தையின் அரண்மனையைப் பார்ப்பதாக அவள் கற்பித்துக் கொண்டாள். கொத்தளத்திற்கு மேல் நின்றிருந்த பாட்டி, தலையில் வெள்ளிக் கிரீடம் அணிந்து, கப்பலின் அடிக்கட்டையில் வந்து மோதும் அலைகளைப் பார்த்திருந்தாள். சகோதரிகள் தண்ணீருக்கு மேல் வந்து, அவளைச் சோகத்துடன் பார்த்து, தமது வெண்கரங்களை அசைத்தார்கள். அவளும் கையசைத்து, சிரித்து, தான் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பதைச் சொல்ல நினைத்தாள். ஆனால் பணியாளர், சகோதரிகள் தண்ணீருக்குள் குதித்தார்கள். எனவே, அவள் தான் பார்த்த வெள்ளைப் பொருள்கள் தண்ணீர்ப் பரப்பிலே மிதக்கும் நுரைகளென நினைத்துக் கொண்டாள்.

அடுத்த நாள் காலை, அண்டை அரசனின் அற்புத நகரத்திலுள்ள துறைமுகத்திற்கு அவர்களது கப்பல் போனது. எல்லா தேவாலய மணிகளும் ஒலிக்க, உயர்ந்த கோபுரங்களிலிருந்து ஊது குழல்கள் முழங்கின. வீரர்கள் அற்புத வண்ணங்களில், ஒளிரும் சரிகையோடு நின்றிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு விழா. நடனங்களும் கேளிக்கைகளும் தொடர்ந்தன. ஆனால், இளவரசியை மட்டும் காணவில்லை. அவள் தொலைவிலுள்ள புனிதக் கோயிலில், அனைத்து அரச பண்புகளையும் படிக்கிறாள் என்று மக்கள் கூறினார்கள். கடைசியில் அவள் வந்து சேர்ந்தாள்.

இளவரசியின் அழகைக் காண சிறிய கடற்கன்னி ஆவலுடன் இருந்தாள். அதனை அவள் அங்கீகரிக்க வேண்டியும் இருந்தது. அவள் பார்த்தேயிராத அழகிய தோற்றம் இளவரசிக்கு, இளவரசியின் தோல் தூய்மையாகவும், சுத்தமாகவும் இருந்ததோடு, அவளது நீண்ட கரும் புருவங்களுக்குப் பின்னால் பணிவான ஒரு ஜோடி கருநீலக் கண்ணிருந்தன.

'நான் கடற்கரையில் பிணமெனக் கிடந்தபோது என்னைக் காப்பாற்றியவள் நீதான்' என்ற இளவரசன், முகம் சிவந்த மணப்

பெண்ணை மார்போடு அணைத்துக்கொண்டான். 'நான் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன்' என்று அவன் சிறிய கடற்கன்னியிடம் கூறினான். 'எனது மிகச் சிறந்த எதிர்பார்ப்பு நிறைவேறிவிட்டது. எல்லோரையும்விட நீ என்னிடம் அர்ப்பணிப்புடன் இருப்பதால், நீயும் இந்த மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடுவாய்.'

சிறிய கடற்கன்னி அவனது கையை முத்தமிட்டாள். அவளது இதயம் வெடித்து விட்டதுபோல் இருந்தது. ஏனெனில், அவனது திருமணநாளின் உதயம் அவளுக்கு மரணத்தைக் கொண்டுவந்து, அவளைக் கடலிலே மிதக்கும் நுரையாக மாறச்செய்யும்.

தேவாலய மணிகள் ஒலித்தன. நிச்சயதார்த்தத்தை தெருக்களில் பறைசாற்றினார்கள். ஒவ்வொரு பலிபீடத்திலும் மிகப் பெரும் வெள்ளி விளக்குகளில் நறுமண எண்ணை எரிந்து கொண்டிருந்தது. பாதிர்கள் தமது தூபக்காலை ஆட்ட, மணப் பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் ஒருவர் கையை மற்றவர்மேல் வைத்து, பிஷ்பாண்டவரின் ஆசியைப் பெற்றார்கள். சிறிய கடற்கன்னி பொன்னிறஆடை அணிந்திருந்ததோடு, மணப்பெண்ணின் அங்கியையும் தாங்கியிருந்தாள். ஆனால் அவளது காதுகள் விழா இசையைக் கேட்கவில்லை. அவளது கண்கள் புனிதச் சடங்குகளைப் பார்க்கவில்லை. அவள் தனது இறப்புக்கான இரவையும், இந்த உலகத்திலே தான் இழந்துவிட்ட அனைத்தைப் பற்றியும் நினைத்தாள்.

அதே மாலையே மணப்பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் கப்பலுக்குப் போனார்கள். பீரங்கிகள் முழங்கின. கொடிகள் பறந்தன. கப்பலின் மத்தியில் பொன் மற்றும் ஊதா வண்ண நிறத்தில் அதிக செலவுள்ள கொட்டகை அமைக்கப்பட்டு, அழகிய திண்டுகள் போடப்பட்டிருந்தன. குளிர்ந்த அமைதியான இரவில் திருமணத் தம்பதிகள் அங்கேதான் தூங்குவார்கள்.

கப்பற் பாய்கள் காற்றில் வீங்க, தூய்மையான கடலின் மேல் கப்பல் இதமாக ஆடியது. மிதந்தது. இரவானவுடன் வண்ண விளக்கு ஏற்றப்பட்டு, கப்பலோட்டிகள் நடனமாடத் துவங்கினார்கள். தான் முதன்முதலில் தண்ணீருக்கு மேல் வந்தபோது, இதுபோன்ற அற்புத சந்தோஷக் காட்சியைப் பார்த்ததை சிறிய கடற்கன்னி நினைத்துப் பார்த்தாள். அவள் சுழன்றாடும் நடனத்தில், குருவி இடம் மாறுவதுபோல் மாறி மாறி நடனம் ஆட, அவளது அழகிய நடனத்தைக் கண்டு அனைவரும் கத்தி ஆரவாரித்தனர். அவளது இதயம் வலியால் அதிகமாகத் துடித்ததால், அவளது மெல்லிய பாதங்கள் கத்தியால் குத்துவதுபோன்று வலித்தாலுமீ, அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. யாருக்காகத் தன் நண்பர்களையும், வீட்டையும் விட்டுவிட்டு, தனது இனிய குரலையும் துறந்து,

அரசன் கதைகள்

ஓவ்வொரு நாளும் சொல்லொணா துன்பங்களை அநுபவித்து வந்தாளோ, அவனைப் பார்க்கும் கடைசி மாலைப்பொழுது இதுதான் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அதே சமயம் இவற்றைப் பற்றிய பிரக்கினைகூட அவனுக்கு இருந்ததில்லை. அவன் சுவாசிக்கும் அதே காற்றைச் சுவாசித்து, நட்சத்திரங்களுடைய வாணையும், ஆழமான கடலையும் பார்க்கும் கடைசி மாலை இது. ஆன்மா இல்லாததாலும், அதைப் பெறமுடியாததாலும், எவ்வித எண்ணமோ கனவோ இன்றிக் கழிக்கும் நீண்ட இரவும் இதுதான். நடுநிசிக்குப் பின்பும் கப்பலில் எல்லாமே கேளிக்கையும் சந்தோஷமுமாய் இருந்தது. அவள் தன் மனதில் மரணத்தோடு சிரித்தபடி நடனமாடினாள். இளவரசன் தனது அழகிய மணப் பெண்ணை முத்தமிட, அவள் அவனது கருங்கேசத்தில் விளையாடினாள். பின்னர் அற்புத கொட்டகையில் ஓய்வெடுப்பதற்காக கையோடு கைகோர்த்தபடி சென்றார்கள்.

கப்பலில் ஒரே அமைதி. சுக்கானுக்குப் பக்கத்தில் வழி காட்டி மட்டுமே நின்றான். சிறிய கடற்கன்னி மேல்தள ஓரத்தில் கிழக்கு நோக்கிக் காலைக் கதிரவனைத் தேடினாள். முதல் கதிர் தன்னைக் கொன்றுவிடும் என்று அவளுக்குத் தெரியும். அப்பொழுது அவளது சகோதரிகள், கடல் வெள்ளத்திலிருந்து எழுவதைப் பார்த்தாள். அவளைப்போல், அவர்களும் வெளிறிப் போயிருந்தார்கள். அவர்களது நீண்ட கூந்தல்கள் காற்றில் அலைமோத வில்லை. அவை வெட்டப்பட்டிருந்தன.

“நீ இன்றிரவு இறக்காதிருக்க சூன்யக்காரியிடம் உதவி கேட்டு, நாங்கள் அதை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டோம். அவள் ஒரு கத்தி கொடுத்திருக்கிறாள். இதோ பார்! என்ன கூர்மை! இதைச் சூரியோதயத்துக்கு முன் இளவரசனின் நெஞ்சில் குத்தி, பொங்கிவரும் வெப்பமான அவன் ரத்தம் உனது காலில் பட்டால், அவை மீண்டும் மீன் வாலைப்போன்று வளர்ந்துவிடும். மீண்டும் நீ கடற்கன்னியாகி எம்மிடம் வந்து, உப்புக் கடல் நுரையாவதற்கு முன் முன்னூறு ஆண்டுகள் வாழ்வாய். சீக்கிரம்! அவன் அல்லது நீ சூரியோதயத்திற்கு முன் இறக்க வேண்டும்! எங்களுடைய கிழப் பாட்டியும் துக்கமாக இருக்கிறாள். எங்களுடையதைப் போலவே அவளுடைய வெண் தலைமுடியும் சூன்யக்காரியின் கத்திரிக் கோலினால் வெட்டப்பட்டுள்ளது. இளவரசனைக் கொன்று, திரும்பி வா! சீக்கிரம்! வானில் சிவப்புத் திட்டுத் தெரிவதை நீ பார்க்கிறாயா? சில நிமிடங்களில் சூரியன் உதித்துவிடுவான், நீ இறந்துவிடுவாய்!”

அவர்கள் துக்கப் பெருமூச்சு விட்டுவிட்டு, கடலுக்கடியில் மறைந்தார்கள்.

தர்மகுலசீங்கம்

கொட்டகையிலிருந்த ஊதா வண்ணத் திரையை சிறிய கடற் கன்னி நீக்கிப் பார்க்க, அழகிய மணப்பெண் இளவரசனின் மார்பில் தலை வைத்துப் படுத்திருந்தாள். கடற்கன்னி குனிந்து அவளது புருவத்தில் முத்தமிட்டாள். பின்னர் காலை வானின் சிவப்பு கூடிவருவதை வெறித்துப் பார்த்தாள். தனது கூரிய கத்தியைப் பார்த்தாள். மணப்பெண்ணின் பெயரை தூக்கத்தில் முணுமுணுக்கும் இளவரசன்மீது மீண்டும் தனது கண்களை நிலைகுத்தினாள். அவள் அவளது நினைப்பில் இருக்க, கடற் கன்னியின் கையிலிருந்த கத்தி நடுங்கியது. அவள் அதை அலை களிலே தூர வீசினாள். விழுந்த இடத்தில் சிவப்பாய் பிரகாசிக்க, தண்ணீரிலிருந்து ரத்தத்துளிகள் பீறிட்டுமூவதுபோலத் தோன்றியது. மீண்டும் ஒரு தடவை அவள் தனது பாதி மூடிய கண்களால் இளவரசனைப் பார்த்துவிட்டு, கப்பலிலிருந்து கடலுக்குள் குதித்தாள். தனது உருவம் நுரையாகக் கரைவதை உணரலானாள்.

இப்போது சூரியன் கடலிலிருந்து எழுந்தான். குளிர்ச்சியான கடல் நுரையின்மேல் கதிர்கள் இதமாகவும் மிதமாகவும் பட, சிறிய கடற்கன்னி மரணத்தை உணரவில்லை. அவள் பிரகாசமான சூரியனைப் பார்த்தாள். அவளது தலைக்குமேல் நூற்றுக்கணக்கான மகிமை பெற்ற பரிசுத்த ஆவிகள் மிதந்தன. கப்பலின் வெண்ணிற பாய்கள், மற்றும் வானின் சிவப்பு வண்ண மேகங்கள் ஊடாக அவர்களை அவள் பார்த்தாள். அவர்களது பேச்சு சங்கீதம். ஆனால் அது ஆன்மீக வகையைச் சேர்ந்ததாக இருந்ததால் மானிடச்செவிகளாலே கேட்க முடியாது. மானிடக் கண்களாலே அவர்களைப் பார்க்கவும் முடியாது. இறக்கைகளில்லாமல் அவர்கள் காற்றில் மிதந்தார்கள். அவர்களைப்போல் தனக்கும் உடல் வருவதையும், நுரையிலிருந்து மேலே மேலே எழுவதையும் சிறிய கடற்கன்னி கண்டாள்.

‘இங்கிருந்து நான் எங்கே போகிறேன்?’ என்று அவள் கேட்ட போது, அவளது குரல் மற்ற ஆவிகளினது போன்று தெய்வீகமாக ஒலித்தது. அதற்கு எந்த லௌகீக இசையையும் ஒப்பிட முடியாத தாக இருந்தது.

‘காற்றின் மகள்களிடம்!’ என ஏனையோர் பதிலளித் தார்கள் ‘கடற்கன்னிக்கு அழியாத ஆன்மா இல்லை; ஒரு மனிதனின் அன்பைப் பெற்றாலொழிய. அவள் ஒன்றைப் பெறப் போவதும் இல்லை. வேறு ஒருவரின் சக்தியிலேயே, அவளது சிரஞ்சீவித்துவம் தங்கியிருக்கிறது. காற்றின் மகள்களுக்கும் அழியாத ஆன்மா இல்லை. ஆனால் நற்செயல்கள் மூலம் அவர்கள் அதைப் பெறமுடியும். வெப்பநாடுகளுக்கு நாங்கள் பறந்துசென்று, அபாய கரமான காற்று மனிதர்களைக் கொல்லும்போது, நாங்கள்

அரசன் கதைகள்

குளிர்ச்சியைத் தருவோம். நாங்கள் காற்றின் மூலம் மலர்களின் வாசனையைப் பரப்பி, புத்துணர்ச்சியையும் ஆரோக்கியத்தையும் பரப்புகிறோம். முன்னூறு ஆண்டுகள் நாங்கள் செய்ய முடிந்த நன்மைகளையெல்லாம் செய்தபின்னர், ஆன்மாவைப் பெற்று, மனிதர்களின் சாசுவதமான சந்தோஷத்தை அடைவோம். பாவப் பட்ட சிறிய கடற்கன்னியான நீ, நாங்கள் செய்யும் பணியில் முழு மனதோடு முயன்று இருக்கிறாய். நீ துன்பத்தை அனுபவித்து, பொறுமையைக் கடைப்பிடித்திருக்கிறாய். உனது நற்செயல்கள் மூலம் ஆவியுலகிற்கு உயர்ந்திருக்கிறாய். முன்னூறு ஆண்டு களுக்குப் பின் அழியாத ஆன்மாவை அடைவாய்.

சிறிய கடற்கன்னி தனது கண்களை கடவுளின் சூரியனை நோக்கி உயர்த்தினாள். முதல்முறையாக அவை கண்ணீரால் நிரம்பியிருந்தன. கப்பலில் மீண்டும் உயிர்ப்பும் ஒலியும் எழுந்தன. இளவரசனும் அவளது மணப்பெண்ணும் அவளைத் தேடினார்கள். பின்னர் அவர்கள், அவள் அலைகளில் குதித்தது தெரிந்தது போன்று, முத்துப்போன்ற நூரையைத் துக்கத்துடன் பார்த்தார்கள். கண்ணுக்குத் தெரியாமல், அவள் மணப்பெண்ணின் நெற்றியில் முத்தமிட்டாள். இளவரசனுக்கு சாமரம் வீசினாள். பின்னர் காற்றின் பிற குழந்தைகளோடு, அவளும் ஆகாயத்தில் மிதக்கும் ரோஜா நிற மேகத்தில் ஏறிக் கொண்டாள்.

முன்னூறு ஆண்டுகள் கழித்து, நாம் சொர்க்கத்தில் மிதப்போம்!

‘அதிலும் சீக்கிரமாகக்கூட நாம் அங்கே போகலாம்’ என்று காற்றின் மகளொருத்தி இரகசியக் குரலிலே சொன்னாள். ‘குழந்தை களிருக்கும் மனிதர்களின் வீடுகள் மேல், நாம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மிதப்போம். தனது பெற்றோர்களுக்கு மகிழ்ச்சி தந்து, அவர்களது அன்பைப் பெறத் தகுதியான நல்ல குழந்தையைப் பார்க்கும் ஒவ்வொருநாளும், நமது காத்திருப்புக் காலம் குறையும். நாம் அறைக்குள் பறப்பது குழந்தைக்குத் தெரியாது; குழந்தையின் நடத்தை கண்டு நாம் புன்னகைக்கும்போது, நமது முன்னூறு ஆண்டில் ஓர் ஆண்டு கழித்துக்கொள்ளப்படும். ஆனால் ஒரு துடுக்கான, குறும்பான குழந்தையைப் பார்த்து, நாம் துக்கத்தோடு கண்ணீர் விட்டால், ஒவ்வொரு கண்ணீர்த் துளிக்கும் நமது சோதனைக் காலத்தில் ஒவ்வொரு நாள் கூட்டப்படும்.’

மகா சோகம்

Hjertesorg

இந்தக் கதை உண்மையில் இரண்டு பாகங்களை உள்ளடக்கியது. முதற்பாகத்தினை விட்டு விடலாமென்றாலும், பயனுள்ள சில தகவல்களை அது தரக்கூடும்.

நாங்கள் நாட்டுப்புறத்திலே கனவான் ஒருவருடைய வீட்டிலே தங்கியிருந்த பொழுது, அதன் எஜமானர் சில நாட்களுக்கு அங்கு தங்கவில்லை. அப்பொழுது அடுத்த நகரத்திலிருந்து, தன் சிறிய நாயுடன், ஒரு சீமாட்டி வந்திருந்தாள். தான் தனது தோல் பதனிடப்படும் வளவின் பங்குகளை விற்பதற்காக வந்திருப்பதாகச் சொன்னாள். இது சம்பந்தமான பத்திரங்களை அவள் தன்னுடன் கொண்டு வந்திருந்தாள். அவற்றை ஓர் உறையிலே போட்டு, “ஜெனறல் வார் கொமிஷறி நைற் அண்டு கோ” என்கிற முகவரியை அதன் மீது எழுதும்படி ஆலோசனை கூறினோம்.

எங்களுக்கு மிக உன்னிப்பாகச் செவிசாய்த்த பின்னர், பேனாவை எடுத்து, தாமதித்து,

அனசன் கதைகள்

அறிவுரையை ஆறுதலாக மீண்டும் சொல்லும்படி கேட்டுக் கொண்டாள். நாங்கள் அவ்வாறே செய்தோம். அவள் எழுதினாள். ஆனால், “ஜெனறல் வார்.” என்று எழுதியதன் நடுவிலே, அவசரமாக அதனை அடித்துவிட்டு, பெரு மூச்செறிந்து கொண்டு, “நான் ஒரு பெண் மட்டுமே!” என்றாள். அவள் எழுதிய பொழுது அவளுடைய சிறிய நாய் நிலத்திலே அமர்ந்திருந்து குரைத்தது. அந்த நாய் அவளுடன் சௌக்கிய காரணத்திற்காகவும் பொழுது போக்கிற்காகவும் வந்திருந்தது. அத்தகைய ஒரு விருந்தாளிக்குக் கட்டாந்தரையைக் கொடுத்திருக்கலாகாது. சப்பையான மூக்கும், மிகவும் கொழுத்த புட்டமுமே அதன் வெளித்தோற்றத்திலே தனித்துவமானவை.

“அவன் கடிப்பதில்லை” என்று சீமாட்டி சொன்னாள். “அவனுக்குப் பற்களில்லை. அவன் குறும்பான, விசுவாசமுள்ள குடும்ப அங்கத்தினன் போன்றவன். ஆனால் என் பேரக்குழந்தைகளின் தப்பித்ததினால் அவன் தொந்தரவுக்குள்ளானான். அவர்கள் ஒரு கல்யாண வீட்டினை நடித்தபொழுது அவனை மணமகளின் தோழியாக நடிக்கச் செய்திருக்கிறார்கள். அவனாலே இதனைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.”

அவன் பத்திரங்களைத் தந்த பின்னர், நாயைத் தன்கைகளிலே தூக்கிக் கொண்டு சென்றாள். இதுதான் கதையின் முதற்பாகம். இதனை நாங்கள் விட்டும் இருக்கலாம்.

அந்த நாய் இறந்தது! இதுதான் இரண்டாவது பாகம்.

இதற்கு ஒரு வாரத்தின் பின்னர் நாங்கள் நகரத்துக்கு வந்து ஒரு விடுதியிலே தங்கியிருந்தோம். எங்களுடைய ஜன்னல்கள் தோல் பதனிடப்படும் வளவினைப் பார்ப்பதாக அமைந்திருந்தது. அந்த வளவு மரப்பலகைகளால் இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு பகுதியிலேயே பதனிடப்பட்டதும் படாததுமான மிருகத் தோல்கள் கிடந்தன. தோல் பதனிடுவதற்குத் தேவையான உபகரணங்கள் எல்லாம் அந்தப் பகுதியிலே இருந்தன. அது அந்த விதவைக்குச் சொந்தமானது. நாய் காலையில் இறந்தது. அது வளவின் இந்தப் பகுதியிலேயே புதைக்கப்பட்டது. விதவையின் பேரப்பிள்ளைகள் (அதாவது, தோல் பதனிடுவோனுடைய விதவை; ஏனெனில், அந்த நாய் என்றுமே விவாகம் செய்ததில்லை) அந்தப் புதைகுழியை மூடினார்கள். அஃது ஓர் அழகான சமாதி. அதற்குள் படுத்திருப்பது மிகவும் சௌகரியமானதாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

அந்தச் சமாதி மண்ணால் மூடப்பட்டு, அதன் விளிம்புகளிலே பூத்தொட்டிகள் சில வைக்கப்பட்டிருந்தன. அதன் உச்சியில் கழுத்து மேல்நோக்கியவாறு இருக்கும் வகையில் அரை பியர்

புட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது. இஃது எந்த உருவகத்திற்கும் அமைவானதாக இருக்கவில்லை.

அந்தச் சமாதியைச் சுற்றிலும் பிள்ளைகள் நடனம் ஆடினார்கள். அவர்களுள் மூத்தவனான ஏழு வயதுடையவன் விவகாரப் பிரியனாய் தோன்றினான். அந்த நாயின் சமாதியிலே, அந்த ஒழுங்கையிலே வாழ்ந்த யாவருக்கும் ஒரு பொருட்காட்சி நடத்துவது என்றும், அனுமதிக்கட்டணமாக ஒவ்வொரு காற்சட்டைப் பொத்தான் பெறப்படும் என்றும், அவ்வாறு சேரும் பொத்தான்கள் ஒவ்வொரு சிறுவனுக்கும் கிடைக்கக்கூடியதாகவும், ஒவ்வொருவனும் ஒவ்வொரு சிறுமிக்கும் கொடுக்கக்கூடியதாகவும் இருக்கும் எனவும் பிரேரித்தான். அந்தப் பிரேரிப்பு எல்லாராலும் ஆரவாரமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

அந்த ஒழுங்கையில் வாழ்ந்த எல்லாச் சிறாரும் — பின்னாலிருந்த குச்சொழுங்கையில் வாழ்ந்தவர்கள்கூட — ஒவ்வொரு பொத்தான் அளித்து அந்த இடத்திலே கூடினார்கள். அன்று மதியம் அநேகமானவர்கள் ஓர் இணைப்புடன் மட்டுமே காணப்பட்டார்கள். இருப்பினும், நாயின் சமாதியைப் பார்ப்பது, இவை அனைத்துக்கும் மேலான காட்சியாக அமைந்தது.

ஆனால், அந்தத் தோல் பதனிடும் வளவுக்கு முன்னால், அதன் வாசலுக்கு அண்மையில், கந்தல் ஆடையில் ஒரு சின்னச் சிறுமி நின்று கொண்டிருந்தாள். சுருள் முடியுடனும், பார்ப்பதற்கு இன்பந்தரவல்ல தெளிந்த நீலநிறக் கண்களுடனும் அவள் மிக அழகாகத் தோன்றினாள். அந்தக் குழந்தை ஒரு வார்த்தை பேசவும் இல்லை; அழுவும் இல்லை. ஆனால் ஒவ்வொரு தடவையும் வளவின் கதவு திறக்கப்பட்ட பொழுதும், நீண்ட, மிக நீண்ட பார்வையை அந்த வளவுக்குள் செலுத்தினாள். தன்னிடம் ஒரு பொத்தான் இருக்கவில்லை என்பதை அவள் சரியாகவே அறிந்திருந்தாள். எனவே, மற்றவர்கள் எல்லோரும் சமாதியைப் பார்த்து வெளியேறிய பின்னரும், அவள் துக்கத்துடன் வெளியிலேயே நின்று கொண்டிருந்தாள். பின்னர், கீழே அமர்ந்து, தன்னுடைய சிறிய தவிட்டு நிறக் கைகளைக் கண்களுக்கு முன்னால் வைத்துக் கொண்டு, கண்ணீர் சொரியலானாள். நாயின் சமாதியை அந்தச் சிறுமி மட்டுமே பார்வையிடவில்லை. வளர்ந்த எந்த மனிதனும் அனுபவிக்கக் கூடியதிலும் பார்க்க, அஃது அவளுக்கு மகாதுன்பமாக இருந்தது.

நாங்கள் இதனை மேலேயிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். மேலேயிருந்து பார்க்கும்பொழுது, எத்தனையோ சொந்தத் துன்பங்களும், பிறர் துன்பங்களும் எங்களைச் சிரிக்க வைக்கின்றன! இதுதான் கதை. இந்தக் கதையை விளங்கிக் கொள்ளாதவர்கள், அந்தத் தோல்பதனிடும் அந்த வளவின் ஒரு பங்கினை அந்த விதவையிடம் சென்று வாங்கிக் கொள்ளலாம்.

சிவப்புச் சப்பாத்துகள்

De røde sko

முன்னொரு காலத்திலே ஒரு சிறிய பெண் இருந்தாள் — அவள் இனிமையும் அழகும் நிறைந்தவள். அவள் ஏழையானதால், கோடை காலத்தில் மட்டும் எப்பொழுதும் வெறும் காலோடு நடந்தாள்; மழைக்காலத்தில் தடிமனான மரக்காலணிகளை அணிந்து கொண்டாள். அதனால் அவளது சிறிய கால்கள் மொத்தமும் சிவப்பாயின; பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாக இருக்கும்.

கிராமத்திற்கு நடுவே, வயசுபோன சப்பாத்துத் தைப்பவள் வாழ்ந்தாள். அவள் பழைய சிவப்புத் துணியால் தன்னால் முடிந்தவரை, ஒரு ஜோடி சிறிய சப்பாத்துகளை உட்கார்ந்துகொண்டு தைத்தாள். அவை சற்று அவலட்சணமாக இருந்தாலும், நன்றாகத் தைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தச் சிறிய பெண்ணின் பெயர் கரேன்.

அவளது அம்மா அடக்கஞ் செய்யப்பட்ட அன்று அவளுக்கு சிவப்பு சப்பாத்துகள் கொடுக்கப்பட்டு, அதை முதல்முறையாக அணிந்துகொண்டாள். அது துக்கத்திற்குப் பொருத்தமானது இல்லையென்றாலும், வேறு இல்லாததால், அதனை அணிந்து, ஏழ்மையான வைக்கோல் சவப்பெட்டிக்குப் பின்னால் நடந்தாள்.

அவள் அப்படிச் செல்கையில், ஒரு பெரிய வயசான சீமாட்டி அமர்ந்திருந்த பெரிய பழைய வண்டி ஒன்று வந்தது. அவள் அச்சிறிய பெண்ணைப் பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டு, பாதிரியாரிடம் கூறினாள். 'அந்தச் சிறிய சிறுமியை எனக்குத் தாருங்கள். நான் அவளைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்!'

இது நடந்ததற்குத் தனது சிவப்புச் சப்பாத்துகள்தான் காரணம் என கரேன் நினைத்தாள்; ஆனால் அந்தக் கிழவி அவை பயங்கரமானவை என்று கூறி, எரித்துவிட்டாள்.

கரேன் அணிவதற்கு தூய்மையான, கவர்ச்சியான ஆடைகள் கொடுக்கப்பட்டன. அவள் வாசிக்கவும் தைக்கவும் கற்க வைக்கப்பட்டாள். மக்கள் அவளை வடிவானவள் என்றார்கள்; ஆனால், அவளது கண்ணாடி சொன்னது: 'நீ வடிவுக்கும் மேலானவள், உண்மையில் நீ மகா அழகானவள்!'

ஒருமுறை ராணி இளவரசியான தன் சிறிய மகளையும் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு, நாட்டைச் சுற்றிப் பயணம் செய்தாள். மக்கள் அரண்மனையை நோக்கிக் குழுமினார்கள்; வாஸ்தவத்தில் கரேனும் அவர்களுள் ஒருத்தி. மக்கள் பார்ப்பதற்காக சிறிய இளவரசி யன்னலருகே மிக அழகான உடை உடுத்தி நின்றாள். அவள் நீண்ட அங்கியோ, தங்கக்கிரீடமோ அணியவில்லை. ஆனால், அற்புதமான சிவப்பு மொரோக்கோ சப்பாத்துகள் அணிந்திருந்தாள். குட்டி கரேனுக்காக சப்பாத்துத் தைப்பவன் தைத்துக் கொடுத்ததைவிட, உண்மையில் இது மிக உயர்வாய் இருந்தது. உலகில் உள்ள எதுவும் அந்த சிவப்புச் சப்பாத்துகளுக்கு இணையாகாது!

இப்போது கரேன் உறுதி பூசுதல் பெறுவதற்கான வயதுக்கு வந்தாள். அவளுக்கு புது உடைகள் தயாரானதோடு, புதுச் சப்பாத்துகளையும் பெற இருந்தாள். அவளது சிறிய காலின் அளவை, நகரின் பணக்கார சப்பாத்துத் தைப்பவன் எடுத்தான். இது அவளது வீட்டின் சின்ன அறையில் நடைபெற்றது. அங்கேயிருந்த பெரும் கண்ணாடி அலமாரிகளில் தூய்மையான காலணிகளும், பளபளக்கும் பூட்ஸுகளும் இருந்தன. அவை பார்வைக்கு மிகச் சிறியவையாக இருந்ததினால், அவளுக்கு அவை பயன்றதாக

அரசன் கதைகள்

இருந்தன. அந்தச் சப்பாத்துகளிடையே, இளவரசி அணிந்திருந்தது போன்றே, சிவப்பு ஜோடி ஒன்றிருந்தது. அவை எவ்வளவு அழகு! அவை ஒரு கோமகளின் மகளுக்காகத் தயாரிக்கப்பட்டது என்றும், ஆனால் அவை அவளுக்குப் பொருந்தவில்லை என்றும் சப்பாத்துக் காரன் கூறினான்.

‘எத்தகைய நேர்த்தியான தோல்! அவை பளபளக்கின்றனவே!’ என்று கிழச் சீமாட்டி சொன்னாள்.

‘ஆமாம், பளபளக்கின்றன!’ என்றாள் கரேனும். அவளுக்கு அளவாக இருக்க, அவை வாங்கப்பட்டன. ஆனால் அவை சிவப்பு நிறத்தன என்பதைக் கிழச் சீமாட்டி உணரவில்லை. தெரிந்திருந்தால் கரேனை சிவப்புச் சப்பாத்து அணிந்து உறுதி பூசதலுக்குப் போக அனுமதித்திருக்க மாட்டாள்; ஆனால் இப்பொழுது அவள் அதையேதான் செய்தாள்.

எல்லாரும் அவளுடைய பாதங்களையே பார்த்தார்கள். தேவாலய மண்டபத்தின் குறுக்கே, சங்கீதக்காரர்களின் அறையை நோக்கி நடக்கும்போது, நடுகல் மேலிருந்த பழைய படங்களும், கெட்டியான காலர்களும் நீண்ட கறுப்பு அங்கிகளும் அணிந்திருந்த பாதிரியார்களும், அவர்களது மனைவிமார்களும் அவளுடைய சிவப்புச் சப்பாத்துகள் மீதே கண்களைப் பொருத்தி வைத்தார்கள். அவளது தலையில் கைவைத்து, புனித உறுதி பூசதல் பற்றியும், கர்த்தாவின் சகாயம்பற்றியும், அவள் இப்பொழுது எவ்வாறு பெரிய கிறிஸ்தவளாகிவிட்டாள் என்பது பற்றியும் பாதிரியார் பேசியபொழுதும், அவளுடைய நினைவுகள் முழுவதும் சப்பாத்துகள் பற்றியே இருந்தன.

பின்னர் வாத்தியம் இசைக்க, குழந்தைகள் உற்சாகமான இனிய குரலில் பாட, முதிய இசைக் குழுத் தலைவரும் சேர்ந்து பாட, கரேன் மட்டும் தனது சிவப்புச் சப்பாத்துகள் பற்றியே நினைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அவள் சிவப்புச் சப்பாத்து அணிந்தாள் என்பதைப் பிற்பகல் அளவில், எல்லோரும் சொல்லக் கிழச் சீமாட்டி கேள்விப்பட்டாள். இது வெறுப்பூட்டுவதாக உள்ளதென்றும், அது ஒழுங்கற்றது என்றும், இனி எதிர்காலத்தில் கரேன் தேவாலயம் போகும் போது, பழையதாயிருந்தாலும் எப்போதும் கறுப்புச் சப்பாத்துகளையே அணியவேண்டும் என்றும் கூறினாள்.

அடுத்த ஞாயிறு, தேவநற் கருணையாகும். கரேன் கறுப்புச் சப்பாத்துகளைப் பார்த்தாள்; பிறகு மீண்டும் சிவப்புச் சப்பாத்துகளைப் பார்த்தாள்; அவற்றையே அணிந்து கொண்டாள்.

அன்று அழகாக வெயில் எரித்தது. கரேனும் கிழச் சீமாட்டியும் சற்றே புழுதி மண்டிக் கிடந்த, தானிய வயலை ஊடறுத்துச் செல்லும் பாதையாலே சென்றார்கள்.

தேவாலய வாசலில், ஊன்றுகோலோடும், வேடிக்கையான நீண்ட தாடியோடும் முதிய ராணுவவீரன் நின்று கொண்டிருந்தான். அவனுடைய தாடி வெண்மையும் கூடச் சிவப்பும்; உண்மையில் சிவப்பாகவே தோன்றியது. அவன் தரையிலே நன்றாகக் குனிந்து, அவளது சப்பாத்துகளைத் துடைக்கட்டுமா என்று கிழச் சீமாட்டியைக் கேட்டான். கரேனும் தனது சிறிய காலை நீட்டினான்.

‘சோக்கல்லோ, என்ன அழகான நடனச் சப்பாத்துகள்! நடனம் ஆடும்போது பொருத்தமாய் இருக்கும்’ என்று ராணுவ வீரன் கூறினான். அந்தச் சப்பாத்துகளின் அடிப்பாகத்தைத் தன் கையாலே தட்டினான்.

அந்த ராணுவ வீரனுக்கு ஒரு செப்பு நாணயம் கொடுத்த கிழச் சீமாட்டி கரேனுடன் தேவாலயத்துக்குச் சென்றாள்.

தேவாலயத்தில் அனைவரும் கரேனின் சிவப்புச் சப்பாத்து களையே பார்த்தனர்; எல்லா படங்களும் அவற்றையே பார்த்தன. தேவாலயத்தில் கரேன் மண்டியிட்டபோதும், தன் இதழ்களுக்கு கிண்ணத்தை உயர்த்தியபொழுதும், அவள் தனது சிவப்புச் சப்பாத்து களையே நினைத்தாள். அவள் தோத்திரப் பாடல்களைப் பாட மறந்ததோடு ஜெபம் செய்யவும் மறந்துபோனாள்.

எல்லோரும் தேவாலயத்தைவிட்டு வெளியேற, கிழச் சீமாட்டி தனது வண்டியில் ஏறினாள். அவளைத் தொடர்ந்து ஏறுவதற்காக கரேன் தன் காலை உயர்த்தியபொழுது, கிழ ராணுவவீரன் கூறினான்:

‘எவ்வளவு அழகான நடனச் சப்பாத்துகள், பாருங்கள்!’

கரேனால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது, சில தப்படிகள் நடனம் ஆடத் தூண்டப்பட்டாள்; ஆட ஆரம்பித்த பின், அவளது கால்கள் நடனம் ஆடிக்கொண்டேயிருந்தன. அவளுடைய சப்பாத்துகள் அவளை ஆட்கொண்டது போலானது. அவள் தேவாலயத்தின் மூலைகளைச்சுற்றி நடனம் ஆடிக் கொண்டே போனாள். அவளாலே தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. வண்டிக்காரன் அவள் பின்னர் ஓடிப்போய், அவளைப் பிடித்து, வண்டிக்குள் ஏற்றினான். ஆனால் அவளது கால்கள் நடனமாடிக் கொண்டேயிருந்தன. அதனால் கிழச் சீமாட்டிக்குச் சில பயங்கர உதைகளும் கொடுத்தாள். இறுதியில் அவளது சப்பாத்துகளை அவர்கள் கழற்றிய பிறகே அவளது கால்கள் ஓய்ந்தன.

அனாசன் கதைகள்

வீட்டில் அந்த சப்பாத்துகள் அலமாரியில் வைக்கப்பட்டன; ஆனாலும் கரேனால அவற்றைப் பார்க்காதிருக்க முடியவில்லை.

ஒருநாள் கிழச் சீமாட்டி நோய்வாய்ப்பட்டாள். அவள் தேற மாட்டாள் என்று கூறினார்கள். அவள் கவனிக்கப்படவும், உதவி செய்யப்பட வேண்டியவளுமானாள். கரேனைத் தவிர இதற்குத் தகுதியானவர் வேறு யாரும் இல்லை. ஆனால், நகரில் பெரிய நடன நிகழ்ச்சி நடக்க இருந்தது; அதற்கு கரேன் அழைக்கப்பட்டிருந்தாள். குணமடைய முடியாத கிழச் சீமாட்டியைப் பார்த்தாள். சிவப்புச் சப்பாத்துகளையும் பார்த்தாள். அதில் எவ்வித பாவமும் இல்லை என்று எண்ணினாள். மிக நன்றாக அவள் அந்தச் சப்பாத்துகளை அணிந்துகொண்டாள். நடனஅரங்குக்குச் சென்றாள். அங்கு நடனமாடத் துவங்கினாள்.

ஆனால், அவள் வலப்புறம் போக நினைத்தபோது, சப்பாத்துகள் இடப்புறம் நடனமாடின. அவள் மேலே போக நினைத்தபோது, சப்பாத்துகள் கீழே, தெருவிலே, நகர் எல்லைக்கு வெளியே நடனமாடின. அவள் நடனமாடினாளா? அவள் நடன மாட வேண்டி இருந்தது — ஆனாலும் இருண்ட காட்டினிலே!

உச்சிகளுக்கு மேலாலே என்னவோ ஒளிர்ந்தது; அது சந்திரன் என்று நினைத்தாள். ஆனால், அது ஒரு முகம்; சிவப்பு தாடியுடன் கூடிய கிழ ராணுவ வீரன். அவன் உட்கார்ந்தபடி தலையாட்டிக் கொண்டு கூறினான். 'என்ன அழகான நடனச் சப்பாத்துகள் என்று பாருங்கள்.'

இது அவளுக்கு அச்சம் ஊட்டியது. சிவப்புச் சப்பாத்து களைக் காலிலிருந்து கழட்ட முயன்றாள். ஆனால், அவை இறுக ஓட்டிக்கொண்டன. சப்பாத்துகள் பாதங்களுடன் இறுக ஓட்டிக் கொள்ளவும் அவள் காலுறைகளைக் கிழித்துவிட்டாள். அவள் நடனமாடினாள். அவள் நடனமாட வேண்டி இருந்தது. வயலிலும், புல்தரையிலும், மழையிலும், வெயிலிலும், இரவும் பகலும்! ஆனால் இரவுதான் மிக மோசம்.

நடனமாடிக்கொண்டே தேவாலய வளவிலிருந்த சுடலைப் பக்கம் சென்றாள். இறந்தவர்கள் அங்கே நடனமாடவில்லை. அவர்களுக்கு வேறு நல்ல வேலையிருந்தது. ஓர் ஏழையின் கல்லறையில் அவள் உட்கார விரும்பினாள். அங்கே கசப்பான சூரல் வகைச்செடிகள் வளர்ந்தன. ஆனால் அவளுக்கு அமைதியோ ஓய்வோ இருக்கவில்லை. தேவாலயக் கதவை நோக்கி நடனமாடிய போது, அங்கே வெண்ணுடை தரித்த, தோளிலிருந்து கால்வரை நீண்ட இறகுகள் உடைய, ஒரு சம்மனசைப் பார்த்தாள். அவனது முகம் இறுகியும் கண்டிப்பானதாகவும் இருக்க, அவனது கையிலிருந்த வாள் அகலமாகவும் பளபளப்பாகவும் இருந்தது.

தர்மகுலசிங்கம்

‘நீ ஆடவேண்டும். உனது சிவப்புச் சப்பாத்துகளோடு, நீ சோர்ந்து குளிரும்வரை, உன் தோல் எலும்புக்கூடாகச் சுருங்கும் வரை நீ ஆடவேண்டும்! வாசலுக்கு வாசல் சென்று நீ நடனமாட வேண்டும். கர்வமான செருக்கு வாய்ந்த குழந்தைகள் வாழும் வீடுகளைத் தட்டி, அவர்களுக்குக் கேட்கும்படி, உன்னைக்கண்டு பயப்படும்படி நடனமாட வேண்டும்! நீ ஆடிக்கொண்டேயிருக்க வேண்டும்!’ என்றான் அவன்.

‘கருணை வேண்டும்!’ என்று கரேன் கத்தினாள்.

ஆனால், சம்மனசு சொன்ன பதிலை அவளாலே கேட்க முடியவில்லை. அவளது சப்பாத்துகள் அவளை கதவு வழியாக, வயல் காட்டிலும், தெருக்கள் மீதும், பாதைகள் மீதும் அழைத்துச் செல்லவும், அவள் எப்பொழுதும் ஆடிக்கொண்டே இருக்க வேண்டியிருந்தது.

ஒரு காலையில், அவளுக்கு நன்கு தெரிந்த வாசலருகே அவள் நடனமாடிக்கொண்டு போனாள். உள்ளேயிருந்து தோத்திரப் பாடல்களின் ஒலி வந்தது. மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒரு சவப்பெட்டியை அவர்கள் வெளியே சுமந்தார்கள். கிழச் சீமாட்டி இறந்துபோனாள் என்பதை அவள் அப்பொழுதுதான் அறிந்தாள். இப்பொழுது அவள் அனைவராலும் கைவிடப்பட்டு, ஆண்டவனின் சம்மனசினாலே சபிக்கப்பட்டுவிட்டதாக அவள் நினைத்தாள்.

அவள் நடனமாடினாள். அவள் நடனமாட வேண்டியே இருந்தது. இருண்ட இரவிலும் நடனமாட வேண்டி இருந்தது. அந்தச் சப்பாத்துகள் அவளைப் புல்பூண்டு, முட்கள் மேல் அழைத்துச்சென்றன. ரத்தம் வரும்வரை அவள் கீறிக்கொண்டாள். பின்னர் நடனமாடியபடி புல்லடர்ந்த காட்டைத்தாண்டி தனியான சிறு வீட்டுக்குப் போனாள். அங்கே நாட்டாமைக்காரன் வாழ்வது அவளுக்குத் தெரியும். யன்னலில் தன் விரல்களால் தட்டியபடிக்கூறினாள்: ‘வெளியே வாருங்கள். நான் நடனம் ஆடிவேண்டியிருப்பதால் உள்ளே வரமுடியாது.’

நாட்டாமைக்காரன் சொன்னான்: ‘நான் யார் என்று உனக்குத் தெரியாமலிருக்கலாம். எனது கோடாலியால், நான் தீயவர்களின் தலைகளை வெட்டிவிடுவேன். எனது கோடாலி உதறுவதைப் பார்!’

‘என் தலையை வெட்டிவிடாதே!’ என்று கரேன் சொன்னாள். ‘என் பாவத்துக்கு என்னால் வருந்த முடியாது. ஆனால், சிவப்புச் சப்பாத்துகள் அணிந்த எனது கால்களை வெட்டி விடு!’

பின்னர் அவள் தனது பாவங்களை ஒப்புக்கொள்ள, அந்த நாட்டாமைக்காரன் அவளது கால்களை சிவப்புச் சப்பாத்து

அரசன் கதைகள்

களோடு வெட்டினான். அந்தச் சப்பாத்துகள் சிறிய கால்களோடு நடனமாடிக் கொண்டே வயல்மேல் போய், காட்டுக்குள் போயின.

பின்னர் அவன், அவளுக்கு மரக்கால்களும், ஊன்றுகோலும் செதுக்கிக் கொடுத்து, பாவிகள் எப்போதும் பாடும் தோத்திரப் பாடலையும் கற்றுக் கொடுத்தான். அவள், கோடாலி பிடித்த கையை முத்தமிட்டுவிட்டு, புல்லடர்ந்த காட்டைத் தாண்டிப் போனாள்.

‘சிவப்புச் சப்பாத்துகளுக்காக நான் போதுமான அளவுக்கு உத்தரித்து விட்டேன். அவர்கள் என்னைப் பார்க்கக்கூடியதாக இப்போது தேவாலயத்துக்குப் போவேன்’ என்றாள் அவள்.

தேவாலய வாசலை நோக்கி அவள் தைரியமாகப் போனாள். ஆனால் அவள் அங்கே போனபோது, அவளுக்கு முன்னால், சிவப்புச் சப்பாத்துகள் நடனமாடின. அவள் பயப்பட்டு, திரும்பி விட்டாள்.

வாரம் முழுவதும் அவள் துக்கப்பட்டு, கண்ணீர் வடித்தாள். ஞாயிற்றுக்கிழமை வந்தபோது, அவள் கூறினாள்: ‘நான் இப்போது போதுமான அளவுக்குப் போராடி உத்தரித்து விட்டேன்!’

‘தேவாலயத்தில் அகம்பாவத்துடன் அமர்ந்திருக்கும் அநேகரைப்போல நானும் நல்லவள் என்று துணிந்து கூறமுடியும்!’ அவள் எப்பொழுதும்போலத் தைரியமாகக் கிளம்பினாள். கல்லறைத் தோட்டக் கதவருகே போவதற்குள், சிவப்புச் சப்பாத்துகள் அவளுக்கு முன் நடனமாடுவதையும் பார்த்தாள். அவள் பயந்து போய்த் திரும்பித் தனது பாவத்திற்காக மனசார வருந்தினாள்.

அவள் பாதிரியாரின் வீட்டுக்குப் போய், தான் கடுமையாக உழைப்பதாகவும், முடிந்தவையெல்லாம் செய்வதாயும் கூறி, தன்னைப் பணியாளாய் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டினாள். ஒரு கூரையின் கீழ் நல்லவர்களோடு வாழவே விரும்பியதால், அவள் கூலி பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. அவளைப் பார்த்து இரக்கப்பட்ட பாதிரியின் மனைவி, அவளை வேலைக்கு அமர்த்தினாள். அவள் கடுமையாக உழைத்ததோடு — சமயோசிதத்தோடும் இருந்தாள். பாதிரியார் மாலைவேளையில் பைபிளை சத்தமாய்ப் படித்தபோது அவள் அமைதியாக அமர்ந்து கேட்டாள். சிறுபிள்ளைகள் எல்லாரும் அவளிடம் அன்பாக இருந்தார்கள். ஆனால், அவர்கள் ஆடைகள் பற்றியோ, காட்சி பற்றியோ, ராணியைப் போன்று அழகாக இருப்பது பற்றியோ பேசினால், அவள் தன் தலையை ஆட்டிக் கொள்ளுவாள்.

அடுத்த ஞாயிறன்று, அவர்களனைவரும் தேவாலயம் போன போது, அவளும் தங்களுடன் வருகிறாளா என்று கேட்டார்கள்.

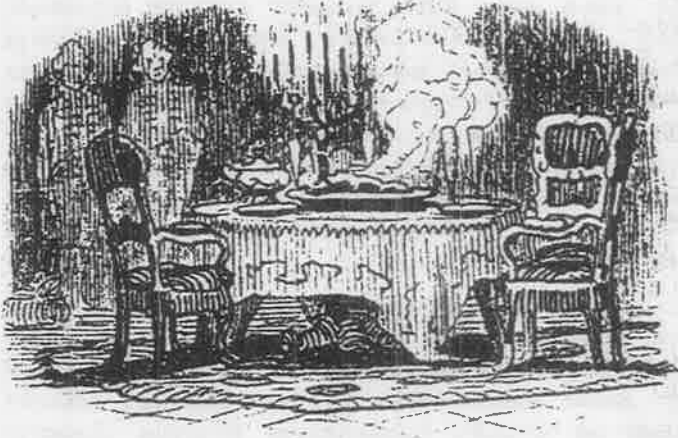
அவள் கண்களில் கண்ணீரோடு, ஊன்றுகோல்களை சோகமாகப் பார்த்தாள். அவள் தனது சிறிய அறையில் தனியாக இருக்கவும், எல்லோரும் தேவ வாசகங்களைக் கேட்பதற்குச் சென்று விட்டார்கள். அந்த அறை அவளது படுக்கையும், நாற்காலியும் மட்டுமே கொள்ளப் போதுமானது. அங்கே அவள் தனது தோத்திரப் புத்தகத்துடன் உட்கார்ந்துகொண்டாள். பக்தியான பாட்டுடன் அதைப் படித்தபோது, தேவாலயத்திலிருந்து வாத்திய இசையினைக் காற்று அவளிடம் கொண்டு வந்து சேர்த்தது. கண்ணீரிலே தோய்ந்த முகத்தை உயர்த்தி, 'ஓ கர்த்தரே, என்னைக் காப்பாற்றும்' என்றாள்.

அப்பொழுது, மிகத் தெளிவாகச் சூரியன் பிரகாசிக்கவும், முன்பொரு இரவு தேவாலய வாசலில் பார்த்த அதே வெண்ணுடை தரித்த சம்மனசு அவள்முன் தோன்றினான். ஆனால் இப்போது அவன் கையில் வாள் இல்லை. அதற்குப் பதிலாக ரோஜா மலர்கள் நிரம்பிய பச்சைக்கிளை இருந்தது. இதனால் அவன் மேற்கூரையைத் தொட அது மிக மிக உயரவும், அவன் எந்த இடத்தில் தொடானோ அங்கு ஒரு வெள்ளை நட்சத்திரம் மின்னிக் கொண்டிருந்தது. அவன் சுவர்களைத் தொடவும், அவை வெளியே திறந்தன. அங்கே வாத்தியக்கருவி இசை எழுப்புவதையும், பாதிடிகள் மற்றும் அவர்களின் மனைவியரின் பழைய படங்களையும் கண்டாள். பிரார்த்தனைக் கூட்டத்தில் அலங்கரிக்கப்பட்ட இருக்கைகளிலிருந்து, வேதாகமப் புத்தகத்திலிருந்து பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த ஏழைச்சிறுமியின் சிறிய அறைக்குள் தேவாலயம் வந்துவிட்டதா? அது, அல்லது அவள் தேவாலயத்திற்குப் போனாளா? பாதிடியாரின் ஏனைய குடும்பத்தினர் அமர்ந்திருந்த அதே பீடத்தில் அவளும் அமர்ந்திருந்தாள். அவர்கள் தோத்திரப் பாடலை முடித்ததும், தலைநிமிர்ந்து தலையாட்டிக் கொண்டு, 'இங்கே வந்தது மிகச் சரியான செயல் கரேன்!' என்று சொன்னார்கள்.

'கருணையினாலேதான் நடந்தது' என்றாள் அவள்.

இசைக் கருவி அற்புத இசையைப் பொழிய, குழந்தைகள் சேர்ந்து பாடும் குரல்கள் இனிமையாகவும் இன்பமாகவும் இருந்தன. கரேன் உட்கார்ந்த இருக்கைக்கு யன்னல் வழியாக பிரகாசமான வெயில் வெப்பமளித்தது. அவளது மனம் சூரிய பிரகாசத்தில், அமைதியாலும், மகிழ்ச்சியாலும் நிரம்பியதால், அது உடைந்ததுபோல, அவளது ஆன்மா சூரிய பிரகாசத்திலே மிதந்து கடவுளை அடையவும், அவளிடம் சிவப்புச் சப்பாத்துகள் பற்றி யாரும் எந்தக் கேள்வியும் கேட்கவில்லை.

மகிழ்வான குடும்பம்

Den lykkelige familie

இந்த நாட்டில், மிகப்பெரிய இலையென்றால் நிச்சயமாக அது 'பர்டாக்' இலைதான். ஓர் இலையை உங்களின் இடுப்புக்கு முன்னால் கட்டிக்கொண்டால், அது ஒரு பாதுகாப்புக் கான மேலாடை போலவே இருக்கும்; தலைக்கு மேல் பிடித்துக் கொண்டால், ஏறக்குறைய ஒரு குடையைப் போலவே இருக்கும்; அந்த அளவுக்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியாக மிகப் பெரியதாக இருக்கும். ஒரு பர்டாக் தனியாக வளரவே வளராது! எங்கேயாவது ஒரு மரம் இருந்தால் போதும் சுற்றிலும் நிறைய வளர்ந்துவிடும். பார்ப்பதற்கு மிகவும் சிறப்பாக இருக்கும்! இந்தப் பளபளப்பான பகட்டு நத்தைக்கறியால் வந்ததுதான். முன்காலத்தில் வாழ்ந்த முன்னோர்களான பெரிய மனிதர்கள், இந்தப் பெரிய வெள்ளை நத்தைகளின் இறைச்சியைப் பொாரித்துத் தின்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்களாம்; அவற்றை

உண்ணும்போது, “ம்... ம்... அருமையான ருசி!” என்று சொல்லிக் கொள்வார்களாம். அது மிகவும் ருசியானது என்பது அவர்களின் கருத்தாக இருந்தது. இந்த நத்தைகள் பர்டாக் இலைகளின்மீதுதான் வாழ்ந்து வந்தன; அதனால்தான் பர்டாக் மரத்துக்கான விதைகள் நடப்பட்டு, வளர்க்கப்பட்டன.

இப்போது, அங்கே ஒரு பெரிய பண்ணை இருந்தது. அங்குள்ள மக்கள் யாரும் இப்போது நத்தையைச் சாப்பிடுவ தில்லை. நத்தைகள் தானாகவே இறந்துபோகும். ஆனால் பர்டாக் மரம் அப்படியே இருக்கும். பிறகு இம்மரங்கள் எல்லா இடங் களிலும் எல்லா நிலங்களிலும் வளர்ந்து வளர்ந்து பெருகிக் கொண்டேயிருந்தன; எதுவும் அவற்றைத் தடுக்கவில்லை; அந்த நிலப்பரப்பு முழுவதுமாக ஒரே பர்டாக் மரங்களின் காடாக மாறிவிட்டது. இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக ஏதோ ஒரு ஆப்பிள் அல்லது பிளம் மரம் நின்று கொண்டிருக்கும்; இதன் காரணமாக, அங்கே ஒரு பழத் தோட்டம் இருந்ததாக யாரும் எண்ணிக்கூடப் பார்க்கமாட்டார்கள். எல்லாமே பர்டாக்தான். இந்த பர்டாக் மரங்களின் மத்தியில்தான் பழமையான மரபைச் சார்ந்த கடைசி இரண்டு நத்தைகள் வாழ்ந்து வந்தன.

அவற்றுக்கு என்ன வயதென்று அவற்றுக்கே தெரியாது; ஆனால் அங்கே அவற்றைச் சேர்ந்த கணக்கற்ற நத்தைகள் வாழ்ந்து வந்தன என்றும், தாங்கள் ஓர் அந்நியநாட்டுக் குடும்பத்தின் தலைமுறையினரைச் சேர்ந்தவை என்பதும், இந்த முழுக்காடுமே தங்களுக்காகவே நட்டு வளர்க்கப்பட்டதால் அந்தக் காடு தங்களு டையது என்றும் நன்றாக அவற்றால் நினைவுபடுத்திக் கொள்ள முடிகிறது. அவை தங்கள் இருப்பிடத்தைவிட்டு வெளியே எங்கும் போனதேயில்லை; ஆனால் கோமகன் அரண்மனை என்று அழைக்கப்படும் ஏதோவொன்று இந்த உலகத்தில் இருந்தது என்பது மட்டும் அவற்றுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அங்கு நத்தை வேகவைக்கப் பட்டு, கருப்பாக மாறியபிறகு, வேகவைக்கப்பட்ட அது வெள்ளித் தட்டில் கிடத்தப்படும்; ஆனால் அதன்பிறகு என்ன நடந்தது என்று அவற்றுக்குத் தெரியாது. மேலும், வேகவைக்கப்படுவது, ஒரு வெள்ளித்தட்டில் வைக்கப்படுவது என்றால் என்னவாக இருக்கும் என்று அவற்றால் கற்பனை செய்யமுடியவில்லை; ஆனால், அது அருமையாக இருக்கும், குறிப்பாக மகத்தானதாக இருக்கும் என்று மட்டும் சொல்லப்பட்டது! அதுபற்றி அவை, காட்டு வண்டு, தேரை, மண்புழு ஆகியவற்றிடம் கேட்டபோது

அனசன் கதைகள்

அவற்றாலும் எந்தத் தகவலையும் தரமுடியவில்லை; அவற்றின் சொந்த இனத்திலுங்கூட யாரும் எப்போதும் வேகவைக்கப்பட்டு வெள்ளித் தட்டில் வைக்கப்பட்டதில்லை.

அந்த வெள்ளை நத்தைகள் உலகத்திலேயே மிக மிக மேன்மை வாய்ந்தவை, மிகவும் பழமையான சந்ததியினர்; அவற்றுக்கு அது தெரியும்! அந்தக் காடு அவைகளுக்காகவே அங்கே இருந்தது, அந்தக் கோமகனின் அரண்மனையுந்தான். அதனால் அவை மிகவும் ஓய்வான, மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கையை நடத்திவந்தன. அவற்றுக்கென்று சொந்தக் குழந்தை இல்லாததால் அவை, ஒரு சிறு சாதாரண நத்தைகளைத் தத்தெடுத்துக்கொண்டு தமது சொந்தக் குழந்தையைப் போலவே வளர்த்து வந்தன. அது ஒரு மிகவும் சாதாரண நத்தை என்பதால் அச்சிறு நத்தை வளரவேயில்லை; ஆனாலும் அந்த வயதான நத்தைகள், குறிப்பாக அந்தத் தாய் நத்தை, அது எப்படி வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதை யாரும் எளிதாகப் பார்க்கலாமே என்று சொல்லிக்கொண்டன. அப்பா நத்தையே அந்த வளர்ச்சியைப் பார்க்க முடியாதபோது, சிறிய நத்தையின் மேல் ஓட்டினைத் தொட்டுணரும்படி அம்மா நத்தை கேட்டுக்கொண்டது. அப்படியே அப்பா நத்தை தொட்டுப் பார்த்து, உணர்ந்து, அம்மா நத்தை கூறுவது சரியென்று ஏற்றுக்கொண்டது.

ஒருநாள் மிகவும் பலமாக மழை பெய்தது.

“உற்றுக் கேளு, பர்டாக் இலைங்க மேல எப்பிடி மழை தாளம் போடுது பாரு, ரம்- டம்-டம்!” என்று ஆண் நத்தை கூறியது.

“அதை நான் மழைத் துளியென்று சொல்லுவேன்” தாய் நத்தை கூறியது. “அது நேராக காம்புகள் மேலே வந்து விழு கின்றது. இங்கே நேரடியாக ஈரமாகப் போவதை நீங்கள் பார்ப் பீர்கள். நல்ல காலம் நமக்கு ஒரு நல்ல வீடு இருக்கிறது. அந்த சின்னக் குட்டிக்கும் அதுக்கே சொந்தமான வீடு இருக்கிறது. அதுவரைக்கும் எனக்கு மகிழ்ச்சிதான். வேற எந்த உயிருக்கும் இருக்கிறதவிட, எல்லாம் நமக்கு நிறைவாகவே இருக்கிறது. உலகத் திலேயே நாமே மிகவும் மேன்மையானவர்களென்று யாரும் சாதாரணமா பாத்தாலே தெரிந்து கொள்ளமுடியும்! பிறப்பி லிருந்தே நமக்கு வீடுகள் இருக்கின்றன. இந்த பர்டாக் காடும் நமக்காகவே வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறது; இது எதுவரைக்கும் நீண்டிருக்கு, அதுக்கு அந்தப் பக்கம் என்ன இருக்கிறது என்று தெரிந்துகொள்ள எனக்கு ஆசையாக இருக்கிறது.”

தர்மகுலசிங்கம்

“அங்கு ஒன்றுமேயில்ல” அப்பா நத்தை கூறியது, “இங்க வீட்டுலே இருக்கிறதைவிடச் சிறந்ததாக வேறு எதுவும் இருக்கவே முடியாது; இதற்குமேல் ஆசைப்படறதுக்கு எனக்கு எதுவுமேயில்ல.”

“ஆமாம்,” தாய் நத்தை கூறியது, “என்னை கோமகனின் அரண்மனைக்கு எடுத்துக்கொண்டு போய் வேகவைத்து ஒரு வெள்ளித்தட்டுலே வைக்கிறதைப் பார்க்க வேண்டுமென்று நான் ஆசைப்படுகிறேன். நம் முன்னோர்கள் எல்லாம் அப்படித்தான் செய்யப்பட்டார்கள். நான் உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன், நீங்கள் நிச்சயமாக நம்பலாம், அது மிகவும் பெருமைக்குரிய, ஒப்பிட்டுப் பாக்கமுடியாத ஒரு மரியாதை.”

“கோமகனின் அரண்மனை ஒருவேளை விழுந்திருக்கலாம்.” அப்பா நத்தை கூறியது, “இல்லாவிட்டால் பர்டாக் மரக்காடு அந்த அரண்மனை மேலே வளர்ந்து மறைந்திருக்கலாம். அதனால் அதிலிருந்தவர்கள் யாரும் வெளியே வரமுடியாமற் போயிருக்கலாம். நீ அவசரப்படத் தேவையேயில்லை — ஆனால், நீ எப்பவும் அவசரப்படுகிறாய். சின்னக்குட்டியும் அப்படியேதான் வளருது. இந்த மூன்று நாள்களில் அது அந்த காம்பத் தாண்டி நகரவே இல்லையா? அதையே பார்த்துக்கொண்டு இருப்பதினால் என் தலையே வலிக்குது!”

“நீங்கள் அதைத் திட்டக்கூடாது,” தாய் நத்தை கூறியது. “அது மெதுவா நல்லா யோசனை செய்து தவழ்கின்றது. அதைப் பார்த்து நாம் மிகவும் மகிழவேண்டும்; வயதான நமக்கு அதை விட்டால் வேறு என்ன இருக்கிறது வாழ்வதற்கு? அது சரி, அதுக்கு ஒரு மனைவியை நாம் எங்கேயிருந்து கொண்டுவரலாம் என்று ஏதாவது யோசித்துப் பாத்திருக்கிறீர்களா? காட்டிலே மிகத் தூரத் துக்குப் போனால் நம் இனத்தைச் சேந்த ஏதாவது ஒன்று ரெண்டு இருக்கும் இல்லியா! நீங்க என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

“அங்கெல்லாம் கறுப்பு நத்தைகள்தான் இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன்,” அந்த ஆண் கிழ நத்தை கூறியது. “கறுப்பு நத்தைகள், அதுவும் வீடுங்கள் எதுவும் இல்லாமல்! ஆனால், அவை கொஞ்சங்கூட நாகரீகம் தெரியாத மிகவும் முரட்டு நத்தைகள். இதற்கே அவை இறுமாப்புப் பிடித்து அலைகின்றன. ஆனால் நாம் எறும்புங்களுக்கு ஏதாவது தரகுக்காக கொடுத்தால், ஏதோ பெரிய வேலையிருக்கிற மாதிரி அங்கேயும் இங்கேயும் அலைந்துதிரியும் அவை, நம் இளைய நத்தைக்கு ஏற்ற ஒரு மனைவியை நிச்சயமாக அறியத்தரும்.”

அனசன் கதைகள்

“இருக்கிறதிலேயே மிக மிக அழகானதாக ஒரு பெண் இருப்பது நிச்சயமாக எனக்குத் தெரியும்.” எறும்புகளில் ஒன்று கூறியது. “ஆனால், அது ஒரு ராணியாக இருப்பதினால் இதனை ஏற்றுக்கொள்ளாது என்றே நினைக்கிறேன்!”

“அது ஒன்றும் பெரிய விஷயமில்லை” கிழ நத்தைகள் இரண்டும் கூறின. “அதுக்கு வீடு ஏதாவது இருக்கிறதா?”

“அதுக்கு ஒரு கோட்டையே இருக்கிறது!” எறும்பு பதில் கூறியது. “எழுநூறு வாசல்கள் கொண்ட மிக அழகான எறும்புக் கோட்டை இருக்கிறது.”

“நன்றி” தாய் நத்தை கூறியது. “நம் பையன் எறும்பு புத்துக்குள்ளே எல்லாம் போக மாட்டான்; இதைவிட நல்ல இடமாக உனக்குத் தெரியாவிட்டால், தரகுக் கூலியைக் காட்டு வண்டுங்களுக்கு கொடுத்திடலாம். வெயிலிலும் மழையிலும் அவை அதிக தூரம் பறந்து போகும். பர்டாக் காட்டின் உள்ளும் புறமும் நன்றாகத் தெரியும்.”

“உங்கள் பையனுக்கு ஒரு மனைவியைக் கண்டுபிடித்து விட்டோம்,” காட்டு வண்டுகள் கூறின. இங்கேயிருந்து ஒரு நூறு மனிதக் காலடி தொலைவில் ஒரு சின்ன நத்தை ஒரு வீட்டோடு, கூஸ்பெரி புதரிலே உட்கார்ந்திருக்கிறது. அது பாவம் தனியாயிருக்கு, கல்யாணம் பண்ணிக்கிற வயசுதான். இங்கேயிருந்து ஒரு நூறு மனிதக் காலடி தூரந்தான்.”

“சரி, அது இங்கு வரட்டும்,” வயதான நத்தைகள் கூறின. “இவனுக்கு முழு பர்டாக் காடே இருக்கிறது. அவளுக்கு ஒரு புதர் மட்டும் தானே இருக்கு?”

அதனால், வண்டுகள் அந்த சிறு கன்னி நத்தையை அழைத்து வந்தன. அது அங்கு வந்து சேர்வதற்கு எட்டு நாட்கள் பிடித்தன; ஆனாலும் அது ஒரு அரிய சூழ்நிலை இல்லையா; இதன் மூலமாக அந்த கன்னி நத்தை பொருத்தமான துணைவிதான் என்று நாம் தெரிந்து கொள்ளலாமே!

அதன்பிறகு, அவற்றுக்குத் திருமணம் நடந்தது. ஆறு மின்மினிப் பூச்சிகள், தங்களால் முடிந்தவரை வெளிச்சம் வீசின; இந்த ஒரு விதிவிலக்கோடு திருமணம் மிகவும் அமைதியாக நடைபெற்றது; வயதான நத்தைத் தம்பதியருக்கு விருந்தையும், வீண் செலவுகளையும் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால், தாய் நத்தை ஒரு பெரிய முக்கியமான திருமண உரை நிகழ்த்தியது.

தர்மகுலசீங்கம்

நத்தை நத்தையால் பேசவே முடியவில்லை. அது மிகவும் நெகிழ்ந்து போயிருந்தது. பிறகு, இளம் மணமக்களுக்கு முழு பர்டாக் மரக் காட்டையே பரம்பரைச் சொத்தாக வயதான நத்தை தம்பதிகள் அளித்துவிட்டு, வழக்கமாகச் சொல்வதையே மறுபடியும் கூறின. அதாவது — உலகத்திலேயே இதுதான் மிகச் சிறந்த இடம்; இளம் மணமக்கள் மரியாதையோடும் மதிப்போடும் வாழ்ந்து சந்ததிகளைப் பெற்றுப் பல்கிப் பெருகி நிறைந்து வாழ்ந்தார்களானால், என்றோ ஒரு நாள் தங்களுடைய குழந்தைகளோடு கோமகனின் அரண்மனைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு, கறுப்பாக வேக வைத்து ஒரு வெள்ளித் தட்டில் வைக்கப்படுவார்கள் என அந்த சொற்பொழிவு முடிந்தவுடன், வயதான நத்தைகள் இரண்டும் தங்கள் வீடுகளுக்குள் மெல்ல ஊர்ந்தன. உள்ளே சென்று உறங்கிய அவை மறுபடியும் வெளியே வரவில்லை.

இளம் நத்தை ஜோடி இப்போது காட்டில் ஆட்சி செலுத்து கின்றன. கணக்கற்று வம்சாவளியாக சந்ததிகளைப் பெற்றெடுத்தன. ஆனால், அந்த இளம் நத்தைகள் என்றுமே வேகவைக்கப்பட்டு வெள்ளித்தட்டில் வைக்கப்படாததால், அந்தக் கோமகனின் அரண்மனை விழுந்திருக்கும், அந்த உலகத்திலிருந்த எல்லா மக்களுமே இறந்து விட்டிருப்பார்கள் என்ற முடிவிற்கு வந்தன. அந்தக் கருத்தோடு யாரும் முரண்படாததால், அவை முடி வெடுத்ததும் சரியாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அவற்றுக்காக மேளம் வாசிக்க பர்டாக் இலைகளின்மீது மழைபெய்தது; அவற்றுக் காக வெயில் காய்ந்து பர்டாக் காட்டை வண்ண மயமாக்கியது; அவை மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தன. மிக மிக மகிழ்ச்சியாக மொத்தக் குடும்பமே மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அசாதாரண மகிழ்ச்சி யோடு இருந்தது.

உயரப் பாய்ச்சல்காரர்

Springfyrene

ஒரு தெள்ளப்பூச்சி, ஒரு வெட்டுக்கிளி, ஒரு துள்ளு நுணல் ஆகியன தங்களுள் எது அதிக உயரமாகப் பாயக்கூடியது என்பதைப் பரீட்சித்துப் பார்க்கத் தீர்மானித்தன. இந்தப் போட்டியைப் பார்க்க விரும்பும் எல்லாரையும், முழு உலகத்தையும், அவை அழைத்தன. தோற்கடிக்கக்கூடிய இந்த மூன்று உயரப் பாய்ச்சல் காரரும் ஒன்றாகக் கூடினார்கள்.

‘யார் அதிக உயரம் பாய வல்லாரோ அவருக்கு மகளைக் கொடுப்பேன்; ஏனெனில் இவர்கள் சன்மானம் பெறாது பாய்வது கௌரவமான செயலல்ல’ என்று அரசன் சொன்னான்.

தெள்ளப்பூச்சி முதலில் முன்வந்தது. அதற்கு அருமையான பண்பு இருந்ததினாலும், அது மனிதர்களைத்தவிர வேறு யாருடனும் கூட்டாளித்தனம் வைத்துக் கொள்ளாததினாலும்,

இதன் இரத்தக் குழாய்களிலே மென்மையான இரத்தம் ஓடுவதினாலும் — இவையே வேறுபாட்டினை ஏற்படுத்துவன — வந்திருந்த எல்லோரையும் தலைதாழ்த்தி வணங்கியது.

அடுத்து வெட்டுக்கிளி வந்தது. அது வாஸ்தவத்தில் மிகுந்த தைரியசாலியானாலும், நல்ல வளர்ப்பிலே உருவானது. பிறவியிலேயே அது சீருடை பெற்றிருந்தது. எகிப்து நாட்டுடன் தனக்கு மிகப் பழைய தொடர்புகள் உண்டு என்று அது சொன்ன போதிலும் உள்ளூரிலும் அது வெகுவாக மதிக்கப்பட்டது. அது நேரடியாக ஒரு வயலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டு, மூன்று மாடிகளைக் கொண்ட கடுதாசிக் கூட்டத்தினாற் செய்யப்பட்ட வீடு ஒன்றிலே போடப்பட்டது. அதில் கடுதாசிக் கூட்டத்தின் அரண்மனைப் பாத்திரங்கள் உள்நோக்கி அமைந்திருந்தன. இதனால் அதன் கதவுகளும் யன்னல்களும் ஆடுதன் ராணிகளின் உயிர்ப்பிலே அமைந்தன போன்று தோன்றின. 'நான் ஒரு பெரிய பாடகன். கடுதாசி வீடு பெறாமல் குழவிப் பருவத்திலிருந்து பாடத்துவங்கிய பதினாறு சிள்வண்டுகள் என் பாடலைக்கேட்டு ஆரம்பத்தில் இருந்ததைப் பார்க்கிலும் மெலிவடைந்துவிட்டன!' என்றது.

அவை இரண்டும் — தெள்ளுப் பூச்சியும் வெட்டுக்கிளியும் — இளவரசியை மணந்துகொள்ளத் தங்களுக்குத் தகைமை உண்டு என்ற கட்சிக்கு வலுவான நியாயங்களை முன்வைத்தன.

ஆனால் துள்ளு நுணல் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை. அது தன்னைப்பற்றிக் கடுமையாக யோசித்தது என்று சொல்லப் பட்டது. அரண்மனை நாய் துள்ளு நுணலை முகர்ந்து பார்த்து, அது நல்ல குடும்பத்திலிருந்து வந்தது என்பதை உறுதிப்படுத்தியது. நாவடக்கத்திற்காக இருமுறை பதக்கம் பெற்றவரும் கிழவருமான அரண்மனை ஆலோசகர், துள்ளு நுணலுக்கு மந்திர சக்தி உண்டு என்று சாதித்தார். அதனுடைய முதுகினைப் பார்த்து குளிர் பனிக்காலம் கடுமையானதாக இருக்குமா அல்லது மிதமானதாக இருக்குமா என்பதைச் சொல்லிவிடலாம் என்றார். காலநிலையை முன்னறிவிப்புச் செய்பவனின் முதுகினைப் பார்த்து இதனைச் சொல்ல முடியாது என்றும் சொன்னார்.

'சரி, நான் எதுவும் சொல்லப் போவதில்லை. ஏனென்றால் நான் எப்பொழுதும் என் சொந்த ஆலோசனைகளை வைத்துக் கொள்வதில் நம்பிக்கையுள்ளவன்' என்று கிழ அரசன் சொன்னான்.

இதற்கிடையில் பாய்ச்சலுக்கான நேரம் வந்துவிட்டது. தெள்ளுப்பூச்சி மிக உயரப் பாய்ந்ததினால், அதனை ஒருவராலும் பார்க்கமுடியவில்லை. எனவே, அது பாயவே இல்லை என்றும், அதனைச் சேர்த்துக்கொள்வது சரியில்லை என்றும் சொன்னார்கள்.

சிவசவ் கதைகள்

வெட்டுக்கிளி பாதி உயரமே பாய்ந்தது. அது நேராக அரசனின் முகத்திலே பாய்ந்ததினால், அஃது ஒழுங்கற்ற பாய்ச்சல் என்று அரசன் சொன்னான்.

துள்ளு நுணல் மிக அதிக நேரமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்ததினால், அதனால் பாய முடியாதோ என்று ஒவ்வொருவரும் யோசிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

‘அது சுகமில்லாமலிருக்கிறது என்று நான் நினைக்கவில்லை’ என்று அதனை மீண்டும் முகர்ந்து பார்த்த அரண்மனை நாய் கூறியது. ஸ்வீஸ்! சிறிய பக்கப்பாய்ச்சலிலே தங்க முக்காலி ஒன்றிலே குந்தியிருந்த இளவரசியின் மடியிலே பாய்ந்தது.

இதனைப் பார்த்து அரசன் சொன்னான்: ‘எல்லாவற்றிலும் புள்ளி அவளாகவே இருப்பதினால், மகளைத் தொடும் பாய்ச்சலே மிக உயர்ந்த பாய்ச்சலாகும். அப்படிச் செய்வதற்கு உங்களுக்கு மூளையும் வேணும். துள்ளுநுணல் தனக்கு ஒரு தலையுண்டு என்பதைக் காட்டிவிட்டது. அதனுடைய தலையிலேயே அதனுடைய கால்கள் இருக்கின்றன!’

இதனால், துள்ளுநுணலே இளவரசியை வென்றது.

‘நானே அதிக உயரம் பாய்ந்தேன்!’ என்று தெள்ளப்பூச்சி சொன்னது. ‘ஆனாலும் எனக்கு எல்லாம் ஒன்றுதான்! கிழட்டு முருங்கைக்காய்த்தோலும், நிணமும் எல்லாமும் உள்ள அதை அவள் வைத்திருக்கட்டும்! நானே மிக உயரமாகப் பாய்ந்தேன். ஆனால், இந்த உலகத்திலே ஓர் அங்கீகாரம் பெறவேண்டும் என்றால், உங்களுக்கு ஒரு உடம்பும் தேவை!’

சுறுசுறுப்புள்ள சேவையிலே தெள்ளப்பூச்சி வெளிநாடு சென்றது. அங்கே அது கொல்லப்பட்டதாகச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

வெட்டுக்கிளியும் சாக்கடை ஒன்றிலே அமர்ந்திருந்து வாழ்க்கையின் மேடு பள்ளங்கள் பற்றிச் சிந்தித்தது. அதுவும் சொன்னது: ‘உனக்குத் தேவையானது உடம்புதான்!’ தனது சோகம் நிறைந்த பாடலை அது இவ்வாறு பாடியது. இங்கிருந்துதான் இந்தக் கதை எடுக்கப்பட்டது. இதனை அச்சிலே போட்டாற்கூட இது சுலபமாகவே உண்மையற்றதாகவே கருதப்படும்.

எதற்கும் உபயோகமற்றவள்

Hun duede ikke

மேயர் திறந்திருந்த யன்னல் அருகே நின்றார். அவரது சட்டைச் சுருக்கங்களும் குஞ்சங்களும் மிக அழகாக இருந்தன. அவர் சட்டைச் சுருக்கங்களிலே ஓர் ஊசியைச் செருகி இருந்தார். முகம் வழுவழப்பாக மழிக்கப்பட்டு இருந்தது. எல்லாம் அவரே செய்தது. இதிலே ஒரு சிறிய வெட்டுக்காயம் ஏற்படவும், அதிலே ஒரு துணுக்குச் செய்தித்தானை ஒட்டியிருந்தார்.

“இதோ பார் இளைஞனே!” என அவர் அழைத்தார்.

அந்த இளைஞன் வேறு யாரும் இல்லை. அந்த வீட்டைக் கடந்து சென்றுகொண்டிருந்த ஏழை வண்ணாத்தியின் மகன்தான். அவன் மரியாதை

அரசன் கதைகள்

யுடன் தன் தொப்பியை எடுத்தான். அந்தத் தொப்பியின் முனை நடுவில் உடைந்திருந்தது. அவன் அதனைப் பையில் அடைத்து வைக்கும் வண்ணம் கசக்கி மடித்து வைத்ததினால் அது ஏற்பட்டிருக்கலாம். அவன் தன் ஏழ்மையான, ஆனாலும் சுத்தமான நன்கு சரிசெய்யப்பட்ட உடையில், கால்களில் கனமான மரக்காலணி களுடன், மிகப் பணிவான வெட்கத்துடன் ஒரு அரசரின் முன்பு நிற்பதுபோல அங்கு நின்றான்.

“நீ ஒரு நல்ல பையன்” என்று மேயர் சொன்னார். “நீ பணிவாக இருக்கிறாய். உன் அம்மா அங்கு துணிகளை அலசிக் கொண்டு இருக்கிறாள் என்று நினைக்கிறேன். உன் பையிலுள்ளதை உன் அம்மாவிடம் எடுத்துச் செல்லப்போகிறாய் அல்லவா? அதில் எவ்வளவு நீ வைத்திருக்கிறாய்?”

“ஓர் அரை” தடுமாற்றத்துடன் மிரண்ட குரலில் சொன்னான் பையன்.

“இன்று காலை அதே அளவு குடித்திருப்பாள்” என்று மேயர் தொடர்ந்தார்.

“இல்லை; அது நேற்றையது” எனப் பையன் பதிலளித்தான்.

“இரண்டு அரைகள் சேர்ந்தால் ஒன்று ஆகும். அவள் ஒரு உதவாக்கரை! இத்தகையவர்களுடன் இதுதான் துக்கம். உன் அம்மாவிடம் அவள் தன்னைப்பற்றி வெட்கப்பட வேண்டும் என்று சொல். நீ ஒரு குடிசாரனாக மாறாமல் பார்த்துக்கொள். இருந்தாலும் நீ ஒரு குடிசாரனாக மாறிவிடுவாய். பரிதாபமான சூழ்நிலையே, இப்பொழுது நீ போ!”

அதன்படி அப்பையன் தன் வழியே சென்றான். அவன் தன் தொப்பியைக் கையில் வைத்துக் கொண்டதால், காற்று அவன் மஞ்சள்நிற முடியுடன் விளையாட, அந்த முடிகள் நேராக நிமிர்ந்து நின்றன. அந்தத் தெருமுனையைக் கடந்து, ஓர் ஒழுங்குகையின் வழியே ஆற்றை நோக்கி நடந்து, அங்கு துவைக்கும் மேடையின் முன் கனமான துணிகளைக் கையிலுள்ள பருத்த கோலினால் அடித்துக் கொண்டிருக்கும் தாயை அடைந்தான். ஆலையின் வெள்ளக்கதவு இழுக்கப்பட்டதினால் நீர் வேகமாகப்பாய, நீரோட்டத்தில் துணிகள் இழுபட்டு, மேஜையைக் கவிழ்க்கப் பார்த்தது. சலவை செய்யும் அந்தப் பெண் மேஜையின்மீது சாய்ந்து அதைத் தாங்கினாள்.

“நான் கிட்டத்தட்ட மிதந்து போயிருப்பேன். நீ வந்தது நல்லதாகிவிட்டது. நான் என் பலத்தைக் கொஞ்சம் கூட்டிக் கொள்ள

தூர்மகுலசிங்கம்

வேண்டி இருக்கிறது. நான் ஆறு மணிநேரமாக நீரில் நின்று கொண்டு இருக்கிறேன். நீ எனக்கு ஏதாவது கொண்டு வந்திருக்கிறாயா?" என்று அவள் கேட்டாள்.

பையன் போத்தலை நீட்ட, தாய் அதை வாயில் வைத்து கொஞ்சம் எடுத்துக் கொண்டாள்.

“ஆகா அது எப்படி புத்துயிர் அளிக்கிறது! எப்படி சூடாக்குகிறது! அது சூடான உணவைப்போல, ஆனாலும் மலிவாகவும் இருக்கிறது. என் அருமைப் பையனே! நீ மிக வெளிறிப் போய் இருக்கிறாய். நீ உன் மெல்லிய உடையினுள் வெடவெடத்து நடுங்கிக்கொண்டு இருக்கிறாய். இஃது உண்மையில் இலையுதிர் காலந்தான். ஆ! தண்ணீர் எவ்வளவு குளிராக இருக்கிறது. எனக்குக் காய்ச்சல் வருமென்று நான் நினைக்கவில்லை. இல்லை, வர மாட்டாது. இன்னும் கொஞ்சம் தா. நீயும் ஒரு வாய் குடித்துக் கொள். ஆனால் ஒரு சொட்டுத்தான். நீ அதைப் பழக்கிக் கொள்ளக்கூடாது என் அருமை மகனே.”

அவள் பையன் நின்ற பாலத்தின்மீது ஏறி மேலே கரைக்கு வந்தாள். அவள் தன்னைச்சுற்றி அணிந்திருந்த (வைக்கோல்) பாயிலிருந்தும் அவள் உடையிலிருந்தும் நீர் வழிந்தது.

“நான் என்னால் முடிந்த அளவுக்குக் கடுமையாக உழைக்கிறேன். நான் மட்டும் உன்னை நேர்மையான நல்ல முறையில் ஆளாக்கினால் போதும் என்கிற எண்ணத்தில் இந்த வேலையை விரும்பிச் செய்கின்றேன், என் பையனே!”

அவள் பேசிக் கொண்டிருந்தபொழுது, சற்று வயது முதிர்ந்த ஒரு பெண் அவர்களை நோக்கி வந்தாள். அவள் பார்ப்பதற்கு ஏழையாகவும், ஒரு கால் ஊனமாகவும், பார்வையற்ற ஒரு கண்ணை மறைத்துப் பொய்யான சுருண்ட முடி கவிழ்ந்ததாகவும் காணப்பட்டாள். அந்த சுருள்முடி அவள் கண்ணை மறைக்க வைக்கப்பட்ட போதிலும், அஃது அவள் குறையை இன்னும் மிகைப்படுத்தியது. அவள் சலவைக்காரியின் சிநேகிதி. “சுருட்டையுடன் கூடிய நொண்டி மார்த்தா” என்றே அவள் அயலவர்கள் மத்தியில் அழைக்கப்பட்டாள்.

“நீ ஒரு பாவப்பட்டவள்! அந்தத் தண்ணீரில் நின்று எப்படிக்கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறாய்! உண்மையில் உனக்கு வெப்பமூட்ட ஏதாவது தேவை. இருப்பினும் சில விஷமிகள் நீ கொஞ்சம் குடிப்பதைப் பற்றிச் சத்தம் போட்டுப் பேசுகிறார்கள்!”

அனசன் கதைகள்

சில நிமிடங்களில் மேயர் சற்றுமுன் பேசிய பேச்சு சலவைக்காரியிடம் சொல்லப்பட்டது. மார்த்தா எல்லாவற்றையும் கேட்டிருந்தாள். ஒரு மனிதனாகப்பட்டவன் ஒரு பெண்ணின் குழந்தையிடம் அவள் குடிக்கும் சில துளி மது பற்றிப் பேசியது குறித்து அவள் கோபம் அடைந்தாள். அவள் கோபம் மேலும் அதிகமானதற்குக் காரணம் அதே நாளில் மேயர் ஒரு விருந்து கொடுக்கிறார். அதில் மிகப் போதை தரும் நல்ல மது போத்தல் கணக்காகப் பரிமாறப்பட இருந்ததுதான்.

“தேவைக்கு மேலாகவும் அவர்கள் மது உட்கொள்வார்கள். அது குடியென்று அழைக்கப்படுவதில்லை. அவர்கள் நல்லவர்கள். ஆனால் நீ உதவாக்கரை!” மார்த்தா கோபமாகக் கத்தினாள்.

“ஆ! அப்படியா அவர் உன்னிடம் பேசினார் என் அருமை மகனே?” இதைச் சொல்லும்போது அந்தச் சலவைக்காரியின் உதடுகள் துடித்தன. “அப்போது உனக்கு ஒன்றுக்கும் பயனில்லாத ஒரு அம்மா இருக்கிறாள் என்று அவர் சொல்கிறார் அல்லவா? அவர் சொல்வதும் ஒரு வகையில் சரியாக இருந்தாலுங்கூட குழந்தையிடம் அப்படிச் சொல்லியிருக்கக்கூடாது. அந்த வீட்டிலிருந்து நான் மிகுந்த கஷ்டத்தை அனுபவித்துள்ளேன்.”

“மேயரின் பெற்றோர் உயிருடன் இருந்தபோது நீ அவர்கள் வீட்டில் வேலையாளாக இருந்தாய். அது பல ஆண்டுகளுக்குமுன். அதற்குப் பின்னர் நாம் பெருமளவில் உப்புச் சாப்பிட்டுள்ளோம். அதனால் எங்களுக்குத் தாகம் ஏற்பட்டிருக்கலாம்” எனக் கூறி மார்த்தா சிரித்தாள். “மேயர் இன்று ஒரு பெரிய விருந்து அளிக்கிறார். விருந்து ஒத்திவைக்க வேண்டிய நிலை. காலதாமதம் ஆகி விட்டது. உணவும் சமைக்கப்பட்டு விட்டது. அவரது தம்பி கூய்ப்பென்ஹாவுனில் இறந்துவிட்டதாகச் சற்றுநேரத்திற்கு முன்னர்தான் ஒரு கடிதம் வந்தது.”

“இறந்து விட்டார்!” சலவைக்காரி திரும்பச் சொன்னாள். அவள் முகம் சாவைப்போல் வெளிறியது.

“ஆம், நிச்சயமாக” என்றாள் மார்த்தா. “நீ அதைக் கேட்டு இவ்வளவு வருத்தம் அடைகிறாயா? சரி சரி, அவரை உனக்குப் பல ஆண்டுகளுக்குமுன் தெரிந்திருக்கவேண்டும். நீ அவர்கள் வீட்டில் அப்போது வேலையாளாக இருந்திருக்கிறாய்.”

“அவர் இறந்துவிட்டாரா? அவர் அவ்வளவு நல்ல தகுதியுடைய மனிதர்! அவரைப்போல அதிகமானவர்கள் இருக்க முடியாது.” அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் கன்னத்தில் விழுந்து ஓடியது. “கடவுளே! எல்லாமே சுற்றுவதுபோல இருக்கிறது. இது

தர்மகுலசிங்கம்

எனக்கு மிக அதிகமானதுதான். நான் உடல்நலமில்லாததுபோல் உணர்கிறேன்” என்று அவள் கட்டை மீது சாய்ந்தாள்.

“கடவுளே, உண்மையில் உனக்குச் சுகமில்லை” என்று அந்தப் பெண் சொன்னாள். “வா, வா. எல்லாம் சரியாகிவிடும். இல்லை, உண்மையில் நீ மிகவும் மோசமாகக் காணப்படுகிறாய். உன்னை வீட்டுக்கு நான் அழைத்துச் செல்வதே நல்லது.”

“ஆனால், அங்கே கிடக்கும் என் துணிகள்...”

“அதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். வா. உன் கையைக் கொடு. பையன் இங்கு இருந்து அதைக் கவனித்துக் கொள்ளட்டும். நான் திரும்ப வந்து துவைத்து முடிக்கிறேன். அது சின்ன வேலை தான்.”

சலவைக்காரியின் உடல் நடுங்கியது. “நான் நீண்ட நேரம் அந்த குளிர்ந்த நீரில் நின்றுவிட்டேன். நான் காலையிலிருந்து ஏதும் உண்ணவோ அருந்தவோ இல்லை. என் எலும்பு முழுதும் காய்ச்சல் உள்ளது. இறைவா! வீடு சென்றடைய எனக்கு உதவு” என்று சொல்லி அவள் அழ ஆரம்பித்தாள்.

பையனும் அழுதான். ஆற்று ஓரத்தில் துணிகளுடன் அவள் தனிமையாக அமர்ந்திருந்தாள். அந்த இரு பெண்களும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மெதுவாகத்தான் செல்ல முடிந்தது. சலவைக்காரி தடுமாற்றத்துடன் தன் களைத்த உடலை இழுத்துக்கொண்டு ஒழுங்கை வழியாக நடந்து, மேயரின் வீடு இருந்த தெருவின் வழியே செல்லும்போது, அவருடைய மாளிகையின்முன் நடைபாதையிலே விழுந்தாள். பலர் அவளைச் சூழ்ந்தனர். மார்த்தா வீட்டினுள் உதவி தேடி ஓடினாள். மேயரும் அவர் விருந்தினர்களுள் சன்னல் அருகே வந்தனர். “அவள்தான் சலவைக்காரி! அவள் ஒரு கோப்பை அதிகம் போட்டிருக்கிறாள். அவள் ஒரு உதவாக்கரை. பாவம் அவளுடைய அழகான பையன். அந்தக் குழந்தையை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அவனுடைய தாய் ஒன்றுக்கும் பயனில்லாதவள்” என்று மேயர் சொன்னார்.

அப்போது சலவைக்காரி சுயநினைவு பெற்றாள். அவளை அவர்கள் அவளுடைய குடிசைக்கு அழைத்துச் சென்று படுக்க வைத்தனர். பரிவுமிக்க மார்த்தா, அவளுக்கு ஒரு குவளை பீரைச் சர்க்கரை, வெண்ணையுடன் சூடாக்கி, அதுவே அவளுக்கான சிறந்த மருந்து எனக் கருதி அவளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, ஆற்றுக்கு விரைந்தாள். அவளுடைய எண்ணம் நன்றாக இருந்தபோதிலும், அவளால் சுமாராகவே துணிகளைக் கழுவ முடிந்தது. ஈரத்துணிகளை எடுத்துக் கூடையில் வைத்தாள்.

அரசன் கதைகள்

மாலையில் சலவைக்காரியின் பக்கத்தில் அவள் அறையில் அமர்ந்திருந்தாள். மேயரின் சமையல்காரன் கொஞ்சம் வேக வைக்கப்பட்ட உருளைக் கிழங்கும், பதப்படுத்தப்பட்ட பன்றித் தொடை இறைச்சியின் கொழுப்பான துண்டும் நோயாளிக்காகத் தந்தான். ஆகார வகைகள் பற்றி மார்த்தாவும் பையனும் பேசிக் கொண்டிருந்தபொழுது, அந்த மணமே ஊட்டமுள்ளது எனக் கூறி, அதிலிருந்து வந்த மணத்தினை அநுபவித்தாள்.

அப்போது அவள் தாய் படுத்திருந்த அதே படுக்கையில் பையனும் தூங்க வைக்கப்பட்டான். அவள் காலடியில் வெள்ளையிலும் நீலத்திலும் ஓட்டுகள் போடப்பட்ட பழைய கம்பளியால் மூடிக்கொண்டு தூங்கினான்.

சீக்கிரமே நோயாளி சற்று குணமடைந்ததுபோல உணர்ந்தான். குடான பியர் அவளுக்கு வலுவூட்டியது. ஆகாரங்களின் வாசமும் அவளுக்கு மகிழ்ச்சி தந்தது.

“உன் அன்புக்கு நன்றி” அவள் மார்த்தாவிடம் சொன்னாள். “பையன் தூங்கியவுடன் எல்லாவற்றையும் உனக்கு சொல்கிறேன். அவன் தூங்கிவிட்டான் என நினைக்கிறேன். கண்களை மூடி எவ்வளவு அழகாக அவன் தோன்றுகிறான். அவனுக்காக அவன் தாய் பட்ட கஷ்டங்களை அவன் அறியமாட்டான். இறைவன் அருளால் அஃது அவனுக்கு எப்போதும் தெரியக்கூடாது. நான் அப்போது மேயரின் தந்தை கவுன்ஸிலரின் வீட்டில் வேலையில் இருந்தேன். அப்போது ஒரு சமயம் படித்துக் கொண்டிருந்த அவருடைய கடைசி மகன் வீட்டுக்கு வந்தார். அப்போது நான் இளமையுடன் பண்படாதவளாகக் காணப்பட்டேன். ஆனால், கடவுளைப் பார்த்துச் சொல்லுவேன். நேர்மையானவளாக இருந்தேன். அந்த மாணவன் மிக கருணையானவனாகவும் மகிழ்வானவனாகவும், நல்லவனாகவும், தைரியமானவனாகவும் இருந்தான். அவனுடைய ஒவ்வொரு துளி இரத்தமும் நேர்மையானதாகவும் நல்லதாகவும் இருந்தது. அவனைவிடச் சிறந்த ஒரு மனிதனை இப்புலியில் நான் கண்டதில்லை. அவர் எஜமானனின் மகனாகவும், நான் ஒரு வேலைக்காரியாகவும் மட்டுமே இருந்த போதிலும் நாங்கள் ஒருவர் மீது ஒருவர் நேர்மையானதும் கௌரவமானதுமான பற்றுதல் கொண்டோம். தெய்வமாக மதித்த தன் தாயிடம் இதைப்பற்றி அவன் சொன்னான். அவள் மிக கனிவானவளும் புத்திசாலியுமாவாள். அவன் பிரயாணத்தில் செல்லும் முன் தன் தங்க மோதிரத்தை என் விரலில் மாட்டினான். அவன் சென்ற உடனே, என் எஜமானி என்னை அழைத்தாள். அவள் மிக அன்பாக ஆனால் தெளிவாகவும் கடுமையாகவும் என்னிடம்

பேசும்போது, ஞானமே நேரில் வந்து பேசுவதுபோலத் தோன்றியது. எனக்கும் அவருக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டினை அவள் தெளிவாக விளக்கினாள்.

“அவன் இப்போது உன் அழகிய தோற்றத்தில் மயங்கி இருக்கிறான். ஆயின் உன் அழகு மறைந்துவிடும். அவனைப்போல் நீ கல்வி கற்கவில்லை. சிந்தனை அளவில் நீ அவனுக்குச் சம மில்லை என்பது துரதிர்ஷ்டந்தான். நான் ஏழைகளை மதிக்கிறேன். இறைவனின்முன் அவர்கள் பல பணக்காரர்களைவிட உயர்ந்த இடத்தில் வைக்கப்படுவர். ஆனாலும் இந்த மானுட உலகில் நாம் தவறான பாதையில் சென்றால் நம் வண்டி தடம் புரண்டுவிடும். உன்னை மணக்க விரும்பும் ஒரு நேர்மையான கைவினைஞனை எனக்குத் தெரியும். கையுறைகள் செய்யும் எரிக்கைத்தான் நான் சொல்லுகிறேன். அவன் மனைவியை இழந்த, வசதியானவன். குழந்தைகளும் இல்லை. நீ இதைப்பற்றி ஆலோசி’ என்றாள்.

“அவன் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் என் நெஞ்சைக் கத்தியால் கிழிப்பதுபோல் இருந்தது. ஆனாலும் என் எஜமானி சொல்வதுதான் சரி என்பதும், நான் கல்வி கற்காதது எனக்கு எதிராக இருந்தது என்பதையும் நான் உணர்ந்தேன். நான் அவள் கைகளை முத்தமிட்டு கண்ணீர் சிந்தினேன். வீட்டில் படுக்கையில் விழுந்து துயரத்துடன் அழுதேன். ஒரு நீண்ட இரவாக அது இருந்தது. நான் பட்ட துன்பம் இறைவனுக்கு மட்டுமே தெரியும். மறு ஞாயிற்றுக்கிழமை தேவாலயம் சென்று மனவலிமைக்கும் வழிகாட்டலுக்கும் வேண்டினேன். தெய்வ சங்கற்பம் போலும். தேவாலயத்திலிருந்து வெளியே வந்தபோது எரிக் என்னை நோக்கி வந்தான். இப்போது என் மனதில் எந்தச் சலனமும் இல்லை. நாங்கள் தரத்திலும் வசதியிலும் ஒருவருக்கொருவர் பொருத்த மானவர்கள்தான். அப்போது அவர் நல்ல வசதியாகவும் இருந்தார். ஆகவே நான் அவரை நோக்கிச் சென்று அவர் கைகளைப்பற்றி, “இப்போதும் என்னைப்பற்றி அதே நினைவில்தான் இருக்கிறாயா?” என்று கேட்டேன். “ஆம், எப்போதும் ஆம்” என்றார். “உன்னை மதிக்கும், ஆனாலும் தற்போது நேசிக்காத ஒரு பெண்ணை மணப் பாயா? அந்தக் காதல் பின்னர் ஏற்பட வாய்ப்பும் உள்ளதா?” என்று மீண்டும் கேட்டேன். ‘ஆம், அது வரும்’ என்று அவர் பதிலளித்தார். இருவர் கைகளும் இணைந்தன. நான் வீட்டிற்கு எஜமானியிடம் சென்றேன். அவர் மகன் கொடுத்த அந்த தங்க மோதிரத்தை நான் என் இதயத்தில் சுமந்தேன். அதை பகலில் அணியவில்லை. ஆனால் இரவில் படுக்கைக்குச் செல்லும்போது அணிந்து கொள்வேன். அதனை உதடுகளில் ரத்தம் வரும் வரை

அரசன் கதைகள்

திரும்பத் திரும்ப முத்தமிட்டேன். மறுநாள் அதை எஜமானியிடம் கொடுத்து விட்டு, எனக்கும் கையுறை செய்பவருக்கும் திருமணம் என்பதைச் சொன்னேன். அவள் என்னை உதவாக்கரை எனக் கூறவில்லை. என்னை தன் கைகளால் அணைத்து முத்தமிட்டாள். நான் அப்போது ஒருவேளை இப்பொழுது உள்ளதைப் பார்க்கிலும் நன்றாக இருந்திருக்கக்கூடும். துரதிர்ஷ்டங்கள் என்னை அடிபணிய வைக்கவில்லை. சில வாரங்களில் எங்கள் திருமணம் நடந்தது. முதல் ஒரு வருடம் எல்லாம் நன்றாகவே சென்றது. அப்போது எங்களுடன் ஒரு பயிற்சியாளர் மற்றும் நீயும் எங்களுடன் வேலையாளாக இருந்தாய்.”

“ஆம், நீ எவ்வளவு நல்ல எஜமானியாக இருந்தாய். நீயும் உன் கணவரும் காட்டிய அன்பை எப்போதும் மறக்கமுடியாது!” என்றாள் மார்த்தா.

“ஆம், நீ எங்களுடன் இருந்த அந்தக்காலம் நல்ல காலம். அப்போது எங்களுக்கு குழந்தை பிறந்திருக்கவில்லை. அந்த மாணவனை நான் திரும்பப் பார்க்கவில்லை. ஆம்; நான் அவரைப் பார்த்தபோதிலும், அவர் என்னைப் பார்க்கவே இல்லை. அவர் தன் தாயின் இறுதிச்சடங்குகளுக்கு இங்கு வந்திருந்தார். சவக் குழிக்குப் பக்கத்தில் அவர் நின்றபோது நான் அவரைப் பார்த்தேன். அவர் வெளிறிப்போய் தலைகுனிந்து நின்றார். செத்தது அவர் தாயல்லவா? பின்னர் அவர் தந்தை இறந்தார். அப்போது அவர் தூரத்தில் வெளிநாடு சென்றிருந்ததால் இங்கு வரவில்லை. அவர் திருமணமே செய்து கொள்ளவில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். அவர் வழக்குரைஞரானார். அவர் என்னை மறந்துபோனார். அவர் என்னை மீண்டும் பார்த்திருந்தாலும், அவரால் என்னை அடையாளங் கண்டிருக்க முடியாது. நான் அவ்வளவு அவலச் சணமாகி விட்டேன். அதுவும் ஓரளவு அதிர்ஷ்டம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.”

பின்னர் அவள் தன் சோதனை நாள்களைப் பற்றியும், எப்படித் துரதிர்ஷ்டம் அவர்களைக் கவ்வியது என்பதையும் பற்றி சொன்னாள்.

“எங்களிடம் ஐநூறு டாலர்கள் இருந்தன. தெருவில் இருநூறு டாலரில் வாங்க ஒரு வீடு இருந்தது. அதை வாங்கி இடித்துவிட்டு, புதிதாகக் கட்டலாம் என்பதற்காக வாங்கப்பட்டது. கட்டிட அமைப்பாளரும், தச்சு வேலை செய்பவரும் புதிய வீடு கட்ட ஆயிரத்து இருபது டாலர் ஆகுமென மதிப்பீடு செய்தனர். எரிக்குக்கு கடன்பெறும் வசதி இருந்ததினால், பிரதான நகரத்தில் அக்கூணைப்

தர்மகுலசீங்கம்

பெற ஏற்பாடு செய்தார். ஆனால் அதைக் கொண்டுவந்த கப்பல் தலைவன் கப்பல் உடைந்ததினால் இறந்துபோக, அவனுடன் அந்தப் பணத்தையும் இழந்தோம்.

அந்த நேரத்திலேதான் அதோ படுத்திருக்கும் பையன் பிறந்தான். என் கணவர் நீண்ட பாரிய நோயால் பீடிக்கப்பட்டார். முக்கால் ஆண்டு காலம் படுத்த படுக்கையாகக் கிடந்தார். நானே அவரை உடுத்தாட்டி விடக்கூட நேர்ந்தது. நாங்கள் மேலும் மேலும் கடனாளிகளானோம். எங்களிடம் இருந்த எல்லாவற்றையும் விற்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. முடிவில் என் கணவர் இறந்தார். இந்தக் குழந்தைக்காகத்தான் நான் கடுமையாக உழைத்து வருகிறேன். மாடிப்படிகளைக் கழுவியும், துணிகளைத் துவைத்தும் பல வேலைகள் செய்தும் விடிவில்லை. அதுவே கடவுள் சித்தம் போலும். அவர் என்னை நேரம் வரும்போது அழைத்துக் கொள்வார். ஆனாலும் என் பையனைக் கைவிடமாட்டார்.”

அவள் தூங்கிவிட்டாள்.

காலையில் சற்றுத் தெம்பாகியதால் வேலைக்குப் போக நினைத்தாள். குளிர்ந்த நீருக்குள் காலை வைத்தவுடன், ஒரு பலவீனமும், நடுக்கமும் அவளுக்கு ஏற்பட்டது. தடுமாறிக் கீழே விழுந்தாள். அவள் தலை கரையிலே சாய்ந்தது. அவள் கால்கள் நீரிலேயே இருந்தன. அவளுடைய காலில் இருந்த மரக்காலணியும் அதற்குள் வைக்கப்பட்டிருந்த வைக்கோற்பிரிகளும் மிதந்து கொண்டிருந்தன. அவளுக்குக் கொஞ்சம் கோப்பி கொண்டு வந்த மார்த்தா இக்காட்சிகளையே கண்டாள்.

இதற்கிடையில் மேயர் வீட்டிலிருந்து ஒரு தூதர் மூலம் ‘மேயர் அவளிடம் ஏதோ சொல்ல இருப்பதினால் உடனே வந்து பார்க்கவும்’ என்று செய்தி அனுப்பப்பட்டது. ஆனால் காலம் கடந்துவிட்டது! அவள் கையிலிருந்த நரம்பைத் திறக்க நாவிதன் ஒருவன் அழைக்கப்பட்டான். ஆனால் அந்த ஏழை மனுஷி இறந்து போனாள்.

“அவள் குடித்தே தன் சாவை தேடிக்கொண்டாள்!” என்றார் மேயர்.

அவருடைய தம்பியின் சாவைப்பற்றி வந்த கடிதத்தில் அவருடைய உயில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன்படி அவருடைய அறநூறு டாலர் பணம் ஒரு சமயம் அவர் தாய்க்கு பணியாளாக இருந்த கையுறை செய்பவரின் மனைவிக்கு அளிக்கப்பட்டு

அனசன் கதைகள்

இருந்தது. அந்தப்பணம் அப்படியே மொத்தமாகவோ, தவணைகளிலோ, மேயரின் விருப்பப்படி அவளுக்கோ, அவள் மகனுக்கோ அளிக்கப்படவேண்டும் என இருந்தது.

“அவளுக்கும் என் தம்பிக்கும் இடையே ஏதோ கசமுசா இருந்தது. அவள் இறந்தது நன்மைக்கே. இப்போது முழுத் தொகையும் பையனுக்குக் கிடைக்கும். அவனை இப்போது நான் கண்ணிய மாணவர்கள் வாழும் வீட்டுக்கு அனுப்பிவைப்பேன். அவன் ஒரு கண்ணியமான தொழிலாளியாவான்” என்று மேயர் சொன்னார்.

பரமண்டலம் இந்த வார்த்தைகளை ஆசீர்வதித்தது.

எனவே, மேயர் அந்தப் பையனை அழைத்து வரச் செய்து, அவனைத் தாம் பாதுகாத்துக் கொள்வதாக வாக்குறுதியளித்தார். தாய் ஒன்றுக்கும் உதவாதவளாக வாழ்ந்ததினால், அவன் செத்துப் போனது நல்லதென்றும் கூறினார்.

அவளை ஏழைகள் புதைக்கப்படும் சுடலைக்கு எடுத்துச் சென்றனர். மார்த்தா அவள் கல்லறையின்மீது மண் தெளித்து, அதன்மீது ஒரு ரோஜாச் செடியை நடடாள். பையனும் உடன் இருந்தான்.

“என் அன்புத்தாயே! அவர்கள் உன்னைப்பற்றி உதவாக்கரை என்று சொல்வது உண்மையா?” என்று நீர் மல்க அவன் கதறினான்.

“இல்லை; அவள் பலருக்கும் நல்லவளாகவே வாழ்ந்தாள்!” என்று அந்தப் பழைய வேலைக்காரி (மார்த்தா) சொல்லி, கோபத்துடன் மேலே பார்த்தாள். “இதனை நான் பல ஆண்டுகளாக அறிவேன். நேற்றிரவு நான் மேலும் அதிகமாக அறிந்துகொண்டேன். அவள் மிகப் பெறுமதி வாய்ந்தவள் என்று நான் உனக்குச் சொல்லவேன். பரமண்டலத்திலிருக்கும் ஆண்டவன் இந்த உண்மையை அறிவான். ‘அவள் ஒன்றுக்கும் உதவாதவள்’ என்று எப்படி உலகம் விரும்புகிறதோ அப்படியே சொல்லட்டும்.”

நிழல்

Skyggen

வெப்ப நாடுகளில் வெயில் கொளுத்தும்; அங்கே மக்கள் செந்தவிட்டு நிறமாயிருக்க, மிக வெப்பமான நாடுகளில் அவர்கள் நீக்ரோக்களாகவும் சுட்டெடுக்கப்பட்டனர். இம்முறை குளிர்ந்த பிரதேசங்களிலிருந்து ஒருவன் வெப்ப நாடுகளுக்கு வந்தான். தனது தேசத்தில் சுற்றிக் கொண்டிருப்பதைப்போன்று இங்கு செய்யலாம் என்று நினைத்தவன், தன் எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டான். அவனும் மற்ற புத்தியுள்ளவர்களும் வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்க வேண்டியதுதான். அங்கே யன்னல்கதவுகளும், வாசல் கதவுகளும் நாள்முழுதும் சாத்தப்பட்டு, வீட்டிலுள்ள அனைவரும் தூங்குவது போன்றோ, வெளியே போய்விட்டது போன்றோ தோற்றமளித்தன. அவன் வசித்த உயரமான வீடுகள் கொண்ட குறுகிய தெருவில், காலையிலிருந்து மாலை வரை வெயில் அடிப்பது போன்று வீடு கட்டப்பட்டிருந்தது. அது தாங்கவே

அனசன் கதைகள்

முடியாததாகவும் இருந்தது! அவன் குளிர்ந்த பிரதேசத்திலிருந்து வந்தவன், இளைஞன், புத்திசாலி, படித்தவன். அவனுக்குக் கொதிக்கும் போறணையின் மேல் உட்கார்ந்திருப்பது போன்று தோன்றியதோடு, பெருமளவு மெலிந்தும் போனான். அவனது தேசத்தில் இருந்ததைவிட இங்கே அவனது நிழல்கூட சுருங்கிச் சிறிதாக இருந்தது. சூரியன் அவனது நிழலை ஏடுத்துக் கொண்டு, மாலையில் மறையும்வரை அதைத் தரவில்லை. நிழலைக் கண்ணால் பார்ப்பது மகிழ்ச்சிகரமானதாக இருந்தது.

அறைக்குள் விளக்கைக் கொண்டு வந்தவுடன், நிழல், சுவருக்குமேல், உத்தரத்திற்கு மேல்வரை நீண்டிருந்தது. இப்படித்த மனிதன் இளைப்பாறுவதற்கு உப்பரிசையில் போய் நின்றால், வெளியே தெளிந்த வானில் நட்சத்திரங்கள் தோன்றியதும் அவன் புத்துணர்ச்சி தோன்றுவதாக உணர்ந்தான். தெருவிலிருந்த உப்பரிசைகளிலெல்லாம் — வெப்பநாடுகளில் ஒவ்வொரு யன்னலிலும் உப்பரிசைகள் உண்டு — மலைவேம்பு மர நிறமானாலும், சுத்தமான காற்றை சுவாசிப்பதற்காக, இளைஞர்கள் இப்போது தோன்றினார்கள். பின்னர் மேலும் கீழும் சுறுசுறுப்பானது. தக்கை ஓட்டுபவர்களும் தையல்காரரும் எல்லாவிதமான மனிதர்களும் என்கிற அர்த்தத்திலே தெருவில் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

மேஜைகளும் நாற்காலிகளும் வெளியே வந்தன. ஆயிரம் மெழுகுவார்த்திகளுக்கு மேல் கொளுத்தப்பட்டன. ஒருவன் பேசினான்; பிறகு பாடினான். மக்கள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்தார்கள். வண்டிகள் ஓடின, கோவேறு கழுதைகள் குதித்தன. அவற்றின் கழுத்தில் தொங்கிய மணிகள் 'கிளிங் — ளிங் — ளிங்' என்று சப்தமிட்டன. சுவிசேஷிப் பாடல்களோடு இறந்தவர்கள் புதைக்கப்பட்டார்கள். தேவாலய மணிகள் ஒலிக்க, தெருவே வெகுவாக உயிர் பெற்றிருந்தது. படித்தவன் வாழ்ந்த வீட்டுக்கு எதிரேயிருந்த வீட்டில் மட்டும்தான் அமைதியாயிருந்தது. ஆனாலும் அங்கு யாரோ வாழ்ந்தனர். ஏனெனில் வெப்பமான சூரியனில், அங்கே உப்பரிசையில், அழகிய மலர்கள் பூத்துக்கொண்டிருந்தன. தண்ணீர் விடாமல், அது வளர்ந்திருக்காதாகையால், அந்த வீட்டில் யாரோ குடியிருக்க வேண்டும். மாலையில் கதவு திறந்திருந்தது. குறைந்த பட்சம் முன்னரையிலாவது இருட்டாயிருந்தது. பின்புறம் உள்ளே யிருந்து இசை கேட்டது. அந்தப் புதிய படித்தவனுக்கு, அந்த இசை இனிமையாகத் தோன்றியது. ஆனால் இது அவன் கற்பனை யாகவும் இருக்கலாம். ஏனெனில், சூரியனைத்தவிர, வெப்ப நாடுகளில் அவனுக்கு எல்லாமே தேவையானவையாகவே தெரிந்தன. எதிர்வீட்டில் யாரிருக்கிறார்கள் என்பது புதியவனின் வீட்டுச் சொந்தக்காரனுக்குத் தெரியவில்லை. அங்கே யாரையும் அவன் பார்த்ததில்லை. இசையைப் பொறுத்தவரை, அது அவனுக்கு சலிப்பூட்டுவதாகவே இருந்தது.

தர்மகுலசிங்கம்

‘தன்னால் இசைக்கமுடியாத ஒரு பகுதியை, அங்கே யாரோ உட்கார்ந்துகொண்டு, ‘என்னால் இசைக்கமுடியும் பார்’ என்றபடி, எப்படி முயன்றும் இசைக்க முடியாதிருக்கிறான்’ என்றான் அவன்.

அந்தப் புதியவன் இரவில் விழித்திருப்பானா? உப்பரிகையின் கதவைத் திறந்து வைத்துவிட்டுத் தூங்கினான். அதன் முன்பிருந்த திரையை காற்று விலக்கியது. எதிர்வீட்டு உப்பரிகையிலிருந்து அழகான ஒளி வருவதைக் கண்டு வியந்தான். மலர்களெல்லாம் மிக அழகான வண்ண ஜ்வாலையாகத் தோன்றின; அந்த மலர்களின் மத்தியில், அழகிய பெண் நின்றிருந்தாள். அவளிடமிருந்தும் ஒளி வந்ததுபோல் தோன்றியது. அவன் கண்கள் கூசின. அவன் விழித்தவுடன், தன் கண்களை மிக அகலமாகத் திறந்தான். படுக்கையிலிருந்து ஒரே தாவாகத் தாவிச் சென்று, சத்தமில்லாமல் திரைக்குப் பின்னால் போக, அப்பெண் மறைந்துவிட்டாள். அற்புதம் பறந்துவிட்டது. மலர்கள் ஒளி வீசவில்லை. ஆனால், அவை எப்போதும் போல் அழகாயிருந்தன. கதவு திறந்துகிடக்க, மிக இனிமையான, மனசைக் கவரவல்ல இசை ஒலித்தது. அவ்விசையின் இனிமையான நினைவுகளில் ஒருவன் முழுகிவிட வேண்டியது தான். அது தந்திரக் காட்சி போன்றிருந்தது. ஆனால் யாரங்கே வாழ்ந்தார்கள்? எங்கே உண்மையான வாசலிருந்தது? ஏனெனில் தெருவை ஒட்டியும், பக்கத்து ஒழுங்கையை ஒட்டியும் கீழ்த்தளம் முழுதும் கடைகடையாக இருந்தன. அவற்றின் ஊடாக மக்களாலே ஓடித் திரிய ஏலாது.

ஒரு மாலை வேளை. புதியவன் தனது உப்பரிகையில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுக்குப் பின்னிருந்த அறையில் ஒரு விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்ததால், எதிர்வீட்டின் சுவரில் அவனது நிழல் விழுதல் மிகவும் இயல்பு. அது உப்பரிகையிலிருந்த மலர்களுக்கிடையே அமர்ந்திருந்தது. அவன் நகர்ந்தபோது நிழலும் நகர்ந்தது.

‘அங்கே வாழ்வது என் நிழல் மட்டும் தான் என்று நினைக்கிறேன்’ என்றான் படித்தவன். ‘மலர்களின் நடுவே அது எவ்வளவு அழகாக உட்கார்ந்திருக்கிறது என்பதைப் பாருங்கள். கதவு திறந்தே யிருக்கிறது. நிழல் புத்திசாலித்தனமாய் உள்ளே போய் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு, என்னிடம் திரும்பி வந்து, தான் பார்த்ததைச் சொல்லவேண்டும்.’

ஆமாம். நீ உபயோகமாய்ச் செயல்பட வேண்டும்’ என்று விளையாட்டுக்குச் சொல்பவனைப்போல சொல்லிக் கொண்டான்.

‘நல்லாக இருந்து களவாக நுழையவேண்டும். இப்பொழுது உன்னாலே போகமுடியுமா?’ அவன் நிழலைப் பார்த்துத் தலையாட்டினான். நிழலும் பதிலுக்கு அவனைப் பார்த்துத் தலையாட்டியது.

அரசன் கதைகள்

‘இப்போது போகலாம். ஆனால் அங்கேயே தங்கி விடாதே!’

புதியவன் எழுந்திருக்க, எதிர் உப்பரிக்கையிலிருந்த நிழலும் எழுந்தது. பின் புதியவன் நடந்தான். யாராவது பார்த்திருந்தால், புதியவன் தனது அறைக்குள் போய் திரையை மூடியதைப் போன்றே, அதே கணத்தில், எதிர் வீட்டின் பாதி திறந்திருந்த கதவு வழியாக நிழலும் போனதைப் பற்றிச் சொல்லியிருப்பார்கள்.

மறுநாள் காலையில் படித்தவன், காபி குடிக்க வெளியே போனவன் பத்திரிகைகளையும் படித்தான்.

‘என்ன இது?’ வெயிலிலே வந்தபொழுது அவன் சொன்னான். ‘எனக்கு நிழல் இல்லை! உண்மையிலேயே, அது நேற்று சாயங்காலம் போய்த் திரும்பவேயில்லை. இது ரொம்ப சோர்வளிக்கும் விஷயம்!’

அது கோபமூட்டினாலும், பெரிய அளவில் அல்ல. ஏனெனில், நிழலே இல்லாத மனிதனின் கதையில் வருவது போன்று நிழல் போயிற்று. வீட்டிலிருந்தவர்களுக்கும் அக்கதை தெரியுமாதலால், படித்தவன் வீட்டுக்கு வந்து தன் கதையைச் சொன்னால், அவர்கள் கதையைப் பழைய கதையின் ஒரு தழுவல் எனக் கருதுவார்கள். இதனால் அவன் அவர்களிடம் தன் கதையைச் சொல்லவில்லை. இஃது ஒரு புத்திசாலித்தனமான முடிவாக்கும்.

மாலையில் அவன் மீண்டும் உப்பரிக்கைக்குச் சென்றான். ஒரு விளக்கைத் தனக்குப் பின்னால் வைத்தான். தலைவனின்றி நிழல் வரமாட்டாது என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவன் பலவந்தப் படுத்தியும் நிழலைக் காணவில்லை. அவன் தன்னைக் குறுக்கிக் கொண்டான், நீளமாக்கிக்கொண்டான். ஆனால் நிழல் மட்டும் தோன்றவில்லை. ‘இந்தா, இந்தா’ என்று அவன் கூறியதுகூட நற்பயன் அளிக்கவில்லை.

வெப்ப நாடுகளிலே எல்லாமே வேகமாக வளரும். ஒரு வாரம் கழித்து, சூரிய வெளிச்சத்திலே சென்றபோது, தனது காலிலிருந்து ஒரு புதிய நிழல் வளருவதைக் கண்டு, நிழலின் வேர்கள் உயிருடன் இருந்திருக்கின்றன என்று கூறிக்கொண்டான். மூன்று வாரங்களுக்குள் கணிக்கத்தக்க அளவுக்கு நிழல் வளர்ந்திருந்தது. அவன் வடக்கு நோக்கித் திரும்ப ஆரம்பித்தபொழுது, நிழல் மேலும் வளர்ந்து, மிக உயரமாகவும் பெரியதாகவும் தோன்றிய தினால், அதிலே பாதியை இழந்தாலும் பரவாயில்லை போலத் தோன்றியது.

படித்தவன் வீடு திரும்பியபின், உலகில் எது உண்மை, எது நல்லது, எது அழகானது என்பது பற்றியெல்லாம் புத்தகங்கள்

எழுதினான். நாள்கள் கழிந்தன; ஆண்டுகள் கழிந்தன; பற்பல ஆண்டுகள் கழிந்தன.

அவன் தனது அறையில் உட்கார்ந்திருந்தபோது, ஒரு மாலை நேரம் அவனது கதவு தட்டப்பட்டது. 'உள்ளே வரவும்' என்றான். ஆனால் யாரும் வரவில்லை. அவன் கதவைத் திறந்தபோது, அவனே பரிதாபப்படும் அளவுக்கு மெலிவான மனிதன் ஒருவன் நின்றான். ஆனால், இம்மனிதன் மிக மரியாதையாய் உடை அணிந்து, வசதியுள்ளவனைப்போலத் தோன்றினான்.

'மதிப்பிற்குரிய தாங்கள் யாரோ?' என்று பேராசிரியன் கேட்டான்.

'ஆ' என்ற கனவான், 'என்னை உங்களுக்குத் தெரியாது என்றே நினைத்தேன். உண்மையான தசைகளும் உடைகளும் கொண்ட ஓர் உடலமைப்பைப் பெற்றிருக்கிறேன். இத்தகைய ஒரு நிலையில் என்னைப் பார்க்கலாம் என்று நீங்கள் ஒருபோதும் நினைத்திருக்க மாட்டீர்கள். உங்களுடைய பழைய நிழலை ஞாபக மிருக்கிறதா? நான் மீண்டும் வருவேன் என்று நீங்கள் கண்டிப்பாக நினைத்திருக்க மாட்டீர்கள். உங்களிடமிருந்து விடை பெற்ற பின், பல நல்ல விஷயங்கள் நடந்திருக்கின்றன. நான் எல்லா வகையிலும் வளமுடையவனாக இருக்கிறேன். அடிமைத்துவத்திலிருந்து என் சுயாதீனத்தினை வாங்க வேண்டுமென்றாலும் என்னாலே முடியும்!'

தன்னுடைய கடிகாரத்திலே தொங்கிய தாயத்துப் போன்ற வற்றைக் கிழக்கிக் காட்டினான். கழுத்தைச் சுற்றிப் போட்டிருந்த தடிப்பான தங்கச் சங்கிலியில் கையை வைத்தான். அவனுடைய விரல்களில் வைர மோதிரங்கள் மின்னின! எல்லாம் அசலானவை.

'இல்லை. என் சுய ஆதிபத்தியத்தை என்னால் திருப்பிப் பெறமுடியாது' என்றான் படித்தவன். 'இதெல்லாவற்றுக்கும் என்ன அர்த்தம்?'

'பொதுவாய் ஒன்றுமில்லை' என்றான் நிழல். 'ஆனால் நீங்கள் சாதாரண மக்களுள் ஒருவரல்லர். நானோ உங்களது காலடித் தடத்தில் எனது சூழ்நதைப் பருவத்திலிருந்து உருவானவன். உலகில் தனியாக என் வழியைப் பார்த்துக் கொள்ளும் அருபவம் பெற்றபின், நான் கிளம்பினேன். நான் அற்புதச் சூழ்நிலைகளில் வாழ்கிறேன். ஆனால் நீங்கள் இறப்பதற்குமுன் ஒருமுறை பார்த்து விடவேண்டும் என்ற ஆவலிருந்தது; மேலும் இந்தப் பகுதிகளைப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது; ஒருவனுக்குத் தனது தந்தை நாடு பிடிக்குமல்லவா! உங்களுக்கு வேறொரு நிழல் கிடைத்து விட்டது என்று தெரியும். அதற்கோ அல்லது உங்களுக்கோ நான்

அரசன் கதைகள்

ஏதும் செலுத்த வேண்டுமா? நீங்கள் என்னிடம் சும்மா சொல்ல வேண்டியது மட்டுமே!

‘உண்மையிலேயே நீதானா?’ என்றான் படித்தவன். ‘என்ன அற்புதம்! எனது பழைய நிழலை மனிதனாகக் காண்பேன் என்று நான் ஒருபோதும் நினைத்ததில்லை.’

‘நான் எவ்வளவு தரவேண்டும் என்று மட்டும் சொல்லுங்கள். நான் யாருக்கும் கடனாளியாக இருக்க விரும்பவில்லை’ என்றான் நிழல்.

‘ஏனிப்படி பேசுகிறாய்? என்ன கடன் இருக்கமுடியும்? மற்றவரைப் போன்று நீயும் சுதந்திரமானவன்தான்! உனது அதிர்ஷ்டம் கண்டு நான் பூரிப்பு அடைகிறேன். உட்காரு பழைய நண்பனே. இதெல்லாம் எப்படி நடந்தது? வெப்பநாடுகளிலும், நமது எதிர்வீட்டிலும் என்ன பார்த்தாய் என்பதைச் சொல்.’

‘ஆம்; அதைச் சொல்கிறேன்’ என்ற நிழல், அமர்ந்து கொண்டான். ‘ஆனால் என்னைச் சந்திக்கும்பொழுது நான் உன் நிழல் என்பதை இந்த நகரத்தில் வாழும் யாருக்கும் எப்பொழுதும் சொல்லமாட்டேன் என்று நீ சத்தியஞ் செய்து தரவேண்டும். நான் திருமணம் செய்து கொள்ளலாமென்று இருக்கிறேன். ஒரு குடும்பத்தை என்னால் காப்பாற்றமுடியும்.’

‘நீ கவலைப்படாமல் இரு’ என்ற படித்தவன், ‘உண்மையில் நீ யாரென்று நான் யாருக்கும் சொல்லமாட்டேன். இது எனது கை. நான் சத்தியம் செய்கிறேன். எனது வார்த்தை எனது சத்தியக் கடுதாசிக்கு சமானமானது.’

‘பதிலுக்கு நிழலின் ஒரு வாசகம்!’ என்றான் நிழல். அவ்வாறு பேசவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருந்தது. கதை நடுவில் அவன் முழு மனிதனானது மிக அற்புதமாயிருந்தது. அவன் முழுவதுமான கறுப்பு உடையே அணிந்திருந்தான். மிக அற்புதமான கறுப்புத் துணியும், கருப்புக் காலணிகளும், கசக்கினால் முடியும் வளையமும் மட்டுமே தெரியும் தொப்பியும் அணிந்திருந்தான். இவை, நாங்கள் அவனிடம் ஏற்கனவே பார்த்த தாயத்துகள், தங்கச்சங்கிலி மற்றும் வைர மோதிரங்களும் சேராமல் மேலதிகமானவை. நிழல் மிக அற்புதமாய் உடை உடுத்தியிருந்ததே, அவனை முழு மனிதனாகக் கியது.

‘இப்போது நான் உனக்குச் சொல்கிறேன்’ என்றான் நிழல். படித்தவனின் காலடியில் குட்டி நாய் போலக் கிடந்த புதிய நிழலின் கையிலே தன்னுடைய மினுக்கப்பட்ட சப்பாத்தினை மிக அழுத்தமாக நிழல் பதித்தான். இஃது அகங்காரத்தினாலே செய்யப்

பட்டிருக்கலாம். அல்லது, புதிய நிழலை தன் கால்களிலே ஓட்டி யெடுப்பதற்காகச் செய்யப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் படுத்துக் கிடந்த நிழல் அமைதியாக இருந்தது. எப்படி ஒருவன் விடுதலையடைந்து, தனக்குத்தானே எஜமானனாவதற்கு எவ்வாறு உழைக்கலாம் என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதற்காக அவர்கள் பேசுவதை நன்றாகக் கேட்க விரும்பியது.

‘நமது வீட்டிற்கு எதிரே யார் வாழ்ந்தார்கள் தெரியுமா?’ என்றான் நிழல். ‘அது எல்லோரிலும் புகழ் வாய்ந்தது: அது கவிதை! நான் அங்கு மூன்று வாரங்கள்தான் இருந்தேன். ஆனால், அதுவே ஓராயிரம் வருடங்கள் வாழ்ந்தது போன்ற அருபவம். இதுவரை எழுதப்பட்டதையும் புனையப்பட்டதையும் படித்தேன். இஃது உண்மை. நான் எல்லாவற்றையும் பார்த்துவிட்டேன். எல்லா விஷயங்களும் எனக்குத் தெரியும்!’

‘கவிதை!’ என்று படித்தவன் கத்தினான். ‘உண்மைதான். அவள் பெரும் நகரங்களில் பெரும்பாலும் துறவியாகத்தான் வாழ் கிறாள். கவிதை. ஆமாம். நான் அவளை ஒரேயொரு கணந்தான் பார்த்தேன். ஆனால் எனது கண்களில் தூக்கமிருந்தது. வடக்கின் வெளிச்சம் மினுங்குவது போன்ற பிரகாசத்துடன், உயிர்ப்பான ஜுவாலை உள்ள மலர்கள்போல உப்பரிகையிலே நின்றுருந்தாள். எனக்குச் சொல்! எனக்குச் சொல்! நீ உப்பரிகையிலே நின்றாய். கதவு வழியாக நுழைந்து... அப்புறம்...’

‘நான் முன்னறையில் இருந்தேன்’ என்றான் நிழல். ‘நீங்கள் எதிரே உட்கார்ந்து, எப்போதும் முன்னறையையே பார்த்திருந் தீர்கள். அங்கு விளக்கில்லை. ஒருவகை பாதித் தெளிவின்றமையே அங்கே கோலோச்சியது. வரிசையாக இருந்த கூடங்களினதும் அறைகளினதும் கதவுகள் திறந்திருந்தன; அங்கே வெளிச்சமிருந்தது. அந்தப் பெண் உட்கார்ந்திருந்த இடத்துக்குப் போயிருந்தால், அப்பெரும் ஒளியின் உக்கிரம் என்னைக் கொன்றிருக்கும். நான் வேண்டுமென்றே காலத்தைக் கடத்தினேன். அதைத்தான் ஒருவன் செய்யவேண்டும்.’

‘பின்னர் தாங்கள் என்ன பார்த்தீர்கள்?’ என்றான் படித்தவன்.

‘நான் எல்லாவற்றையும் பார்த்தேன், அது என்னவென்றும் கூறுவேன். ஆனால் உண்மையில், நான் பெருமை பாராட்டாதவன். சுதந்திர மனிதனாக நான் சம்பாதித்துள்ள என் நல்ல அந்தஸ்து, குறிப்பிடும்படியான என் செல்வநிலை என்கிற பெருமைகளைப் பாராட்டாது, என்னை நீ என்றே அழைப்பதை நான் விரும்பு கிறேன்.’

‘மன்னிக்கவேண்டும்’ என்றான் படித்தவன். ‘இந்த, தாங்கள் என்பது பழைய பழக்கம். பழைய பழக்கங்களை மாற்றுவது கடின

அரசன் கதைகள்

மானது. நீ சரியாகச் சொன்னாய். நான் நினைவில் வைத்திருப்பேன். இப்போது நீ என்ன பார்த்தாய் என்பதைச் சொல்.

‘எல்லாவற்றையும்’ என்றான் நிழல். ‘நான் எல்லாவற்றையும் பார்த்தேன். நான் எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொண்டேன்.’

‘உள்ளறையில் எப்படி இருந்தது?’ எனக் கேட்டான் படித்தவன். ‘குளிர்ந்த கல்லறை போல இருந்ததா? அங்கே புனிதக் கோயில் போன்றிருந்ததா? உயர்ந்த மலைமேல் நிற்கும்போது விண்மீன் நிறைந்த வானம் போன்று அறைகள் இருந்தனவா?’

‘எல்லாமே அங்கு இருந்தன’ என்றான் நிழல். ‘நான் நிச்சயமாக முழு உள்ளுக்குள் போகவில்லை. முன் அறையில், அரை இருளிலேயே தங்கினேன். ஆனால், அங்கு குறிப்பிடத்தக்க முறையிலேதான் நின்றேன். நான் எல்லாவற்றையும் பார்த்தேன். எல்லாவற்றையும் அறிந்துகொண்டேன். முன்னறையிலுள்ள கவிதா மன்றத்திலும் நின்றிருந்தேன்.’

‘ஆனால் என்ன பார்த்தாய்? கூடங்களில் தொல்பொருள் கடவுளர்கள் அணிவகுத்தனரா? பழம்பெரும் வீரர்கள் சண்டையிட்டனரா? இனிய குழந்தைகள் விளையாடியதோடு, கனவுகளைக் கூறினார்களா?’

‘அங்கு நான் இருந்தேன் என்று சொல்லுகிறேன். நான் பார்க்க வேண்டியதெல்லாம் பார்த்துவிட்டேன் என்பதை இலகுவாக நீ விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும். நீ அங்கே இருந்திருந்தால், தொடர்ந்து மனிதனாக இருந்திருக்க மாட்டாய். ஆனால், நான் மனிதனானதோடு, எனது உள்முக வாழ்வைத் தெரிந்து கொண்டதோடு, கவிதையோடு எனக்கிருந்த உறவையும் தெரிந்துகொண்டேன். நான் உன்னோடு இருந்தபோது, இவை பற்றி எல்லாம் நினைத்த தில்லை. ஆனால் சூரியன் உதித்தபோதோ, மறைந்தபோதோ, நான் அற்புத பெருமை அடைந்தேன். நிலவொளியில் உன்னை விட நான் அதிகம் அவதானிக்கக் கூடியவனாக இருந்தேன். ஆனால் அப்போது எனது உள்முக வாழ்வு பற்றித் தெரியாது; முன்னறையில்ல்தான் அந்த ஞானம் எனக்குப் புகட்டப்பட்டது. நான் மனிதனானேன்! நான் தெளிவுற்று வெளியே வந்தேன். ஆனால், நீ வெப்ப நாடுகளில் இல்லை. அப்போது நான் இருந்த நிலையில் மனிதனாக வெளியே போக வெட்கமாயிருந்தது. எனக்கு காலணிகள், உடைகள், மனிதனாக அறியப்படத் தேவையான இந்த மனித மினுக்கங்கள் எல்லாமே தேவையாக இருந்தன.

‘நான் என்னை மறைத்துக்கொண்டேன். ஆமாம் நான் உனக்கு ஒரு ரகசியத்தைக் கூறுகிறேன் — அதை உனது புத்தகத்தில் எழுதாதே. நான் கேக் விற்கும் பெண்ணின் உடைக்குள் மறைந்து

கொண்டேன். அவள் எவ்வளவு தூரம் என்னை மறைத்தாள் என்பது அவளுக்கே தெரியாது. மாலைகளில்தான் நான் வெளியே வந்தேன். நிலவொளியில் நான் தெருக்களில் ஓடினேன். சுவரில் மிக உயரமாக வளர்ந்தேன்; அது என் பின்னால் விருப்பம்போல் சந்தோஷப்படுத்தியது. நான் மேலும் கீழும் ஓடி, யாரும் பார்க்க முடியாத உயர்ந்த யன்னல்களின் வழியாகவும், கூரையின் வழியாகவும், யாரும் பார்த்திராத, பார்க்க முடியாதவைகளையும் பார்த்தேன். மொத்தத்தில் இது மோசமான உலகம்; பின் விளைவுகள் ஏதுமில்லையெனில், நான் மனிதனாக விரும்பவில்லை; ஆண்களிடமும், பெண்களிடமும், பெற்றோர்களிடமும், 'இணையற்ற அவர் குழந்தைகளிடமும்' நான் சொல்லக் கூடாதவைகளைக் கண்டேன். யாருக்கும் தெரியாதவைகளை, ஆனால் தெரிந்துகொள்ள விரும்பும், அடுத்த வீடுகளில் நடக்கும் கெட்ட விஷயங்களை யெல்லாம் நான் பார்த்தேன். நான் ஒரு பத்திரிகை நடத்தியிருந்தால், அது எப்படி படிக்கப்பட்டிருக்கும் தெரியுமா! ஆனால் நான் அக்கறை செலுத்திய பேர்வழிகளுக்கு மட்டும் நேரிலே எழுதினேன். அதனால் நான் வந்த ஒவ்வொரு நாளும் பெரும் பரபரப்பு. அவர்கள் என்னைக் கண்டு பயப்பட்டாலும், அவர்கள் என்மீது ஆர்வலர்களாகவும் இருந்தார்கள். பேராசிரியர் என்னை பேராசிரியராக்கினார்; தையல்காரன் எனக்கு உடைகள் கொடுத்தான் (நான் உடைகளை நன்கு உடுத்தினேன்); நாணய அதிகாரி எனக்கு நாணயங்களை செய்து கொடுத்தார்; பெண்கள் என்னை அழகன் என்றனர். இப்படியாக நான் மனிதனானேன். சரி போய் வருகிறேன்! இதோ எனது விலாசம்; நான் வெயிலிலான பக்கத்தில் வாழுகிறேன். மழைக் காலத்தில் நான் வீட்டில்தான் இருப்பேன்.'

நிழல் சென்று விட்டது.

'மிக அற்புதம்' என்றான் படித்தவன்.

வருடங்களும் நாள்களும் போக, மீண்டும் நிழல் வந்தான்.

'எப்படி பாடுகள்?' என்று அவன் கேட்டான்.

'ஆ!- உண்மை, நல்லது, அழகானது பற்றி நான் எழுதுகிறேன். இந்த விதமான விஷயங்களைக் கேட்பதற்கு யாருக்கும் அக்கறையில்லை. இவற்றை நான் நெஞ்சில் எடுத்துக் கொள்வதால், நான் நம்பிக்கையிழந்தவனாகிவிட்டேன்' என்றான் படித்தவன்.

'அதை நான் செய்யமாட்டேன்' என்றான் நிழல். 'நான் குண்டாகவும் நம்பிக்கையுடனும் இருக்கிறேன். அப்படி வரத்தான் ஒருவன் முயலவேண்டும். நீ உலகைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அதனால்தான் நோய்வாய்ப்படுகிறாய். நீ பயணம் செய்ய வேண்டும். இந்தக் கோடையில் நான் சுற்றுப்பயணம் போக

அரசன் கதைகள்

இருக்கிறேன். நீயும் கூட வருகிறாயா? எனக்கு ஒரு பயணக் கூட்டாளி தேவை. எனது நிழலாக வருவாயா? உன்னை அழைத்துப் போவதில் எனக்கு மகிழ்ச்சியே. உனது செலவுகளையும் நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.’

‘நீ ரொம்ப தூரம் பயணம் போவாய் என்று நான் கருதலாமா?’ என்று கேட்டான் படித்தவன்.

‘அது உன்னைப் பொறுத்தது’ என்றான் நிழல், ‘ஒரு பயணம் உனக்கு மிக நல்லது செய்யும். நீ என் நிழலாய் இருப்பாயா? அப்படியானால், உனக்கு செலவில்லாமலேயே பயணத்தில் சகலமும் கிடைக்கும்.’

‘இது மிகக் கடுமையானது!’ என்றான் படித்தவன்.

‘ஆனால் இதுதான் உலக நியதி’ என்றான் நிழல். ‘அது அப்படியேதான் இருக்கும்!’ என்று அவன் போய்விட்டான்.

படித்தவனுக்கு அதிர்ஷ்டமேயில்லை. சோகமும் கவலையும் அவனைப் பின்தொடர்ந்தன. அவன் உண்மை, நல்லது, அழகானது என்று கூறியவைகளை பெரும்பாலான மக்கள், பசு ஜாதிக்காரை மதிப்பதுபோல, மிக அற்பமாகவே மதித்தார்கள், இறுதியில் அவன் நோய்வாய்ப்பட்டான்.

‘நிழல் போன்றே இருக்கிறாய்!’ என்று மக்கள் சொன்னார்கள். இதைக் கேட்டவனுக்கு உடலெல்லாம் உதறல் எடுத்தது. ஏனெனில், இந்த வார்த்தைகளுக்கு அவன் பிரத்தியேக அர்த்தம் இணைத்திருந்தான்.

‘ஆரோக்கிய நீநூற்றுள்ள ஓர் இடத்துக்கு நீ போகவேண்டும்!’ என்று அவனைப் பார்க்க வந்த நிழல் கூறியது. ‘வேறு உதவியே உனக்கு இல்லை. பழைய பரிச்சயத்திற்காக நான் உன்னை அழைத்துப் போகிறேன். அதைப்பற்றி வர்ணனை செய்து, வழியிலே என் நேரத்தைச் சுருக்க நீ உதவவேண்டும். ஆரோக்கிய நீநூற்றுள்ள ஓர் இடத்திற்கு நான் போக வேண்டி இருக்கிறது. எனது தாடி வளரவேண்டிய அளவு வளரமாட்டேன் என்கிறது. இது ஒரு வகை நோயே. எனக்கு தாடி தேவை. இப்போது நியாயமாக இருந்து, என் பிரேரிப்பை ஏற்றுக்கொள்! நாம் தோழர்களாகப் பயணிப்போம்.’

அவர்கள் பயணமானார்கள். இப்போது நிழலே எஜமானர்; எஜமானன் நிழலானார். அவர்கள் வண்டியோட்டியும், சவாரி செய்தும், சூரியன் எங்கே நிற்கின்றது என்பதைப் பொறுத்து, அருகருகேயும், ஒருவருக்கு முன்னாலும் அல்லது ஒருவருக்குப் பின்னாலும் நடந்தும் பயணித்தார்கள். எங்கே மரியாதைக்குரிய இடத்தைப் பெறவேண்டும் என்பது நிழலுக்குத் தெரியும்.

தர்மகுலசீங்கம்

படித்தவன் நல்ல மனிதனாகவும், மேலும் மென்மையான வனாகவும், நட்புறவுடன் பழகுபவனாகவும் இருந்ததினால், இதனை விகற்பமாகக் கவனித்துக் கொள்ளவில்லை.

பின்னொரு நாள், எஜமானன் நிழலிடம் கூறினான்: 'இங்கே நாம் பயணக் கூட்டாளிகளானதோடு, சிறு வயதிலிருந்தே சேர்ந்து வளர்ந்திருப்பதால், நாம் குடிக்கலாமா? அது ரகசியமாகத் தோன்று கிறதா?'

'நீர் இப்போ ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லுகிறீர்' என்றான் இப்போது உண்மை எஜமானனாய் இருக்கும் நிழல். 'இது இனிமையாகவும் நேரடியாகவும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதேபோல நானும் நேரடியாகவும் ஆதரவாகவும் சொல்லுவேன். படித்த கனவானான நீங்கள் இயற்கை எவ்வளவு அற்புதமானது என்பதை அறிவீர்கள். சிலருக்கு ப்ரெளன் காசிதத்தை நுகர்வது பிடிக்காது; அதை வெறுப்பார்கள். யாராவது கண்ணாடி யன்னலை நகத்தால் கீறினால் எலும்பின் குழலட்டை வரை சுருங்கி விடுபவர்களும் இருக்கிறார்கள். என்னை யாராவது 'தாங்கள்' என்றால் எனக்கும் அத்தகைய உணர்வே ஏற்படுகின்றது. உங்களுடன் முதலாவது பிரேரிப்பின்போதே, இதனால் ஏற்படும் ஒடுக்கப்படும் உணர்வைச் சொல்லிவிட்டேன். இது பெருமையல்ல, ஓர் உணர்வு என்பதை நீங்கள் உணரவேண்டும். என்னைத் 'தாங்கள்' என்று கூறுவதை என்னால் அனுமதிக்க முடியாது. ஆனால் நான் சந்தோஷமாக உங்களைத் 'தாங்கள்' என்று அழைப்பேன். இதன்மூலம் உங்கள் விருப்பம் பாதியளவாவது நிறைவேற்றப்படுகின்றது.'

இப்போது நிழல், தனது முன்னாள் எஜமானனை 'தாங்கள்' என்றே விளித்தது.

'இது ரொம்ப கொடுமை; நீங்கள், என்னை 'தாங்கள்' என்று விளிக்கும்போது, நான் மட்டும் 'நீ' என்று எப்படி அழைப்பது' என்றான் எஜமானன். ஆனாலும் இந்த ஏற்பாட்டுக்கு அவன் அடிபணியும் நிர்ப்பந்தவசமானான்.

அவர்கள் குளிக்கும் இடத்திற்கு வந்தபோது, பல புதியவர்களோடு, அழகான இளம் இளவரசியும் இருந்தாள். அவளுக்கு அதிகூர்மையான பார்வை இருந்ததினால், அமைதியிழந்திருந்தாள். புதிதாக வந்தவன் மற்றைய எல்லாரைப் பார்க்கிலும் மிகவும் வித்தியாசமானவன் என்பதைச் சட்டென்று பார்த்து விட்டாள்.

'அவன் இங்கே வந்தது தன் தாடியை வளர்த்துக் கொள்ளு வதற்காக என்று சொல்கிறார்கள். நான் உண்மைக் காரணத்தைக் காண்கிறேன் — அவனால் ஒரு நிழலை ஏற்படுத்த முடியவில்லை.'

அரசன் கதைகள்

இப்போது அவளுக்கு 'விடுப்பு' அறியும் ஆர்வம் பிறந்ததால், உல்லாச நடைபயின்று கொண்டிருந்த புதிய கனவானிடம் உடனே பேச்சுக் கொடுத்தாள். இளவரசியானதால், அதிக முகமன்கள் கூறாது, நேராக விஷயத்திற்கு வந்தாள்.

'உனது நோய்க்குக் காரணம். ஒரு நிழலை உன்னால் ஏற்படுத்த முடியவில்லை என்பதுதான்.'

'மேதகு இளவரசியாருக்கு, மேலும் சிறப்பான ஆற்றல் இருக்க வேண்டும்' என்றான் நிழல். 'அதிகூர்மையாக உங்களாலே பார்க்க முடியும். இதிலேதான் உங்களுடைய வியாதியே அடங்கியிருக்கிறது என்பதை நான் அறிவேன். ஆனாலும் அதனால் நல்ல விஷயத்தைக் கண்டிருக்கிறீர்கள். என்னிடம் வித்தியாசமான நிழல் உண்டு. என்னோடு எப்பொழுதும் கூட இருக்கும் ஓர் ஆளை நீங்கள் பார்த்த தில்லையா? மற்றவர்களுக்கு சாதாரண நிழல்தான் உண்டு. ஆனால் சாதாரணமாய் இருப்பது எனக்கு விருப்பம் இல்லை. ஒருவன் தான் போட்டுக் கொள்வதைவிட, தனது பணியாட்கள் போட்டுக்கொள்ள உயர்ந்த ஆடைகள் கொடுப்பதில்லையா? அதுபோல் எனது நிழல் தனியொரு நபராக அலங்கரித்துக்கொள்ள அனுமதித்திருக்கிறேன். பாருங்கள், அவனுக்கென்று தனியொரு நிழல்கூடக் கொடுத்திருக்கிறேன். அதற்கு அதிக செலவானாலும், எனக்கு மிக வித்தியாசமான அளவுகளே பிடிக்கும்.'

'எப்படி?' என்று இளவரசி சொன்னாள். 'நான் உண்மையிலேயே குணமடைய முடியுமா? இருப்பவற்றுள் இதுவே மிகச் சிறந்த குளியல் இடம். தண்ணீருக்கு இந்நாள்களிலே அதியற்புத சக்தி இருக்கிறது. இங்கே சந்தோஷமாய் இருப்பதால், நான் இதை விட்டுப் போகப் போவதில்லை. அந்த வெளிநாட்டு இளவரசனை — அவன் இளவரசனாகத்தான் இருக்கவேண்டும் — எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. அவனது தாடி வளரக்கூடாது. வளர்ந்து விட்டால், அவன் போய்விடுவான்.'

அன்று மாலை இளவரசியும், நிழலும் பெரிய நடன அரங்கில் நடனமாடினார்கள். அவள் எடை குறைந்தவளாக இருந்தாள்; அவன் அதைப் பார்க்கிலும் எடை குறைந்தவளாக இருந்தான். அத்தகைய ஒரு நடனக்காரனை அவள் எப்பொழுதும் பார்த்ததே இல்லை. தான் எந்த நாட்டிலிருந்து வந்தாள் என்பதை அவள் கூற, அவனுக்கு அந்த நாடு தெரிந்திருந்தது — அவள் அங்கில்லாதபோது அவன் அங்கு போயிருக்கிறான். அவன் அவளது அரண்மனையின் சாளரங்கள் வழியாக மேலும் கீழும் பார்த்திருந்ததால், பல நிலைமைகளை அறிந்திருந்தான். அதனால் இப்போது இளவரசியிடம் சங்கேதக் குறிப்புகளாகப் பதில்கள் சொல்ல, அவள் பெரிதும் மகிழ்ந்தாள். அவன் உலகிலேயே மிக புத்திசாலியாக இருக்க

வேண்டும் என்று நினைத்தவள், அவனது ஞானத்தை வெகுவாக மதித்தாள். பின்னர் மீண்டும் அவள் அவனோடு நடனமாடிய போது, அவள் காதலுற்றாள். அவள் தன் கண்களால் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பதைப் பார்த்ததன் மூலம் நிழல் இதைப் புரிந்து கொண்டாள். மீண்டும் அவர்கள் நடனமாட, அவள் அதைச் சொல்ல எத்தனித்த போதிலும், அவள் தன் நாடு பற்றியும், அரசு பற்றியும், தான் ஆளவேண்டிய மக்கள் பற்றியும் நினைத்து, சாதூர்யமாக நடந்துகொண்டாள். 'அவர் ஒரு புத்திசாலி' என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டாள். 'அது நல்லதுதான்; அவர் நன்றாக நடனமாடுகிறார்; அதுவும் நல்லதுதான். ஆனால் அவரிடம் நன்கு பயிலப்பட்ட அறிவுண்டா? அதுவும் முக்கியமானதே. அவர் பரீட்சித்துப் பார்க்கப்படுதல் வேண்டும்.'

உடனே அவள் தன்னாலேயே பதில் அளிக்கமுடியாத அளவுக்கு ஒரு கடினமான கேள்வியைக் கேட்டாள். நிழலின் முகம் கோணலாகியது.

'அதற்கு உன்னால் பதிலளிக்க முடியாது' என்றாள் இளவரசி.

'அதை நான் சிறுவயதில் படித்தேன்' என்றான் நிழல். 'கதவருகே நிற்கும் என் நிழல்கூட இதற்கான பதிலைச் சொல்லி விடும் என நான் நம்புகிறேன்.'

'உங்களது நிழல்!' என்று ஆச்சரியப்பட்ட இளவரசி, 'அது மிகவும் அற்புதமாயிருக்குமே' எனச் சத்தம் போட்டாள்.

'அது அவனுக்குத் தெரியும் என்று என்னால் நிச்சயமாக உறுதிப்படுத்த ஏலாது' என்றான் நிழல். 'என்றாலும் அவனாற் சொல்லமுடியும் என்று நம்புவதின் சார்பாகவே மனங்கொள்ளு கிறேன். ஆனால் மேதகு இளவரசியார் ஒன்றினை நினைவுபடுத்த அனுமதிப்பார் என நம்புகின்றேன். தன்னை ஒரு மனிதனென மதித்தல் வேண்டும் என்கிற பெருமை அதற்கு இருப்பதினால், அவன் நல்லபடியாக, சரியாக விடை சொல்ல வேண்டுமென்றால், அவனும் மனிதன் போன்றே நடத்தப்படுதல் வேண்டும்.'

'அதை நான் விரும்புவேன்' என்றாள் இளவரசி.

கதவருகே நின்ற படித்தவனிடம் அவள் போய், சந்திரன், சூரியன், பச்சைக் காடுகள் மற்றும் அருகேயும் தூரமாகவும் உள்ள மக்கள் பற்றியெல்லாம் பேசினாள். படித்தவன் புத்திசாலித்தன மாகவும், நன்றாகவும் பதிலளித்தான்.

'இவ்வளவு புத்திசாலியான நிழலுடைய அவன் எப்பேர்ப் பட்ட மனிதன்!' என்று நினைத்தாள். 'அவனைத் தேர்ந்தெடுப்பதன்

அரசைக் கதைகள்

மூலம் என் நாடும் என் மக்களும் உண்மையிலேயே ஆசீர்வதிக்கப் பட்டவர்கள் ஆவார்கள் — நான் அதனைச் செய்வேன்!

அவள் தனது நாட்டுக்குத் திரும்பும்வரை இந்த விஷயம் யாருக்குமே தெரியவரக் கூடாது என்று அவர்கள் — இளவரசியும் நிழலும் — விரைவிலேயே ஓர் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார்கள்.

‘ஒருவருக்குக்கூட — எனது நிழலுக்குக்கூட’ — தெரியக் கூடாது’ என்றான் நிழல். இதற்கு விசேஷமான காரணங்கள் இருந்தன.

அவர்கள் இருவரும் இளவரசி அரசாண்ட நாட்டிற்கும், அவளுடைய வீடு இருந்த இடத்துக்கும் வந்தார்கள்.

‘என் சிநேகிதனே, நான் சொல்வதைக் கேள்’ என்று படித்த வனிடம் நிழல் சொன்னான்: ‘இப்போது நான் மிகவும் அதிர்ஷ்டத்தையும் அதிகாரத்தையும் பெற்றுள்ளேன். உனக்கு தனிப்பட்ட வகையில் ஏதாவது செய்கிறேன். நீ என்னுடன் அரண்மனையில் வாழலாம்; அரச வண்டியில் என்னுடன் வரலாம்; வருடத்திற்கு நூறாயிரம் டாலர்களும் பெறலாம். ஆனால் மற்றவர்கள் உன்னை நிழல் என்று அழைக்க ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்; முன்னர் மனிதனாக இருந்ததைச் சொல்லவும் கூடாது. மேலும் வருடத்திற்கொருமுறை, நான் உப்பரிகையில் அமர்ந்து மக்களுக்குக் காட்சி யளிக்கும்போது, எனது நிழல் செய்வது போன்று, எனது பாதத் தடியில் நீ கிடக்கவேண்டும். ஏனெனில், நான் இளவரசியை மணக்கப் போகிறேன். இன்று மாலை திருமணம் நடக்க இருக்கிறது.’

‘இது மிக மோசம்!’ என்றான் படித்தவன். ‘நான் இதைச் செய்யமாட்டேன். இப்படி நடக்கவும் விடமாட்டேன். அது நாட்டையும் இளவரசியையும் ஏமாற்றுவதாகும். நான் எல்லா வற்றையும் சொல்லிவிடுவேன் — நான் மனிதன்; நீ ஒரு நிழல். நீ மனிதர்கள் உடையை மட்டுமே அணிந்திருக்கிறாய் என்பதைச் சொல்லிவிடுவேன்!’

‘யாரும் அதை நம்பமாட்டார்கள்’ என்றான் நிழல். ‘புத்தி சாலியாக இரு. அல்லது காவல்களை அழைப்பேன்.’

‘நான் நேரடியாக இளவரசியிடம் போவேன்’ என்றான் படித்தவன்.

‘ஆனால் நான் முதலில் போவேன்’ என்றான் நிழல். ‘நீ சிறைக்குச் செல்வாய்.’

தூர்மகுலசிங்கம்

அப்படியே நடந்தது; அவன் இளவரசியை மணக்கப் போவது தெரியுமாதலால், காவலர் நிழல் சொல்வதைச் செய்தனர்.

நிழல் இளவரசியிடம் வந்தபோது, 'நீங்கள் நடுங்குகிறீர்கள்' என்றாள். 'என்ன நடந்தது? நமது திருமணம் நடக்க இருக்கும் இன்னாளில், நீங்கள் நோய்வாய்ப்படக் கூடாது.'

'நடக்கக்கூடாது ஒன்றை அநுபவித்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன்' என்றான் நிழல். 'நினைத்துப் பார்! எவ்வளவு புத்தியற்றது — நினைத்துப்பார்! எனது நிழலுக்கு பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது. அவன் மனிதனாகி விட்டானாம் — அப்புறம் — நினைத்துப் பார்!— நான் அவனுடைய நிழலாம்.'

'இது மகா பயங்கரம்!' என்றாள் இளவரசி; 'அவன் சிறையிடப்பட்டுவிட்டான் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.'

'நிச்சயமாக. அவன் எப்பொழுதும் சுகம் பெறமாட்டான் என்றே பயப்படுகிறேன்.'

'அற்ப நிழல்! மிகவும் துரதிர்ஷ்டசாலி. அவனது சிறு வாழ் விலிருந்து விடுதலையளித்ததே பெரும் செயல். இப்போதெல்லாம் எப்படி மக்கள், உயர்ந்தவர்களுக்கெதிராக தாழ்ந்தவர்கள் கொடி பிடிக்கிறார்கள் என்று பார்க்கும்போது, அவனை பேசாமல் ஒழித்து விடுவது அவசியம் என்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது' என்றாள் இளவரசி.

'அது மிகக் கடுமையானது. அவன் எனது உண்மையான சேவகன்' என்ற நிழல், பெருமூச்சு விடுவதுபோல நடித்தான்.

'உங்களுக்கு மகா மேன்மையான குணங்கள்' என்ற இளவரசி, அவனுக்கு முன்னால் சிரம் தாழ்த்தினாள்.

மாலையில் முழு நகரமே பிரகாசிக்க, பீரங்கி முழங்கியது. வீரர்கள் அணிவகுத்தனர். அது திருமணம்! தங்களை பிரசன்ன மாக்கி, மீண்டும் உற்சாகக் கூச்சலை ஏற்றுக்கொள்வதாக, இளவரசியும் நிழலும் உப்பரிகைக்கு வந்தார்கள்.

இந்த விழாக்களைப் பற்றியெல்லாம் படித்தவன் எதுவுமே கேள்விப்படவில்லை. ஏனெனில் அவனுக்கு ஏற்கனவே மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டது.

உனமைப் புத்தகம்

Den stumme Bogen

காட்டின் வழியாகச் செல்லும் நெடுஞ் சாலைக்கருகில் ஒரு குடியானவனின் தனித்த குடிசை இருந்தது. சாலை அந்தப் பண்ணையின் ஊடாக ஓடியது. வெயில் தாழ்ந்திருந்தது. எல்லா ஜன்னல்களும் திறந்திருந்தன. வீட்டிற்குள் ஆளரவமும் நடமாட்டமும் இருந்தது. ஆனால் தோட்டத்திலோ முதிர்ந்து பூத்துக் குலுங்கும் மரநிழலில் ஒரு திறந்த சவப்பெட்டி. ஒரு இறந்துபோன மனிதன் இங்கே கொண்டு வரப்பட்டு, காலையில் புதைக்கப்பட்டு இருக்கிறான். சவப்பெட்டிக்கு அருகே நின்று கண்ணீர் சிந்த யாரும் இல்லை. அவனது முகம் வெள்ளைத் துணியால் மூடப்பட்டு இருந்தது. அவனது தலைக்கடியில் பெரிய தடித்த புத்தகம் ஒன்று இருந்தது. அதன் தாள்கள் மையொற்றும் காகிதத்தால் ஆனவை. ஒவ்வொரு தாளுக்கும் இடையிலும் ஓர் உலர்ந்த மலர் இருந்தது.

தர்மகுலசீங்கம்

அவன் பல இடங்களில் பல காலம் சேகரித்த உலர் மலர்கள் அவை. அவன் விரும்பியபடியே அவை அவனுடன் புதைக்கப் படுவதாக இருந்தன. ஒவ்வொரு மலருடனும் அவனது வாழ்வின் ஒவ்வொரு அத்தியாயம் தொடர்புற்றிருந்தது.

“யார் இந்த பெரியவர்?” நாங்கள் கேட்டதற்குக் கிடைத்த விடை:

“பழைய மாணவர். அவர் சுறுசுறுப்பான இளைஞராக இருந்ததாகவும், அப்போது தொல்மொழிகள் கற்றுப் பல பாடல்கள் இயற்றிப் பாடும் வல்லமை வாய்ந்தவர் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். பின்னர் அவருக்கு ஏதோ நிகழக்கூடாதது நிகழ்ந்து, அவர் சிந்தனை குடிப்பழக்கத்துக்கு ஆளாகிவிட்டதாகவும், குடியினால் நலிவடைந்து உடல் நலங்கெட்டு இங்கே வந்து சேர்ந்தார் எனவும், யாரோ அவருக்கு தங்கவும் உண்ணவும் உதவிசெய்தனர் என்றும் கூறுகின்றனர். அவர் ஒரு குழந்தையைப்போல் மென்மையாக இருந்ததாகவும், ஓர் இருள் கவிந்த மனோநிலை வந்துவிட்டால் அவர் முரடராகி வேட்டையாடப்பட்ட ஒரு மான்போல் கானகத்துள் ஓடுவார் என்றும், ஆனால் வீட்டிற்கு திரும்பிக் கொண்டு வந்துவிட்டால் சமாதானப்பட்டு உலர்ந்த மலர்களுள்ள புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு நாள் முழுவதும் வெறித்துப்போய் உட்கார்ந்திருப்பார் எனவும், சில சமயங்களில் கண்ணீர் ததும்பி கன்னத்தில் வழியும் எனவும் சொன்னார்கள். அவர் என்ன நினைத்தார் என்பது கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். ஆனால் அவர் அந்தப் புத்தகத்தைத் தன் தலைமாட்டில் வைத்துப் புதைக்கச் சொல்லிக் கெஞ்சினார். இப்போது அவர் இங்கே சிடக்கிறார். இன்னும் சற்றுநேரத்தில் ஆணிகள் அறையப்பட்டு கல்லறைக்குள் அமைதி கொள்ளுவார்.”

முகத்தை மூடியிருந்த வெண்துகில் உயர்த்தப்பட்டது. இறந்து போன அந்த மனிதனின் அவயவங்களில் அமைதி குடிகொண்டு இருந்தது. அதன்மேல் சூரிய பிம்பம் விளையாடியது. ஒரு கரிச்சான் குருவி அம்புபோல கிழித்துக் கொண்டு நிழலுக்கூடாகப் பாய்ந்து, செத்துப்போன மனிதனின் தலைக்கு மேலாகப் பறந்து கத்தியது.

எத்தகைய விந்தையான உணர்வு அது — நாமும்தான் அதை அனுபவித்திருக்கிறோம் — பழைய இளமைக்காலக் கடிதங்களைத் திரும்பவும் படிக்கும்போது — அவற்றுடன் ஒரு புத்தம் புது வாழ்வு திரும்புகிறதே; அதன் அத்துணை நம்பிக்கைகளோடும் அத்துணை அவலங்களோடும் கூடவே! அந்தக் காலத்தில் நமக்கு நெருக்கமாக இருந்த எத்தனை பேர் நமக்கு மரித்துப்போனவர்களாகி விட்டார்கள்! ஆனால் அவர்கள் இன்னமும் உயிருடன்

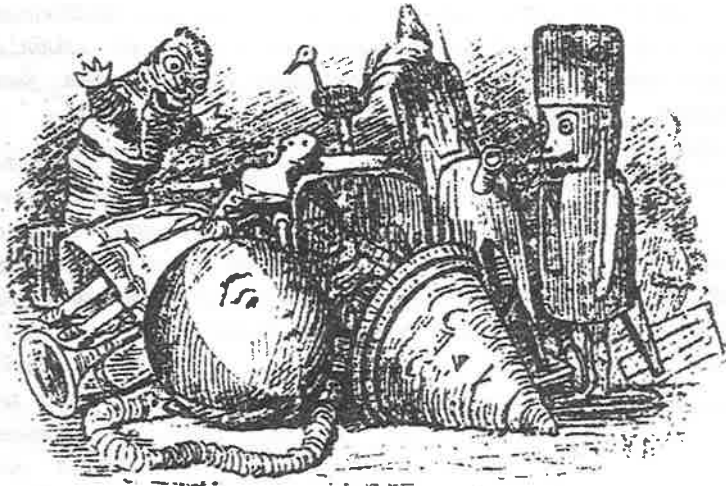
அரசன் கதைகள்

இருக்கிறார்கள். காலம் காலமாக அவர்களுடன் இணைபிரியாதவர்களாக ஓட்டி, நமது இன்ப துன்பங்களையெல்லாம் பங்கிட்டுக் கொள்ளலாம் என்று அன்று நம்பியவர்களை, நாங்கள் நீண்ட காலமாகவே நினைத்துப் பார்க்காமலே இருக்கின்றோம்.

இதோ இந்தப் புத்தகத்தில் உள்ள உலர்ந்த ஓக் மர இலைச் சருகு அந்தப் புத்தகத்தின் சொந்தக்காரனுக்கு நண்பனை நினைவு படுத்துகிறதே; பள்ளியில் உன்சாலை மாணவர். வாழ்நாள் முழுவதும் நண்பர்களாக இருப்போம் என்று அடர்ந்த கானகத்தில் பசிய இலையைப் பறித்து தொப்பியில் சூட்டிய அவன் எங்கே? இலை பாதுகாக்கப்பட்டு இருக்கிறது; ஆனால் நட்பு உதிர்ந்து விட்டதே! இங்கே ஒரு வெளிநாட்டுச் செடி வெதுப்பறையிலே வளர்ந்த — வடக்கேயுள்ள தோட்டங்களிலே சாதாரணமாக வாழ இயலாத — இப்பொழுதும் நறுமணத்தைப் பாதுகாக்கும் இலைகள். அந்தப் பிரபுவின் தோட்டத்தில் கண்ட இளம் மங்கை அதை அவனுக்குக் கொடுத்திருந்தாள். இங்கே அவன் பறித்த நீர் ரோஜா; நன்னீர் ரோஜாவான அதனை அவன் தன் உப்புக் கண்ணீரினால் குளிப்பாட்டி இருக்கிறான். இதோ ஒரு தொட்டாற் சினுங்கி — அதன் இலைகள் என்ன கதை சொல்லுகின்றன? அதைப் பறித்து வைத்தபோது அவனது சிந்தனை என்னவாக இருந்தது? தனித் தடர்ந்த காட்டிலிருந்து பறித்த ஓர் அல்லி மலர். உணவு விடுதியின் பூத்தொட்டியிலிருந்து பறித்துவந்த எப்போதும் வாடாதது; இங்கே கூர்மையான அம்மணமான புல்லின் நுனி.

பூத்துக்குலுங்கும் அம்முதியமரம் தனது மணம் கமழ் மலர்களைக் கொண்டு மரித்த அம்மனிதனின் தலைமீது சாமரம் வீசுகிறது. அந்தக் கரிச்சான்குருவி மீண்டும் வெகுவேகமாகப் பறந்து செல்கிறது. “கீச்! கீச்!” அப்போது மனிதர்கள் வந்து விட்டார்கள் ஆணிகளுடனும் சுத்தியலுடனும். மறைந்தும் சிதைந்தும் போன அந்த ஊமைப்புத்தகத்திலே அவனுடைய தலை படுத்துக்கிடக்கு மாறு, இறந்துபோனவன்மீது சவப்பெட்டியின் மூடி வைக்கப் படுகின்றது.

காதலர்கள்

Kjærestefolkene

ஒரு பம்பரமும் ஒரு சிறிய பந்தும் மற்றைய விளையாட்டுப் பொம்மைகளுடன் ஓர் இழுப்பறைக்குள் இருந்தன.

“நாம் ஒரே அறையில் இருக்கிறோமே, நாம் மணமகன் — மணப்பெண் ஆக இருக்கலாமா?” பந்தைப் பார்த்துப் பம்பரம் கேட்டது.

ஆனால் வெள்ளாட்டுத் தோல் மேலங்கி மாட்டிய பந்து, எந்த ஓர் இளம் சீமாட்டியைப் போலவும், மிகவும் அகந்தை கொண்டு, அதன் பிரேரிப்புக்கு எவ்வித பதிலும் சொல்லவில்லை.

அடுத்தநாள் அந்த விளையாட்டுப் பொருள்களின் சொந்தக்காரனான சிறுவன் வந்து, அந்தப் பம்பரத்துக்கு சிவப்பு மற்றும் மஞ்சள் வர்ணங்கள் பூசி, ஒரு பித்தளை ஆணியையும் அறைந்து வைத்தான். அந்தப் பம்பரம் சுழன்றபோது, அதி அற்புதமாகத் தோன்றியது!

அரசன் கதைகள்

அந்தச் சின்னப்பந்தைப் பார்த்து “என்னைப் பாரேன்!” என்று அது கூச்சலிட்டது. “நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? நமக்குள் திருமண நிச்சயதார்த்தம் செய்துகொள்ளலாம் அல்லவா? ஒருவருக் கொருவர் மிகவும் பொருத்தமானவர்களாக இருக்கிறோம். நீ துள்ளுகிறாய். நான் நடனமாடுகிறேன். இருவரும் இணைந்தால் நம்மைப் போல் யாரும் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியாது.”

“உண்மையாகவா? நீ அப்படியா நினைக்கிறாய்?” எனச் சின்னப்பந்து பதில் கூறியது. “என் அப்பாவும் என் அம்மாவும் வெள்ளாட்டுத் தோல் செருப்புகள். எனக்குள் ஸ்பெயின் நாட்டுத் தக்கை இருக்கிறது என்பது உனக்குத் தெரியுமா?”

“ஆமாம். ஆனால் மலைவேம்பு மரத்தினால் செய்யப்பட்ட வனல்லவா நான்? நகரபிதா அல்லவா என்னைத் தனது கடைசல் எந்திரத்தில் செய்தார்? என்னைச் செய்ததில் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி அவருக்கு” என்று பம்பரம் சொன்னது.

“நீ சொல்வதை நான் நம்பமுடியுமா?” என்று கேட்டது சின்னப்பந்து.

“நான் பொய் சொல்லியிருந்தால் என்னை யாரும் சுற்ற விடாமல் போகட்டும்” என்று பம்பரம் பதிலளித்தது.

“நீ என்ன வேண்டுமானாலும் பெருமையாக சொல்லிக் கொள். ஆனால் உன் கோரிக்கையை நான் ஏற்கமாட்டேன். நான் கிட்டத்தட்ட மனப்பெண்ணாக நிச்சயிக்கப்பட்டவள்தான், அந்தக் கோடைத் தூதுவனான குருவிக்கு. நான் வெளியே வரும் போதெல்லாம், “என்னைக் கட்டிக் கொள்ளுகிறாயா?” என்று அந்தக் குருவி கூட்டிலிருந்து எட்டிப் பார்த்து கேட்கும். நானும் மௌனமாக தலையாட்டி விட்டேன். கிட்டத்தட்ட பாதி நிச்சய தார்த்தம் முடிந்த மாதிரிதான். இருந்தாலும் உன்னை நான் மறந்துவிட மாட்டேன்” என்றது பந்து.

“சரி, அது மிகவும் நல்லது” என்றது பம்பரம்.

அதற்குமேல் அவை ஒன்றுடன் ஒன்று பேசிக்கொள்ள வில்லை.

அடுத்த நாள் அந்தப்பையன் வந்து பந்தை எடுத்து எறிந்தான். அது காணமுடியாத உயரத்துக்கு ஒரு பறவையைப் போலப் பறந்தது. அது ஒவ்வொரு முறை தரையில் வந்து விழும்போதும், அது மேலே பறக்க விரும்புவதுபோல் விரைந்து மேலெழும்பியது. அதன் உள்ளிருந்த ஸ்பானிய தக்கையின் காரணமாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் ஒன்பதாம் முறை தரையிலிருந்து கிளம்பிய

தர்மகுலசீங்கம்

அதனை மீண்டும் காணமுடியவில்லை. அந்தப் பையன் தேடித் தேடிப் பார்த்தான். அது தரைக்கு வரவே இல்லை. எங்கோ மறைந்துவிட்டது.

“அது எங்கிருக்கிறது என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.” பெருமூச்சு விட்டது பம்பரம். “அது குருவிக் கூட்டிலேதான் இருக்கிறது. அது அந்தக் குருவியைத் திருமணம் செய்து கொண்டுள்ளது!”

பந்தை நினைக்க நினைக்க பம்பரத்துக்கு ஏக்கம் அதிகரித்தது. பந்தை அடைய முடியாததால் அதன் காதல் வளர்ந்தது. ஆனால் பந்து வேறொருவனைக் காதலித்தது இக்கதையில் ஒரு விசித்திரமான திருப்பம். பம்பரம் சுற்றிச்சுற்றி வந்து பர்ட்ல்களை முணுமுணுத்து நடனம் ஆடியது. அதன் கற்பனையில் பந்து மேலும் மேலும் மெருகேறி அழகாய்த் தெரிந்தது. இவ்வாறு பல ஆண்டுகள் கழிந்தன. இந்தக் காதல் பழைய காதல் ஆகிவிட்டது.

பம்பரம் இப்போது இளமையாக இல்லை! ஆனால், ஒரு நாள் மிக அழகாக மின்னும் தங்கப் பம்பரம் போல துள்ளியது. ஆம்; பார்க்கத்தக்க காட்சி அது. ஆனால் ஒரே துள்ளலாக மேலே போய்விட்டது; கண்ணுக்குத் தென்படவே இல்லை.

எல்லாரும் தேடித் தேடிப் பார்த்தார்கள். எங்குமே காணோம். பரண்மீது கூட காணோம். எங்கே போயிருக்கும்?

அது தட்டுமுட்டு சாமான் கிடந்த குப்பைக்கூடைக்குள் போய் விழுந்துவிட்டது. அதற்குள் கோஸ் தண்டுகள், பெருக்கப் பட்ட குப்பைகள், கூரையிலிருந்து விழுந்த புழுதிகள் அனைத்தும் கிடந்தன.

“இது நல்ல இடந்தான் கிடப்பதற்கு! விரைவில் காலம் கழிந்துவிடும். எப்படிப்பட்ட கும்பலில் மாட்டிக்கொண்டு விட்டேன்.”

பிறகு அது சுற்றுமுற்றும் பார்த்தது. இலைகளற்ற முட்டைக் கோஸ் காம்புகளுக்கிடையே பழைய ஆப்பிள் பழம் போல் ஏதோ தென்பட்டது. அது பழம் அல்ல; ஒரு பழைய பந்து. நீரில் ஊறிப் போய் பல ஆண்டுகளாக கூரையின் மேல் வடிகாலில் கிடந்த பந்து.

“அட கடவுளே. நாம் பேசும்படிக்கு யாரோ கிடைத்திருக்கிறாரே” என்ற சின்னப் பந்து, பம்பரத்தைப் பார்த்தது. “நான் வெள்ளாட்டுத் தோலும் ஸ்பெயின் தக்கையும் கொண்டு கன்னிப் பெண்களால் செய்யப்பட்ட அதே பந்துதான். இதனை நினைத்துக் கொண்டு யாரும் என்னைத் திரும்பிப் பார்க்கமாட்டார்கள். கிட்டத்தட்ட நான் குருவியை மணந்துகொண்ட மாதிரிதான். ஆனால் இந்த கூரை வடிகாலில் விழுந்து, முழு ஐந்தாண்டு காலம்

அரசன் கதைகள்

நனைந்து கிடக்கிறேன். நீ என்னை நம்பு; ஓர் இளம் பெண்ணுக்கு இது நீண்டதோர் காலம் அல்லவா?” ஆனால் பம்பரம் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. அது தனது பழைய காதலை எண்ணிப் பார்த்தது. அந்தக் குரலைக் கேட்கக் கேட்க, அது அவளது குரல்தான் என்பது தெளிவாகியது.

அப்பொழுது வேலைக்காரப் பெண் வந்தாள். அந்தக் குப்பைத் தொட்டியைக் கொட்ட விரும்பினாள்.

“ஆகா, ஒரு பளபளக்கும் பம்பரம்!” என்று கூச்சலிட்டாள் அவள்.

இப்படியாக பம்பரம் மீண்டும் கவனத்துக்கும் கௌரவத்துக்கும் ஆளாகியது. ஆனால் பந்தைச் சீந்துவாரில்லை. பம்பரம் தனது பழைய காதலைப் பற்றி மீண்டும் பேசவில்லை. ஏனெனில், அது மிக விரும்பிய பொருளேயாயினும், ஐந்தாண்டு காலம் கூரை வடிகாலிற் கிடந்து நனைந்த பிறகு அது மரித்துவிடும். ஆம், ஒருத்தியை குப்பைத் தொட்டியில் சந்திக்க நேர்ந்தால், மீண்டும் அவளை யாருக்கும் தெரிவதில்லைதான்.

குறும்புச் சிறுவன்

Den uartige Dreng

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு கிழக்கவிஞர் இருந்தார்; உயர்ந்த ரஸனையும் அன்பும் உடைய கிழக்கவிஞர். ஒரு மாலை வேளை அவர் தன் வீட்டிலே அமர்ந்திருந்தபொழுது, பயங்கரப் புயல் வீசியது; மழை பொழிந்தது. ஆனால், கிழக்கவிஞர் தன் கணப்புக்கு முன்னால் வெதுவெதுப்புடனும் நேர்த்தியுடனும் அமர்ந்திருந்தார். கணப்பிலே தீ ஜுவாலை மேலே எழுந்தது; சுடப்படும் ஆப்பிள்கள் வெந்து சத்தம் போட்டன.

‘இவை ஒரு தையலைக்கூட உலர்ந்ததாக விட்டு வைக்கமாட்டா. இந்தப் பருவநிலையில் வெளியே உள்ளவர்கள் மிகவும் பாவப் பட்டதுகள்’ என்று கூறிக்கொண்டார். ஏனெனில், அவர் அத்தகைய கருணையுள்ள கவிஞர்.

அனசன் கதைகள்

‘தயவுசெய்து என்னை உள்ளே விடு! நான் அவ்வளவு ஈரமாகவும் குளிராகவும் இருக்கிறேன்’ என்று ஒரு சின்னப்பையன் வெளியே நின்று கத்தினான். மழை பொழிந்துகொண்டும், காற்று ஒவ்வொரு யன்னலையும் உலுப்பிக்கொண்டும் இருந்தபொழுது, அவன் கதவைத் தட்டிக்கொண்டு அழுதுகொண்டே நின்றான்.

‘பரிதாபத்திற்குரிய சிறிய பயல்!’ என்று கிழக்கவிஞர் கூறிக் கொண்டே, கதவைத் திறக்கப்போனார். வெளியே ஒரு சிறிய பையன் நின்றுகொண்டிருந்தான். அவன் நிர்வாணமாக நின்றான். அவனுடைய நீண்ட பொன்முடிகளிலிருந்து தண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது. அவன் குளிரினால் நடுங்கினான். அவன் மட்டும் வெளியே நிற்கவிடப்பட்டிருந்தால், அந்த பயங்கரப் புயலிலே அவன் நிச்சயமாகச் செத்திருப்பான்.

‘பரிதாபத்திற்குரிய சிறிய பயல்!’ என்று கூறிக்கொண்டே, அவனைக் கையிலே தூக்கினார். ‘என்னுடன் வா, சீக்கிரமே உனக்கு வெப்பம் தருவேன். நீ கொஞ்சம் திராட்சை ரசமும், ஓர் ஆப்பிளும் சாப்பிடலாம். நீ ஒரு அழகான பையனாக இருக்கிறாய்!’

உண்மையில் அவன் அழகன்தான். அவனுடைய கண்கள் பிரகாசமான இரண்டு நட்சத்திரங்களைப்போல இருந்தன; அவனுடைய பொன்முடியிலிருந்து தண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்த போதிலும், அதிலே அழகான சுருள்கள் தெரிந்தன. அவன் ஒரு குட்டிச் சம்மனசு போலத் தோன்றினான். ஆனாலும், குளிரிலே வெளிறி, ஒவ்வொரு அவயவமும் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவன் தன் கைகளிலே அழகான வில் வைத்திருந்தான். ஆனால், மழையிலே அது பெரிதும் கெட்டிருந்தது. ஈரத்தினால் அதன் அழகான அம்புகளின் எல்லா வர்ணங்களும் மங்கியிருந்தன.

கணப்புக்கு அருகில் இருந்துகொண்டு, கிழக்கவிஞன் அந்தச் சிறுபையனைத் தனது முழங்கால்களிலே தூக்கி வைத்து, அவனுடைய கைகளைத் தன் சொந்தக் கைகளினாலே சூடாக்கி, அவனுக்காகச் சிறிது இனிப்பு வைனைச் சூடாக்கினார். விரை விலேயே அவன் தேறினான். கன்னங்களிலே ரோஜா நிறம் மீண்டது. நிலத்திலே பாய்ந்து, கிழக் கவிஞரைச் சுற்றித் துள்ளிக்கொண்டே நடனமாடினான்.

‘நீ ஒரு சந்தோஷமான பையன்!’ என்று கிழக் கவிஞர் சொன்னார். ‘உன்னை எப்படி அழைப்பார்கள்?’

‘என்னை அமோ (AMOR— இதனைத் தமிழில் மன்மதன் என்று விளங்கிக் கொள்ளலாம்) என்று அழைப்பார்கள்’ என்று

அவன் பதிலளித்தான். என்னை உங்களுக்குத் தெரியாதா? அங்கே, என் வில்லைப் பாருங்கள்! அதை வைத்து என்னால் குறி வைத்து எய்யமுடியும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். பாருங்கள், காலநிலை இப்பொழுது வெளுத்துக்கொண்டு வருகிறது. நிலவு வெளியே வருகின்றது!

‘ஆனால் உன்னுடைய வில் கெட்டுப்போய் இருக்கிறதே!’ என்று கிழக் கவிஞர் சொன்னார்.

‘ஐயோ, பரிதாபம்!’ அதனை எடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டே சிறிய பையன் சொன்னான். ‘ஏன், இப்பொழுதே உலர்ந்துவிட்டது; எதுவும் கெட்டுவிடவில்லை. கயிறு சரியான முறுக்கில் இருக்கிறது. அதை நான் பரீட்சித்துப் பார்க்கிறேன்!’ என்றான். தன் வில்லை எடுத்து, அதிலே ஓர் அம்பினை வைத்து, குறிபார்த்து, கருணையுள்ள அந்தக் கிழக்கவிஞரின் இதயத்தைத் துளைக்கும்படி எய்தான். ‘இப்ப பார்த்தீர்களா, என் வில் கெட்டுப்போய் விடவில்லை!’ என்று சொல்லி, பலத்த சிரிப்புடன் அவன் வெளியே ஓடினான். தன்னுடைய கதகதப்பான அறைக்குள் எடுத்துச் சென்று, அவனுக்கு நன்மை செய்து, அருமையான வைனும் தன் சிறந்த ஆப்பிரும் கொடுத்து ஆதரித்த கிழக் கவிஞரை எய்வதென்றால், அவன் குறும்புச் சிறுவனே!

அன்புள்ளம் கொண்ட அந்தக் கவிஞர் நிலத்திலே கிடந்து அழுதார். அவர் உண்மையில் இதயத்தைத் துளைத்துத் தாக்கப் பட்டுள்ளார். அவர் சொன்னார்: ‘இது வெட்கம்! அமோ எத்தகைய குறும்புச் சிறுவன்! எனக்குத் தெரிந்த எல்லா நல்ல பிள்ளைகளிடமும் இதை நான் சொல்லப் போகின்றேன். அப்பொழுது தான், அவர்கள் அவனுடன் எப்பொழுதும் விளையாடாமல் எச்சரிக்கையாக இருப்பார்கள்; அல்லையேல் அவர்களுக்கு அவன் தீங்கு விளைவிப்பான்.’

எல்லா நல்ல பிள்ளைகளும், சிறுமிகளும் சிறுவர்களும், அவனுடைய கதையைக் கேள்விப்பட்டு, கொடிய அமோவைத் தவிர்ப்பதிலே எச்சரிக்கையாக இருந்தார்கள். ஆனால் அவன் மகா தந்திரசாலியானதினால், அவர்கள் எல்லோரையுமே அவன் ஏமாற்றினான்! மாணவர்கள் விரிவுரைக் கூடங்களைவிட்டு வெளியேறும்போது, கறுப்பு அங்கி அணிந்து, கையின் கீழ் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு, அவர்கள்கூட ஓடுவான். அவர்களுக்கு அவனைத் தெரியாதாகையால், அவனை இன்னொரு மாணவனாக நினைத்துக்கொண்டு, அவனுடைய கையைப் பற்று

அரசன் கதைகள்

வார்கள். அப்பொழுது அவன் தன் அம்பினை அவர்களுடைய இதயங்களைத் துளைத்து எய்வான். இளம்பெண்கள் தங்கள் உறுதிபூசுதல் வகுப்புகளைவிட்டு வெளியேறும்போதும், தேவாலயத்தில் உறுதி பூசுதல் நடக்கும் போதும், அவர்களையும் தேடித் திரிவான். ஏன், அவன் எல்லா நேரமும் மக்களைத் தேடியே அலைகின்றான். நாடகக் கூடங்களிலே பெரிய சரவிளக்குகளிலே அமர்ந்து கொண்டு, அவனை விளக்கு என்று மக்கள் நினைத்துக் கொள்ளும் விதத்தில் பிரகாசமாக எரிவான். பிறகுதான் அவர்கள் உண்மையை அறிவார்கள். ஏன், அவன் ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே உங்களுடைய அப்பா அம்மாவுடைய இதயங்களைத் துளைத்து எய்தவன்தான்! நீங்கள் அவர்களைக் கேட்டுப்பாருங்கள்; அவர்கள் என்ன சொல்வார்கள் என்பதை அறிவீர்கள். ஓ, இந்த அமோ, அவன் மகா கெட்ட பையன்! நீங்கள் எப்பொழுதும் அவனுடன் எந்தத் தொடர்பும் வைத்துக் கொள்ளாதீர்கள். அவன் எல்லோர் பின்னாலும் திரிகிறான்! உங்களுடைய பாட்டியினுடைய இதயத்தையும் அவன் தன்னுடைய அம்பினால் துளைத்திருக்கிறான். ஆமாம், அது மிக நீண்ட காலத்துக்கு முன்பு என்றபடியால், அவள் இப்பொழுது குணமாகிவிட்டாள். ஆனாலும் இத்தகைய ஒரு விஷயத்தை அவள் எந்தக் காலமும் மறக்கப் போவதில்லை. அந்தக் கொடிய அமோ, அவன் வெட்கங்கெட்டவன்! ஆனால் அவன் எத்தகைய குறும்புக்காரர் சிறுவன் என்பது இப்பொழுது உங்களுக்குத் தெரியும்.

வெள்ளி நாணயம்

Saluskillingen

ஒரு காலத்தில் ஒரு வெள்ளி நாணயம் இருந்தது. நாணயச் சாலையிலிருந்து அது பிரகாசமாகவே வெளிவந்தது. “ஹஹாஹா! நான் இந்தப் பரந்த உலகத்துக்கு வந்துவிட்டேன்” என்று மேலெழுந்து சத்தமிட்டது. இந்தப் பரந்த உலகத்திற்குள் அது நிச்சயமாக வலம் வந்தது.

குழந்தை தன் மென்மையான நேசமான கைகளிலே அதைப் பிடித்தது. கஞ்சன் பேராசைப் படும் குளிர்ந்த தன் உள்ளங்கையிலே அதனைப் பிடித்தான். அதைப் பிரிவதற்கு அந்தக் கிழவன் எத்தனை தடவைகள் புரட்டிப் பார்த்தான் என்பது ஆண்ட வனுக்குத்தான் தெரியும். கவலையற்ற இளைஞன் அதனை எளிதாகவே உருட்டிவிட்டான்.

வெள்ளி நாணயம், வெள்ளி உலோகத்தினாலேதான் செய்யப்பட்டிருந்தது. மிகச் சிறிய செம்பே அதில் இருந்தது. இந்த உலகத்திலே

அரசன் கதைகள்

ஒரு முழு ஆண்டு அது வாழ்ந்த பின்னர், அதாவது அது அந்த நாட்டின் நாணயச்சாலையிலிருந்து பிறந்த ஓர் ஆண்டின் பின்னர், அது ஒரு நாள் தன்னுடைய அந்நியப் பயணங்களை மேற்கொண்டது. பயணஞ்செய்த எஜமானுடைய பணப்பையிலே இருந்த கடைசி உள்நூர் நாணயம் அதுதான். அந்த நாணயம் இருந்தது என்பதை அந்தக் கனவான் உணரவில்லை. தற்செயலாகத் தான் அதனை அவன் கண்டான்.

“வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டபொழுது இருந்த வெள்ளி நாணயம் என்னிடம் இருக்கிறது. நல்லது; அதுவும் என்னுடன் பயணம் செய்யட்டும்” என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டான். பணப்பையிலே அது மீண்டும் திணிக்கப்பட்ட பொழுது, அந்த வெள்ளி நாணயம் சத்தமிட்டு மகிழ்ச்சியிலே குதித்தது.

அந்தப் பணப்பையிலே விநோதமான கூட்டாளிகள் வந்தார்கள்; போனார்கள். ஒவ்வொருவரும் பின்னால் வந்தவர்களுக்கு வழிவிட்டார்கள். வீட்டிலிருந்து வந்த அந்த வெள்ளி நாணயம் மட்டும் பணப்பையில் எப்பொழுதும் தங்கியிருந்தது. அதுவே அதன் தனிச் சிறப்பாகவும் அமைந்தது.

பல வாரங்கள் செல்லவும், தான் எங்கே இருக்கிறேன் என்பதை அறியாமலே, உலகிலே நீண்ட தூரம் பயணித்தது. மற்றைய நாணயங்களிலிருந்து அவை பிரஞ்சு, இத்தாலியன் என்பதை அறிந்து கொண்டது. ஒன்று இன்ன இன்ன நகரத்திலே இருப்பதாகச் சொன்னது. இன்னொன்று இன்ன இடத்தை அடைந்துவிட்டதாகச் சொன்னது. இவற்றிலிருந்து வெள்ளியால் எந்த ஓர் எண்ணத்தையும் உருவாக்க முடியவில்லை. பைக்குள் தலைவைப்பவன் எதையும் பார்ப்பதில்லை. அதே கதிதான் அந்த வெள்ளி நாணயத்துக்கும் ஏற்பட்டது. ஒரு நாள் பணப்பை மூடப்படாமல் திறந்திருந்ததைக் கவனித்த அது, சுற்றிப் பார்ப்பதற்காக அந்தத் திறந்த பகுதிக்கு தவழ்ந்து முன்னேறியது. அது அப்படிச் செய்திருக்கக் கூடாது. ஆனால் அது மிகவும் ஆவலாதிப்பட்டது; இதற்குத் தண்டனை செலுத்தித்தான் ஆகவேண்டும். பணப்பையிலிருந்து அது கடிகாரம் வைக்கும் ‘பக்கற்’றுக்குள் நழுவியது. இரவிலே பணப்பை எடுக்கப்பட்ட பொழுது, வெள்ளி நாணயம் ஆடையினுள் தங்கிற்று. பின்னர் ஆடையுடன் அது வெளியேற்றப்பட்டது. அப்பொழுது அது நிலத்தில் விழுந்தது. அதனை யாரும் கேட்கவில்லை; அதனை யாரும் பார்க்கவும் இல்லை.

அடுத்தநாள் ஆடைகள் அறைக்குள் மீண்டும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. அதனை அணிந்துகொண்டு கனவான் தன்னுடைய பயணத்தைத் தொடர்ந்தார். வெள்ளி நாணயம் பின்னாலே தங்கி

விட்டது. நாணயம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதும், மீண்டும் சேவையிலே சேரும் நிர்ப்பந்தம் அதற்கு ஏற்பட்டது. வேறு மூன்று நாணயங்களுடன் அது அனுப்பி வைக்கப்பட்டது.

“உலகத்திற்கு வந்து விஷயங்களைப் பார்ப்பது மகிழ்ச்சியானது” என்று வெள்ளி நாணயம் நினைத்தது. “அந்நியப் பழக்க வழக்கங்களையும் புதிய மனிதர்களையும் அறிந்துகொள்வது நல்லது தான்.”

இதிலிருந்து வெள்ளி நாணயத்தின் வரலாறு, தன் வரலாறு கூறும் பாணியை ஏற்றது.

‘அதை எடுத்துவிடு. அது கெட்டது. பயனற்றது’ இந்த வார்த்தைகள் என்னைச் சுற்றிவந்தன. நான் ஆரோக்கியமாக ஒலித்தேன். சீராகவே நாணயமாக்கப்பட்டிருந்தேன். மக்கள் நிச்சயமாக தவறு செய்கிறார்கள். அவர்களாலே என்னை அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை! ஆம், அவர்கள் என்னை வேறு விதமாக விளங்கிக் கொண்டார்கள். ‘அது கெட்டது; நல்லதல்ல!’ என்று அவர்கள் சொன்னார்கள்.

‘இந்தப் பயலை நான் இருட்டிலே கை கழுவிவிட வேண்டும்’ என்று என்னைப் பெற்றுக்கொண்ட ஒருவன் சொன்னான். என்னை இரவிலே கொடுத்தார்கள். பகலிலே அவமதிக்கப் பட்டேன். ‘கெட்டது; நல்லதல்ல’ என்பதே கூக்குரலாக இருந்தது, ‘நாங்கள் அவசரப்பட்டு இவனை எங்களிடமிருந்து அகற்றி விட வேண்டும்.’ நான் அந்த நாட்டின் நாணயமாக, இரகசியமாக அனுப்பி வைக்கப்பட்டபொழுது, ஒவ்வொரு தடவையும் வைத்திருந்தவனுடைய விரல்களிலே நான் நடுங்கினேன்.

எத்தகைய கேவலஞ் சமக்கும் வெள்ளி நாணயமாக நான் இருக்கின்றேன்! என் மதிப்பு, என் வடிப்பு ஆகியனவெல்லாம் மதிப்பற்றவையாக இருந்தால், என்னிலே இருக்கும் வெள்ளியின் பயன் என்ன? உலகத்தின் கண்களிலே, உலகம் எவ்வாறு மதிக்கத் தேர்ந்தெடுக்கின்றதோ, அந்த மதிப்பு மட்டுமே மிஞ்சும். கெட்ட மனச்சாட்சி வைத்திருப்பது மகா பயங்கரமானது. தீய வழிகளிலே நான் தவழ நேரிடுகின்றது. நான் மிகவும் அப்பாவி. ஆனால் குற்றம் செய்பவனாகக் கருதப்படுவதினால், உணர்வுகள், கெட்டனவாக இருக்கின்றன.

அரசன் கதைகள்

ஒவ்வொரு தடவையும் நான் வெளியே கொண்டு வரப்பட்டபொழுது என்னை உற்று நோக்கும் கண்களை நினைத்து நான் நடுங்கினேன். ஏனெனில், நான் போலியானவனாகவோ மோசடிக்காரனாகவோ நிராகரிக்கப்பட்டு மேஜையிலே தூக்கி வீசப்படலாம்! ஒரு தடவை ஓர் ஏழைக்கிழவியின் கைகளிலே ஒரு நாள் வேலைக்கான கூலியாகக் கொடுக்கப்பட்டு விட்டேன். அவளால் என்னை விரட்டியடிக்க முடியவில்லை. ஒருவரும் என்னை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அந்தக் கிழவிக்கு நான் முழுமையான துன்பமாக மாறினேன்.

“நான் நிச்சயமாக இந்த வெள்ளி நாணயத்தை யாருக்காவது ஏமாற்றி கொடுக்க நிர்ப்பந்திக்கப்படுவேன். உலகின் மிகுந்த நல்லெண்ணத்தின் பேரிலும், நான் இந்த போலி வெள்ளியைச் சேமித்து வைக்க முடியாது. பணக்கார பேக்கரிக்காரன் இதை வைத்திருந்தாலும், இந்த நஷ்டத்தை அவனாலே ஈடுசெய்ய முடியும். ஆனால் அப்படிச் செய்வது தவறல்லவா?” என அவள் சொன்னாள்.

‘அந்த மனுஷியின் மனச்சாட்சியின்மீது நான் ஏன் பாரமாக இருக்கவேண்டும்’ என நான் வருந்தினேன். ‘என் வயோதிக வயதில் நான் உண்மையில் மாறி விட்டேனா?’

அந்தப் பெண் பணக்கார பேக்கரிக்காரனிடம் சென்றாள். நான் எத்தகைய வெள்ளி நாணயம் என்பதை அவன் அறிந்ததினால் என்னை அவளிடமே தூக்கி எறிந்தான். அவளுக்கு ரொட்டி கிடைக்கவில்லை. மற்றவர்களுடைய துயரங்களுக்கு நான் காரணமாக இருக்கின்றேனே என்பதை நினைக்கும் பொழுது நான் மிகவும் துயரமடைந்தேன். நான் என் சிறு வயசிலே என் மதிப்பு பற்றியும், என் அச்ச வார்ப்புப் பற்றியும் மிகவும் பெருமைப்பட்டிருக்கிறேன். யாருமே ஏற்றுக்கொள்ளாத ஏழை நாணயமாக நான் மாறியுள்ளேன். ஆனால் அந்தக் கிழவி என்னை மீண்டும் வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென்று, என்னை நேச பாவத்துடன் பார்த்துச் சொன்னாள்....

“உன்னை வைத்து நான் யாரையும் ஏமாற்றப் போவதில்லை. நீ போலியானவன் என்பதை எல்லோரும்

தர்மகுலசிங்கம்

பார்க்கக் கூடியதாக உன்னிலே ஒரு துளை போடப் போகின்றேன். இருப்பினும், நீ ஓர் அதிர்ஷ்டமான வெள்ளி நாணயம் என்றுதான் இப்பொழுதும் நான் நம்புகின்றேன். வெள்ளி நாணயத்திலே ஒரு துளையிட்டு அந்தத் துளையினூடாக ஒரு கயிற்றைச் செலுத்தி, என் அயல்வீட்டுச் சிறுவனின் கழுத்திலே அதிர்ஷ்ட வெள்ளி நாணயமாகத் தொங்கவிடுவேன்.”

எனவே அவள் என்னூடாக ஒரு துளை போட்டாள். என்னூடாகத் துளைபோட்டமை நிச்சயமாக எனக்கு ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. நோக்கம் நல்லதாக இருக்கும் பொழுது, அநேக காரியங்களைச் சகித்துக் கொள்ளலாம். துளையினூடாக ஒரு நூல் செலுத்தப்பட்டது. ஒரு பதக்கம் போல நான் மாறினேன். அந்தச் சிறு குழந்தையின் கழுத்தைச்சுற்றி நான் தொங்கவிடப்பட்டேன். அந்தக் குழந்தை என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தது. முத்தமிட்டது. கபடமற்ற அவன் கழுத்தின் கண்ப்பிலே நான் இரவு முழுவதும் தூங்கினேன்.

காலை வந்ததும், குழந்தையின் தாய் என்னைத் தன் விரல்களிலே எடுத்து, என்னைப் பார்த்தாள். என்னைப்பற்றி அவளுக்கு சொந்தச் சிந்தனைகள் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். அதனை என்னால் உணர முடிந்தது. கத்திரிக்கோலினை எடுத்து, நூலை வெட்டி எடுத்தாள்.

“அதிர்ஷ்ட வெள்ளி நாணயம். சரி, அதனைச் சீக்கிரம் பார்த்துவிடுவோம்” என்று அவள் கூறிக் கொண்டாள்.

அவள் என்னைக் காடியிலே போட்டு வைத்தாள். எனவே, நான் சற்று பச்சை நிறமாக மாறினேன். அவள் என் துளையை அடைத்தாள். மாலை நேரத்து மைமல் வெளிச்சத்தில், அதிர்ஷ்ட லாபச்சீட்டு விற்பவனிடம், தனக்கு அதிர்ஷ்டம் கொண்டுவரக் கூடிய பரிசுச்சீட்டினை வாங்கச் சென்றாள்.

நான் மிக மோசமான துன்பத்தை உணர்ந்தேன். நான் தூள் தூளாகப் போவது போன்ற ஒரு வலியுணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது. தங்களுடைய பிரதிமை பற்றியும், மதிப்பு பற்றியும் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் வெள்ளிகள், ஏனைய நாணயங்கள் குவிந்திருக்கக்கூடிய அந்த இடத்திலே, நான் போலியானவன் என அழைக்கப்படலாம் என்பதை நான்

அனசன் கதைகள்

அறிந்திருந்தேன். ஆனால், நான் அத்தகைய அவ மதிப்பிலிருந்து தப்பினேன். அந்த அறைக்குள் அநேக மக்கள் கூடி இருந்தபடியாலும், அதிக வேலைகளை அவன் கவனிக்க வேண்டி இருந்தபடியாலும், மற்றைய நாணயங்களுடன் சேர்ந்து நானும் கலகலத்துக் கொண்டே மற்றைய நாணயங்களுடன் பெட்டிக்குள் சென்றேன். என் மூலம் வாங்கப்பட்ட சீட்டுக்குப் பரிசு ஏதாவது கிடைத்ததா இல்லையா என்பதை நான் அறியேன். ஆனால், ஒன்று மட்டும் எனக்குத் தெரியும். அடுத்த நாள் காலையிலேயே நான் கெட்ட நாணயம் என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, மீண்டும் மீண்டும் ஏமாற்றும் பணியிலே நான் அனுப்பி வைக்கப்பட்டேன். நல்ல குணம் படைத்த ஒரு வனாலே இதனைத் தாங்கிக் கொள்வது மிகக் கஷ்டமானதாகும்.

ஒரு ஆண்டும் ஒரு நாளுமாக நான் வீட்டுக்கு வீடு, கைக்குக் கை, எப்பொழுதும் வரவேற்கப்படாத வனாக, எப்பொழுதும் மோசடிக்குப் பயன்படுத்தப் படுபவனாக அலைந்து திரிந்தேன். யாருமே என்னை நம்பவில்லை. நான் உலகின்மீதும் என்மீதும் நம்பிக்கை இழந்தேன். அது மகா கஷ்டமான காலம். கடைசியில், ஒரு பயணி, ஒரு விநோதக் கனவான் வந்து என்னைச் செல்லும் நாணயமாக மரியாதையுடன் ஏற்றுக் கொண்டான். ஆனால், அவன் என்னைக் கொடுக்க விரும்பியபொழுது, 'பயனற்றது — போலி' என்கிற பயங்கரக் குரலை மீண்டும் கேட்டேன்.

'நான் இதனை நல்ல நாணயமாகவே ஏற்றுக் கொண்டேன்...' என்று சொன்ன அந்த மனிதன் என்னை மிகவும் அவதானமாகப் பார்த்தான். அவனுடைய முகத்திலே சடுதியாக ஒரு புன்னகை தோன்றியது. என்னைப் பார்த்த எவருடைய முகத்திலும் அத்தகைய ஒரு முகக்குறிப்பினை என்றுமே பார்த்ததில்லை. "ஏன், என்ன இருந்தாலும் இது என் நாட்டின் நாணயம். என் வீட்டிலிருந்து வந்துள்ள நல்ல, நேர்மையான வெள்ளி நாணயம். அதனுடாக அவர்கள் ஒரு துவாரம் போட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதனைப் போலி என்கிறார்கள். இது விநோதமான சூழ்நிலையாகும். இதனை என்னுடன் வைத்திருந்து, என்னுடன் வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்" என்று அவன் சொன்னான். என்னை

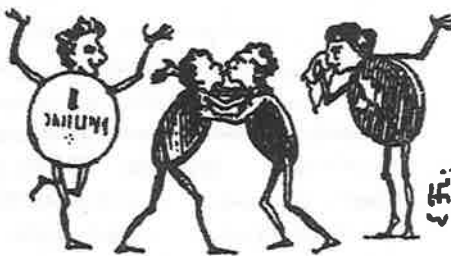
தர்மகுலசிங்கம்

ஒரு நல்ல நேர்மையான வெள்ளி நாணயம் என்று அவன் சொன்னதைக் கேட்டபொழுது, மகிழ்ச்சி ஒளியிலே புளகாங்கிதம் அடைந்தேன். நான் வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டால், நான் உண்மையான வெள்ளிதான் என்பதையும், சரியாகவே செய்யப் பட்டேன் என்பதையும் எல்லோருமே அறிந்து கொள்வார்கள். என் மகிழ்ச்சியிலே பொறிகள் வெளிப்படுத்த விரும்பினேன். ஆனால், பொறிகள் உமிழுதல் என் இயல்பல்ல. அஃது எஃகின் குணம்; வெள்ளியின் குணமல்ல.

மற்றைய நாணயங்களுடன் கிடந்து செலவழிக்கப்படலாகாது என்பதற்காக சுத்தமான வெள்ளைத் தாளிலே நான் சுற்றி வைக்கப் பட்டேன். பண்டிகைக் காலங்களிலே சக நாட்டினர் கூடியபொழுது, நான் காட்டப்பட்டேன். என்னைப்பற்றி நல்லவிதமாகப் பேசி னார்கள். ஒரு வார்த்தை தானும் பேசாது, மிக சுவாரஸ்யமாக இருத்தல் என்பது மிகவும் மகத்தானது.

ஈற்றிலே நான் வீட்டை அடைந்தேன். என் துன்பங்கள் எல்லாம் முடிந்தன. மகிழ்ச்சி மீண்டும் என்னிடம் வந்தது. நான் நல்ல வெள்ளியில் செய்யப் பட்டிருந்தேன். சரியான அச்சு என் மீது இருந்தது. எந்தவிதக் கருத்து வேறுபாடுகளையும் தாங்க வேண்டிய நிலை இல்லை. செல்லாத நாணயம் போன்று என்னூடாக ஒரு துளை உண்டு. உண்மையாகப் போலியாக இல்லாதவரையிலும், அது பரவாயில்லை. யாருமே கடைசிவரையிலும் காத்திருக்க வேண்டும். கடைசியிலே எல்லாம் திருத்தப்படும். அதுவே என் நம்பிக்கை.

இதுதான் வெள்ளி நாணயத்தின் கூற்று.

சிறிய தீக்குச்சிப் பெண்

Den lille Pige med Svovlstikkerne

பயங்கரக் குளிர். பனியும் பெய்ய, மாலை இருள்படத் துவங்கிவிட்டது. அதுவே ஆண்டின் கடைசி மாலை — புது வருடப்பிறப்புக்கு முந்திய மாலை. குளிரிலும் இருட்டிலும், ஒரு சிறிய பெண், வெறுந்தலையுடனும், வெறுங்காலுடனும், தெருக்களில் நடந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பும் சமயம் வாஸ்தவத்தில் அவள் கால்களிலே செருப்பு அணிந்திருந்தாள். ஆனால், என்ன பயன்? அவை பெரிய செருப்புகள்; அவளது அம்மா அதுவரை பயன்படுத்தியவை; அவ்வளவு பெரியவை. தெருவில் இரண்டு வண்டிகள் வேகமாக ஓடிய சந்தர்ப்பத்தில், தெருவைக் கடந்தபொழுது, அவற்றைத் தொலைத்து விட்டாள். ஒரு செருப்பை எங்கும் காணமுடிய

வில்லை; மற்றொன்றை ஒரு பையன் தூக்கிக்கொண்டு ஓடி விட்டான். தனக்குக் குழந்தை பிறக்கும்போது, அதைத் தொட்டி வாய்ப் பயன்படுத்தலாம் என்று அவன் சொன்னான்.

அதனால் இப்போது, குளிரினால் சிவப்பாகவும் நீலமாகவும் ஆகிப்போன சிறிய வெறுங்காலுடன் அந்தச் சின்னப்பெண் நடந்தாள். அவளது மேலாடையில் நிறைய தீக்குச்சிகளையும், கையில் ஒரு கட்டையையும் வைத்திருந்தாள். நாள் முழுக்க ஒருவரும் வாங்கவில்லை. ஒரு செப்புச் சல்லிகூட ஒருவரும் கொடுக்க வில்லை. குளிரிலே உறைந்து, பசியுடன், மிக மிகச் சோகத்துடன், பாவப்பட்ட அந்தச் சின்னவள் நடந்துகொண்டிருந்தாள்! அவளது கழுத்தில் சுருண்டு விழுந்த நீண்ட தங்கக்கூந்தலை, பனிக்கட்டிகள் மூடிக்கொண்ட போதிலும் அவள் அதைப்பற்றி இப்போது யோசிக்க வில்லை. அது புத்தாண்டு சமயமாயிருந்ததால், எல்லா யன்னல்களும் பிரகாசிக்க, வாத்து வதக்கப்படும் அற்புத வாசனை தெருவிலே தவழ்ந்தது. அது புத்தாண்டுக்கான மாலை; அவள் அதைப் பற்றித்தான் யோசித்தாள்!

ஒன்று மற்றொன்றைவிட தெருவிலே சிறிது நீண்டிருக்கும் இரண்டு வீடுகளுக்கு இடைப்பட்ட மூலையிலே, அவள் பயந்து நடுங்கியபடி அமர்ந்திருந்தாள். தனது சிறிய கால்களை தனக்குள் இறுக்கிக்கொண்டாலும், குளிர் அவளை அதிகமாகவே இறுக்கியது. அவளுக்கு வீட்டுக்குப் போகத் துணிவில்லை. அவள் தீக்குச்சி எதுவும் விற்கவில்லை. அவளிடம் ஒரு செப்புக்காசு கூட இருக்க வில்லை. அவளது அப்பாவிடமிருந்து உதை கிடைப்பதோடு, வீடும் குளிராயிருக்கும். ஏனெனில் அவர்களின் தலைமேல் ஒரு கூரை மட்டுமே இருந்தது. அதிலிருந்த பெரும் கிழிசல் வைக்கோலாலும் துணியாலும் அடைக்கப்பட்டிருந்தாலும், அதன் வழியாகக் காற்று விசிலடித்து வீசும்.

குளிரினால் அவளுடைய சின்னக் கைகள் செத்தன போலவே இருந்தன. ஓ, சின்னத் தீக்குச்சி அவளுக்கு சிறிது நன்மை செய்யலாம்! கட்டிலிருந்து ஒன்றையெடுத்து, சுவரிலே தேய்த்து, அதில் தன் கைகளைச் சூடாக்கிக் கொள்ளலாம். அவள் ஒன்றை உருவி எடுத்தாள். ஸ்ஸ்ஸ்! எவ்வாறு வெடித்துப் பற்றிக் கொண்டது! அது தெளிவான சூடான சுடர். அவள் தன் கைகளுக்குள் அதனை வளைத்தபொழுது, சிறிய மெழுகுவர்த்தி போலத் தோன்றியது. அது அற்புதமான மெழுகுவர்த்தி. 'பித்தளை கால்களும், மூடியும் உடைய பெரும் பளபளப்பான கணப்பின் அருகே உட்கார்ந்திருப்பது போன்றிருந்தது அச்சிறு பெண்ணுக்கு. அவள் தன் கால்

அரசன் கதைகள்

களையும் சூடாக்கிக்கொள்ள நீட்டியபொழுது, சிறிய நெருப்பு அவிந்தது. கணப்பு மறைந்தது. அவளது கையில் எரிந்த தீக்குச்சியின் மிச்சம் மட்டுமே இருந்தது.

இன்னொரு புதிய குச்சியையும் தேய்த்தாள். அது பற்றிக் கொள்ள, அதன் ஒளி சுவரில் பட்டபோது மெல்லிய துணி போன்று செயற்பட உள்ளிருந்த அறையை அவளால் பார்க்க முடிந்தது. மேஜை மேலே வெண்ணிற துணி படர்ந்திருக்க, அதன்மேல் இரவு உணவு மின்னியது; ஆப்பிள்களும், உலர்ந்த பிளம் பழங்களும் உள்ளே வைத்து வதக்கியெடுக்கப்பட்ட வாத்து ஆவி கத்தியது.

அதைவிட அற்புதம் என்னவென்றால், தட்டில் இருந்த வாத்து, மார்பில் கத்தியையும் முள்ளுக்கரண்டியையும் தாங்கிக் கொண்டு, ஆடிப்பாடியபடி சின்னப்பெண்ணருகே வந்தது. அப்பொழுது தீக்குச்சி அவிந்துபோக, அவள் முன் உறுதியான, ஈரமான, ஜில்லென்ற சுவர் மட்டுமே இருந்தது.

அவள் மற்றொரு தீக்குச்சியைப் பற்றவைத்தாள். இப்போது அவள் அழகான கிறிஸ்மஸ் மரத்தின்கீழ் அமர்ந்துருந்தாள். அவள் கண்ணாடிக் கதவு வழியாக பணக்கார வணிகரின் வீட்டுக்குள் பார்த்த மரத்தைவிட, அஃது அதிகமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பச்சைக்கிளைகளில் பல்லாயிரக்கணக்கான மெழுகுவர்த்திகள் எரிய, பிரகாசமான வண்ணப்படங்கள் பல தொங்கின. அச்சிறிய பெண், அதனை நோக்கி கைநீட்ட, தீக்குச்சி அவிந்தது. கிறிஸ்மஸ் விளக்குகள் உயரம் உயரமாகச் செல்ல, அவை பிரகாசிக்கும் நட்சத்திரங்கள் என்பதைக் கண்டாள். அவற்றுள் ஒன்று, ஆகாயத்திலே ஒரு நீண்ட நெருப்புக் கோட்டினை இழுத்துக்கொண்டே கீழே விழுந்தது.

‘யாரோ இறந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்’ என்று சின்னப் பெண் நினைத்தாள். ஏனெனில், இப்போது இறந்துவிட்ட, அவளிடம் அன்பு செலுத்திய ஒரே ஜீவனான பாட்டி, ஒரு நட்சத்திரம் விழுந்தால், ஒரு ஜீவன் இறைவனிடம் போய்ச் சேருகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறாள்.

அவள் மற்றொரு தீக்குச்சியை சுவரில் தீற்றினாள். மீண்டும் வெளிச்சமாக, வெளிச்சத்தில் அவளது பாட்டி, மென்மையாகவும் அன்பாகவும், தெளிவாகவும் பளபளப்பாகவும் நின்றிருந்தாள்.

‘பாட்டி!’ என்று கத்திய குழந்தை, ‘என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போங்கள்! தீக்குச்சி அணைந்துவிட்டால், நீங்கள்

தர்மகுலசிங்கம்

மறைந்துவிடுவீர்கள்! வெப்பமான வதக்கிய வாத்து, மற்றும் பெரிய அற்புத கிறிஸ்மஸ் மரம்போல, நீங்களும் மறைந்துவிடுவீர்கள்!

அவசரமாக, தன் பாட்டியைப் பிடித்துக்கொள்ள, அவள் தீக்குச்சி கட்டு முழுவதையும் பற்றவைத்தாள். எல்லா தீக்குச்சி களும் பிரகாசமாக எரிய, மத்தியானத்தைவிட மிக வெளிச்சமானது; பாட்டி இவ்வளவு பெரியவளாகவோ, இவ்வளவு அழகாகவோ தெரிந்ததில்லை. பாட்டி, சின்னப்பெண்ணை கைகளில் ஏந்திக் கொள்ள, இருவரும் பிரகாசத்திலும், சந்தோஷத்திலும் உலகை விட்டு, வெகு உயரமாகப் போனார்கள். அங்கே குளிரோ, பசியோ, கவலையோ இல்லை. அவர்கள் இறைவனடி சேர்ந்தார்கள்.

ஆனால் மூலையில், பழைய வருடத்தின் கடைசி மாலையில், சிவந்த கன்னங்களோடு, சிரிக்கும் வாயோடு, சுவரில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தபடி, அப்பெண் குளிரில் விறைத்துப்போய் இறந்திருந்தாள். புது வருட சூரியன் சிறிய பிணத்தின்மேல் உதித்தது! அக்குழந்தை எரித்த ஒரு கட்டு தீக்குச்சி போக மிச்சத்துடன், இறுகி உறைந்திருந்தாள். தன்னைச் சூடுபடுத்திக்கொள்ள முனைந்திருக்கிறாள் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். என்ன அழகான விஷயத்தை அவள் பார்த்தாள் என்றோ, அல்லது என்ன பெருமையுடன் தன் பாட்டியுடன் அவள் சந்தோஷமாக புத்தாண்டு தினத்துக்குப் போனாள் என்றோ, அவர்களுள் யாருமே அறிந்திருக்கவில்லை.

ரொட்டியின்மீது நடந்த சிறுமி

Pigen, som traadte paa Brødet

தன் காலணிகளை அழுக்காகாமல் காப்பதற்காக ரொட்டி மீது நடந்த சிறுமியின் கதையும், அந்தச் சிறுமிக்கு நேர்ந்த துர்க்கதியும் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுதான். அது எழுதப்பட்டு அச்சிலும் வந்துள்ளது.

அந்தச் சிறுமியின் பெயர் இஞ்ஜெ! அவள் ஓர் ஏழைப் பெண்தான். ஆனாலும் அவள் மிகவும் கர்வமும், வரம்பு மீறிய, தகாத பிடிவாதமும் கொண்டவள்; மற்றவர்கள் சொல்வதைப்போல அவளிடம் இளமையிலிருந்தே மோசமான குணங்கள் குடிகொண்டிருந்தன. அவள் மிகவும் சிறுகுழந்தையாக இருந்தபோதே பறக்கும் பூச்சிகளைப் பிடிப்பதும், அவற்றின் இறக்கைகளைப் பிய்த்தெறிந்துவிட்டு அவற்றை ஊர்வனவாக மாற்றிப் பார்ப்பதும் அவளுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. வளர்ந்தபிறகு, தும்பி, வெட்டுக்கிளிகள்

போன்றவற்றைப் பிடித்து ஊசிகளால் பிளப்பாள். பிறகு அவற்றின் கால்களை நோக்கி ஒரு பச்சையிலையையோ அல்லது ஒரு சிறு துண்டு காகிதத்தையோ நுழைப்பாள்; பாவம் அந்தப் பூச்சிகள் அவற்றைப் பற்றிக்கொள்ளும். பிறகு கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு ஊசியிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக அவை சுற்றிச் சுழன்றுகொண்டே இருக்கும்.

“வெட்டுக்கிளி படிக்குது,” என்று கூறி இஞ்ஜெ மகிழ்வாள். “பாருங்க, எப்பிடி அது ஒற்றைகளைச் சுத்திச் சுத்தி திருப்பது!”

காலம் செல்லச் செல்ல நல்லபடியாக வளர்வதற்கு மாறாக மிகவும் மோசமாகவே வளர்ந்துகொண்டு போனாள். ஆனால் அவள் அழகாக இருந்தாள். அதுவே அவளுக்குக் கெடுதலாக அமைந்தது; அப்படி நடந்திருக்காவிட்டால், அவள் உண்மையில் இருந்ததைவிட மிக அதிகமாகவும் கடுமையாகவும் குற்றஞ் சாட்டப் பட்டிருப்பாள்.

“உன் தலைக்கனத்தை உடைக்கிறதுக்கு அதைவிடக் கனமான ஒன்று தேவைப்படும்.” அவளது சொந்தத் தாயே அடிக்கடி கூறுவாள். “சின்னக் குழந்தையாயிருக்கும்பொழுது வழக்கமாக என் பாதுகாப்பு மேலாடையைப் போட்டு மிதிப்பாய்! ஆனால், ஒரு நாளைக்கு நீ, என் இதயத்தையே போட்டு மிதிக்கப் போகிறாய் என்று நான் பயப்படுகிறேன்.”

உண்மையில் அவள் அதைத்தான் செய்தாள்.

செல்வந்தர்களின் வீடு ஒன்றில் ஊழியம் செய்வதற்காக அவள் நகரம் ஒன்றுக்கு அனுப்பப்பட்டாள். அவர்கள் அவளைத் தங்களின் சொந்தக் குழந்தையைப் போலவே கவனித்துக் கொண்டார்கள்; தங்களது தரமான, மதிப்பான ஆடைகளைப் போலவே அவளுக்கும் கொடுத்தார்கள். அவள் பார்ப்பதற்கு நன்றாகத் தோற்றமளித்தாள்; அவளது வரம்புமீறிய செயல்களும் அதிகரித்தன.

அங்கு வந்து ஓர் ஆண்டு கழிந்த பின், அவள் எஜமானி அவளிடம், “இஞ்ஜெ... நீ ஒருமுறை உன் பெற்றோரைப் போய்ப் பார்த்து வா” என்று கூறினார்.

இஞ்ஜெ, பெற்றோரைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வரத் தயாரானாள்; ஆனால் அது அவர்களைப் பார்ப்பதற்காக மட்டும் அல்ல; தனது பிறந்த ஊரில் போய் தான் எப்படியிருக்கிறேன் என்று காட்டிக் கொள்வதற்காகத்தான். தான் எப்படி பெருமிதமாக மாறியிருக்கிறோம் என்று அங்குள்ள மக்கள் பார்க்க வேண்டாமா?

அரசன் கதைகள்

ஆனால், அவள் கிராமத்தின் நுழைவாயிலுக்கு வந்தபோது, அங்கு இளம் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் ஆணும் பெண்ணுமாக நின்று பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்; அவளுடைய சொந்தத்தாயே அவர் களிடையில் காணப்பட்டாள்; ஓய்வாக ஒரு கல்லின்மேல் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள்; காட்டிலிருந்து அவள் பொறுக்கிக்கொண்டு வந்திருந்த சுள்ளி விறகுக் கட்டு ஒன்று அவள் எதிரில் இருந்தது. இதைப் பார்த்ததும் இஞ்ஜெ திரும்பிப் போகத் தயாரானாள். அதனை அவள் மிகவும் அவமானமாகக் கருதினாள். இவ்வளவு அருமையாக ஆடையணிந்திருக்கும் தனக்கு, காட்டிலிருந்து விறகுச் சுள்ளிகள் பொறுக்கிக் கொண்டுவரும், கந்தலாடை அணிந்திருக்கும் ஒரு பெண்மணிதான் அம்மாவாக இருக்கவேண்டுமா? தன் தாயார் இவ்வளவு வறுமையிலிருக்கிறாளே என்று இரக்கப்பட்டு அவள் திரும்பிச் செல்லவில்லை; மாறாக, அதைக்கண்டு அவளுக்கு அவமானமும் கோபமுந்தான் ஏற்பட்டது.

மற்றொரு அரையாண்டு கழிந்ததும் அவளுடைய எஜமானி மீண்டும் கூறினாள், "நீ உன் வீட்டுக்குப் போய்த்தான் ஆகணும். போய் உன் பெற்றோர்களைப் பார்த்துவிட்டு வா, இஞ்ஜெ. நான் உனக்கு ஒரு பரிசாகச் சிறந்த கோதுமையில் ரொட்டி செய்து தருகிறேன்; அதை அவர்களுக்கு நீ குடுக்கலாம்; உன்னை மறுபடியும் பார்க்கிறது அவர்களுக்குச் சந்தோசமாக இருக்கும்."

இஞ்ஜெ தனது மிகச்சிறந்த ஆடைகளை அணிந்து கொண்டாள்; தன் புதிய காலணிகளையும் மாட்டிக் கொண்டாள்; தனது குட்டைப்பாவாடைச் சட்டையைத் தன்னைச்சுற்றி இழுத்து விட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டாள். வெளியே போகும்போது தனது பாதங்கள் சுத்தமாகவும் ஒழுங்காகவும் இருக்கும்படி மிகக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டாள்; அதில் ஒன்றும் தவறு இல்லை தான். ஆனால், சதுப்பு நிலத்தின் குறுக்காகப் போகவேண்டிய ஒற்றையடிப் பாதையின் அருகில் வந்தவுடன், அங்கு மண்ணும் சேறும் நிறைந்திருந்ததால், தன் பாதங்களில் மண்ணும் ஈரமும் படாமல் தாண்டிப் போவதற்காக, தான் கொண்டுவந்திருந்த ரொட்டியை தரையில் எறிந்து அதன் மீது கால் வைத்து மிதித்துத் தாண்டிப் போக முயன்றாள். ஆனால், ஒரு காலை ரொட்டி முழுவதின்மீது வைத்து நின்றனாண்டு, மற்றொரு காலை எடுத்து வைக்கத் தூக்கியபோது, ரொட்டி முழுவதும் அவளோடு சேர்ந்து, மேலும் மேலும் ஆழத்திற்கு மூழ்கத் துவங்கியது... இப்படியாக அவள் அந்த சேற்றுக்குள் முழுவதுமாக மூழ்கி மறைந்து போனாள்; அங்கே சேற்றுக்குட்டை ஒன்று மட்டுமே எஞ்சியிருந்தது. அதிலிருந்து

நீர்க்குமிழிகள் மேலே வந்தன. அவள் இருந்த இடத்தில் இப்போது நீர்க்குமிழிகள் மட்டுமே இருந்தன.

இதுதான் அவளது கதை!

ஆனால், இஞ்ஜெ எங்கேதான் போனாள்? சதுப்புநிலத்தில் மூழ்கியவள், எப்போதும் சாராயம் காய்ச்சிக் கொண்டிருக்கும் சதுப்புநிலப் பெண்மணி வாழும் இடம்வரை மூழ்கிச் சென்றாள். இந்த சதுப்புநிலப் பெண்மணி சூனியக்கார கன்னிகளின் ஒன்று விட்ட உறவினர்; அவர்களைப் பற்றித்தான் போதுமான அளவுக்கு எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியுமே. அவர்களைப் பற்றிப் பாட்டுக்கள் பாடப்படுகின்றன; அவர்களின் உருவங்கள் படங்களாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இந்த சதுப்புநிலப் பெண்மணியைப் பொறுத்தவரையில் தெரிந்ததெல்லாம், கோடை காலங்களில் புல்வெளிகள் நீராவியைக் கக்குவது, இவள் சாராயம் காய்ச்சி வடிப்பதால் என்பதுதான். இந்த சதுப்புநிலப் பெண்மணியின் சாராயம் காய்ச்சும் இடத்தினைத்தான் இஞ்ஜெ முழுகிச் சென்றடைந்தாள்; அந்த இடத்தில் யாராலும் நீண்ட நாட்களுக்கு பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. சதுப்புநிலப் பெண்மணியின் சாராய ஆலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், மண்ணாற் செய்த பெட்டிகூட ஓர் அரண்மனைதான். ஒருவருடைய உணர்வுகளை யெல்லாம் இல்லாமலாக்கும் அளவுக்கு அங்கிருக்கும் ஒவ்வொரு பீப்பாயும் ஒவ்வொரு நாற்றத்தைக் கொண்டிருந்தது; பீப்பாய்கள் ஒன்றுக்கொன்று நெருக்கமாக நின்று கொண்டிருந்தன; அவற்றிற்கிடையில் ஒரு சிறிய சந்து இருந்தால்கூட, அதையே ஒரு பாதையாக்கிக் கொண்டு ஒருவர் தப்பிவிடலாம். ஆனால் அந்தப் பாதையில், சதுப்பு நீர்த்தேரைகளும் கொழுத்த பாம்புகளும் எப்போதும் ஓய்வெடுக்க அங்குதான் அமர்ந்திருக்கும். இந்தக் கூட்டாளிகளுக்கு இடையில்தான் இஞ்ஜெ வந்து விழுந்தாள்; ஊர்ந்து செல்கின்ற உயிர்களின் எல்லா பயங்கரமான மொத்தக் கூட்டமும் அந்த இடத்தைப் பனிக்கட்டி போல குளிர்ச்செய்தன. அவளது கைகால்களெல்லாம் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவள் விறைத்து மரக்கட்டை போலானாள்; அவள் தொடர்ந்து அந்த ரொட்டிப் பகுதியோடு ஒட்டிக்கொண்டேயிருந்தாள்; அந்த ரொட்டியோ அவளை, ஒரு பிசின் குமிழ் உலர்ந்த புல்லின் துண்டை இழுத்துக்கொண்டு போவதைப் போல கீழே இழுத்துச் சென்றது.

அந்தச் சதுப்புநிலப் பெண்மணி வீட்டிலிருந்தாள்; சாராயச் சாலைக்கு அன்று பார்வையாளர்கள் வந்திருந்தனர். இந்தப் பார்வை

அரசன் கதைகள்

யாளர்கள் வயதான பூச்சாண்டியும் அவனுடைய பாட்டியுந்தான். அவர்கள் அதைப் பார்வையிட வந்திருந்தனர். பூச்சாண்டியின் பாட்டி நச்சுத்தன்மையும் வன்மமும் கொண்ட வயதான கிழவி. அவள் சற்று நேரங்கூட ஓய்ந்திருக்கமாட்டாள்; எந்த வேலையும் தன் கையில் வைத்துக்கொள்ளாமல் அவள் ஓர் இடத்தைப் பார்வையிட வெளியில் கிளம்பவே மாட்டாள். அதன்படியேதான், அன்றும் அவள் தன் வேலையின் பொருட்டே அங்கே வந்திருந்தாள். ஆண்களின் காலணிகளுக்குள்ளிருந்து ஏதாவது செய்து கொண்டிருக்கும்படியாக கடிக்கும் தோல்களை அவற்றுள் வைத்து வைப்பாள். அது அவர்களை எங்கும் தங்கவிடாமல் அலைந்து கொண்டேயிருக்கும்படி செய்யும். அவள் பொய்களின் வலைகளைப் பின்னுவாள்; நிலத்தில் வந்து விழுந்துகிடக்கும் விரைந்து பேசப்பட்ட சொற்களை ஒன்றாகத் திரட்டிக் கட்டுவாள்; இவையெல்லாம் மனிதகுலத்தின் அழிவிற்கும் தீங்கிற்குமாகவே செய்யப்பட்டவை. ஆமாம், நிச்சயமாக, இந்த வயதான பாட்டிக் கிழவிக்கு எப்படி வைப்பது, எப்படி பின்னுவது, எப்படி சேர்த்துக் கட்டுவது என்பன தெரியும்.

இஞ்ஜெ பார்வையில் பட்டதும், அவள் தனது இரட்டைக் கண்ணாடியை அணிந்துகொண்டு அந்தப் பெண்ணை மற்றொரு முறை பார்த்தாள்.

“இந்தச் சிறுமிக்கு நிறையத் திறமையிருக்கிறது!” அவள் உற்றுப் பார்த்தாள். “என் இந்தப் பயணத்தின் நினைவுப்பரிசாக இந்தச் சிறுமியைத் தருமாறு வேண்டுகிறேன். என்னுடைய பேரனின் முக்கிய அறைக்கு முன்னால் இருக்கும் நீண்ட வரவேற்பறையில் முதன்மையான சிலையாக நிற்பதற்கு இவள் மிகவும் பொருத்தமாக இருப்பாள்.”

இஞ்ஜெ கிழவியிடம் கொடுக்கப்பட்டாள். இப்படித்தான் இஞ்ஜெ பூச்சாண்டியின் ஆட்சிப் பரப்பிற்குள் வந்தாள். அங்கே யாரும் எப்போதுமே நேர்வழியாகப் போவதில்லை. போக வேண்டுமென்று நினைக்கும்போது, சுற்றி வளைத்துச் செல்லும் பாதைகளின் வழியாகத்தான் அவர்கள் போகமுடியும்.

அது ஒரு முடிவேயில்லாத வரவேற்பறையின் நீண்ட இடைவெளி. முன்னால் பார்க்கும் பார்வையாளர் மயக்கமடைந்து விடுவர்; அவரே வந்த வழியைத் திரும்பிப் பார்த்தால் இரட்டிப்பு மயக்கமடைவர். எங்கு பார்த்தாலும் பெருங்கூட்டம் காணப்படும். கருணையின் கதவு அவர்களுக்காகத் திறக்கும்வரை காத்திருந்து ஏறக்குறைய எல்லோரும் மிகவும் தளர்ந்து போயிருந்தார்கள்.

இன்னும் அவர்கள் நீண்ட காலம் காத்திருக்கவேண்டும். மிகப் பெரிய கொழுத்த, அசைந்தாடி நடக்கின்ற சிலந்திகள் அவர்களின் கால்களைச்சுற்றி ஆயிரம் ஆண்டுகளின் வலைகளைப் பின்னியிருந்தன. இந்த வலைகள் கம்பி போல் அறுக்கும், வெண்கல சங்கிலிகளைப்போல அவர்களை இறுக்கிக் கட்டும்; மேலும் ஒரு முடிவில்லாத நிம்மதியின்மை, கவலை — ஒரு கொடுமையான நிம்மதியின்மை — ஒவ்வொரு இதயத்திலும் அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தது. கருமி, அங்கே நின்றுகொண்டிருந்தான்; அவனது வலுவான பெட்டியின் சாவியை அவன் மறந்துவிட்டிருந்தான். ஆனாலும் அவனுக்குத் தெரியும் அந்தச் சாவி பூட்டிலேயே சிக்கிக்கொண்டிருக்கும் என்று. அங்கே ஒன்றாகக் குவிந்து கிடக்கும் பல்வேறு வகையான குரூரமான சித்திரவதைகளைப் பற்றி விவரிக்க நீண்டநேரம் ஆகும். ஒரு சிலையாக அங்கே நிற்கவேண்டி இருந்த போது இஞ்ஞெ பயங்கரமான வலியை உணர்ந்தான். ஏனெனில் இன்னமும் அவள் ரொட்டியுடன் கட்டுண்டிருந்தாள்.

அவள் தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டாள். “நான் என் பாதங்களை சுத்தமாகவும் ஒழுங்காகவும் வைத்துக் கொள்ள ஆசைப்பட்டதற்குக் கிடைத்த பலன் இது; ஐயோ அங்கே பாருங்களேன், எப்படி எல்லோரும் என்னை உற்றுப் பார்க்கிறார்கள் என்று!”

ஆமாம்; நிச்சயமாக, எல்லோருடைய கண்களும் அவள் மீதே பதிந்திருந்தன. அவர்களின் கண்களிலிருந்து அவர்களின் தீய எண்ணங்கள் பளிச்சிட்டன. உதடுகளை அசைத்து, அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டனர். எந்தவித ஒலியும் வெளியே வரவேயில்லை. அவர்கள் பார்ப்பதற்கு மிகவும் பயங்கரமாக இருந்தார்கள்.

“என்னைப் பார்ப்பது அவர்களுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி தரக் கூடியதாக இருக்கவேண்டும்!” இஞ்ஞெ எண்ணிக் கொண்டாள். “உண்மைதான். எனக்கு அழகான முகம் உள்ளது, சிறப்பான ஆடைகள் அணிந்திருக்கிறேன்.” சுழுத்து மிகவும் விறைப்பாக இருந்து. அவள் தன் தலையை அசைக்க முடியாததால், தன் கண்களை அசைத்தாள்; ஆனால், சதுப்புநிலப் பெண்மணியின் சாராயம் காய்ச்சும் வீட்டில் எப்படி தனது ஆடைகள் அழுக்காக்கப் பட்டிருந்தன என்பதுபற்றி அவள் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. அவளது ஆடைகளெங்கும் சேறு படிந்திருந்தது; ஒரு பாம்பு அவளது தலைமுடியில் ஒட்டிக்கொண்டு அவளது பின்புறம் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது; அவளது குட்டைப் பாவாடைச் சட்டையின்

அனசன் கதைகள்

ஒவ்வொரு மடிப்பிலிருந்தும் ஒரு பெரிய தேரை எட்டிப் பார்த்து ஈளை நோயால் அவதிப்படும் சொறிநாய் போல கொரகொரத்துக் கொண்டிருந்தது. அது மிகவும் மனஉளைச்சலைத் தருவதாக இருந்தது. “ஆனால், இங்கே இருக்கின்ற மற்ற எல்லோருமே மிகவும் மோசமாக இருக்கிறார்கள்.” அவள் தனக்குத்தானே கணித்துக் கொண்டாள். அந்த எண்ணத்தினால் சற்று மனநிம்மதியும் அடைந்தாள்.

இவை எல்லாவற்றையும்விட, பயங்கரமான பசி அவளை வாட்டியது. ஆனால், சற்றுக் குனிந்து அவள் நின்றுகொண்டிருக்கிற ரொட்டியிலிருந்து ஒரு துண்டை பிய்த்தெடுத்துக் கொள்ள அவளால் முடியாதா என்ன? முடியாது. அவளது முதுகு மிக விறைப்பாக இருந்தது. அவளது கைகளும் முழங்கைகளும் உணர்ச்சியற்றுப் போயிருந்தன. அவளது உடல் முழுவதுமே ஒரு கல் தூணைப் போலிருந்தது; அவளது தலையில் இருந்த அவளது கண்களை மட்டும் சுழற்றமுடிந்தது; முழு வட்டமாகவே சுழற்ற முடிந்தது. அதன் காரணமாக அவளால் பின்பக்கமாகவும் பார்க்க முடிந்தது; அது மிகவும் அருவருப்பான காட்சி. அதன்பிறகு ஈக்கள் பறந்து வந்து அவளது கண்களின்மீது முன்னும் பின்னுமாக நகர்ந்தன. அவள் இமைகளை மூடித் திறந்தாள்; ஆனாலும் அந்த ஈக்களாலே பறக்கமுடியாமற் போனதால் அவளது கண்களை விட்டு நகரவில்லை. அவற்றின் இறக்கைகள் பிய்த்து எறியப்பட்டன; அதன் காரணமாக அவைகள் ஊர்ந்து செல்லும் பூச்சிகளாக மாற்றப்பட்டிருந்தன. அவளது வயிறு முழுமையாக வெறுமையாக இருப்பதுபோல் அவள் உணர்ந்தாள். அவள் படும் இந்தப் பசித் தொல்லையோடு முன்குறிப்பிட்ட பயங்கரமான மனவேதனையும் சேர்ந்து கொண்டது.

“இது இன்னும் நீடித்தால்,” அவளே சொல்லிக் கொண்டாள், “இதை என்னாலே தாங்கிக் கொள்ளமுடியாது.”

ஆனால், அவள் அதைப் பொறுத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டியிருந்தது. அது மேலும் மேலும் நீடித்துக்கொண்டே இருந்தது.

பிறகு ஒரு சூடான கண்ணீர்த்துளி அவள் தலைமீது விழுந்து முகம், சுழுத்து ஆகியவற்றின் மேலாக உருண்டு அவள் நின்றிருக்கொண்டிருந்த அந்த ரொட்டிவரை சென்றது; சற்றுநேரம் கழித்து, மற்றொரு கண்ணீர்த்துளி உருண்டு வந்தது. அதைத் தொடர்ந்து நிறைய கண்ணீர்த்துளிகள். இஞ்ஜெவுக்காக யார் அழுது கொண்டிருக்கிறார்கள்? இந்த உலகத்தில் அவளுக்கென்று ஒரு தாய் இருக்க வேண்டுமல்லவா? தன்னுடைய குழந்தைக்காக ஒரு தாய் அழுது

தர்மகுலசிங்கம்

சிந்துகின்ற சோகத்தின் கண்ணீர்த் துளிகள் எப்போதுமே அந்தக் குழந்தையைச் சென்றடைகிறது; ஆனால் அவை மன ஆறுதலைத் தரமுடியாமல் மனவேதனையை அதிகப்படுத்தின. தாங்கிக்கொள்ள ஏலாத இந்தப்பசியை அவளால் பொறுத்துக் கொள்ளவும் முடியவில்லை. இருந்தும், தான் மிதித்துக் கொண்டிருந்த ரொட்டியை அவளால் குனிந்து தொடவும் முடியவில்லை! தன்னைத் தானே தின்றுகொண்டிருப்பதாக அவள் உணர்ந்தாள்; எல்லா ஒலிகளையும் தனக்குள் ஈர்த்துக் கொள்ளும் பொள்ளலான மெல்லிய நாணலைப்போல் தான் ஆகிவிட்டதாக உணர்ந்தாள்! அவளைப் பற்றி உலகத்தில் பேசப்பட்ட எல்லாவற்றையும் தான் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதாக அவள் உணர்ந்தாள்; ஆனால் அவள் காதில் விழுந்தவை அனைத்தும் கடுமையானவையாகவும் கெட்டன வாகவுமே இருந்தன. உண்மையில் அவள் தாய் அவளுக்காகத் துக்கப்பட்டு மிகவும் அழுதாள். ஆனாலும், எல்லாவற்றிற்காகவும் அவள் மகளிடம் கூறினாள், “வீழ்ச்சிக்கு முன்பு ஆணவப் பேய் பிடித்தாட்டும்; அதுதான் நம்முடைய அழிவு இஞ்ஜெ. உண்மையிலேயே நீ உன் தாயைத் துன்பப்படுத்தி விட்டாய்.”

அவள் செய்த பாவத்தை அவள் தாயும், பூமியின் மேல் உள்ள அனைவருமே அறிவார்கள்; ரொட்டியை மிதித்து அதன் மீது அவள் ஏறி நின்றாள் என்றும், பிறகு சதுப்புநிலத்தில் மூழ்கி மறைந்து போனாள் என்றும் எல்லோருமே அறிவார்கள்; சதுப்பு நிலத்திற்குப் பக்கத்திலிருந்த குன்றிலிருந்து மாடு மேய்ப்பவர்கள் தான் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்களே!

“உன் தாயை நீ மிகவும் துன்பப்பட வைத்தாய் இஞ்ஜெ,” தாய் கூறினாள், “ஆமாம்; ஆமாம்; அதுதான் காரணமென்று நான் நினைக்கிறேன்.”

“அய்யோ, நான் பிறக்காமலே இருந்திருக்கலாம்; அது மிகவும் நன்றாக இருந்திருக்கும். என் தாய் இப்போது அழுவதால் என்ன பயன்?” என்று இஞ்ஜெ எண்ணினாள். அவளை வேலையில் அமர்த்திக்கொண்டு, அன்பான பெற்றோர்களைப் போல அவளைக் கவனித்துக் கொண்ட எஜமானரும் எஜமானியும், எப்படி அவள் பாவம் செய்த குழந்தையென்றும், கடவுளின் பரிசான ரொட்டிக்கு மரியாதை தராமல் அதனைத் தன் காலடியில் போட்டு மிதித்துத் துவைத்தவள் என்றும், அவளுக்கு கருணையின் கதவு மிகவும் தாமதமாகத்தான் திறக்கும் என்றும் இப்போது பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள் என்று அவள் கேள்விப்பட்டாள்.

சிவசகீ கதைகள்

“அவர்கள் என்னைத் தண்டித்திருக்க வேண்டும்,” இஞ்ஜெ நினைத்துக் கொண்டாள். “என் தலைக்குள்ளிருந்த கர்வத்தையும் ஆணவமான எண்ணங்களையும் அவர்கள் விரட்டியிருக்க வேண்டும்.”

அவளைப் பற்றி எப்படி ஒரு முழுமையான பாட்டு கட்டப் பட்டிருக்கிறது என்பதையும் அவள் கேள்விப்பட்டாள். தன் காலணிகளைச் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்வதற்காக எப்படி ஒரு கர்வம் கொண்ட பெண் உணவுக்கான ரொட்டியைக் காலடியில் போட்டு அதன்மீது ஏறி நின்றாள் என்றும், அந்தப் பாட்டு எப்படி, எங்கெங்கு பாடப்படுகிறது என்றும் கேள்விப்பட்டாள்.

“அதற்காக நான் இத்தனைத் துன்பங்களையும் தாங்கிக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்,” என இஞ்ஜெ நினைத்தாள். “அப்படியானால் மற்றவர்களும் அவர்களின் பாவங்களுக்காகத் தண்டிக்கப் படத்தானே வேண்டும்? ஆமாம், அப்போது ஏராளமானவர்கள் தண்டிக்கப்படுவார்கள். ஐயோ, எப்படியெல்லாம் நான் கொடுமைப் படுத்தப்படுகிறேன்!” பிறகு, அவளது இதயம், அவளது வெளி வடிவத்தைவிட கடினமாகியது.

“இஞ்ஜெ, இவர்களின் மத்தியில் யாரும் நல்லவர்களாக மாறக்கூட முடியாது,” அவள் கூறினாள். “நான் நல்லவளாக விரும்பவில்லை. பாருங்கள், எப்படி எல்லோரும் என்னையே உற்றுப்பார்க்கிறார்கள்!” எல்லா மனிதர்களுக்கும் எதிராக அவளது இதயத்தில் கோபமும் தீய வன்ம உணர்வுமே நிரம்பியிருந்தது. ‘அந்தப் பக்கமிருந்து, கடைசியாக இப்போது அவர்களுக்கு பேசுவதற்கு ஏதோ விஷயம் கிடைத்திருக்கிறது, ஆ... எப்படியெல்லாம் நான் கொடுமையாகச் சித்திரவதைப்படுத்தப்படுகிறேன்!

அதன்பிறகு எப்படியெல்லாம் அவளின் கதை சிறு குழந்தைகளுக்குச் சொல்லப்படுகிறது என்றும் கேள்விப்பட்டாள். அச்சிறு குழந்தைகள் அவளை கடவுளில்லாத இஞ்ஜெ என்று அழைத்தனர்; அது மட்டுமல்ல, அவள் மிகவும் கெட்டவளென்றும் அசிங்கமானவளென்றும், அவள் மிகவும் நன்றாக தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்றுங்கூட கூறினார்கள்.

இவ்வாறு குழந்தைகளின் வாய்க்கூட அவளைப் பற்றிக் கெட்ட சொற்களையே பேசின.

ஆனால், ஒருநாள், துயரமும் பசியும் அவளது மெலிந்த பொள்ளலான உருவத்தை மென்று தின்று கொண்டிருக்கும்போது, அவள் பெயர் உச்சரிக்கப்படுவதை அவள் கேட்டாள்; அவளது

தர்மகுலசீங்கம்

கதை ஓர் அப்பாவிக் குழந்தைக்கு, ஒரு சிறுமிக்கு, சொல்லப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது. தற்பெருமை கொண்ட ஆணவம் பிடித்த இஞ்ஜெயின் கதையைக் கேட்டு, அச்சிறுமி கண்ணீர் விட்டுக் கதறியதும் அவளுக்குத் தெரியவந்தது.

“ஆனாலும், இஞ்ஜெ அங்கு மறுபடியும் திரும்பி வரமாட்டாளா?” என அச்சிறுமி கேட்டாள்.

“அவள் மறுபடி எப்பொழுதும் வரமாட்டாள்,” என்றே பதிலளிக்கப்பட்டது.

“ஒருவேளை, அவள் தான் செய்ததுக்கெல்லாம் வருத்தப் பட்டால், மன்னிப்புக்கு மன்றாடினால், மறுபடியும் இப்படி செய்யமாட்டேன்னு சொன்னாலும் கூடவா?”

“ஒருவேளை அப்படி நடந்தால் அவள் வரலாம்; ஆனால், அவள் அப்படியெல்லாம் மன்னிப்புக்கேட்டு மன்றாட மாட்டாள்” என்பதுதான் பதிலாக அமைந்தது.

“அவள் அப்படிக்கேட்டால், நான் மிகவும் மகிழ்வேன்,” என அச்சிறுமி கூறினாள். அவள் மிகவும் ஆற்றமுடியாத துயரத்தோடு இருந்தாள். “அவள் மட்டும் மேலே வந்தால், என் பொம்மையை, என் எல்லா விளையாட்டுப் பொருள்களையும் கொடுத்து விடுவேன். இது மிகவும் பயங்கரமாக இருக்கிறது. பாவம், இஞ்ஜெ!”

இந்தச் சொற்கள் இஞ்ஜெயின் உள்மனதை ஊடுருவிச் சென்றது; அவளிடம் நல்ல மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியதாகத் தெரிந்தது. அவளது தவறுகள் எதையும் சுட்டிக்காட்டாமல், அவளைப் பற்றிப் “பாவம் இஞ்ஜெ” என்று ஒருவர் பேசுவது இதுதான் முதன்முறை! அப்பாவியான ஒரு சிறுமி அவள்மீது கருணை கொண்டு அவளுக்காக அழுது கொண்டிருக்கிறாள். அது அவளை விநோதமாக உணரச்செய்தது. அதற்காக அவளே மிகவும் மகிழ்ச்சியாக அழுதுமிருப்பாள். ஆனால், அவளால் அழ முடியவில்லை. அதுவே மிகவும் வேதனையைத் தருவதாக இருந்தது.

அவளுக்கு மேலே ஆண்டுகள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. அவள் இருந்த இடத்தில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. அவளைப் பற்றிப் பேசுவதுங்கூட மெல்ல மெல்ல அருகிற்று. இப்போது அவளால் எதையுமே கேட்க முடிவதில்லை. இறுதியில் ஒருநாள் ஒரு துயரப் பெருமூச்சு அவள் காதை வந்தடைந்தது. “இஞ்ஜெ, இஞ்ஜெ, எப்படியெல்லாம் என்னைத் துயரப்பட வைத்துவிட்டாய்! அது எப்படி இருக்குமென்று நான் கூறினேனே!” அது, இறந்தது கொண்டிருக்கும் அவளது தாயின் கடைசி துயரப் பெருமூச்சு!

அரசன் கதைகள்

எப்போதாவது, அவளுடைய கடந்தகால எசமானர்களால் தன் பெயர் உச்சரிக்கப்படுவதை அவள் கேட்பாள், எசமானி பேசும்போது அவை இனிமையான சொற்களாகவே இருந்தன; “மறுபடியும் உன்னை நான் பார்ப்பேனா, இஞ்ஜெ? என்ன நடக்கும் என்று யாருக்கும் தெரியாது.”

ஆனால், இஞ்ஜெவுக்குத் தெரியும், தனது நல்ல மனமுடைய எசமானி தானிருக்கும் இடத்திற்கு ஒரு போதும் வரமாட்டார்கள் என்று.

மீண்டும் காலம் உருண்டோடியது — நீண்ட கசப்பான காலம். பிறகு தனது பெயர் மீண்டும் ஒருமுறை பேசப்படுவதை இஞ்ஜெ கேட்டாள்; தனக்கு மேலே இரண்டு ஒளிமிகுந்த நட்சத்திரங்கள் மின்னிக்கொண்டிருப்பதை அவள் பார்த்தாள். அவை, பூமியை நெருங்கிக்கொண்டிருந்த இரண்டு மென்மையான கண்கள். துயரத்தை அடக்கமுடியாமல், ஆறுதல் படுத்தப்பட முடியாமல், “பாவம் இஞ்ஜெ” என்று ஒரு சிறு பெண் தேம்பி அழுது பல வருடங்கள் கழிந்து போயிருந்தன. அந்தக் குழந்தை இப்போது மிகவும் வயதான பெண்மணியாக மாறியிருந்தாள்; இப்போது அவள் தன் இருப்பிடமாகக் கொள்ள வானுலகுக்கு அழைக்கப் படவிருந்த நேரம்; அவள் இவ்வுலகில் உயிருடனிருந்த இருப்பின் கடைசி மணித்துளிகள்; வாழ்க்கை முழுவதும் நடந்த நிகழ்வுகளைக் கடைசிமுறையாக நம் கண்ணெதிரில் காணும் நேரம். தான் சிறுமியாக இருந்தபோது இஞ்ஜெயின் கதையைக் கேட்டுத் தான் எப்படி உள்ளம் உருகி அழுதோம் என்று அந்த வயதான பெண்மணி நினைவுபடுத்திக் கொண்டாள்.

வயதான அந்தப் பெண்மணியின் கண்கள் மூடின. மறைந்திருக்கும் பொருள்களின்மீது பார்வையைச் செலுத்துவதற்கு அவளது ஆன்மா திறந்து கொண்டது. அவள் தனது இறுதியான நினைவுகளில் மிகவும் தெளிவாகக் காட்சி தந்தது இஞ்ஜெ — தோற்றமளித்த அந்த பாவப்பட்ட பெண் — எவ்வளவு ஆழமாகப் புதைந்து போயிருக்கிறாள் என்பதைப் பார்த்தாள்; அக்காட்சியைக் கண்டதும் கண்ணீர் விட்டுக் கதறினாள்; வானுலகில் அவள் ஒரு சிறு குழந்தையைப்போல நின்றகொண்டு பாவப்பட்ட இஞ்ஜெ யுக்காகக் கதறி அழுதாள். அவளுடைய கண்ணீரும் பிரார்த்தனைகளும், வேதனைக்குள்ளான சிறைபிடிக்கப்பட்ட ஆன்மாவைச் சுற்றியிருந்த, இருண்ட வெற்றிடத்தில் எதிரொலியாய் முழங்கின; அவளை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருந்த சக்திகளிடமிருந்து அன்பை எதிர்பார்த்து, கிடைக்காத நம்பிக்கையற்ற நிலையில், அவளுக்காக

ஒரு தேவதையே அழுதுகொண்டிருந்தது. அவளுக்கு எதற்காக இப்படியொரு அருள்பாலிப்பு?

வேதனையில் உழன்ற அந்த ஆன்மா, பூமியின்மீது தான் செய்த எல்லா செயல்களையும் தன் நினைவுகளில் ஒன்று திரட்டிக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிந்தது; அவள், இஞ்ஜெ, இதற்குமுன் அமுதேயிராத வகையில் உடல் குலுங்கக் கதறியழுது கண்ணீர் சிந்தினாள். அவள் தன்னைப் பற்றியே அளவு கடந்த வருத்தத்தில் மூழ்கினாள். கருணையின் கதவுகள் இனி என்றுமே அவளுக்காகத் திறக்கப்பட மாட்டாது என்பதுபோல் தோன்றியது; அவள் இப்படிப்பட்ட ஆழ்ந்த கழி விரக்கத்தில் மூழ்கியிருந்தபோது அதை அவள் நம்பி ஏற்றுக்கொண்டாள். அவளுக்குள் மிக ஆழத்தை நோக்கி ஒரு ஒளிக்கதிர் மிகவும் ஒளிமயமாக கீழ்நோக்கிப் பாய்ந்தது; அது சிறுவர்கள் உருவமைத்த பனிமனிதனையே உருக்கிவிடும் சூரியக்கதிர்களைவிட மிகவும் ஆற்றலோடு பாய்ந்தது; பனித்துகள் களைக் கரைப்பதைவிட மிக விரைவாகக் கரைத்தது. அது மெல்ல மெல்ல ஒரு குழந்தையின் வெதுவெதுப்பான உதடுகளின்மீது விழும் நீர்த்துளியாக மாறியது; இஞ்ஜெயின் கல்வடிவம் பனிப்புக்கையாக மாற்றம் கொண்டது; ஒரு சிறு பறவை மனிதர்களின் உலகிற்குள் மேல்நோக்கி மின்னலின் வேகத்தோடு பாய்ந்து பறந்து சென்றது.

ஆனாலும், அந்தப் பறவை தன்னைச் சுற்றியிருந்தவை களைக் கண்டு வெட்கமும், அச்சத்தோடு கூடிய தயக்கமும் கொண்டது. அது தன்னைப் பற்றியே வெட்கமடைந்தது; உயிருள்ள எதையும் சந்திக்க வெட்கமடைந்தது; நொறுங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு பழைய சுவரிலிருந்த இருண்ட பொந்து ஒன்றுக்குள் தன்னையே மறைத்துக்கொள்ள வேகமாக இடந்தேடியது. அங்கே அது மறைந்து உட்கார்ந்து கொண்டு, உடல் முழுவதும் நடுங்கிக் கொண்டு, அதற்குக்குரல் இல்லாததால் எந்த ஒலியையும் எழுப்ப முடியாமல் தவித்தது. தன்னைச் சுற்றியுள்ள அழகை யெல்லாம் சரியாகப் பார்ப்பதற்கு முன்னால் அது அங்கேயே நீண்டநேரம் உட்கார்ந்திருந்தது. எல்லாம் அழகாக இருந்தன. காற்று மென்மையாகவும் தூய்மையாகவும் இருந்தது. நிலவு தன் மென்மையான ஒளிக்கதிர்களை பூமியின் மேல் தவழ விட்டிருந்தது. மரங்களும் செடி கொடிகளும் நறுமணத்தைத் தெளித்துக் கொண்டிருந்தன. அது அமர்ந்திருந்த இடம் மிகவும் இதமாக இருந்தது; அதனுடைய இறகுகளின் குப்பாயம் சுத்தமானதாகவும் உண்மையானதாகவும் இருந்தது. எல்லாப் படைப்புகளுமே நல்லது செய்வது பற்றியும்

அனசன் கதைகள்

அன்பைப் பற்றியுமே எப்படிப் பேசுவதாகத் தெரிகின்றன? தன் நெஞ்சுக்குள் கனன்று கொண்டிருக்கும் எண்ணங்களைப் பாட அந்தப் பறவை விரும்பியது; ஆனாலும், அதனால் இயலவில்லை. இளவேனில் பருவத்தில் குயிலும் வானம்பாடியும் பாடுவதைப் போல அந்தப் பறவையாலும் மகிழ்ச்சியாகப் பாடமுடியுமா! ஆனால், இறைவா, புழுவின் மௌனமான புகழ்ச்சிப் பாடல்களை அது கேட்கிறது. அது கேட்க முடிந்த தோத்திரப் பாடல்களின் இசைவரிகள், இப்போது அந்தப் பறவையின் நெஞ்சுக்குள் அதிர்ந்தன; தாவிதின் பாசுரங்கள், வார்த்தைகளாகவும் பாடல்களாகவும் தாங்களே வெளிப்படுவதற்கு முன்பாகவே கேட்கப் பட்டதைப் போல!

அந்தப் பறவைக்குள்ளாகவே இந்த ஒலியற்ற, குரலற்ற பாடல்கள் வாரக் கணக்கில் சுழன்று கொண்டிருந்தன. இறுதியில் புனித நத்தார் வேளை நெருங்கி வந்தது. அங்கு அருகில் வசித்து வந்த ஒரு விவசாயி அந்த பழைய சுவருக்குப் பக்கத்தில் ஒரு கம்பத்தை நட்டு வைத்தான்; அதன் உச்சியில் சில தானியக் கதிர்களையும் கட்டி வைத்தான். வானுலகப் பறவைகள் வந்து உண்ண அவை நல்ல உணவாக அமையும்; மகிழ்ச்சியான ஆசீர்வதிக்கப் பட்ட அந்த வேளையில் அவை உண்டு மகிழ்ந்திருக்கும்.

நத்தார் (கிறிஸ்மஸ்) அன்று காலை சூரியன் உதித்துத் தானியக் கதிர்களின்மீது தன் ஒளியைப் பரப்பினான். சலசலக்கும் ஏராளமான பறவைகள் வந்து அவற்றைச் சூழ்ந்தன. அப்போது சுவரிலிருந்த பொந்துக்கு வெளியே, மற்றொரு பறவையின் குரல் ஆற்றொழுக்காய் மிதந்து வந்தது; பறவையும் தன் மறைவிடத்திலிருந்து பாய்ந்து பறந்து வந்தது; இது என்ன பறவையென்பது வானுலகில் எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும்.

அப்போது கடுமையான குளிர்காலம். குளங்களெல்லாம் பனிக்கட்டியால் மூடப்பட்டிருந்தன; நிலத்து விலங்குகளும் வானத்துப் பறவைகளும் உணவைச் சிக்கனமாகச் செலவழித்தன. நமது சிறு பறவையோ நெடுஞ்சாலையின்மீது பாய்ந்து பறந்து சென்றது; பனிச்சறுக்கு வண்டித்தடங்களில் இங்கொன்றும் அங்கொன்றும் சில தானிய மணிகளைக் கண்டெடுத்தது; சில நிறுத்தங்களில் சில உணவுத் துணுக்குகளும் கிடைத்தன.

கிடைத்தவற்றில் சிறிதளவையே அது சாப்பிட்டது. பிறகு தன்னைச் சுற்றியிருந்த பசித்த குருவிகளையெல்லாம், இருந்த வற்றை அவற்றுக்குப் பகிர்ந்து சாப்பிடுவதற்காக அது அழைத்தது. பிறகு அது நகரங்களை நோக்கிப் பறந்தது. அங்கு எல்லாவற்றையும்

தர்மகுலசிங்கம்

சுற்றிப் பார்த்தது. எங்கெல்லாம் ஒரு ஈரமுள்ள கருணை உள்ளம் பறவைகளுக்காக ஜன்னலின் படிகளில் ரொட்டித் துணுக்குகளைத் தூவுகின்றதோ அங்கே அது தனக்கென்று ஒரு சிறு துணுக்கைச் சாப்பிட்டுவிட்டு எஞ்சியவை எல்லாவற்றையும் மற்ற பறவை களுக்கே கொடுத்துவிடும்.

அந்தக் குளீர்காலப் பருவத்தில் அந்தப் பறவை நிறைய ரொட்டித் துணுக்குகளைச் சேகரித்து அவற்றையெல்லாம் மற்ற பறவைகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டது. அப்படிக் கொடுக்கப்பட்ட ரொட்டித் துண்டுகளின் — துணுக்குகளின் மொத்த அளவும், எடையும் இஞ்ஜெ, தன் காலணியைச் சுத்தமாக வைத்துக் கொள் வதற்காக சேற்றுத் தரையில் போட்டு காலால் மிதித்து நடந்த ரொட்டியின் மொத்த அளவுக்கும் எடைக்கும் சமமாக இருந்தது; கடைசி ரொட்டித் துணுக்கு கிடைத்து, அது மற்ற பறவை களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டவுடன், பறவையின் சாம்பல் நிற இறகுகள் வெண்மையாக மாறி, மிக நீளமாக விரிந்தன.

“அங்கே கடற்பறவை ஒன்று நீருக்கு மேலாக நீண்ட தூரம் பறக்கிறது,” என்று அந்த வெள்ளைப் பறவையைப் பார்த்ததும் குழந்தைகள் கூறிக்கொண்டன. இப்போது அது கடலுக்குள் பாய்ந்து மூழ்கி நீந்தியது. அது வெண்மையாகப் பளபளத்தது; சிலபேர் என்னவோ அது சூரியனுக்குள் நேராகப் பறந்து சென்றது என்று உறுதியாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும், அது எங்கே சென்றது என்பதை யாராலும் சரியாகக் கூறமுடியவில்லை.

முட்டாள ஹான்ஸ்

(பறைய கதை புதிதாகச் சொல்லப்படுவது)

Klods - Hans

நாட்டின் உள்ளே வெகுதூரத்தில் இருந்த ஒரு சீமானின் மாளிகையில், ஒரு கிழ முதலாளி தன் இரண்டு மகன்களுடன் வாழ்ந்துவந்தான். அந்த இரு இளைஞர்களும் தங்களை அதி புத்திசாலிகள் என்று நினைத்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் வெளியே போய், அரசனின் மகளை மணஞ்செய்யும் கோரிக்கையை வைக்க விரும்பினார்கள். ஏனெனில், அந்தக் கன்னியானவள், சொற்களை மிகச் சிறப்பாக அமைக்கத் தெரிந்தவனையே, தன் கணவனாக ஏற்கப்போவதாகப் பகிரங்கமாகவே அறிவித்திருந்தாள்.

தர்மகுலசிங்கம்

அவளை அடைய இந்த இரு மேதைகளும் ஒரு வாரம் முழுவதும் தங்களைத் தயார்படுத்திக் கொண்டனர். அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அதிகபட்ச கால அவகாசம் அதுதான். ஆனால், அது போதுமாய் இருந்தது. ஏனெனில், தயாரிப்புகளுக்குத் தேவையான தகவல்கள் நிறையவே அவர்களுக்குக் கிடைத்திருந்தன. அது எவ்வளவு பயன்படும் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். ஒருவனுக்கு இலத்தீன் அகராதி முழுவதும் மனப்பாடம். மேலும் அந்த சிறிய நகரத்தின் தினசரியின் மூன்றாண்டு இதழ்களும் மனப்பாடம். அதை அவன் விருப்பம்போல், முன்னிருந்து பின்பாகவோ அல்லது மாறுதலையாகவோ ஒப்புவிக்கமுடியும். அடுத்தவன் மாநகராட்சியின் சட்டங்களை ஆழ்ந்து படிந்திருந்தான். மாநகராட்சிக்கு என்னவேண்டும் என்பது அவனுக்கு மனப்பாடம். அதன்மூலம் நாட்டின் விஷயங்களைப் பற்றிப்பேசி, அரசவையில் தன் நிலையை ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்ளலாம் என நினைத்தான். அவனுக்கு மேலும் ஒரு விஷயம் தெரியும். ரோஜாக்களையும் பிற மலர்களையும் கொண்டு விசித்திரமான பூ வேலை செய்வான். அவன் ரசனையுள்ள மெல்லிய விரல்களையுடையவன்.

‘நானே இளவரசியை அடைவேன்!’ என இருவரும் கூறினார்கள். அதனால், அவர்களின் கிழத்தந்தை ஒவ்வொருவருக்கும் அழகான குதிரையைத் தந்தார். அகராதியும் தினசரிகளும் மனப்பாடமாய்த் தெரிந்தவனுக்கு கறுப்புக்குதிரையும், மாநகராட்சி சட்டமனைத்தும் தெரிந்தவனுக்கு பால் போல் வெண்ணிற குதிரையும் கிடைத்தன. சுலபமாகவும், சரளமாகவும் இருக்க, அவர்கள் தங்கள் வாயின் ஓரங்களை மீன் எண்ணையால் தடவிக் கொண்டனர். அவர்கள் தங்கள் குதிரைகளில் ஏறும்போது, வேலைக்காரர்கள் எல்லாரும் கீழே இருந்த தோட்டத்திலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது சந்தர்ப்பவசமாய் மூன்றாவது மகன் வந்து சேர்ந்தான். உண்மையில் முதலாளிக்கு மூன்று மகன்களிருந்தபோதிலும், மூன்றாமவனை மற்ற இருவரோடு யாரும் சேர்த்து எண்ணுவதில்லை. ஏனெனில், அவர்களைப் போல் இவன் படித்தவனல்ல. பொதுவாக அவன் ‘முட்டாள் ஜாக்’ என்றே அறியப்பட்டான்.

‘ஹலோ! நீங்கள் எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறீர்கள்? உங்களுடைய மிகச்சிறந்த ஆடைகளை அணிந்திருக்கிறீர்கள் என்பதை நான் பிரகடனப்படுத்துகிறேன்!’ என்று முட்டாள் ஜாக் சொன்னான்.

அரசன் கதைகள்

‘அரசனின் மகளைப் பெண் கேட்க நாங்கள் அரசவைக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். நாடெங்கும் பிரசித்தம் செய்யப் பட்ட அறிவித்தலை நீ அறியாயோ?’ அவர்கள் அதுபற்றிய எல்லா வற்றையும் அவனுக்குச் சொன்னார்கள்.

‘நல்ல செய்தி! நானும் அதில் கலந்துகொள்கிறேன்’ என்று கத்திய முட்டாள் ஜாக்கைப் பார்த்து இரு சகோதரர்களும் சிரித்து விட்டு, கிளம்பிச் சென்றார்கள்.

‘அன்புத் தந்தையே! எனக்கும் ஒரு குதிரை வேண்டும். திருமணம் செய்துகொள்ள எனக்கும் ஆசையாயிருக்கிறது! அவள் என்னை ஏற்றுக்கொள்ளுவாள் என்றால், ஏற்றுக்கொள்ளுவாள்; ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையென்றாலும், நான் அவளை அடைவேன். அவள் என்னுடையவளாக இருப்பாள்’ என்றான் ஜாக்.

‘பேய்க் கதை பேசாதே!’ என்றார் கிழக் கனவான். ‘உனக்கு குதிரை தரமாட்டேன். உனக்குப் பேசத்தெரியாது. உன் சொற்களை உன்னால் சரியாக வரிசைப்படுத்த முடியாது. உன் சகோதரர்கள் மிகவும் வித்தியாசமானவர்கள்.’

‘சரி, எனக்குக் குதிரையில்லை என்றால் எனக்குச் சொந்தமான தாடிக் கடாவை ஓட்டிச் செல்கிறேன். அது என்னை நன்றாகச் சுமந்துசெல்லும்!’ என்றான் முட்டாள் ஜாக்.

எப்படிச் சொன்னானோ, அப்படியே செய்தான். தாடிக் கடாவின்மேல் அமர்ந்து, அதன் பக்கங்களில் தன் குதிக்கால் களாலே அழுத்தி, நடுத்தெருவில் புயல்போல் பறந்து சென்றான்.

‘ஹே, ஹூப்! சவாரி என்றால் இதுதான்! இதோ நான் வருகிறேன்!’ என்று கத்திய முட்டாள் ஜாக், எல்லாத் திசைகளிலும் எதிரொலிக்கும் வரையிலும் பாடினான்.

ஆனால் அவன் சகோதரர்கள் அவனுக்கு முன் மெதுவாக சவாரி செய்து கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. ஆயத்தமின்றி நிகழ்த்தவேண்டிய அற்புத சொற்பொழிவுகள் பற்றியே அவர்கள் யோசித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவை முன்னரே புத்திசாலித்தனமாய்த் திட்டமிடப்பட வேண்டியவை.

‘ஹலோ!’ என்று கத்தினான் முட்டாள் ஜாக். ‘இதோ நான் வருகிறேன்! சாலையில் நான் என்ன கண்டுபிடித்தேன் என்பதைப் பாருங்கள்.’ அது என்ன என்பதை அவர்களுக்குக் காட்டினான்.

தர்மகுலசிங்கம்

‘முட்டாள்!’ என்று விளித்த சகோதரர்கள், ‘அதை வைத்துக்கொண்டு நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்?’

‘இந்தக் காகத்தையா? ஏன்? நான் அதை இளவரசிக்குக் கொடுக்கப் போகிறேன்!’

‘ஆம்! அப்படியே செய்’ என்று அவர்கள் சிரித்துவிட்டு, தொடர்ந்து சவாரி செய்தனர்.

‘ஹலோ, மீண்டும் இதோ வருகிறேன்! இப்போது என்ன கண்டுபிடித்திருக்கிறேன் என்று பாருங்கள். தினமும் இதை நீங்கள் சாலையில் காணமுடியாது!’

இப்போது என்ன கண்டுபிடித்து இருப்பான் என்பதைப் பார்க்க, சகோதரர்கள் திரும்பினார்கள்.

‘முட்டாள்!’ என்று கத்தியவர்கள், ‘அது ஒரு பழைய மரச் சப்பாத்தல்வலா? இந்த லட்சணத்தில் அதன் மேல்பாகத்தையும் காணவில்லை. இதையும் இளவரசியிடம் கொடுக்கப் போகிறாயா?’

‘மிக நிச்சயமாக நான் கொடுப்பேன்’ என்றான் முட்டாள் ஜாக். மீண்டும் சகோதரர்கள் சிரித்துவிட்டு, சவாரியைத் தொடர்ந்தனர். அவனைவிட வெகு முன்னால் போய்விட்டனர். ஆனால் —

‘ஹலோ... ஹெப் றா றா!’ முட்டாள் ஜாக் மீண்டும் வந்தான். ‘மேலும் மேலும் சிறப்பாகிக் கொண்டேயிருக்கிறது. ஹறா! இது மிகவும் புகழ்பெற்றது’ என்றான்.

‘ஏன், இப்போது என்ன கண்டுபிடித்தாய்?’ சகோதரர்கள் விசாரித்தார்கள்.

‘ஓ, என்னால் சொல்லவே முடியவில்லை; இளவரசி எவ்வளவு மகிழ்ச்சியடைவார்!’ என்றான் முட்டாள் ஜாக்.

‘ப்கு! குழியிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட களிமண்தானே அது?’ என்றனர் சகோதரர்கள்.

‘ஆமாம். நிச்சயமாக அதுதான். ஆனால் மிக அற்புதமான களிமண். பாருங்கள், எவ்வளவு ஈரமாயிருக்கிறது, விரலிடுக்கில் வழிகிறது’ என்றான் முட்டாள் ஜாக். தன் பாக்கெட்டை களி மண்ணால் நிரப்பிக் கொண்டான்.

ஆனால் அவனுடைய சகோதரர்கள் தீப்பொறி பறக்கும்படி சவாரி செய்து, ஜாக்கைவிட ஒரு மணி நேரம் முன்பே நகரின்

அனசுவீ கதைகள்

எல்லைக்கதவுக்கு வந்துவிட்டனர். கதவருகே, ஒவ்வொரு போட்டியாளனுக்கும் ஒரு எண் வழங்கப்பட்டு, வந்தவுடனே ஆறு பேர் கொண்ட வரிசையில் உட்கார வைக்கப்பட்டனர். தங்கள் கைகளை நகர்த்தமுடியாத அளவுக்கு நெருக்கமாக உட்கார வைக்கப்பட்டனர். அது ஒரு புத்திசாலித்தனமான ஏற்பாடு. இல்லையெனில், ஒருவன் முன்னால் இருக்கிறான் என்ற காரணத்திற்காகவே, கண்டிப்பாக அடித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

இளவரசி போட்டியாளர்களைச் சந்திப்பதைப் பார்க்க, நகரில் உள்ள அனைவரும் பெரும் கூட்டங்களாக, கோட்டையைச் சுற்றி நின்றதோடு, ஒவ்வொரு யன்னலிலும் நிறைந்திருந்தனர். ஒவ்வொருவரும் கூட்டத்திற்குள் நுழைந்தவுடன், மெழுகுவர்த்திச் சுடர் அவிவதுபோல, அவனது பேச்சுத்திறமை அவனைக் கைவிட்டது. பின்னர் இளவரசி, 'அவனாலே பயனில்லை. கூடத்திலிருந்து வெளியேறட்டும்' என்பாள்.

இறுதியாக, அகராதியை மனப்பாடமாய்த் தெரிந்த சகோதரனின் முறை வந்தது. இப்போது அது அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. அவை அனைத்தையும் மறந்துவிட்டிருந்தான். மேடைப் பலகைகள் அவனுடைய காலடி ஓசையை எதிரொலிப்பது போல இருந்தன. கூடத்தின் மேற்கூரை, நிலைக்கண்ணாடிகளினால் ஆனது; எனவே, அவன் தலைகீழாக நிற்பதுபோலத் தோன்றினான். யன்னலருகே மூன்று எழுத்தர்களும், ஒரு தலைமை எழுத்தரும் நின்றார்கள். தெருமுனைகளில் ஒரு பென்னிக்கு விற்கப்படும் செய்தித்தாள்களிலே அச்சிடுவதற்காக, அங்கு சொல்லப்படும் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் எழுதிக் கொள்வதற்காக அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தயாராக இருந்தார்கள்.

'மிக மோசமான வெப்பமாயிருக்கிறது!' என்றான் முதல் சகோதரன்.

'ஆமாம். என்னுடைய அப்பா இன்று இளம் பெட்டைக் கோழிகளை வறுக்கப்போகிறார்' என்று பதிலளித்தாள் இளவரசி.

'பூ!' 'பாபர்' ஆட்டுக்குட்டியைப்போல அவன் அங்கே நின்றான். இதுபோன்ற பேச்சுக்கு அவன் தயாராக இல்லை. புத்திசாலியமாக எதையாவது சொல்லவேண்டும் என்று விரும்பின அவனுக்கு சொல்வதற்கு வார்த்தைகள் வரவில்லை. 'பூ!'

'இவன் பயனில்லை!' என்று சொன்னாள் இளவரசி. 'இவன் வெளியேறட்டும்!'

தர்மகுலசிங்கம்

அவ்வாறே அவன் வெளியே போக நேர்ந்தது. இப்பொழுது இரண்டாவது சகோதரன் உள்ளே வந்தான்.

‘இங்கே பயங்கர வெப்பமாக இருக்கிறது!’ என்றான்.

‘ஆமாம். இன்று நாங்கள் பெட்டைக் கோழிகளை வறுக்க இருக்கிறோம்’ என்றாள் இளவரசி.

‘என்ன... என்ன நீங்கள்... நீங்கள் தயவு பணி’ அவன் கொன்னை தட்டினான் — எல்லா உதவியாளர்களும் எழுதிக் கொண்டனர். ‘தயவு பணி...’

‘இவன் பயனில்லை!’ என்று சொன்னாள் இளவரசி. ‘இவன் வெளியேறட்டும்!’

இப்போது முட்டாள் ஜாக்கின் முறை வந்தது. அவன் கூடத்துக்கு ஆட்டின்மேல் வந்தான்.

‘நல்லது, இங்கே தாங்கமுடியாத சூடாயிருக்கிறதே.’

‘ஆமாம்! நான் இளம் பெட்டைக் கோழிகளை வறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்’ என்றாள் இளவரசி.

‘ஆ, அது அதிர்ஷ்டமாச்சே! அதேசமயம் நான் என் காகத்தை வறுத்துக்கொள்ள அனுமதிப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன்’ என்றான் முட்டாள் ஜாக்.

‘மிகுந்த சந்தோஷத்துடன்’ என்ற இளவரசி, ‘அதை வறுக்க உம்மிடம் ஏதாவது இருக்கிறதா? ஏனெனில், என்னிடம் சட்டியோ பாணையோ இல்லை...’

‘என்னிடம் இருக்கிறது’ என்றான் ஜாக். ‘இதோ வெள்ளீயக் கைப்பிடியுடன் கூடிய சமைக்கும் பாத்திரம்.’

பழைய மரக்காலணியை எடுத்து, அதன்மேல் காகத்தை வைத்தான்.

‘நல்லது, அது புகழ்பெற்ற உணவாயிற்றே!’ என்ற இளவரசி, ‘ஆனால் தொட்டுக்கொள்ள என்ன இருக்கிறது?’

‘அது என் பாக்கெட்டில் இருக்கிறது’ என்ற ஜாக், ‘என்னிடம் அது தாராளமாக இருப்பதினால், கொஞ்சத்தை வெளியே எறிந்தாலும் பாதகமில்லை.’ தன் பாக்கெட்டிலிருந்து கொஞ்சம் களி மண்ணை வெளியே கொட்டினான்.

அனசன் கதைகள்

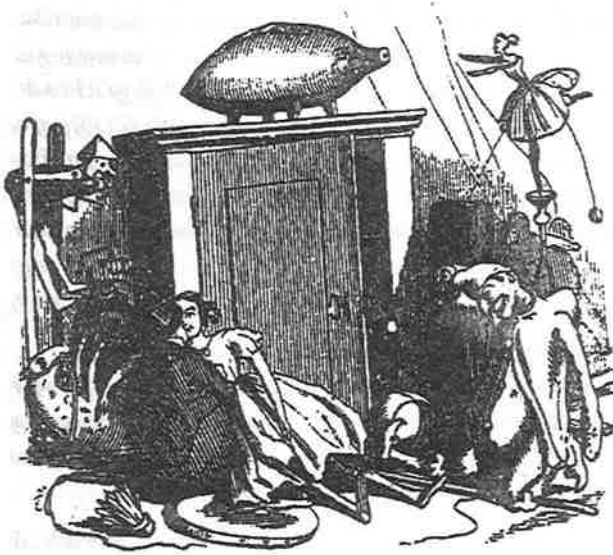
‘நான் அதை விரும்புகிறேன்!’ என்றாள் இளவரசி. ‘உங்களாலே பதில் தரமுடிகிறது. உங்களைப்பற்றி ஏதோ சொல்வதற்கும் இருக்கிறது. எனவே, நீங்களே என் கணவனாக இருப்பீர்கள். ஆனால் நீங்கள் பேசிய ஒவ்வொரு சொல்லும் குறிப்பெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன என்பதும், நாளைய செய்தித் தாளில் அவை வெளியாகும் என்பதும் உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா? அங்கே பாருங்கள். ஒவ்வொரு யன்னலிலும் மூன்று எழுத்தர் களும், ஒரு தலைமை எழுத்தரும் இருக்கிறார்கள். அந்தக் கிழ எழுத்தர்தான் எல்லோரிலும் மோசமானவர். ஏனெனில் அவருக்கு எதுவுமே விளங்கமாட்டாது.’

முட்டாள் ஜாக்கை பயமுறுத்தவே இளவரசி இதைச் சொன்னாள். எழுத்தர்கள் மகிழ்ச்சியில் பார்த்தார்கள். ஒவ்வொரு வரும் தன் பேனாவில் இருந்து ஒவ்வொரு சொட்டு மையை தரையில் விட்டார்கள்.

‘ஓ! அவர்கள்தான் கனவான்களா?’ என்ற ஜாக், ‘என்னிடம் உள்ளதில் சிறந்ததை தலைமை எழுத்தருக்குத் தருவேன்’ என்றான். பின் தன் பாக்கெட்டில் இருந்து எடுத்து, தலைமை உதவியாளர் முகத்தில் ஈரக் களிமண்ணை வீசினான்.

‘ரொம்ப புத்திசாலித்தனமாய் செய்தாய்! என்னால்கூட அதைச் செய்திருக்கமுடியாது. ஆனால் கால ஓட்டத்தில் நான் கற்றுக்கொள்கிறேன்’ என்றாள் இளவரசி.

இவற்றின் பிரகாரம் முட்டாள் ஜாக் அரசன் ஆனான். அவனுக்கு கிரீடமும் மனைவியும் கிடைக்க, சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்தான். தலைமை எழுத்தரின் அச்சுக்கூடத்திலிருந்தும் அச்சிடுபவர்களின் சங்கத்திலிருந்தும் இந்தச் செய்தி ஈரமாய் நமக்குக் கிடைத்துள்ளது — ஆனால் அவை கொஞ்சமும் நம்பும் தகைமை அற்றன!

பன்றி உண்டியல்

Pengegrisen

குழந்தைகள் காப்பிடம் ஒன்றில் நிறைய விளையாட்டுப் பொருள்கள் சிதறிச்சிடந்தன; சற்று உயரத்தில், துணிப்பெட்டிகளுக்கு மேல் ஒரு உண்டியல் கிடந்தது. களிமண்ணால் செய்யப்பட்டு ஒரு குயவனிடமிருந்து வாங்கப் பட்டது. அது ஒரு சிறிய பன்றியின் வடிவத்தில் இருந்தது; ஆம், பன்றியின் முதுகுப்புறத்தில் ஒரு சிறிய நீள் துவாரம் ஒன்று வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தத் துவாரம் முழு வெள்ளி நாணயங்களையே உள்ளே நுழைக்கும்படியாக பேனாக்கத்தியைக் கொண்டு பெரிதாக்கப் பட்டிருந்தது; ஆமாம், அத்தகைய இரண்டு பெரிய நாணயங்கள் பெட்டியின் உள்ளே நுழைந்துவிட்டிருந்தன; நிறையக் காசு நாணயங்களும் ஏற்கனவே இருந்தன. ஆட்டினால் கலகலவென்று ஒலி எழும்பமுடியாத அளவுக்கு அந்த பன்றி உண்டியல் முழுமையாக நிரப்பப்

சினசன் கதைகள்

பட்டிருந்தது. அதுதான், ஒரு பன்றி உண்டியலில் அடையக்கூடிய உயர்ந்தபட்ச நிறைவான நிலையாகும். அது நிலையறைப் பெட்டியின் மேல் உயரமாகவும் இறுமாப்போடும் நின்றுகொண்டு, அறையிலிருந்த மற்றைய எல்லாவற்றையும் ஏளனமாகப் பார்த்தது. அதற்கு நன்றாகத் தெரியும், தன் வயிற்றுக்குள் என்ன இருக்கிறதோ அதைக் கொண்டு இந்த எல்லா விளையாட்டுப் பொருட்களையும் வாங்கிவிடமுடியும் என்று; அதைத்தான் நாம் தன்மானத்தோடு இருப்பது என்று கூறுகிறோம்.

மற்றவையும் அதைப்பற்றி எண்ணிப் பார்த்தன. அதைத் தெளிவாக அப்படியே வெளிப்படுத்தாவிட்டாலும்கூட அவற்றிற்கும் பேசுவதற்கு நிறைய வேறு விஷயங்களிருந்தன. “லாச்சி” ஒன்று பாதி வெளியே இழுக்கப்பட்டிருந்தது. அதில், ஒரு மகத்தான, சற்று பழையதானாலும் கவர்ச்சியான பொம்மை கிடந்தது. அதன் கழுத்து தைத்துச் சரிசெய்யப்பட்டிருந்தது. அது வெளியே எட்டிப் பார்த்துக்கூறியது: ‘இப்பொழுது நாம் மனுஷ — மனுஷிகள் விளையாட்டு விளையாடுவோம். ஏனெனில் அது எப்பொழுதும் சுவாரஸ்யமானது..’

உடனே பொதுவான ஒரு அமளி கூச்சல் எழுந்தது. சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த சட்டமிடப்பட்டிருந்த படங்கள்கூட வட்டமாகத் திரும்பி அவற்றுக்கும் தவறான பக்கம் ஒன்று இருப்பதைக் காட்டின; ஆனாலும், அந்த யோசனைக்கு எதிராக மறுப்புத் தெரிவிப்பதற்காக அவை அப்படிச் செய்யவில்லை.

அது ஒரு பின்னிர்வு நேரம்; ஜன்னல் சட்டங்களின் வழியாக காய்ந்து கொண்டிருந்த நிலவு மிகவும் மந்தமான வெளிச்சத்தையே தந்தது. விளையாட்டு இப்போது துவங்கவேண்டும். எல்லா விளையாட்டுப் பொருள்களும் — குழந்தைகளின் நடைவண்டி — நிச்சயமாக சற்று கரடுமுரடான விளையாட்டுப் பொருட்களில் அதுவும் ஒன்றுதான் — வண்டி கூட; அந்த விளையாட்டில் பங்கேற்கும்படியாக அழைக்கப்பட்டன.

“ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு தனித்தன்மை வாய்ந்த சொந்த மதிப்பு இருக்கிறது” என்று நடை வண்டி கூறியது. “நாம் எல்லாருமே உயர்குடிப் பிறப்பினராக இருக்கமுடியாது. பழமொழி சொல்வதுபோல, வேலை செய்வதற்குத் தூண்கள் இருக்கவேண்டும்.

பன்றி உண்டியல், அது உயர்தரமான இடத்தில் இருந்ததால் மட்டுமே, விளையாடுவதற்கு எழுத்து மூலமான ஓர் அழைப்பைப் பெற்றது. வாய்வழி அழைப்பை அது ஏற்றுக்கொள்ளாது என

தர்மகுலசீங்கம்

மற்றவை பயந்தன. உண்மையில், அது விளையாட்டில் சேர்ந்து கொள்ளுமா இல்லையா என்பது பற்றி பதில் எதுவும் கூறவே யில்லை. அது விளையாட்டில் பங்கெடுக்க வேண்டுமானால், அது தன் சொந்த வீட்டிலிருந்தே அந்த விளையாட்டை ரசிக்கும் படி இருக்கவேண்டும்; அதற்கேற்றவாறு அவை விளையாட்டை ஏற்பாடு செய்யவேண்டும், அதன்படியே அவை ஏற்பாடு செய்தன.

பன்றி உண்டியல் நேரடியாக உள்ளே பார்க்கக்கூடிய வகையில், இப்போது அந்த சிறிய பொம்மை அரங்கம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. அவை ஒரு நகைச்சுவை நாடகத்தைத் துவங்க விரும்பின. அதன்பிறகு ஒரு தேநீர் விருந்தும், மனநிலை முன்னேற்றத்திற்காக ஒரு கலந்துரையாடலும் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று திட்டமிட்டன. ஆனாலும், கடைசியாகக் கூறப்பட்டதி லிருந்தே விளையாட்டு உடனடியாகத் துவங்கியது. சாய்ந்தாடும் குதிரைப் பயிற்சி பற்றியும், பந்தயம் பற்றியும் பேசிற்று. நடைவண்டி ரயில் வண்டியைப் பற்றியும், நீராவி ஆற்றல் பற்றியும் பேசியது. இவை அதனதன் தொழில் தொடர்பு உடையவையாக இருந்ததினால், இவ்வாறு அவை பேசியது மிகவும் சரியானதே கடிக்காரம் அரசியல் பேசியது — டிக், டாக் — அங்கே இங்கே — நாளின் ஒவ்வொரு மணி நேரத்தையும் அது சரியாக அறிந்திருந்தது. ஆனாலும், அது சரியாக ஓடுவதில்லை என்று குககுசுக்கப்பட்டது. அங்கே மூங்கில் பிரம்பு விறைப்போடும் பெருமிதத்தோடும் நின்று கொண்டிருந்தது; தனது பித்தளைப் பூண் பற்றியும் வெள்ளித் தலை பற்றியும் அது இறுமாப்பு கொண்டிருந்தது. மஞ்சம்மீது சித்திர வேலை செய்யப் பட்ட அழகானதும் அறிவற்றதுமான இரண்டு திண்டுகள் கிடந்தன. இப்போது நாடகம் துவங்கியது.

எல்லாம் அமர்ந்து காத்துக் கொண்டிருந்தன. ஒன்றை யொன்று பார்த்துக் கொண்டன. பார்வையாளர்கள் தங்களின் மனநிறைவிற்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் ஏற்றபடி கைதட்ட வேண்டும், அல்லது வெடித்துக் கேலி செய்யவேண்டும், அல்லது காலைத் தட்ட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டன. ஆனால், சவாரி சவுக்கு தான் வயதானவர்களை எப்போதும் வெடித்து கேலி செய்ததில்லை என்றும், இளவயதினர்களை, அதிலும் மணமாகாதவர்களை மட்டுமே கேலி செய்யமுடியும் என்றும் கூறியது.

“நான் எல்லாவற்றையும் வெடித்து கேலிசெய்வேன்” என்றது பட்டாக.

அனசன் கதைகள்

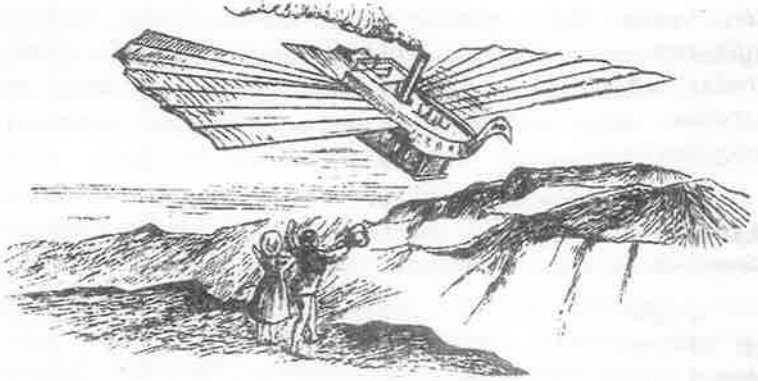
நாடகம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது, இந்த எண்ணங்களே அவற்றிடம் குடிகொண்டிருந்தன. நாடகம் என்னவோ ஒன்று மில்லாததுதான். ஆனால் அது நன்றாக நடிக்கப்பட்டது. எல்லா பாத்திரங்களும் தங்களது ஒப்பனை செய்யப்பட்ட பகுதியை மட்டும் பார்வையாளர்கள் பக்கம் திருப்பி வைத்துக்கொண்டிருந்தன. ஒப்பனை செய்யப்பட்ட அந்தப்பகுதியை மட்டுமே பார்வையாளர்கள் பார்க்கவேண்டும்; மற்றப்பகுதி பார்க்கப்படக் கூடாது என்பதில் மிகவும் கவனமாக இருந்தன. எல்லாமே வியக்கத்தகுந்த வகையில் மிகவும் நன்றாக நடித்தன; விளக்கையும் தாண்டி சற்று தொலைவாகவே வெளியே வந்து நடித்தன; விளக்குக் கம்பிகள் சற்று நீளமாகவே இருந்ததால் அதுவே அவற்றை மேலும் வெளியில் வரச் செய்திருந்தன. கழுத்தில் தைத்து சரி செய்யப்பட்டிருந்த பொம்மை கிளர்ச்சி வயப்பட்டதால் மிகவும் சோர்ந்து போய்விட்டது — அதன் கழுத்தில் தைத்து சரிப்படுத்தப்பட்டிருந்த இடம் மீண்டும் வெடித்து கிழிந்து போகும் அளவுக்கு அது கிளர்ச்சி கொண்டு முழுமையாகக் களைப்படைந்துவிட்டது. பன்றி உண்டியல் தன் போக்கில் மிகவும் மகிழ்ந்து போயிருந்தது. நடித்தவற்றில் பாத்திரதாரி ஒருவருக்கு ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்றும், குடும்ப நிலவரையில் தன்னோடு புதைக்கப்பட வேண்டிய ஒரு நபராக இருக்கவேண்டும் என்றும், தான் உயில் எழுதும்போது அந்த நபரின் பெயரை நினைவுபடுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் அது தீர்மானித்துக்கொண்டது.

அது உண்மையில் மனமகிழ்ச்சி தருவதாகவும், தேநீர் விருந்து என்னும் எண்ணத்தைக்கூட கைவிட்டு விடும் அளவுக்கு, மனமகிழ் சிந்தனையை முன்னெடுப்பதாகவும் அமைந்தது. அதைத் தான் அவை மனுஷ — மனுஷிகள் விளையாட்டு என்று அழைத்தன. அதில் ஒன்றும் தவறு இல்லை; அது வெறும் விளையாட்டுதானே? ஒவ்வொன்றுமே தன்னைப்பற்றியும், பன்றி உண்டியல் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் என்பது பற்றியும் சிந்தித்தன. பன்றி உண்டியலோ எல்லாவற்றையும்விட மிகவும் தொலைநோக்காகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது. அதாவது தனது உயிலை எழுதுவது பற்றியும், தன்னுடைய சவஅடக்கம் பற்றியும் அது நினைத்தது. இந்த இறுதி எப்பொழுது வந்துசேரும்? எதிர் பார்ப்பதைவிட நிச்சயமாக மிக விரைவிலேயே வந்தது! டமால்! நிலையறைப் பேழையின் மேலிருந்து அது கீழே விழுந்தது — தரையில் விழுந்து சிறுசிறு துண்டுகளாக நொறுங்கிப் போனது; பென்னிக் காசுகள் கோமானிகளைப்போல தாவித்தாவி குதித்து

தர்மகுலசிங்கம்

நடனமாடின; சிறிய காசுகள் பம்பரங்களைப்போல சூழன்றன, பெரிய காசுகள் உருண்டு சென்றன; குறிப்பாக ஒரு பெரிய வெள்ளி நாணயம் வெளி உலகத்திற்கே உருண்டு போக விரும்பியது. அது வெளியில் வந்து உலகத்திற்குள் காலடி வைத்தது; மற்றவையும் அப்படியே வெளியே வருவதில் வெற்றியடைந்தன. பன்றி உண்டியலின் உடைந்த துண்டுகள் வாரிக் குப்பைக் கூடையில் போடப்பட்டன; ஆனால், அடுத்த நாளே புதிய பன்றி உண்டியல் ஒன்று நிலையறைப் பேழையின் மேல் நின்று கொண்டிருந்தது. அதன் வயிற்றில் இன்னும் ஒரு செப்புக்காசுகூட வந்து விழவில்லை; அதனால் கலகலவென்று ஓசை எழுப்பவும் முடியவில்லை. இந்த விஷயத்தில் அது மற்றவை போலவே இருந்தது. இது ஓர் ஆரம்பம்; — இத்துடன் நாம் இதனை முடித்துக் கொள்வோம்.

ஓர் ஆயிரம் ஆண்டுகளில்

Om Aartusinder

ஆம்; ஓர் ஆயிரம் ஆண்டுகளில் மக்கள் நீராவிவின் சிறகுகளில் ஏறி காற்றின் வழியே கடலின்மீது பறப்பர். அமெரிக்காவின் இளைய குடியிருப்பாளர்கள் பழைய ஐரோப்பாவின் விருந்தினராக வருவர். அழிந்த நிலையில் காணப்படும் நினைவுச்சின்னங்களையும் நகரங்களையும் பார்க்க நாம் இப்போது தெற்கு ஆசியாவுக்கு யாத்திரை செல்வதுபோல, அப்பொழுது இடிபாடடைந்திருக்கக்கூடிய பெரிய நகரங்களையும் நினைவுச்சின்னங்களையும் பார்க்க வருவார்கள். ஆம்; இன்னும் ஓராயிரம் ஆண்டுகளில் வருவார்கள்!

தேம்ஸ், டனூப், ரைன் ஆகிய நதிகள் இப்போதும் ஓடிக் கொண்டிருக்கும். மொன்ற் பிளாங் பனிக்கட்டிகள் போர்வையிட உறுதியாக நிற்கின்றது. வடக்கின் நிலங்களின்மீது வடக்கின் வெளிச்சங்கள் ஒளிர்கின்றன. ஆயினும் தலை முறை மாறித் தலை முறை மண்ணாகிவிட்டது.

தர்மகுலசிங்கம்

நீண்ட வரிசையில் வலிமையாளர்கள் பலரும் நினைவிலிருந்து அழிந்தனர். தான் அமைத்த பெஞ்சில் அமர்ந்து தன் வயலின் தானிய அலைகளைப் பார்வையிட்ட பணக்கார வியாபாரி போலவே அந்த மலையடிவாரத்தில் அந்தத் தலைமுறையினர் தூங்குகிறார்கள்.

“ஐரோப்பாவுக்கு!” என்று அமெரிக்காவின் இளைய மகன்கள் கத்துகிறார்கள். “நம் முன்னோர்களின் நாடாகிய, நினைவுச் சின்னங்கள் நிரம்பிய ஐரோப்பாவுக்கு!”

காற்றில் செல்லும் கலம் வருகிறது. கடல்வழியிலும் பார்க்க இது விரைவாகச் செல்வதால் பயணிகள் கூட்டம் அதிகமாக உள்ளது. கடலுக்கடியில் செல்லும் மின்காந்தக் கம்பி மூலம் தந்தி கொடுக்கப்பட்டுவிட்டது. ஐரோப்பா காட்சியாகின்றது. அவர்கள் முதலில் காண்பது அயர்லாந்தின் கடற்கரையை.

பயணிகள் இன்னும் உறக்கத்தில் உள்ளனர். சரியாக இங்கிலாந்தின்மீது வரும்வரை அவர்கள் அழைக்கப்பட மாட்டார்கள். ஐரோப்பாவின் முதல் தரிப்பிடமான அது, படித்தவர்களால் ஷேக்ஸ்பியர் நாடு என அழைக்கப்படுகின்றது. ஏனையோர் அதனை அரசியலின் நாடு என்றும், இயந்திரங்களின் நாடு என்றும் அழைக்கிறார்கள்.

இங்கு அவர்கள் ஒரு முழுநாள் தங்குவர். இந்த விரைவு வாழ்க்கையாளரினால் இங்கிலாந்து, ஸ்காட்லாந்து முழுவதற்கும் அவ்வளவு காலமே ஒதுக்கமுடியும். பின்னர் ஆங்கிலக் கால்வாயின் அடியில் அமைந்த குழாய்ப்பாதை வழியே சார்லிமக்னேயும் நெப்போலியனும் வாழ்ந்த பிரான்னை அடைவர். மோலியரின் பெயரை நினைவுகூருவர். நாங்கள் அறியாத, நமது காலத்துக்குப் பிறகு ஐரோப்பாவினதும் ஏனைய பகுதிகளினதும் மையமாகத் திகழும் பாரிஸிலே பிறந்த கதாநாயகர்கள், கவிஞர்கள், விஞ்ஞானிகள் ஆகியோரைக் கூவி அழைத்துச் சந்தோசம் கொண்டாடுகிறார்கள்.

அவர்களின் காற்று நீராவி ஊர்தி, கொல்லம்பல் சென்ற இடத்திற்கும், கோர்டெஸ் பிறந்த தேசத்திற்கும், கால்டெரான் ஓசையான கவிதையிலே நாடகங்கள் பாடிய இடத்திற்கும் செல்கிறது. அங்கு அழகிய கருமைநிறக் கண்கள் கொண்ட பெண்கள் இன்றும் அழகிய பள்ளத்தாக்கில் வாழ்கிறார்கள். சிட் பற்றியும் அல்ஹம்ப்ரா பற்றியும் பழைய பாடல்கள் பேசுகின்றன.

பின் கடல்மேலே என்றும் புகழ் பரப்பிய உரோமாபுரி இருந்த இத்தாலியின்மீது பறக்கின்றது. அது அழிந்து மறைந்து விட்டது! கம்பக்நானா பாலைவனமாக உள்ளது. ஒரு இடிந்த

அனாசரீ கதைகள்

சுவரில் புனித பீட்டர் ஆலயம் இருந்த இடமாக ஓர் இடிந்த சுவரின் மிச்சமே காட்டப்படுகிறது. ஆனாலும் அஃது உண்மையான இடிபாடுதானா என்கிற ஐமிச்சம் நிலவுகின்றது.

அங்கு தங்கியதாகச் சொல்வதற்காகவும், அடுத்து, ஓலம்பஸ் மலைமீது அமைந்துள்ள பெரிய ஹோட்டலில் ஓரிரவினைக் கழிப்பதற்காகவும் அடுத்து கிறீஸுக்குச் செல்கின்றது. பைஸாந்தியம் இருக்கும் இடத்தைப் பார்ப்பதற்கும், அங்கு சில மணி நேரம் இளைப்பாறுவதற்கும் பொஸ்போரஸ் செல்கின்றது. துருக்கியர் காலத்தில், அழகிய பெண்கள் நிறைந்த அந்தப்புரம் என்று பழங்கதைகளிலே சொல்லப்பட்ட இடத்தில், ஏழை மீனவர்கள் தங்கள் வலைகளை விரித்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

அகன்ற டனூப் மீது, எங்கள் காலத்தில் அறியப்படாது, இப்பொழுது அமைந்துள்ள நகரங்களைப் பயணிகள் கடக்கிறார்கள். இங்கும் அங்கும் உள்ள வளமான இடங்களிலே அந்தப் பயணிகள் குழு இறங்கியும், அங்கிருந்து மீண்டும் பயணித்துக் கொண்டும் இருக்கிறார்கள்.

ஒரு காலத்தில் லாதர் பேசிய, கதே பாடிய, மோசார்ட் இனிய நாதம் எழுப்பிய, இரயில் பாதைகளும், கால்வாய்களும் இணைந்த ஜெர்மனி கீழே உள்ளது. அங்கு நமக்குத் தெரியாத, இன்று பிரபலமாகியுள்ள விஞ்ஞானம் — கலை உலகினைச் சார்ந்த வல்லுனர்களின் பெயர்கள் பளிச்சிடுகின்றன. ஜெர்மனியைப் பார்க்க ஒரு நாள். பின்னர் ஓயர்ஸ்டெட் மற்றும் லின்னோயஸ் வாழ்ந்த வடக்குப்பகுதி. பின் முதிர்ந்த வீரர்களும், இளம் நோர்மன் களும் வாழ்ந்த நோர்வே நாடு. வீடு திரும்பும்வழியில் ஐஸ்லாந்து நாட்டின் விஜயம். அங்கு வெந்நீர் ஊற்றுக்கள் காணப்படவில்லை. அணைந்து போன ஹெக்லா எரிமலை, கடலுக்கிடையே தொடர் பாரையாக, பழம்புகழ் பெற்ற சின்னமாகத் திகழ்கிறது.

“ஐரோப்பாவில் உண்மையில் பார்க்க நிறைய உள்ளன” என ஒரு இளம் அமெரிக்கர் கூறுகிறார்.

“ஒரே வாரத்தில் ஐரோப்பாவை எப்படிப் பார்ப்பது” என்கிற தமது புகழ்பெற்ற நூலிலே அவர் (தன்னுடைய சமகால எழுத்தாளர் ஒருவரைக் குறிப்பிட்டு) சிறந்த பயணிக்கான அறிவுரைகளிலுள்ளவாறு அதனை ஒரே வாரத்தில் கண்டு களித்தோம்.”

பறக்கும் பெட்டி

Den flyvende Kuffert

ஒரு காலத்தில் ஒரு வியாபாரி இருந்தான்; அவன் பெரும் பணக்காரன்; முழு வீதியை யுமே தங்கத்தால் தளம் பதிக்க அவனால் முடியும்; மீதத்தில் சிறிய சந்துக்கு தளம் பாவ முடியும். ஆனால் அவன் அதைச் செய்ய வில்லை; வேறு எப்படியெல்லாம் தன்னுடைய பணத்தைப் பயன்படுத்தலாம் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவன் ஒரு வெள்ளிப் பணத்தை செலவழித்தால், தங்க நாணயமாக அதனைப் பெற்றுவிடுவான். அத்தகைய புத்தி சாலி வியாபாரி அவன்; இது அவன் இறக்கும் வரை தொடர்ந்தது.

இப்போது அவனுடைய மகனுக்கு அந்த எல்லா பணமும் கிடைத்தது. அவன் மிகவும் ஆனந்தமாக, பகட்டாக வாழ்ந்தான். ஒவ்வொரு மாலையும் பொய்முகக் கூத்துக்குப் போவான், டாலர் பணநோட்டில் பட்டம் செய்து பறக்க

அரசன் கதைகள்

விடுவான், கடற்கரைக்குச் சென்று, கூழாங்கற்களுக்குப் பதிலாக தங்கக்காசுகளை வைத்துக்கொண்டு ஆண் — பெண் வாத்து என்னும் சூது விளையாடுவான். இப்படிப்பட்ட வழிகளில் பணம் விரைவாகக் கரையத்தானே செய்யும்! அப்படித்தான் நடந்தது. கடைசியில் அவன் கையில் எஞ்சியிருந்தது வெறும் நான்கு வெள்ளிக்காசுகள் மட்டுமே. ஒரு ஜோடி செருப்பையும் ஒரு பழைய மேலங்கியையும் தவிர அணிந்து கொள்வதற்கு வேறு ஆடையும் இல்லை. இந்நிலையில் தெருவில் அவனோடு சேர்ந்து போகமுடியாது என்பதால், இப்போது அவனுடைய நண்பர்கள் யாரும் அவனைப்பற்றி கவலைப்பட்டு அக்கறை காட்டி தங்களையே தொல்லைப்படுத்திக் கொள்வதில்லை; ஆனாலும் நல்ல குணமுடைய அவர்களில் ஒருவன் அவனுக்கு ஒரு பழைய பெட்டியை அனுப்பி வைத்து “மூட்டை கட்டிக் கொள்” என்று குறிப்பும் கொடுத்திருந்தான். ஆமாம், அதெல்லாம் சரிதான், ஆனால், மூட்டை கட்டிக்கொள்வதற்கு அவனிடம் என்ன இருந்தது? எனவே அவனே அந்தப் பெட்டிக்குள் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அது ஒரு விந்தையான அருமையான பெட்டி. யாராவது அதன் மூட்டை அழுத்திய உடனேயே அந்தப் பெட்டி பறக்கத் துவங்கிவிடும். அவன் அதை அழுத்தினான், அவ்வளவுதான், “உரர்ர்ர்!” புகைபோக்கியின் வழியாக அவனோடு அந்தப் பெட்டி பறந்துபோனது. மேசங்களுக்கு மேலாக தொலைவாக தொலைவாக மிகத் தொலைவாக! ஆனால், பெட்டியின் அடிப்பாகம் சிறிது விரிசல் விடுவதுபோல ஓசை கேட்கும்போதெல்லாம் அது துண்டு துண்டாக வெடித்து, தான் பெரும் குட்டிக்கரணம் போட்டுக் குதிக்க வேண்டிவருமோ என்று பெருமளவில் அவன் பயந்தான். இப்படியாக, அவன் துருக்கியர்களின் நாட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான். ஒரு காட்டுப்பகுதியில் சருகுகளைப் போட்டு, அந்தப்பெட்டியை மறைத்து வைத்தான். பிறகு நகரத்துக்குள் சென்றான். அவனால் அந்த மக்களோடு மிகவும் ஒன்றிப்போக முடிந்தது. ஏனெனில் அந்த துருக்கிய மக்கள் அனைவருமே அவனைப் போலவே மேல் அங்கியும் செருப்புக்களையும் மட்டுமே அணிந்திருந்தனர். பிறகு, அவன் அங்கு ஒரு சிறுகுழந்தையுடனிருந்த செவிலித்தாய் ஒருத்தியைச் சந்தித்தான்.

“இங்க பார், துருக்கிய செவிலித் தாயே,” என்று அவன் துவங்கி, “நகரத்துக்கு பக்கத்துல தெரியுதே, ஜன்னலுகளெல்லாம் அவ்வளவு உயரத்திலுள்ள அந்தப் பெரிய கோட்டை மாளிகை எத்தகையது?” எனக் கேட்டான்.

தர்மகுலசீங்கம்

“அங்கேதான் சுல்தானின் மகன் வசிக்கிறான்” என அவள் பதிலளித்தாள். “அவள் தன் காதலனைக் குறித்து மிகவும் துயர மடையப் போகிறாள் என்று வருவதுரைக்கும் ஞானிகளால் எச்சரிக்கப்பட்டிருக்கிறாள்; எனவே, சுல்தானும் அவரது மனைவியும் இருக்கும்பொழுது தவிர, வேறு யாரும் அவளிடம் செல்லலாகாது.” “மிகக் நன்றி!” என்று வணிகனின் மகன் கூறிவிட்டு காட்டை நோக்கி நடந்தான். அங்கு அவன் அந்தப் பெட்டிக்குள் உட்கார்ந்து கொண்டு கூரைக்கு மேல் பறந்து, கோட்டையின் ஜன்னல் வழியாக இளவரசியின் அறைக்குள் யாரும் அறியாமல் நுழைந்தான்.

அவள் பஞ்சணையிலே படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்; அந்த வணிகனின் மகன் தன்னையும் மீறி அவளை முத்தமிடு மளவுக்கு அவள் மிகவும் அழகாக இருந்தாள். அவள் விழித்துக் கொண்டு அவனைப் பார்த்து மிகவும் அதிர்ச்சியடைந்தாள். ஆனால் அவனோ தானொரு துருக்கிய தேவதூதனென்றும் வான வெளியில் பறந்து அவளிடம் வந்திருப்பதாகவும் கூறினான். அது அவளை மகிழ்வித்தது.

அவர்கள் இருவரும் மிகவும் நெருங்கிப் பக்கத்தில் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தனர். அவன் அவளது கண்களைப்பற்றி நிறைய கதைகளைச் சொன்னான். அந்த கண்கள் மிகவும் ஒளி பொருந்திய ஆழமான நீர்த்தடாகங்கள் என்றும், அவற்றிலே எண்ணங்கள் கடற்கன்னிகளைப் போல நீந்திக் கொண்டிருக்கின்றன என்றும் அவன் அவளிடம் கூறினான். பிறகு அவன் அவளது நெற்றியைப் பற்றி கூறினான்; அது மிக் நேர்த்தியான மணிமண்டபங்களையும் காட்சிகளையும் கொண்ட பளி படர்ந்த மலையைப்போல உள்ளது என்று புகழ்ந்தான். பிறகு சின்னஞ்சிறு அழகிய குழந்தைகளைக் கொண்டுவரும் கொக்கைப்பற்றி அவளிடம் கூறினான்.

ஆமாம். அவையெல்லாம் மிக அருமையான பழங்கதைகளே! பிறகு அவன் அந்த இளவரசியிடம் தன்னை மணந்து கொள்ள முடியுமா என்று கேட்டான். அவள் நேரடியாகவே “சரி” என்றாள்.

“ஆனால் நீங்கள் இங்கே சனிக்கிழமைதான் வரவேண்டும்” என்று கூறினாள். “அப்போதுதான் அரசரும் அரசியும் இங்கே சிற்றுண்டி அருந்த வருவார்கள். நான் ஒரு துருக்கிய தேவதூதனை மணந்துகொள்வது குறித்து அவர்கள் மிகவும் பெருமைப் படுவார்கள். ஆனால் ஒன்று, உங்களுக்கு மிகவும் அழகான கதை சொல்லத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள். ஏனென்றால் எனது பெற்றோர்களுக்கு உண்மையில் கதைகள் கேட்பதென்றால் மிகவும் பிடிக்கும். என் தாயார் உயர்ந்த

அரசன் கதைகள்

தத்துவங்களும் நல்லொழுக்கங்களும் கொண்ட கதைகளை விரும்புவாள். ஆனால் எனது தந்தைக்குச் சிரித்து மகிழக்கூடிய கதைகள்தான் பிடிக்கும்.”

“ஆமாம், நான் திருமணப்பரிசு கொண்டு வராமல், ஒரு கதையை மட்டுமே கொண்டுவருவேன்” என்று அவன் கூறினான். பிறகு அவர்கள் பிரிந்தனர். பிரிவதற்கு முன்பு இளவரசி அவனுக்கு ஒரு பட்டாக் கத்தியைக் கொடுத்தாள். அதன் உறையின்மீது தங்கக் கம்பிகளால் பின்னல் வேலை செய்யப்பட்டிருந்தது. அது அவனுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக இருந்தது.

இப்போது அவன் வெளியில் பறந்துபோய் ஒரு புதிய மேலங்கியை வாங்கிக் கொண்டான்; பிறகு காட்டில் அமர்ந்து கொண்டு ஒரு புதிய கதையை உருவாக்கத் துவங்கினான். அது சனிக்கிழமைக்குள் தயாராக இருக்க வேண்டும்; அது அவ்வளவு எளிதான காரியமல்ல.

அவன் கதையைப் படைத்து முடிப்பதற்கும், சனிக்கிழமை வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது. சுல்தானும் அவரது மனைவியும் மற்ற அரசவையினரும் சிற்றுண்டிக்காக இளவரசியின் அறைக்கு வந்திருந்தனர். அவன் மேன்மையுடன் வரவேற்கப் பட்டான்.

“இப்போது எங்களுக்கு ஒரு கதை சொல்லுகிறாயா?” என்று அரசி கேட்டாள்: “அது அறிவூட்டுவதாகவும் ஆழமானதாகவும் இருக்கவேண்டும்.”

“ஆம். ஆனால் நாம் சிரிக்கக்கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும்” என்று சுல்தான் கூறினார்.

“நிச்சயமாக,” அவன் பதில் அளித்தான்; பிறகு தொடர்ந்தான். “இப்போது அதைக் கவனமாகக் கேளுங்கள்: ஒரு காலத்தில் தீக்குச்சிகள் அடங்கிய ஒரு கட்டு இருந்தது. அந்தத் தீக்குச்சி களுக்கு, குறிப்பாக, தாங்கள் மிகவும் உயர்ந்த மரபு வழியில் வந்த வர்கள் என்ற பெருமையுண்டு. அவை சின்னஞ்சிறு சிம்புகளாக இருந்தபோதிலும், வம்சாவளியான தேவதார மரம், காட்டிலே மிகப்பழைய பெருமரமாக இருந்தது. இப்போது அந்தத் தீக்குச்சிகள் ஒரு தீப்பெட்டிக்கும் ஒரு பழைய இரும்புச்சட்டிக்கும் இடையில் இருந்தன. அவை தமது இளமை நாட்களைப்பற்றி பேசிக்கொண்டன. ‘ஆமாம். நாம் அந்தப் பச்சைக் கிளைகளின் மேல் இருந்தபொழுது,’ அவை கூறின, ‘அப்போ நாம் உண்மையாகவே பச்சைக்கிளைகள் மேலேதான் இருந்தோம்! தினமும் காலையிலும் மாலையிலும் நமக்கு வைரத் தேநீர், அதாவது, பனிநீர் கிடைக்கும்; எப்பொழுதெல்லாம் சூரியன் பிரகாசிக்கிறதோ

அப்பெல்லாம் நாள் முழுக்கச் சூரியவெளிச்சம் கிடைக்கும். எல்லா சின்னஞ்சிறு பறவைகளும் கதைகள் சொல்லும். நாம் வளமாக இருந்ததை நம்மாலேயே நன்றாகப் பாக்கமுடிந்தது. மற்ற மரங்களெல்லாம் வெயில் காலத்திலேதான் ஆடை அணிந்திருக்க முடியும். ஆனால், நம் குடும்பம் குளிர் காலத்திலேயுங்கூடப் பச்சை ஆடை அணிய வாய்ப்பு இருந்தது. அப்புறம் மரம்வெட்டி வந்தான். பெரிய புரட்சி மாதிரி நம் குடும்பமே சிதைந்து போயிற்று. நம் குடும்பத் தலைவனுக்கு ஓர் உயர்தரமான கப்பலில் முக்கிய பாய்மரத்தூணாக வேலை கிடைத்தது. தேவைப்பட்டால் அந்தக் கப்பல் உலகம் முழுதும் சுற்றி வலம் வரும். மற்றக் கிளை கெல்லாம் வெவ்வேறு இடத்துக்குப் போயின. இப்ப நாம் அசிங்கமான படிக்காத கூட்டத்துக்கு அடுப்புப் பற்ற வைக்கிற வேலையில் இருக்கிறோம். இப்படித்தான், பெருமையாக வாழ்ந்த நாம் சமையற்கட்டுக்குள் வந்திருக்கிறோம்.’

‘என் தலைவிதி வேறுவிதமானது’ தீக்குச்சிகளின் பக்கத்தில் நின்றுருந்த இரும்புச் சட்டி கூறியது. ஆரம்பத்திலிருந்தே, அதாவது நான் உலகில் பிறந்ததிலிருந்தே, என்னுள் அநேகமான தேய்ச்சுக் கழுவுதல்களும் சமையலும் நடந்துகொண்டே இருக்கிறன. நான் நடைமுறைப் பகுதியைப் பார்க்கிறவன். இந்த வீட்டிலே நான் முதலாவதாக இருக்கிறேன். எல்லாரும் சாப்பிட்டு முடிந்தபிறகு, மிகச் சுத்தமாகவும் மிக ஒழுங்காகவும் என் இடத்தில் அமர்ந்து என் தோழர்களுடன் அறிவுபூர்வமாக உரையாடுவதுதான் என் ஒரே மகிழ்ச்சி. அடிக்கடி வெளிமுற்றத்துக்குக் கொண்டு போகப் படுகிற தண்ணீர்ப் பாத்திரத்தைத் தவிர, நாங்கள் எல்லோரும் நான்கு சுவர்களுக்கிடையில் நன்றாகத்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். செய்திக்காக அலையிற ஒரே ஆளு காய்கறிக் கூடை தான். அரசாங்கத்தைப் பற்றியும் மக்கள் பற்றியும் மன உளைச்சலோட அது பேசும். ஆமாம், கொஞ்ச நாளைக்கு முன், இங்கே ஒரு பாத்திரம் பயத்திலே கீழே விழுந்து உடைந்துபோயிற்று. அது மிகத் தாராளமானது; என்னாற் சொல்ல முடியும்!’ ‘இப்பொழுது நீ நிரம்பவும் பேசறாய்’ என்று தீப்பெட்டி குறுக்கிட்டது. அதன் எஃகுக் கை சக்கிமுக்கிக் கல்லோடு உரசியது. அதனால் தீப்பொறி பறந்தது. ‘நாம் இந்த மாலை வேளையை மகிழ்வாகக் கழிக்க முடியாதா?’

‘ஆம். எது மிகவும் பெருமையுடையது என்பது பற்றி நாம் பேசுவோம்’ என்று தீக்குச்சிகள் கூறின.

‘இல்லை, என்னைப்பற்றியே பேசுவது எனக்கு விருப்ப மில்லை’ என்று பாணை எதிர்ப்புச் சொன்னது. ‘ஒரு மாலைப்

அரசன் கதைகள்

பொழுதின் களியாட்டத்தை உருவாக்குவோமாக. நானே துவங்குகிறேன். உண்மை வாழ்க்கையிலிருந்தே ஒரு கதையை நான் சொல்றேன். அது எல்லாரும் அனுபவித்ததுதான். எனவே சூழ்நிலையை நாம் இலகுவாகக் கற்பனை செய்துகொள்ளலாம். அதிலிருந்து மகிழ்வும் உண்டாகும். பால்டிக் கடல்ல, டேனிஷ் கடற்கரையோரம்'

'இது ஒரு நல்ல ஆரம்பத்தான்!' கோப்பைகள் எல்லாம் கத்தின. 'அது நாங்கள் எல்லாரும் விரும்பத்தக்க கதையாக இருக்கும்.'

'ஆமாம். இது என்னுடைய இளமைக்காலத்தில் எனக்கே நடந்தது. அப்பொழுது நான் ஒரு அமைதியான குடும்பத்திலே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். அந்த வீட்டுத் தளபாடங்கள் மினு மினுப்பாக இருக்கும். தரையெல்லாம் சுழவிச் சுத்தமாக இருக்கும். இரண்டு வாரங்களுக்கு ஒரு தடவை புதிய திரைச்சீலைகளைத் தொங்க விடுவார்கள்.'

'ஒரு கதையை சுவாரஸ்யமான முறையிலே சொல்வதற்குத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறாய்!' தரைவிரிப்பைப் பெருக்கும் துடைப்பம் கூறியது. 'பெண்கள் சமுதாயத்திலே பழகிய மனிதன் என்பதை பேசுவதிலிருந்து ஒருவனால் நேரடியாகச் சொல்லிவிட முடியும்.'

பானை தன்னுடைய கதையைச் சொல்லிக்கொண்டே போனது. ஆரம்பத்தைப் போலவே முடிவும் மிக நன்றாக இருந்தது.

பீங்கான்கள் எல்லாம் மகிழ்ச்சியில் ஒன்றோடொன்று மோதிக்கொண்டு சலசலத்தன. தரைவிரிப்புத் துடைப்பம், குப்பைக் குழியிலிருந்து சிறிது பச்சைக் கறிவேப்பிலையைக் கொண்டு வந்து, பானையின்மீது மலர்வளையத்தைப் போல வைத்தது. இது மற்றவைகளுக்கு எரிச்சலூட்டும் என்று அதற்கு நன்றாகத் தெரியும். 'இன்றைக்கு நான் அதுக்கு முடிசூட்டினால், நாளை அது எனக்கு முடிசூட்டுமே' என்று எண்ணியது.

'இப்பொழுது நாங்கள் நடனம் ஆடப் போறோம்' என்று கூறியன தீ இடுக்கிகள். அவை நடனமாடின. எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள்! எப்படி அந்தக் கருவிகளால் ஒரு காலை மட்டுமே தூக்க முடிந்தது! பழைய நாற்காலியின் மெத்தை அதைப்பார்க்க வெடித்துக் கிளம்பியது. 'எமக்கும் முடிசூட்டப்படுமா?' என இடுக்கிகள் நினைத்தன. உண்மையில் ஒரு மலர் வளையம் விருதாக அளிக்கப்பட்டது.

‘ம்... அவங்க வெறும் சாமானியமானவங்கள்’ எனத் தீக்குச்சிகள் எண்ணிக்கொண்டன. இப்போது தேநீர் பாத்திரம் பாட வேண்டிய முறை; ஆனால், தனக்குச் சளி பிடித்திருக்கிறது என்றும், தனக்குள்ளாகவே கொதிப்பதாக அது உணரவிட்டால் தன்னாற் பாடமுடியாது என்றும் அது கூறிவிட்டது. அது வெறும் ஒரு பாசாங்குதான்; அது இங்கு பாட விரும்பவில்லை, பெரிய மனிதர்களோடு விருந்து கூடத்திலோ வரவேற்பறையிலோ இருக்கும்போது மட்டும் அது பாடும்...

‘ஜன்னலில் ஒரு பழைய இறகுப் பேனா உட்கார்ந்திருந்தது. பொதுவாக அதனால் பணிப்பெண் எழுதுவாள். அந்தப் பேனாவப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியா ஒண்ணும் இல்லை. மையிலே அதிக ஆழமாக முக்கி எடுக்கப்பட்டிருந்தது. அதுவே அந்த இறகுப் பேனாவுக்கு பெரிய பெருமை.’ ‘தேநீர்ப் பாத்திரம் பாடலேன்னா’ அது கூறியது: ‘பாடத் தேவையில்லை. அதை யாரும் வற்புறுத்த வில்லை. வெளியில் ஒரு கூண்டிலே வானம்பாடி ஒன்று தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அது பாடும். அது ஒன்றும் பெரிசாகப் படிக்க வில்லைதான். இந்த மாலை நேரத்திலே நாம் ஒண்ணும் பேச வேண்டியதில்லை.’

‘இது மிகவும் தவறு என நான் நெனைக்கிறேன்,’ என்றது தேநீர்க்கேத்தல் — அதுதான் சமையலறைப் பாடகன் — தேநீர்க் கோப்பைக்கு ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் — ‘அந்த, பணக்கார வெளி நாட்டுப் பறவை பாடுவதை நாம் கேட்கத்தான் வேண்டுமா? அது தேசபக்தியாகுமா? காய்கறிக்கூடையே முடிவு செய்யட்டும்.’

‘எனக்கு எரிச்சலாயிருக்கிறது.’ காய்கறிக்கூடை கூறியது. ‘நான் எவ்வளவு தூரம் உள்ளுக்குள்ளாகவே வேதனைப்படறேன் என்று உங்கள் யாருக்கும் தெரியாது. இதுதான் மாலைநேரத்தைக் கழிக்கிற சரியான வழியா? வீட்டை ஒழுங்குபடுத்தி வச்சிருக்க எல்லாரும் முயற்சி பண்ணினா அது இதைவிட அறிவுக்குப் பொருத்தமான பொழுதுபோக்காக இருக்காதா? ஒவ்வொருவரும் அவங்கவங்க இடத்துக்குப் போவோம். நான் ஒரு முழு விளை யாட்டை ஒழுங்கு படுத்துகின்றேன். இது முற்றிலும் வேறுபட்டதாக இருக்கும்.’

‘ஆமாம், எல்லாரும் குழப்பம் செய்வோம்’ என்று எல்லாம் சேர்ந்து கத்தின... அப்போது கதவு திறந்தது. வேலைக்காரி உள்ளே வந்தாள். எல்லாம் அப்படியப்படியே உறைந்துபோய் நின்றன; ஒன்றுகூட அசையவில்லை. தன்னால் என்ன செய்யமுடியும், தான் எவ்வளவு பெருமைவாய்ந்த ஒன்று என்று தன்னைப் பற்றித்

அனசன் கதைகள்

தெரியாத, எண்ணிப் பார்க்காத பாத்திரம் அவைகளில் ஒன்று கூட இல்லை. 'ஆமாம், நான் நினைத்திருந்தால்' ஒவ்வொன்றும் நினைத்துக் கொண்டன, 'இது மிக மகிழ்ச்சியான ஒரு மாலையாக இருந்திருக்கும்.'

வேலைக்காரப் பெண் நெருப்புக் குச்சிகளை எடுத்து உரசிக் கொளுத்தித் தீ மூட்டினாள். கருணைத்தாயே! அவை எப்படி வெடித்துக் கிளம்பி தீப்பிழம்புகளாகக் கக்கின! 'இப்போ எல்லா ராலயும் பாக்கமுடியும்' அவை நினைத்தன; 'நாம்தான் முதல். நாம எப்படி ஒளிவீசறோம்! என்ன ஒரு வெளிச்சம்!' — அவை எரிந்து சாம்பலாயின.

'மிகச் சிறந்த கதை, சுல்தானின் மனைவி கூறினாள். 'நானே சமையலறைக்கு போயிருந்தது போலவும் நெருப்புக் குச்சிகளின் அருகில் இருந்தது போலவும் என்னால் உணரமுடிந்தது. எனவே, தாங்கள் எங்கள் மகளை இப்போது மணம் செய்துகொள்ளலாம்.'

அவர்கள், அவனைத் 'தாங்கள்' என்று அழைத்தார்கள், ஏனென்றால் அவன் அந்தக் குடும்பத்துள் ஒருவனாகப் போகின்றான்.

திருமண நாளும் முடிவுசெய்யப்பட்டது. அதற்கு முந்தைய நாள் மாலை, நகரம் முழுவதும் விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டன. மக்களுக்கிடையில் கேக்குகளும் மற்றும் வகைத் தின்பண்டங்களும் இறைக்கப்பட்டன. தெருப் பையன்கள் தங்கள் கால் பெருவிரல் மேல் நின்று கொண்டு "வாழ்க... வாழ்க" என்று மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்து, வாயில் விரல்களை வைத்து சீழ்க்கையடித்து ஆடிப்பாடினர். இது வித்தியாசமான முறையில் சிறப்பாக இருந்தது.

'ஆமாம், நானும் விருந்து போல் ஏதாவது ஒன்று கொடுக்க வேண்டும்,' என்று எண்ணிக் கொண்டான் வணிகனின் மகன். ஆகையால் அவன் வாணவெடிகளையும் பட்டாசுகளையும், கற்பனைகளுக்கு எட்டக்கூடிய அளவுக்கு வெடிவகைகளை யெல்லாம் வாங்கினான்; எல்லாவற்றையும் அவனுடைய பெட்டிக்குள் வைத்தான். வானத்தில் பறந்து போனான்.

'டமால்!...' பெரிய வெடிச்சத்தம் எப்படி வெடித்தது? எப்படி சிதறிப் போனது? அவர்களின் செருப்புக்கள் அவர்களின் தலைகளுக்கு மேல் பறந்தன; அத்தகையதொரு எரிநட்சத்திரத்தை அவர்கள் இதுவரை பார்த்ததேயில்லை. இப்போது அவர்களால் புரிந்துகொள்ளமுடிந்தது, இளவரசியை மணந்துகொள்ளப் போவது ஒரு துருக்கிய தேவதூதனாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று.

தர்மகுலசிங்கம்

மக்கள் என்னவெல்லாமோ கதைகளைக் கூறினார்கள்! யாரைக் கேட்பாலும் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவிதமாக தாங்கள் பார்த்ததை விதவிதமாகக் கதைகளைக் கட்டி கூறினார்கள். ஆனால் எல்லோருமே அது மிகச் சிறப்பாக இருந்ததாகக் கூறினார்கள்.

‘நான் துருக்கிய தேவதூதனையே பார்த்தேன்,’ ஒருவன் கூறினான். ‘நட்சத்திரம்போல அவனுக்கு ஒளிவீசும் கண்கள். நுரைக்கும் நீரைப்போல ஒரு தாடி கூட இருந்தது.’

‘நெருப்பைக் கக்கும் மேலங்கியோடு அவன் பறந்து போனான்,’ மற்றொருவன் கூறினான். மிகவும் அழகான சிறு தேவகுழந்தை ஒன்று அந்த அங்கியின் மடிப்புகளுக்குள்ளிருந்து முன்னால் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

ஆமாம். இப்படிப்பட்ட இனிமையான வியப்பான செய்திகளையே அவன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்; மறுநாள் அவன் இளவரசியை மணந்து கொள்ளப் போகிறான்.

இப்போது அவன், பெட்டிக்குள் படுத்து ஓய்வு எடுத்துக் கொள்வதற்காக காட்டிற்குத் திரும்பிச் சென்றான். ஆனால் அங்கு நடந்தது என்ன? பட்டாசு வெடிகளுக்குள்ளிருந்த ஒரு தீப்பொறி பெருந்தீயாகி பெட்டி எரிந்து சாம்பலாகிப் போனது. அவனால் இனி பறக்கமுடியாது, அவனது மணமகளிடம் இனி அவனாலே போகவும் முடியாது.

இளவரசி நாள் முழுவதும் அவனுக்காகக் கூரையிலே காத்து நின்றாள். ஒருவேளை இப்போதுங்கூட காத்துக் கொண்டிருக்கிறாளோ என்னவோ? ஆனால், அவனோ உலகெங்கும் அலைந்து திரிந்து தேவதைக்கதைகளை — கற்பனைக் கதைகளைக் கூறிக்கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் அவை எதுவுமே நெருப்புக் குச்சிகளைப்பற்றி அவன் கூறிய கதையைப்போல மகிழ்ச்சி தரக்கூடியனவாக இல்லை.

நத்தையும் ரோசாப்புதரும்

Sneglen og Rosenhækken

அந்தத் தோட்டத்தைச்சுற்றி காட்டுச்செடிகளாலான ஒரு வேலி இருந்தது, அதற்கு வெளியே மாடுகளுடனும் ஆடுகளுடனும் வயல்களும் புல்வெளிகளும் இருந்தன. தோட்டத்தின் நடுவில் பூத்துக் குலுங்கிய ரோசாப் புதர் ஒன்று இருந்தது. அதனடியில் நத்தை ஒன்று குந்தியிருந்தது. அதற்குள் நிறைய இருந்தது; அது தன்னையே நிறைத்து வைத்திருந்தது.

‘என்னுடைய நேரம் வரும் வரையிலும் காத்திருப்பேன்!’ என்று அது சொன்னது. ‘ரோசாப் பூக்கள் புஷ்பித்தல், விதைகள் தருதல், அல்லது ஆடுமாடுகளைப்போல பால் தருதல் ஆகிய வற்றிலும் பார்க்க நான் சற்றே அதிகமாகச் செய்துகாட்டுவேன்.’

தரீமகலசீங்கம்

‘உன்னிடமிருந்து நான் மிக அதிகமாக எதிர்பார்க்கின்றேன்’ என்றது ரோசாப்புதர். ‘அது எப்பொழுது நடக்கும் என்று கேட்கலாமா?’

‘என் நேரத்தை நான் எடுத்துக்கொள்ளுவேன்’ என்றது நத்தை. ‘நீ இப்பொழுது அவசரப்படுகிறாய்! அது நம்பிக்கைகளை வளர்க்க மாட்டாது!’

அடுத்த ஆண்டு, ரோசாச்செடியின்கீழ், அதே இடத்தில், சூரியவெளிச்சத்தில் நத்தை குந்தியிருந்தது. ரோசாச்செடி எப்பொழுதும் புதிது புதிதான மொட்டுகளுடன் பூக்களுடன் குலுங்கியது. பாதிதூரம் நகர்ந்து, தன் கொம்புகளை வெளியே காட்டி, மீண்டும் அவற்றை இழுத்துக்கொண்டது.

‘எல்லாமே சென்ற ஆண்டைப் போன்றே தோன்றுகின்றது. எந்த முன்னேற்றமும் இல்லை. ரோசாச்செடி தன் ரோசாப் பூக்களை வைத்திருக்கிறது. அதற்கு அப்பால் எப்பொழுதும் போவது இல்லை!’

கோடை கழிந்தது, இலையுதிர் காலமும் கடந்தது. பனி பெய்யும்வரை ரோசாச்செடியில் மொட்டுகளும் பூக்களும் பொலிந்தன. பருவகாலம் ஈரமயமாக மாறியது. அப்பொழுதும் ரோசாச்செடி நிலத்தை நோக்கிக் கவிழ்ந்தது; நத்தை நிலத்துக்குள் நகர்ந்தது.

விரைவில் புதிய ஆண்டு துவங்கியது. ரோசாமலர்கள் வந்தன, நத்தையும் வெளியே வந்தது.

‘இப்பொழுது நீ கிழ ரோசா’ என்று அது சொன்னது. ‘சாவதற்கான காலம் வந்துவிட்டது. உன்னிடமிருந்த எல்லாவற்றையுமே நீ உலகிற்குக் கொடுத்துவிட்டாய். இது அவசியந்தானா என்கிற கேள்வியைச் சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதற்கு எனக்கு எப்பொழுதுமே நேரம் கிடைத்ததில்லை. ஆனால் நீ உன் அகத்தின் அபிவிருத்திக்காக இதுவரையில் ஒரு சிட்டிகைதானும் செய்யவில்லை என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகின்றது. இல்லாவிட்டால், உன்னில் இருந்து வேறு ஏதாவது வெளிவந்திருக்கும் அல்லவா? இதனை உன்னாலே நியாயப்படுத்த முடியுமா? நீ விரைவிலேயே காய்ந்த விறகாகி விடுவாய்! நான் என்ன சொல்கிறேன் என்பது புரிகிறதா?’

‘நீ என்னைப் பயமுறுத்துகிறாய்!’ என்றது ரோசாப் புதர். ‘இதுபற்றி நான் என்றுமே நினைத்துப் பார்த்ததில்லை!’

‘இல்லை. நீ எப்பொழுதுமே அதிகம் சிந்தித்துப் பார்ப்பதில் ஈடுபட்டதில்லை. உன்னைப்பற்றி நீ எப்பொழுதாவது கணக்கிட

அரசன் கதைகள்

டிருக்கிறாயா? நீ எவ்வாறு பூக்கிராய்? பூப்பது எவ்வாறு நிகழ்கிறது? எந்த வழியில், ஏன் வேறு எந்த வழியும் அல்லாமல்?’

‘இல்லை!’ என்றது ரோசாப்புதர்! ‘நான் சந்தோஷத்துக் காகவே பூத்தேன். என்னாலே வேறு எதுவுமே செய்ய ஏலாது. சூரியன் கதகதப்பாக இருந்தது. பலத்த மழையையும் தெளிவான பனித்துளிகளையும் நான் குடித்தேன். நான் சுவாசித்தேன்; நான் வாழ்ந்தேன்! நான் மேலே இருந்து என் பலத்தினை உறிஞ்சினேன். எப்பொழுதும் புதிதாக, எப்பொழுதும் உயர்ந்ததாக ஆசீர்வதிக்கப் படுவதாக நான் உணரலானேன். நான் எப்பொழுதும் பூத்துக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். அதுதான் வாழ்க்கை: என்னால் வேறு எதுவுமே செய்ய ஏலாது!’

‘நீ மிகச் சொகுஸான வாழ்க்கை வாழ்ந்துவிட்டாய்’ என்றது நத்தை.

‘நிச்சயமாக! எல்லாமே எனக்கு வழங்கப்பட்டன!’ என்றது ரோசாப் புதர். ‘ஆனால், அதற்கும் மேலாக உனக்கு வழங்கப் பட்டது. சிந்திக்கும், ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் இயல்புகளிலே நீயும் ஒன்று; உலகத்தை அதிசயத்தில் ஆழ்த்தும் உயர் திறமை உனக்கு இருக்கிறது!’

‘நிச்சயமாக எனக்கு அத்தகைய நோக்கம் கிடையாது’ என்றது நத்தை. ‘எனக்கு உலகத்தைப் பற்றிய அக்கறை கிடையாது. உலகத்தோடு எனக்கு என்ன சம்பந்தம்? என்மட்டில் எனக்குப் போதுமானது, என் மட்டில் போதுமானது.’

‘இந்த உலகத்திலுள்ள நாங்கள் எல்லோரும் பிறருக்கு எங்களுடைய மிகச் சிறந்ததைக் கொடுக்கவேண்டாமா? எங்களாலே முடிந்ததைக் கொண்டுவர வேண்டாமா? சரி, இப்பொழுது நான் ரோசாக்களை மட்டுமே கொடுத்திருக்கிறேன்! ஆனால் உனக்கு எவ்வளவோ தரப்பட்டது. நீ உலகத்துக்கு என்ன கொடுத்தாய்? நீ அதற்கு என்ன கொடுத்தாய்?’

‘நான் என்ன கொடுத்தேன்? நான் என்ன கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்? நான் அதன்மீது துப்புகிறேன்! அதனால் எந்தப் பயனும் இல்லை. அதைப்பற்றி எனக்கு அக்கறை இல்லை. நீ உன் ரோசாக்களைத் தருவாய். அதுவும் என்னாலே பெற முடிந்த அளவுக்கு. காட்டுப்புதர் கொட்டைகள் தரும். மாடுகளும் ஆடுகளும் பால் தரட்டும். அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் அவர்களுடைய வெளியுலகம் உண்டு. என்னுடையது என்னுள்ளேயே இருக்கிறது. நான் எனக்குள்ளேயே புகுந்துகொள்ளுகிறேன். அங்கேதான் இருப்பேன். உலகத்தைப் பற்றிய அக்கறை எனக்குக் கிடையாது.’

தர்மகுலசிங்கம்

நத்தை தன் ஓட்டுக்குள் புகுந்து தன்னை மூடிக்கொண்டது.

‘இது மிகப் பரிதாபத்திற்குரியது!’ என்று ரோசா மரம் சொன்னது. ‘என் வாழ்நாளில் என்னால் உள்ளுக்குள் ஊர்ந்து கொள்ளமுடியாது. நான் வெளியே குதிக்கவேண்டும், ரோசாக்களாகக் குதிக்கவேண்டும். இதழ்கள் உதிர்ந்து காற்றிலே பறந்து போகும்! இருப்பினும், என்னுடைய ரோசாக்களுள் ஒன்று, ஓர் அழகிய இளம்பெண்ணின் மார்பிலே வைக்கப்பட்டதைப் பார்த்தேன்; மிகப்பெரிய குதூகலத்துடன், ஒரு பூவை ஒரு குழந்தை தன் உதடுகளினாலே முத்தமிட்டது. அது என்னை மிகவும் மகிழ்வித்தது; அதுதான் உண்மையான ஆனந்தம்! அதுதான் என் நினைவுகள்; என் வாழ்க்கை!’

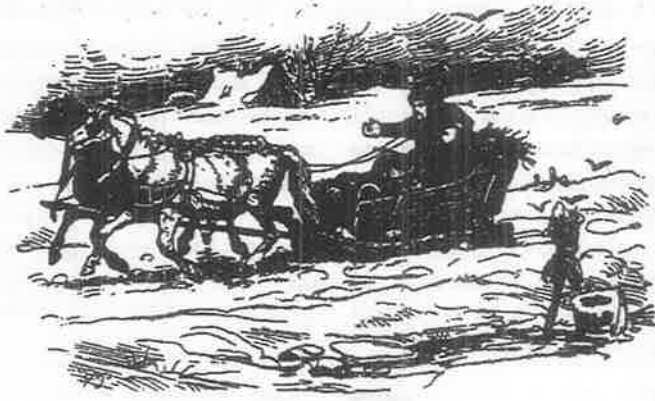
ரோசா மரம் களங்கமில்லாது பூத்துக்கொண்டே இருந்தது. நத்தை தன் ஓட்டுக்குள் சுருங்கிக் கிடந்தது. உலகத்தைப் பற்றிய அக்கறை அதற்கு இல்லை.

இவ்வாறு ஆண்டுகள் உருண்டோடின.

நத்தை புழுதியின் புழுதியாகியது. ரோசா மரம் புழுதியின் புழுதியாகியது. தோத்திர்ப்பாடலிலே வைக்கப்பட்ட நினைவு ரோசா வாடிப் போய்விட்டது. ஆனால், அந்தத் தோட்டத்தில் புதிய ரோசாப்புதர்கள் பூத்தன; தோட்டத்தில் புதிய நத்தைகளும் வளர்ந்தன. அவை தங்களுடைய ஓடுகளுக்குள் ஊர்ந்து கொண்டு துப்பின. உலகத்தைப்பற்றிய அக்கறை அவற்றுக்கு இருக்க வில்லை.

துவக்கத்திலிருந்து நாங்கள் கதையை மீண்டும் வாசிப்போமா? அதில் எத்தகைய மாற்றமும் தெரியாது.

ஓர் ஆண்டின் கதை

Arets Historie

ஐனவரி மாதத்தின் கடைசி நாள்கள்; கடுமையான பனி பெய்துகொண்டிருந்தது. தெருக்கள் வழியாகவும் ஒழுங்கைகள் வழியாகவும் பனி சுழன்றடித்துக் கொண்டிருந்தது; ஜன்னல் — கண்ணாடிகளை வெளியே வைத்துப் பனியைக் கொண்டு ஓட்ட வைத்ததைப் போலத்தோன்றின. கூரைகளிலிருந்து பனி அடர்த்தியாக உருண்டு விழுந்து கொண்டிருந்தது; திடீரென்று ஒரு வேகம் மக்களைப் பிடித்தாட்டியது. அவர்கள் ஓடத்தொடங்கினார்கள். நெருக்கியடித்து, முட்டி மோதித் தட்டுத் தடுமாறி, மற்றவர்களின் கைகளில் அப்படியிருந்த ஒரு கணநேரமே தாங்கள் பாதுகாப்பாக இருந்ததாகவும் அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். கோச்சு வண்டிகளும் குதிரைகளும் சீனியால் மூடப்பட்டதைப் போலத் தெரிந்தன. பணியாட்கள், பனிக்காற்றிலிருந்து தங்களின் முகங்களைக் காத்துக் கொள்வதற்காக

தர்மகுலசிங்கம்

வண்டியிலே முதுகைச் சாய்த்துக்கொண்டு, திரும்பி நின்றார்கள். மேடிட்டிருந்த பனியில் வண்டிகள் மிகவும் மெதுவாகச் சென்றதால், நடந்து சென்ற பாதசாரிகள் அவ்வண்டிகளையே பனிக்கு மறைப்பாக்கிக் கொண்டு, அவற்றை ஒட்டியே சென்றனர். கடைசியில் பனிப்புயல் சற்று குறைந்து, வீடுகளின் ஓரமாக ஒரு குறுகிய சந்து பனியை விலக்கி சரிப்படுத்தப்பட்டதும், அதில் நடமாடத் துவங்கிய மக்கள், மற்றவர்களை நேருக்கு நேர் சந்தித்தபோது, அப்படியே அசையாமல் நின்றனர்; ஆழமான பனியில் முதலடி எடுத்து வைக்க யாருமே விரும்பவில்லை. இப்படியாக அவர்கள் எதுவும் பேசாமலும் அசையாமலும் அப்படியே நின்றனர். பிறகு ஏதோ குறிப்பால் சம்மதித்ததைப்போல ஒவ்வொருவரும் ஒரு காலைத் தியாகம் செய்து ஆழமான பனிக்குவியலில் அடியெடுத்து வைத்து விலகி மற்றவர்க்கு வழிவிட்டனர்.

மாலை நெருங்க எல்லாம் அமைதியாயிற்று. வானமே பெருக்கிக் கூட்டியதைப்போல தெளிவாகவும், உன்னதமானதாகவும், ஊடறுத்துப் பார்க்கக்கூடியதாகவுந் தெரிந்தது. விண்மீன்கள் புத்தம் புதியனவாகத் தோன்றின. அவற்றிலே சில வியக்கும் வகையில் ஒளி மிகுந்தனவாகவும் தூய்மையாகவும் தோன்றின. பனி உராய்ந்து, கிரீச்சிடும் வகையில் அது உறைந்து போயிருந்தது. விடியற்காலை வேளையில் குருவிகளைத் தாங்கி நிற்கும் அளவுக்கு பனியின் மேற்பரப்பு கடினமாகிவிடும். பெருக்கிக் கூட்டப்பட்டிருந்த இடத்தில் இந்தச் சின்னஞ்சிறு பறவைகள் மேலும் கீழுமாக தாவிக் குதித்தன. ஆனால் அவற்றுக்குச் சிறிதளவே உணவு கிடைத்தது.

“பியூப்!” அவற்றுள் ஒன்று மற்றொன்றிடம் கூறியது; “இதை அவர்கள் புதுவருஷம் என்று சொல்லுகிறார்கள். சென்ற ஆண்டை விட இது ரொம்ப மோசம்! நாம் அந்தப் பழைய ஆண்டையே வைத்திருந்திருக்கலாம். எனக்குக் கொஞ்சங்கூட திருப்தியேயில்லை; இப்படி இருப்பதற்கு எனக்கு உரிமையிருக்கிறது.”

“ஆமாம்; மக்கள் இங்கேயும் அங்கேயும் பரபரப்பாக ஓடுகிறார்கள். புத்தாண்டு கொண்டாடுவதற்குப் பட்டாசெல்லாம் வெடிக்கிறார்கள்!” நடுங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு சிறிய குருவி கூறியது; “அவர்கள் தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள், பண்டம் பாத்திரங்களை எல்லாம் கதவுங்களை நோக்கி தூக்கி எறியறாங்கள், மகிழ்ச்சியிலே அவர்கள் மிகவும் வெறிபிடித்துப் போயிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால், பழைய ஆண்டு போயிட்டுதாம். எனக்குக் கூட மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருந்தது; எங்களுக்கும் வெயிலடித்து வெது

அரசன் கதைகள்

வெதுப்பான காலமாக இருக்கலாம் என எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், அப்படி ஒன்றும் நடக்கவில்லை. முன்னைவிட, இப்போது எல்லாமே கெட்டியாக உறைந்துபோகிறது. காலத்தைக் கணக்குப் போடுவதில் மக்கள் தப்பு செய்திருக்கிறார்கள்.”

அவர்கள் செய்திருக்கிறார்கள்! வெள்ளைநிற உச்சிக் கொண்டையோடிருந்த வயசான மூன்றாவது குருவி ஒன்று குறுக்கிட்டது. “ஆண்டுக்குறிப்பு என்று சொல்லும் ஒன்றை அவர்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். அதை அவர்கள்தான் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அதன்படிதான் எல்லாவற்றையும் வரிசையாக ஒழுங்கு படுத்துகிறார்கள். ஆனால் அது சரியில்லை. இளவேனில் வந்தால், ஆண்டு ஆரம்பிக்கிறது. நான் அதன்படிதான் காலத்தக் கணிக்கிறேன்.”

“ஆனால், அந்த இளவேனில் எப்பொழுது வரும்?” மற்றவை விசாரித்தன.

“கொக்கு திரும்பி வரும்போது அதுவும் வரும். ஆனால், அதன் நடமாட்டத்தைப் பற்றித் தீர்மானமாக ஒன்றும் சொல்ல முடியாது; இங்கே நகரத்திலே இருக்கிறவர்களுக்கு அதைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. நாட்டுப்புற மக்கள் அதிகம் அறிந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். நாம் அங்கே பறந்துபோய் காத்திருக்கலாமா? அங்கே, எப்படி இருந்தாலும், நாங்கள் இளவேனிலுக்குக் கிட்டவாக இருப்போம்.”

“ஆமாம், அதெல்லாம் நன்றாகவே இருக்கக்கூடும்.” நீண்ட நேரமாக குதித்துக்கொண்டு, கிறீச்சிட்டுக்கொண்டு ஒன்றுமே பேசாமலிருந்த ஊர்க்குருவிகளுள் ஒன்று கூறியது. “இங்கே நகரத்திலேகூட ஒருசில வசதிகள் இருக்கிறதாத்தான் எனக்குத் தெரிகிறது. நாட்டுப்புறத்துக்குப் போனால் அதையெல்லாம் இழந்துடுவோமோ என்று பயமாக இருக்கிறது. இந்த வட்டாரத்திலே, பக்கத்துலேதான், ஒரு குடும்பம் வசிக்கிறது; அவர்கள் வீட்டு முற்றத்துலே, சுவரோரமாக மிகப் புத்திசாலித்தனமான நல்ல எண்ணத்துடன் நாலைந்து பூத்தொட்டிங்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். அவற்றின் வாய்ப்புறம் எல்லாம் உள்ளே பார்த்த மாதிரியும், எல்லா வற்றின் அடிப்பாகமும் வெளியே பார்க்கிற மாதிரியும் வைத்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு பூத்தொட்டியிலேயும் நான் தாராளமா உள்ள பறந்துபோய் வெளிய வருகிற அளவுக்கு ஒரு பெரிய ஓட்டை உண்டு. அந்த பூத்தொட்டிங்களுள் ஒன்றிலே நானும் என் கணவனும் ஒரு கூடுகட்டி வைத்திருக்கிறோம். அதிலேதான் எங்கள் இளம்

தர்மகுலசீங்கம்

குடும்பத்தை வளர்த்துவருகிறோம். எங்களைப் பாக்கிற மகிழ்ச்சிக் காகத்தான் அந்தக் குடும்பத்தின் மக்கள் இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்திருக்கவேண்டும். அல்லாவிட்டால், அவர்கள் அதனைச் செய்திருக்க மாட்டார்கள். தங்களைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காகத் தான் ரொட்டித் துண்டுகளைத் தூவுகிறார்கள். அதனால் எங்களுக்கு உணவும் கிடைக்கிறது; நல்லபடியாகவும் கிடைக்கிறது. இதனால் நானும் என் கணவனும் இப்பொழுது வசிக்கிற இடத்திலேயே இருக்கிறதுதான் சரியென்று நினைக்கிறேன். எங்களுக்கு அதிருப்திதான்; — ஆனாலும், நாங்கள் இங்கேதான் தங்குவோம்.”

“இளவேனில் வருகிறதா என்பதைப் பார்ப்பதற்காக நாங்கள் நாட்டுப்புறத்துக்குப் பறக்கப் போகிறோம்.”

அவை பறந்து சென்றன.

நாட்டுப்புறத்திலும் கடுமையான குளிர்காலம்; நகரத்தில் இருப்பதைவிட இங்கு காற்றழுத்தமானியின் அளவு சில பாகைகள் குறைவுதான். பனிபடர்ந்த வயல்வெளிகளின் குறுக்காக ஊசியாக குத்தும் குளிர்காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. விவசாயி, வெது வெதுப்பான கையுறைகளை அணிந்துகொண்டு, பனிச் சறுக்கு வண்டியில் உட்கார்ந்தபடி, மார்பின்மீது குறுக்காகக் கைகளைத் தட்டித் தேய்த்துத் தன்னையே சூடுபடுத்திக்கொள்ள முயன்று கொண்டிருந்தான். அவன் முழங்கால்கள்மீது சாட்டை விழுந்து கிடந்தது. மறுபடியும் பெருமூச்சுடன் ஆவி கக்கும் வரை குதிரைகள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. பனிக்கட்டிகள் உராய்ந்து ஒலி எழுப்பின. குருவிகள் வண்டித்தடங்களில் தாவித்தாவி பாய்ந்து, நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. “பியூப்! இந்த இளவேனில் எப்பொழுது வரும்? அதன் வரவுக்கு அதிக நாள்கள் ஆகிறதே!”

“அதிக நாள்—” அடுத்திருந்த பனிமூடிய குன்றிலிருந்து அந்தக் குரல் தூரத்து வயல் வெளியெங்கும் கேட்டது. அது ஒருவேளை சற்று முன்பு கேட்டதன் எதிரொலியாக இருக்கலாம்; அல்லது பனிக்குவியலின்மீது உயரத்தில், காற்றிலும் வானிலும் உட்கார்ந்திருக்கும் அந்த அதிசயமான கிழவனால் பேசப்பட்ட வார்த்தை களாகவும் இருக்கலாம். அவன் மிகவும் வெள்ளையாக இருந்தான்; முரட்டுக் கம்பளத் துணியாலான கரடுமுரடான ஒரு வெள்ளைக் குப்பாயம் அணிந்த ஓர் உழவனைப்போல உடுத்தியிருந்தான்; அவனுக்கு நீண்ட வெள்ளை முடி இருந்தது. பெரிய நீலநிறக் கண்களுடன், வெளிறிப் போயிருந்தான்.

“அங்கேயுள்ள கிழவன் யார்?” குருவிகள் கேட்டன.

அனசன் கதைகள்

“அவன் யாருன்னு எனக்குத் தெரியும்” வேலிக்கம்பி மேல் உட்கார்ந்திருந்த கிழட்டு அண்டங்காக்கை கூறியது; கடவுளின் பார்வையில் நாமெல்லோரும் சிறுபறவைகள்தாம் என்பதை ஒப்புக் கொள்கின்ற அளவுக்குத் தன் பெரும் மதிப்பிலிருந்து இறங்கிவந்து, குருவிகளிடம் பேசுவது கௌரவக் குறைவென்று எண்ணாமல், அவற்றுக்குத் தகவல் தரத் துவங்கியது. “எனக்குத் தெரியும் அந்தக் கிழவன் யாரென்று. அவன்தான் குளீர்காலம்; சென்ற ஆண்டின் வயசான கிழவன். ஆண்டுக்குறிப்பு சொல்வதுபோல் அவன் இறந்து விடவில்லை. இனி வரப்போகிற குட்டி இளவரசன். இளவேனில் காலத்தின் பாதுகாவலன் அவன்தான். ஆமாம், இங்கு குளீர் காலத்தின் ஆட்சிதான். அஹ! குளீர் உங்களை நடுக்கச் செய்கிறது, இல்லையா குருவிக் குஞ்சுங்களே?”

“ஆமாம். நான் உண்மையைச் சொல்லவில்லையா?” மிகச் சிறியதான குருவி கூறியது: “மனிதன் கண்டுபிடித்ததுதான் நாட்காட்டி (ஆண்டுக் குறிப்பு). அது இயற்கைக்கு ஏற்றபடி சரியாக ஒழுங்குபடுத்தப்படவில்லை! அவர்களைப் பார்க்கிலும் புத்திசாலிகளாகப் பிறந்துள்ள நம்மிடம், அவர்கள் இதையெல்லாம் விட்டு விட வேண்டும்.”

ஒருவாரம் மெல்லக் கடந்தது; இரண்டுவாரமும் கழிந்தது. உறைந்துபோன ஏரி, ஈயத்தகடு மாதிரி கடினமாகவும் விறைப்பாகவும் இருந்தது. ஈரமான குளீர்ந்த மூடுபனி தரையை மூடி அடை காத்துக் கொண்டிருந்தது. நீண்ட வரிசைகளில் அமைதியாகப் பெரிய கறுப்புக் காக்கைகள் பறந்துசென்றன. இயற்கையே உறங்குவது போலிருந்தது. பிறகு ஏரியின் மேல் பரப்பெங்கும் சூரியக்கதிர் சுடர்விட்டு வழக்கிச்சென்று, மெருகிட்ட வெள்ளீயத் தட்டைப்போல ஏரியை ஒளிர்ச் செய்தது. வயல்வெளிகளையும் குன்றையும் மூடியிருந்த பனிப்போர்வை முன்புபோல் பளபளக்க வில்லை; மாறாக அந்த வெள்ளை வடிவம், — குளீர்காலந்தான் — இன்னமும் அங்கே அமர்ந்து தெற்குத் திசை நோக்கியே இமை கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பூமிக்குள் இறங்குவதைப் போல அந்தப் பனிப்போர்வை மெல்ல மெல்ல கரைந்து கொண்டிருந்ததை அவன் கவனிக்கவில்லை; இங்கும் அங்குமாக ஒரு சில பச்சைப் புற்களின் திட்டுக்கள் தெரியத் தொடங்கின; இந்த பச்சைத் திட்டுக்களின்மீது குருவிகள் கூட்டம் கூட்டமாக அமர்ந்து “கி—விட்!, கி—விட்!” எனக் கத்தின. இளவேனில் வந்து கொண்டிருக்கிறதா?”

“இளவேனில்!” இந்தக் குரலோசை, வயல்வெளி, புல்வெளி என எங்கும் மரங்களின் அடித்தண்டின்மீது அழுத்தமான பச்சை நிறத்தில் இன்னமும் பளபளத்துக் கொண்டிருந்த பாசிகள் நிறைந்த கரும்பழுப்பு நிறக் காட்டின் ஊடாகவும் மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்தது; தெற்கிலிருந்து முதல் இரண்டு நாரைகள் வானத்தில் பறந்துவந்தன. ஒவ்வொரு நாரையின் முதுகின்மீதும் ஓர் அழகான குழந்தை அமர்ந்திருந்தது — ஒன்று பெண் குழந்தை மற்றது ஆண் குழந்தை. அவர்கள் பூமியை ஒரு முத்தத்தோடு வாழ்த்தினார்கள். அவர்கள் எங்கெல்லாம் காலடி எடுத்து வைத்தார்களோ, அங்கெல்லாம் பனிக்குக் கீழேயிருந்து வெள்ளை மலர்கள் பூத்தன. பிறகு அவர்கள் சேர்ந்தே அந்த வயதான குளிக்காலமாம் பனிக்கிழவனிடம் சென்று அவன் மார்பில் சாய்ந்து அவனை நெஞ்சாரத் தழுவிக்கொண்டனர்; ஒரு கணத்தில் அவர்களும் அந்தக் கிழவனும், அவர்களைச் சுற்றியிருந்த நிலப்பகுதியெல்லாம், கனமானதும் அடர்த்தியானதுமான ஈரப்பசை கொண்ட மூடுபனிப் படலத்தில் மறைந்துபோனார்கள்; அந்தப் பனிப்படலம் எல்லாவற்றையும் ஒரு திரைபோல மூடி மறைத்தது. மெல்ல மெல்லக் காற்று எழுந்தது. பிறகு சீறிப் பாய்ந்துவந்தது. வலுவான வேகத்தோடு பனிப் படலத்தைத் தூரத்தி விரட்டி வெதுவெதுப்பான சூரியஒளியை பூமியெங்கும் படரச்செய்தது. குளிக்காலக் கிழவனே மறைந்து போக, இளவேனிலின் அழகான குழந்தைகள் ஆண்டின் அரியணையிலே அமர்ந்தார்கள்.

எல்லாக் குருவிகளுமே “இளவேனில் என்று நான் சொன்னது இதுதான்!” என்று கூக்குரலிட்டன. “இப்போது நமது உரிமைகள் நமக்குக் கிடைக்கும்; கடுமையான குளிக்காலத்திற்கான நிவாரணமும் கிடைக்கும்.”

அந்த இரண்டு குழந்தைகளும் திரும்பிப் பார்த்த இடமெல்லாம், புதர்களிலிருந்தும் மரங்களிலிருந்தும் பச்சை நிறத்துளிரிகள் வெடித்தன; புற்கள் மேல்நோக்கி வளர்ந்தன; மக்காச் சோள வயல்களெல்லாம் பச்சை நிறமாக மாறி பார்ப்பதற்கு மேலும் மேலும் பசுமையாகத் தோற்றம் தந்தன. அந்தச் சின்னச் சீமாட்டி சூழவுள்ள எல்லா இடங்களிலும் மலர்களைத் தூவினாள். அவளது மடி தொடர்ந்து நிரம்பி வழிந்ததினால், அவள் தனக்கு முன்பாக விரித்துப் பிடித்த மேலாடைத் துணியிலேயே அவை பூப்பன போன்று தோன்றின. அவள் எவ்வளவுதான் முனைப் பார்வத்தோடு அவற்றை வாரிச் சுற்றிலும் இறைத்தாலும், அவை நிறைந்து கொண்டேயிருந்தன; அவளுடைய ஆர்வத்தில், ஆப்பிள்

இனசன் கதைகள்

மரங்களின்மீதும் பீச் மரங்களின்மீதும் மலர்களின் மகரந்தக் குவியலை வாரியிறைத்தாள்; அதனால் அம்மரங்களில் பசுந்தளிர்கள் பச்சையிலைகளாக மாறுவதற்கு முன்பாகவே பூரண அழகுத் தோற்றம் தந்தன.

அவள் தன் கைகளைத் தட்டினாள். அவனும் தன் கைகளைத் தட்டினான். உடனே கூட்டம் கூட்டமாக பறவைகள் பறந்து வந்தன; எங்கிருந்து வந்தன என்பது யாருக்குமே தெரியாது; அவை கலகலவென்று குரலெழுப்பிப் பாடின: “இளவேனில் வந்துள்ளது!”

அது பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாக இருந்தது. வயதான பாட்டியும் முன்னால் வாயிற் படிவரை மெதுவாகச் சென்று சூரியஒளியைப் பார்த்தாள்; மகிழ்ச்சியுடன் மேலும் வேகமாக நகர்ந்து, வயல்வெளிகளில் எங்கும் காணப்பட்ட மஞ்சள் நிற மலர்களைப் பார்த்தாள்; அவள் இளமையாக இருந்தபோது அவை மலர்ந்திருந்ததைப் போலவே இருந்தன. அவளுக்கு, உலகம் மீண்டும் இளமையடைந்தது; அவள் கூறினாள்: “இன்று விடிந்துள்ளது ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட நாளே!”

காடு இன்னமும் மொட்டுகளாலே செய்யப்பட்ட தனது பழுப்புநிற பச்சையாடையை அணிந்துகொண்டிருந்தது; ஆனாலும் புதுமையும் நறுமணமுமே சுருதி என்பது அங்கே நிறுவப்படலாயிற்று. ஏராளமான ஊதாநிறப் பூக்களும், மஞ்சள்பூக்களும் பிறவும் மலர்ந்தன. முளைத்திருந்த புல்லின் ஒவ்வொரு இதழிலும் சாறும் சக்தியும் நிறைந்திருந்தன. அதன்மீது உட்கார்ந்து பார்க்கலாம் என்ற ஆசையை யாராலும் அடக்கிக் கொள்ளமுடியாத ஓர் அழகான கம்பளம் விரிக்கப்பட்டிருந்ததைப்போலத் தோன்றியது. அதேபோன்று, அந்த இளமையான இளவேனில் ஜோடி சேர்ந்தே உட்கார்ந்து, ஆடிப்பாடி, சிரித்து மகிழ்ந்து வளர்ந்தனர்.

வானத்திலிருந்து அவர்களின்மீது லேசான மழை தூறியது. ஆனால், அவர்கள் அதைக் கவனிக்கவில்லை. அவர்களின் ஆனந்தக்கண்ணீரோடு மழைத்துளிகள் கலந்ததினால், அவர்களிருவரும் ஒருவரையொருவர் முத்தமிட்டுக் கொண்டனர், திருமணம் செய்து கொள்ளப்போகும் மனிதப்பிறவிகள் மணஉறுதி செய்து கொள்வதைப்போல! அதே நொடியில் காட்டின் பசுமை மெல்ல மெல்ல விரியத் துவங்கியது. சூரியன் எழும்பிக் கொண்டிருக்கும் போது பச்சைச்சீருடையணிந்து காடு களைகட்டி நின்றது.

மணவறுதி செய்துகொண்ட அந்த இளவேனில் ஜோடி கையோடு கைகோர்த்து, புத்தம்புது இலைகளின் பதக்கக் கவிசையின்

தர்மகுலசீங்கம்

கீழ் அலைந்தனர்; அதன் சிறு சிறு இடைவெளிகளின் வழியாக சூரியக்கதிர்கள், மாறிக்கொண்டேயிருக்கும் நிறக் கலவைகளோடு, மிக அழகாகப் பிரகாசித்தது. எத்தகைய கறைபடாத கன்னித் தூய்மை! மென்மையான இலைகளில் எத்தகைய புத்துணர்வுட்டும் நறுமணம். நீர்க்கசிவுகளும் சிற்றோடைகளும் பச்சைப்பசேலென்ற பூம்பட்டு போன்ற நாணல்களுக்கிடையிலும், வண்ண வண்ணக் கூழாங்கற்களுக்கிடையிலும் தெளிவாகவும் மகிழ்ச்சியோடும் சலசலத்துக் கொண்டிருந்தன. இயற்கையெல்லாம் சேர்ந்து சொல்வது போலிருந்தது: “ஏராளமான வளம் கொழிக்கின்றது; எப்போதுமே ஏராளமாக வளம் கொழிக்கும்!” குயில் இனிமையாகக் கூவியது. வானம்பாடி ஆனந்தச்சிந்து பாடியது. அது ஒரு செளந்தரியமான இளவேனில்; ஆனால், காற்றுக்கு எளிதில் வளையும் குட்டைமரங்கள், தங்களின் மலர்களின்மீது கம்பளிப் பஞ்சு போன்ற உறைகளைக் கொண்டிருந்தன; அவை நம்பிக்கையின்றிக் கவனமாக இருக்கவேண்டியிருந்தது; அது சலிப்பு தருவதாக இருந்தது.

நாள்கள் நகர்ந்தன. வாரங்கள் நகர்ந்தன. சுழன்றடித்து இறங்குவதைப்போல வெப்பம் வந்தது. நாளுக்குநாள் மேலும் மேலும் மஞ்சள்நிறமாக மாறிக்கொண்டிருந்த தானியக் கதிர்களைத் தழுவி வந்த காற்று சூடான அலைகளாக வீசியது. வனப்புற ஏரிகளின் வழுவழப்பான கண்ணாடி போன்ற நீரின்மீது, வடக்குப் பகுதி வெள்ளைநிற நீர்லில்லிச்செடி தனது பெரிய பச்சை இலைகளைப் பரப்பியது. அந்த இலைகளின் கீழுள்ள நிழற்பகுதியைத் தேடி மீன்கள் நகர்ந்தன; காட்டின் நிழல் படிந்த பக்கத்தில், பண்ணை வீடுகளின் சுவர்களின்மீது படிந்துகொண்டிருந்த வெயில் மலர்ந்து கொண்டிருந்த ரோசாப்பூக்களை வெதுவெதுப்பாக்கிக் கொண்டிருந்தது. சாறு நிறைந்த செர்ரி பழங்களை தொங்கவிட்டிருந்த செர்ரி மரங்கள், தீய்க்கும் சூரியக்கதிர்களால் வெப்பமடைந்திருந்தன! அங்கேதான் கோடைப்பருவத்தின் அருமை மனைவி அமர்ந்திருந்தாள்; குழந்தையாகவும் ஒரு மணப்பெண்ணாகவும் முன்பு நாம் பார்த்த அதே பிறவிதான்; அவளுடைய பார்வை அலையலையான தோற்றத்தில் மேலே திரண்டுகொண்டிருந்த கருத்த மேகங்களின் மீதே நிலையாகப் பதிந்திருந்தது; நீலக் கருநிறத்தில் காத்திருந்த அந்த மேகங்கள் உயர்ந்து உயர்ந்து மலைகளைப் போன்று அவைகளே தங்களைக் குவியலாக்கிக் கொண்டிருந்தன. அவை மூன்று பக்கங்களிலிருந்து வந்தன; திகைப்புற்ற கடலைப் போல வளர்ந்தன. செப்படி வித்தையினால் எல்லா ஒலிகளும்

அரசன் கதைகள்

மௌனமாக்கப்பட்டன. காட்டை நோக்கி பெரும் வேகத்தில் பாய்ந்துவந்தன. காற்றின் ஒவ்வொரு மூச்சும் ஒலியடக்கப்பட்டது; ஒவ்வொரு பறவையும் ஊமையாக்கப்பட்டது. எங்கு பார்த்தாலும் ஓர் இறுக்கமான நிலை — இயற்கையின் எல்லா பகுதிகளிலும் ஒரு அச்சவுணர்வு — ஐயப்பாடு; ஆனால், நெடுஞ்சாலைகளிலும், சந்துகளிலும் நடந்துசெல்வோரும், சவாரி செய்கின்றவர்களும், வண்டிகளில் செல்வோரும் பாதுகாப்பான இடம் தேடி விரைந்தனர். திடீரென்று, சூரியனே வெடித்துச் சிதறியதைப்போன்ற ஓர் ஒளி வீச்சு — கொழுந்துவிட்டு எரிந்து எல்லாவற்றையும் விழுங்கி விடுவதைப்போல!

உருண்டுருண்டு மோதிய பேரிரைச்சலுக்கிடையில் மீண்டும் இருள் கவிந்து வந்தது. தாரை தாரையாக மழை பெய்தது. இருளும் குருடாக்கும் மின்னலும் மாறி மாறி வந்தன; மௌனமும் காதைப் பிளக்கும் இடியோசையும் மாறிமாறி வந்தன. சதுப்புக்காட்டில் வளர்ந்திருந்த, இளம், பழுப்புநிறமும் மெத்தென்ற இதழ்களும் கொண்ட கோரைப்புற்கள் முன்னும் பின்னுமாக நீளநீளமாக சாய்ந்தாடிக் கொண்டிருந்தன; மரச்சுள்ளிகள் நீரில் மூழ்கி மறைந்து கிடந்தன; இன்னமும் இருளும் ஒளியும் மாறிமாறி வந்தன; மௌனமும் பேரிரைச்சலும் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து வந்தன; புல்லும் தானியமும் அடித்து சாய்க்கப்பட்டு, அவையாகவே மீண்டும் எழுந்து நிற்கமுடியாதவை போல், நீரில் அழுத்தப்பட்டுக் கிடந்தன. விரைவிலேயே மழை குறைந்து துளித்துளியாக தூறிக் கொண்டிருந்தது. சூரியன் மேகங்களுக்கூடாக எட்டிப் பார்த்தது. மழைத்துளிகள், இலைகளின்மீது விழுந்த முத்துக்களைப்போல மின்னிக்கொண்டிருந்தன; பறவைகள் பாடின; மீன்கள் ஏரியின் நீர்ப்பரப்பிற்கு மேல் துள்ளிக் குதித்தன; காட்டுக் கொசுக்கள் சூரியஒளியில் நடனமாடின; பாறைமீதும், உப்பைக் கக்கும் கடல் நீரிலும் உட்கார்ந்திருந்த அதே அந்த கோடை காலம் — உறுதியான கைகால்களும், நீண்டு தொங்கும் தலைமுடியும் கொண்ட வலிமையான மனிதன் — மிதமான சூரியஒளியில், குளிர்ச்சியான குளியலால் வலுப்பெற்று, அங்கே உட்கார்ந்திருந்தான். அவனைச் சுற்றியிருந்த இயற்கையெல்லாம் புதுப்பிக்கப்பட்டிருந்தது; எல்லாமே செழிப்பாக, வலுவாக, அழகாக இருந்தன; அது ஒரு கோடை காலம். வெதுவெதுப்பான இனிமையான கோடை காலம்!

பழைய பாழடைந்த, மக்கள் கூடும் கூடத்தைச்சுற்றி தேனீக்களெல்லாம் கூட்டமாக மொய்க்கும். வளமான மணப்புல் வயலி லிருந்து காற்றில் மிதந்து மேலெழுந்து பெருகிவரும் நறுமணம்

தர்மகுலசிங்கம்

இதமாகவும் இனிமையர்வும் இருந்தது. மழையிலே கழுவப்பட்டு, சூரியஒளியிலே மினுங்கிய பலிபீடக் கல்லைச் சுற்றி வளர்ந்த செடியை நோக்கி ராணித்தேனீ தன் பரிவாரத்தோடு பறந்து சென்று தேனையும் மெழுகையும் திரட்டித் தயாரித்தது. தங்களுக்காகவே, இயற்கையின் காணிக்கைகளினாலே பலிபீடம் மூடப்பட்டிருந்தது. கோடைகாலம் அவனும், அவனுடைய பலமிக்க மனைவியும் மட்டுமே பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது.

மாதாகோவிலின் கவிகைமாடம் எதனைப் பார்க்கிலும் மாலைநேர வானம் தங்கத்தைப்போல் ஒளிவீசியது; மாலைக்கும் காலை சிவப்பிற்குமிடையில் உள்ள இடைவேளையில், அங்கு நிலவொளி பொழிந்தது; அதுதான் கோடை காலம்.

நாள்கள் நகர்ந்தன; வாரங்கள் நகர்ந்தன. தானிய வயல்களில் அறுவடைக்கான பளபளப்பான பன்னரிவாள்கள் ஒளிவீசின; கனமான சிவப்பு, மஞ்சள்நிறப் பழங்களின் பாரம் தாங்காமல் ஆப்பிள் மரக்கிளைகள் கீழ்நோக்கி வளைந்திருந்தன. முசுக் கொட்டை வகைப்பழங்கள் இனிமையான மணம் பரப்பிக்கொண்டு கொத்து கொத்தாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன; வாதுமை போன்ற கொட்டை வகை குறுமரங்களின் பருப்புக் கொட்டைகள் பெரும் குலைகளாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த புதர்களின்கீழ் ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும், கோடைகாலமும் அவனுடைய அமைதியான வாழ்க்கைத் துணையும் — ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“என்ன செல்வச் செழிப்பு!” வியந்து கூறினாள் பெண்: “எங்கு பார்த்தாலும் அருள் ஆசி பரவிக்கிடக்கின்றது, எங்கு பார்த்தாலும் காட்சிகள் இனிமையானதாகவும் நல்லதாகவுமே தென்படுகின்றன; இருந்தாலும் — ஏன் என்று தெரியவில்லை — என் மனம் அமைதியையும் ஓய்வையும் தேடி ஏங்குகிறது — இதை எப்படிச் சொல்வது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இப்போது அவர்கள் மீண்டும் நிலத்தை உழுதுகொண்டிருக்கிறார்கள். மக்கள் மேலும் மேலும் ஆதாயமடைய விரும்புகிறார்கள். கூட்டமான கொக்குகள் பாருங்கள்; கலப்பைக்குப் பின்னால் சிறிது தொலைவிலேயே வானத்தின் வழியாக நம்மைச் சுமந்துவந்த எகிப்து நாட்டுப் பறவை தொடர்கின்றது. இந்த வடக்குநிலப் பகுதிக்கு, குழந்தைகளாயிருக்கும்போது எப்படி வந்தோம் என்பது உங்களுக்கு நினைவிருக்கின்றதா? மலர்களையும் இதமான சூரியஒளியையும், காட்டுக்குப் பச்சைப்பசுமையையும் நாம் நம்மோடு கொண்டு வந்தோம். காற்று அவற்றை முரட்டுத்தனமாக நடத்தியது. பாவம்

அரசன் கதைகள்

அவை, தெற்கு நிலப்பகுதியின் மரங்களைப்போல கறுப்பாகவும் பழுப்புநிறமாகவும் மாறிவிட்டன; ஆனால், அவற்றைப்போல் கனிகளைக் கொடுப்பதில்லை.”

“தங்கமான பழத்தை நீ பார்க்க விரும்புகிறாயா?” கோடைக் காலம் கேட்டது: “பிறகு மகிழ்ச்சியடைவாய்.”

அவன் தன் கையை உயர்த்தினான். காட்டிலிருந்த மரங்களின் இலைகள் சிவப்பு மற்றும் தங்கநிறக் கலவை வண்ணங்களை அணிந்துகொண்டன. அழகழகான மென்மையான வண்ணக் கலவைகள் காட்டுநிலமெங்கும் பரவின. காட்டுரோஜாப் புதர்கள் செந்திர இடைகளுடன் மினுமினுத்தன; கரும் பெரி பழங்களின் கனமான பெரும் கொத்துக்களோடு மூத்த கிளைகள் கீழ் நோக்கி வளைந்தன; காட்டு கஷ்கொட்டை கொட்டைகள் முற்றி அவற்றின் கரும்பழுப்பு ஓடுகளிலிருந்து உதிர்ந்து விழுந்தன; காட்டின் உள் பகுதிகளில் இரண்டாம் முறையாக ஊதாநிற மலர்கள் மலர்ந்தன.

ஆனாலும் ஆண்டின் ராணி வெளிநி வெளிநி மேலும் மேலும் மெளனமானாள்.

“குளிரடிக்கின்றது,” அவள் கூறினாள். “இரவு ஈரப்பசையான மூடுபனியைக் கொண்டுவருகின்றது. என் குழந்தைப் பருவத்தின் மண்ணிற்காக நான் ஏங்குகிறேன்.”

பிறகு, ஒன்றும் எல்லாமுமாகக் கொக்குகள் தொலைவாகப் பறந்துபோவதைப் பார்த்தாள்; அவற்றை நோக்கித் தன் கைகளை நீட்டினாள். காலியாகக் கிடந்த அவற்றின் கூடுகளைத் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவற்றுள் ஒன்றில் காம்பு நீண்ட தானிய மலர் ஒன்று வளர்ந்துகொண்டிருந்தது; மற்றொன்றில் கடுகு விதையின் மஞ்சள் நிறப்பூ மலர்ந்து கொண்டிருந்தது. அவற்றைப் பாதுகாப்பதற்காகவே அந்தக் கூடு அங்கே இருப்பதைப் போலத் தோன்றின. கொக்குகளின் கூடுகளுக்குள் குருவிகள் பறந்து சென்றன.

“ப்பீய்ப்! இதன் சொந்தக்காரர் எங்கே சென்றார்? குளிர் காற்று வீசும்போது அவரால் அதைத் தாங்கிக்க முடியவில்லை போலிருக்கிறது. அதனாலேதான் இந்த நாட்டைவிட்டுப் போயிட்டார் என்று நான் நினைக்கிறேன். இனிமையான பயணம் அவருக்கு வாய்க்கட்டும் என்று நான் வாழ்த்துகிறேன்!”

காட்டு இலைகள் மேலும் மேலும் மஞ்சள் நிறமாக மாறிக் கொண்டிருந்தன. ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இலைகள் உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன. பிறகு இலையுதிர்காலத்தின் சூறாவளிக் காற்று

ஊளையிட்டது. இப்போது ஆண்டு மிகவும் விரைந்து கொண்டிருந்தது; ஆண்டின் ராணி, உதிர்ந்த மஞ்சள்நிற இலைகள்மீது பின்புறம் சாய்ந்து படுத்தபடி, மின்னிக் கொண்டிருந்த விண்மீன்களை பாதிமூடிய கண்களால் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கணவன் அவள் அருகில் நின்று கொண்டிருந்தான். இலைகளின் ஊடாக ஒரு வேகமான காற்று வீசியது. விழுந்த மழைத்தூறலில் மேலும் இலைகள் உதிர்ந்தன; பிறகு ராணி மறைந்துபோனாள்; ஆனால், பருவத்தின் கடைசியாக ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சி குளிர்காற்றின் ஊடாகப் பறந்துசென்றது.

ஈரமான மூடுபனி வந்தது. உறைகுளிர்க் காற்று வீசியது. பிறகு நீண்ட கறுத்த இரவுகள் விரைவாக நெருங்கி வந்தன. பனி போன்ற வெள்ளைமூடிக் கற்றையோடு ஆண்டின் ஆளுவோன் அங்கே நின்றான்; ஆனால், அவ்வளவு வெண்மையாகப் பளபளத்துக் கொண்டிருப்பது தனது தலைமூடிதான் என்பதை அவன் அறியவில்லை — மேகங்களிலிருந்து பனித்துகள்கள் விழுந்து கொண்டிருப்பதாக அவன் எண்ணிக் கொண்டான்; பிறகு விரைவிலேயே ஒரு மெல்லிய பனிப்படலம் வயல்வெளிகளின்மீது படர்ந்து பரவியது.

நத்தார் காலத்திற்காகத் தேவாலய மணிகள் ஒலித்தன.

“புதிய பிறவிகளுக்காக மணிகள் ஒலிக்கின்றன” ஆண்டை ஆளுவோன் அறிவித்தான். “விரைவிலேயே புதிய அரசனும் ராணியும் பிறப்பார்கள்; பிறகு நான் இறுதி ஓய்வுக்காகச் செல்வேன்; என் மனைவி செய்ததைப் போலவே — மின்னும் நட்சத்திரத்தில் ஓய்வெடுக்கச் செய்வேன்.”

பனி படிந்திருந்த பசுமையான பச்சையான தேவதாரு மரக் காட்டில், நத்தார்த் தேவதை நிற்கொண்டு, தனது திருவிழாவை அலங்கரிக்கத் தேவையான இளம் மரங்களைத் தத்தஞ் செய்து கொண்டிருந்தது.

“அறைகளிலும் மரக்கிளைகளின் அடியிலும் மகிழ்ச்சி நிலவட்டும்” ஆண்டை ஆள்பவன் கூறினான். சில வாரங்களிலேயே அவன் மிகுந்த வயதான கிழவனாகவும் பனியைப்போல வெளுத்தும் போயிருந்தான். “நான் இறுதி ஓய்வெடுக்கவேண்டிய நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆண்டின் இளம்ஜோடி என்னுடைய செங்கோலையும் மணிமுடியையும் இப்போது பெற்றுக்கொள்வார்கள்.”

அரசன் கதைகள்

“ஆனாலும் வல்லமை இன்னமும் தங்களுடையதுதான்” நத்தார்த் தேவதை கூறியது; “ஆற்றல்தான்; ஓயவல்ல! இளம் விதையின்மீது வெதுவெதுப்பாக பனி படிந்திருக்கட்டும். அதைத் தாங்கிக்கொள்ள அது கற்றுக்கொள்ளட்டும். தாங்கள் இன்னமும் ஆண்டுகொண்டிருக்கும்போதே மற்றொருவர் வழிபாட்டைப் பெற்றுக்கொள்ளட்டும். தாங்கள் இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போதே, மற்றவர்களால் மறக்கப்படுவதைப் பொறுத்துக் கொள்ளக் கற்றுக்கொள்ளட்டும். இளவேனில் தோன்றும்போது தங்களின் விடுதலைக்கான நேரம் வந்து வாய்க்கும்.”

“இளவேனில் எப்போது வரும்?” குளிர்காலம் கேட்டது.

“கொக்குகளும் நாரைகளும் திரும்பி வரும்போது அது வந்து சேரும்.”

வெள்ளைத் தலைமுடியும் பனி போன்ற தாடியும், குளிர்ந்து, கூனலிட்டு, முதுமையடைந்த, ஆனாலும் குளிர்காலப் புயல் போலத் திடமாகவும், பனிக்கட்டிபோல உறுதியாகவும் இருந்த வயதான குளிர்காலம், முன்பு உட்கார்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த இடத்திலேயே, குன்றின் பனி ஒழுக்கின்மீது உட்கார்ந்து, தெற்குத்திசை நோக்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பனிக்கட்டி உடைந்தது, பனி கிரீச்சிட்டது. வழுவழுப்பான ஏரிகளின்மீது முன்னும் பின்னுமாக பனிச்சறுக்கு விளையாட்டுக்காரர்கள் பனிப்பரப்பிலே சறுக்கிக் கொண்டிருந்தனர். அண்டங்காக்களும் காகங்களும் வெள்ளைத் திடலிலிருந்து மனதில் பதியும் வகையில் முரண்பட்டுத் தோன்றின. காற்றின் ஒரு மூச்சுகூட அசையவில்லை. பிறகு அந்த அமைதியான காற்றுவெளியில் வயதான குளிர்காலம் தன் கை முஷ்டிகளை இறுக மூடினான். நிலத்திற்கும் நிலத்திற்குமிடையில் பனிக்கட்டி ஆறடி அகலமுள்ளதாக இருந்தது.

பின்னர், நகரத்திற்கு வெளியே மீண்டும் குருவிகள் வந்தன. “அங்கிருக்கும் அந்த வயதான மனிதன் யார்?” என்று கேட்டன.

மறுபடியும் அங்கே உட்கார்ந்திருந்த அண்டங்காகம், அல்லது அதே விஷயத்திற்காக அங்கே வந்திருக்கக்கூடிய அதன் பிள்ளை அவற்றுக்குப் பதில் கூறியது. “அதுதான் குளிர்காலம், கடந்த ஆண்டின் வயதான கிழவன். ஆண்டுக்குறிப்புக்கள் கூறுவதைப் போல அவன் இறந்துவிடவில்லை; ஆனால் அவன்தான் இனி வரப்போகின்ற இளவேனில் பாதுகாவலன்.”

“இளவேனில் எப்போது வரும்?” குருவிகள் கேட்டன. “அப்பொழுதுதான் நமக்கு நல்லகாலம் பிறக்கும்; நல்ல ஆட்சியும் கிடைக்கும். பழக, எதற்குமே பிரயோசனமில்ல.”

தர்மகுலசிங்கம்

ஓவ்வொரு மரமும் நயமான வடிவத்தையும், அதன் வளைந்த சள்ளிக்குச்சிகளையும் காட்டிக்கொண்டிருந்த இலைகளற்ற மரங்கள் நிறைந்த காட்டில் அமைதியான சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்த குளிர்காலக் கிழவன் தலையாட்டினான். குளிர்கால உறக்கத்தின் போது மேகங்களின் குளிர்ச்சியான மூடுபனித் துகள்கள் கீழிறங்கி வந்தன; தன்னுடைய இளமை நிறைந்த நாள்களைப் பற்றியும் தான் முழுமனிதனாக இருந்த ஆற்றல் மிக்க பருவத்தைப் பற்றியும், அரசன் கனவு கண்டான். காலை விடியலை நோக்கி நேரம் நகர நகர, மொத்தக் காடுமே பளபளக்கும் நரைமுடி போன்ற உறை பனியை அணிந்துகொண்டது. அது குளிர்காலத்தின் கோடை காலக் கனவாக இருந்தது; மரக்கிளைகளில் படிந்திருந்த நரைமுடி போன்ற உறைபனியை, சூரியன் சிதறடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“எப்போது இளவேனில் வரும்?” குருவிகள் கேட்டன.

“இளவேனில்!” பனி படர்ந்திருந்த குன்றுகளிலிருந்து வரும் எதிரொலிபோல அந்தக் குரல் ஒலித்தது. சூரியன் இளஞ்சூட்டோடு பிரகாசித்தது; பனி உருகியது; பறவைகள் கூக்குரலிட்டன: “இளவேனில் வருகிறது!”

மிக உயரத்தில், வானவெளியின் வழியாக முதல் கொக்கு பறந்துவந்தது. பிறகு இரண்டாவது கொக்கு அதைத் தொடர்ந்து வந்தது. ஓவ்வொன்றின் முதுகின்மீதும் ஓர் அழகான குழந்தை உட்கார்ந்திருந்தது. அக்குழந்தைகள் வயல்வெளிகளில் இறங்கி பூமியை முத்தமிட்டன; பிறகு அமைதியான அந்த முதியவரையும் முத்தமிட்டன; அந்த முதியவர் — குளிர்காலம் — மறைந்துபோய் மேகம் சூழ்ந்தது போலிருந்த பனிப்படலத்தில் மறைந்துபட்டார். இங்கு ஆண்டின் கதை முடிகின்றது.

“அதெல்லாம் சரிதான்,” குருவிகள் கூறின: “எல்லாம் ரொம்ப அழகாகவுங்கூட இருந்தன; ஆனால், இதெல்லாம் ஆண்டுக் குறிப்புப்படி இல்லையே; எனவே, இது ஒழுங்கற்றது.”

தேநீர் பாண்டம்

Theepotten

பெருமை பிடித்த தேநீர் பாண்டம் ஒன்று இருந்தது. அது தன் பீங்கானைப் பற்றிப் பெருமைப்பட்டது; தன் நீண்ட மூக்கைப் பற்றிப் பெருமைப்பட்டது; தன் அகண்ட பிடியைப் பற்றிப் பெருமைப்பட்டது. அதற்கு முன்னால் ஒன்றும், பின்னால் ஒன்றும் — மூக்கு முன்னால், பின்னால் பிடி இருந்தது. அது இதைப் பற்றிப் பேசுவதே வழக்கம். ஆனால், உடைந்து கடாவப்பட்ட தன் மூடியைப்பற்றி அது எப்பொழுதுமே கதைப்பதில்லை. அது ஒரு குறைதான். தன் குறைகளைப்பற்றி யாரும் கதைக்க விரும்புவதில்லை. பிற சனங்கள் அதை நிச்சயம் செய்வார்கள். கோப்பைகள், பீரிஸுகள், பால் ஜாடி, சீனிக் கிண்ணம், தேநீர்ச் சேவையி லிருந்த முழுவதும் தேநீர் பாண்டம் அறிந்து

தரீமகுலசிங்கம்

வைத்திருந்த நல்ல பிடியையும் மிக நல்ல மூக்கையும் பற்றி அல்லாமல், அந்த மூடியின் குறைபாட்டினை நிச்சயமாக நினைவில் வைத்து, அது பற்றியே பேசின.

‘அவற்றை நான் அறிவேன்’ என்று தன் மூச்சு வாக்கிலே சொல்லிக்கொண்டது. ‘என் சொந்தக் குறைகளையும் நான் அறிவேன். அதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். இங்கேதான் நான் பணிவும் மனஅடக்கமும் கொள்ளுகின்றேன். குறைகள் எங்கள் எல்லோருக்கும் உண்டு. ஆனால், எங்கள் எல்லோருக்கும் சிறப்புக் குறிப்புகளும் உண்டு. கோப்பைகளுக்கு பிடிகள் தரப்பட்டுள்ளன. சீனிக் கிண்ணத்துக்கு ஒரு மூடி உண்டு. எனக்கு இவை இரண்டும் தரப்பட்டுள்ளன. எனக்கு முன்னால் உள்ள அந்த மூக்கை அவர்கள் எப்பொழுதும் பெறப்போவதில்லை. இதுவே என்னைத் தேநீர் மேசையின் இராணி ஆக்குகின்றது. சீனிக் கிண்ணமும், பால் ஜாடியும் சிறந்த சுவையின் பணியாட்களாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், நானே அதைக் கொடுப்பவன்; ஆட்சியாளன். தாகப்படும் மனிதகுலத்துக்கு நான் நல்ல உற்சாகம் வழங்குகிறேன். என்னுள் சுவையற்ற கொதிக்கும் நீரிலே சீனா இலைகள் (தேயிலை) காய்ச்சப்படுகின்றது.’

இவற்றை எல்லாம் இளமையின் தன்னம்பிக்கையுடன் தேநீர் பாண்டம் சொல்லிற்று. ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட மேஜையிலே நின்று அது மிக மென்மையான கை ஒன்றினால் தூக்கப்பட்டது. ஆனால் அந்த மிக மென்மையான கை விகாரமானதும் தேநீர் பாண்டம் கீழே விழுந்தது. மூக்கு உடைந்து வேறாகியது; கைப்பிடி உடைந்து வேறாகியது. ஏற்கனவே இதுபற்றிப் போதுமான அளவு சொல்லப்பட்டதினால், மூடியைப்பற்றி மேற்கொண்டு எதுவும் சொல்லப் போவதில்லை. தேநீர்ப் பாண்டம் மூர்ச்சையடைந்து நிலத்தில் கிடந்தது; கொதிநீர் வெளியே ஓடியது. தேநீர்ப் பாண்டத்தைப் பார்த்து அவர்கள் சிரித்ததுதான் எல்லாவற்றிலும் மிகக் கடினமான விஷயமாக இருந்தது.

‘இந்த ஓர் அநுபவத்தை நான் என்றுமே மறக்கமாட்டேன்’ என்று தன் சொந்த வாழ்க்கையைப் பற்றிய கதையைப் பின்னர் சொல்லும்பொழுது, தேநீர்பாண்டம் சொல்லலாயிற்று. ‘நான் முடவன் என்றழைக்கப்பட்டு, ஒரு மூலையிலே போடப்பட்டேன். மறுநாள் சில சொட்டுகளுக்குப் பிச்சை கேட்ட ஒரு பெண்ணிடம் கொடுக்கப்பட்டேன். நான் ஏழ்மையில் அழுந்தினேன். உள்ளும் புறமும் ஊமையானேன். நான் இவ்வாறு இருந்தபொழுதுதான்,

அனசவ் கதைகள்

ஒரு நல்ல வாழ்க்கை துவங்கியது. முதலிலே நீ ஒன்றாக இருந்து, பிறகு வேறு ஒன்றாக மாறுவது. என்னை மண்ணால் நிரப்பினார்கள் தேநீர் பாண்டத்துக்கு இது புதைக்கப்படுவதை ஒத்தது. ஆனால் அந்த மண்ணிலே மொட்டினை நாட்டினார்கள். யார் அதனை எனக்குத் தந்தார்கள், யார் அதனை நாட்டினார்கள் என்பனவற்றை என்னாலே சொல்ல ஏலாது. ஆனால், தேயிலைக்கும் கொதிநீருக்கும் பதிலாக, என் உடைந்த கைப்பிடிக்கும் மூக்குக்கும் பதிலாக அது கிடைத்தது, மண்ணுள், என்னுள் அந்த மொட்டுக் கிடந்தது. அது என் இதயமாக, உயிர்ப்புள்ள இதயமாக மாறியது. இதைப்போன்ற ஒன்றை நான் முன்னர் வைத்திருந்ததில்லை. என்னுள் உயிர் இருந்தது. சக்தியும் பலமும் இருந்தது. என் நாடி துடித்தது. மொட்டு தளிர்க்கத் துவங்கியது. எண்ணங்களும் உணர்ச்சிகளும் வெடிப்பதுபோல, பின்னர் பூவாய் விரிந்தது. நான் அதைப் பார்த்தேன். நான் அதைத் தாங்கினேன். அதன் அழகிலே நான் என்னை மறந்தேன். மற்றவர்களுள் தன்னை மறந்து போதல் என்பது எத்தகைய ஆசீர்வாதம்! அது புகழப்பட்ட பொழுதும், பாராட்டப்பட்ட பொழுதும், 'உனக்கு நன்றி' என்று எனக்கு எப்பொழுதும் சொன்னதும் இல்லை. என்னை எப்பொழுதாவது நினைத்துக்கூடப் பார்த்ததில்லை. இதனால் நான் மகிழ்ந்தேன். அப்படியாயின், அது இன்னும் எவ்வளவு அதிகமாக மகிழ்ச்சி அடைந்திருக்கும்? பின்னர், அதற்கு இன்னொரு நல்ல பாண்டம் தேவைப்படும் என்று அவர்கள் பேசிக்கொண்டதை ஒருநாள் கேட்டேன். நான் இரண்டாக உடைக்கப்பட்டேன். அது எனக்குப் பயங்கர வலியை ஏற்படுத்தியது. பூ இன்னொரு நல்ல பாண்டத்திலே வைக்கப்பட்டது. நான் புறக்கடையிலே வீசப்பட்டேன். நான் இங்கே ஒரு பழைய உடைந்த பாண்டமாகக் கிடக்கிறேன். ஆனால், எனக்கு ஞாபகசக்தி உண்டு. அதனை என்னால் என்றுமே இழக்க ஏலாது!

பேனாவும் மைக்கூடும்

Pen og Blækhuus

ஒரு கவிஞனின் அந்த அறையில் வார்த்தைகள் பேசப்பட்டன. அவருடைய அறையில், மேசை மீதிருந்த மைக்கூட்டினைப் பார்த்த யாரோ பேசியதுபோல. 'இது புதினம். அந்த மைக்கூட்டிலிருந்து வரும் சங்கதிகள்தான்! அடுத்து என்னதான் வர இருக்கிறதோ? உண்மையில், இது புதினம்' என்று அவன் சொன்னான்.

'அது சரி' என்றது மைக்கூடு. 'அது ஒரு மர்மம். அதைத்தான் நான் சொல்லுகிறேன்' (அது பேனாவுக்குத்தான் பேசியது. மேசையிலிருந்த மற்றைய பொருள்களும் கேட்கக்கூடியதாக இருந்தது.)

'என்னிலிருந்து புறப்படும் சங்கதிகள் — அது புதினந்தான்! அந்த ஆள் என்னிலிருந்து

அரசன் கதைகள்

எடுக்கத் துவங்கும்பொழுது அடுத்து என்ன வரும் என்பது எனக்கே தெரியாது. என்னில் ஒரு துளி, அஃது அரைப்பக்கத்துக்குப் போதும். அது எதைத்தான் சொல்லாது? ஒரு வகையில் நான் மகா விசேஷம்! கவிஞனின் எல்லா எழுத்துக்களுமே என்னிலிருந்தே வருகின்றன. ஆழமான உணர்வுகள், மிகச்சிறந்த நகைச்சுவை, இயற்கையைப் பற்றிய மயலூட்டும் அந்த வர்ணனைகள் என உயிர் வாழும் மனிதர்கள் தாங்கள் தெரிந்து வைத்துள்ளதாகச் சொல்லும் அத்தனையுமே! என்னால் இதை விளங்கிக் கொள்ளவும் இயலா திருக்கின்றது. இயற்கையைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. ஆனால், அஃது என்னுள்ளே இருக்கிறது. மென்மையான அழகான ஆயிரக்கணக்கான கன்னியர், கனைத்து வரும் குதிரையிலே சவாரி செய்து, வீரச்செயலிலே விரைந்து வரும் தீரர்கள், எல்லாருமே என்னிலிருந்தே புறப்படுகிறார்கள்!

‘நீ சொல்வது எவ்வளவு சரி!’ என்று இறகுப் பேனா சொல்லிற்று. ‘நீ எப்பொழுதுமே சிந்திப்பதில்லை. ஏனெனில், சிந்தித்தால் நீ திரவம் மட்டுமே என்பதை அறிந்துகொள்ளுவாய்! நான் என்னை வெளிப்படுத்துவதற்கான ஈரத்தை அளித்து, நான் எழுத விரும்பும் விஷயங்களை தாளிலே பதிவு செய்வதற்கு உதவு கின்றாய். எழுதுவது பேனாதான்! இதுபற்றி எந்த மனிதனுக்கும் சந்தேகம் இல்லை. ஒரு பழைய மைக்கூடு கவிதையைப்பற்றி எவ்வளவு அறிந்திருக்குமோ, அதே அளவுதான் அநேகமான மனிதர்களும் அறிந்திருப்பார்கள் என்பது குறித்து எந்த மனிதனுக்கும் சந்தேகம் இருக்காது. எனக்கு அது உறுதியாகத் தெரியும்.’

‘உனக்கு அதிகமான அநுபவம் கிடையாது!’ என்று மைக் கூடு சொன்னது. ‘நீ சேவைக்கு வந்து ஒரு வாரந்தான் ஆகின்றது. இதற்கிடையிலேயே நீ அரைவாசி தேய்ந்து போனாய். நீதான் கவிஞன் என்று நீ சொல்ல வருகிறாயா? நீ ஒரு வேலைக்காரன் மட்டுமே. உன் வகையான அநேகரை நான் வைத்திருக்கிறேன். வாத்துக் குடும்பம், சிறந்த ஆங்கிலத் தயாரிப்பு என்கிற இரண்டு குடும்பங்களையும் சேர்ந்தவைதான் அவை. எனக்கு வாத்திற்குப் பேனாக்களையும் தெரியும்; உருக்குப் பேனாக்களையும் தெரியும்! அவற்றிலே அநேகமானவை என் சேவையில் இருந்தன. எனக்காக அசைவுகள் இயற்றும் மனிதன் வந்து, என்னுள் இருந்து எடுப்ப வற்றை எழுதும்பொழுது, உன்னைப் போன்ற இன்னும் அநேகம் தேவைப்படும். என்னுள்ளிருந்து அடுத்ததாக அவன் என்ன கொண்டு வருவான் என்பதைப் பற்றித்தான் நான் யோசிக்கிறேன்!’

‘மைத்தொட்டி!’ என்று பேனா சொன்னது.

அன்று மாலையில், நேரங்கழித்து, கவிஞன் தன் வீட்டுக்கு வந்தான். அவன் ஓர் இசைக் கச்சேரிக்குச் சென்றிருந்தான். அங்கே ஒரு வயலின் வித்துவான் தனது அற்புதமான இசையினால், கவிஞனின் உள்ளத்திலே விநோதமான இன்பக்கிளர்ச்சியை எழுப்பியிருந்தான். அந்த வாத்தியத்திலிருந்து, அதிசயத்தில் ஆழ்த்தும் அற்புத இசைவெள்ளத்தை அவன் வெளியே கொண்டு வந்திருந்தான். இப்பொழுது, முத்து மேல் முத்து விழுவதுபோல, மெல்லிய, ‘கலகல’ ஒலியை எழுப்பும் நீர்த்துளிகள்! இப்பொழுது பறவைக் கூட்டம் எழுப்பும் ‘கீச்சி’டும் கோஷ்டி கானம்போல! பைன் மரக்காட்டின் ஊடாகப் புயல் அணைத்துச் செல்வதைப்போல! தன் சொந்த உள்ளமே அழுவதைத்தான் கேட்பதாக அவன் கற்பனை செய்துகொண்டான். ஆனால், ஒரு பெண்ணின் அழகிய குரலிலே கேட்கும் இன்னிசை போன்ற தொனியிலே! வயலின் தந்திகள் மட்டுமே அந்த இசையை மீட்பது போல இல்லை. அந்த இசைக் கருவியின் ‘குதிரை’, அதன் ‘புருடைகள்’, அதன் அதிர்வுப் பெட்டி எல்லாமே இணைந்து செயற்பட்டனபோல. அது மகா அசாதாரணமானது! அந்த இசையைப் பிறப்பிப்பது மகா கஷ்டமானதாக இருந்தாலும், தந்திகள் மீது வில்லு முன்னும் பின்னும் சென்ற லாவகத்தினைப் பார்த்து, அது ஒரு குழந்தை விளையாட்டு என்றே யாரும் நினைப்பார்கள். வயலின் தானாகப் பாடியது; வில்லு தானாகவே விளையாடியது. அவை இரண்டுமே எல்லா வற்றையும் செய்பவையாகத் தோன்றியபடியால், அவற்றை வழி நடத்தி, அவற்றிற்கு உயிரும் ஆன்மாவும் வழங்கிய அந்த ஆசான் மறக்கப்பட்டுவிட்டான். ஆசான் மறக்கப்பட்டுவிட்டான்! ஆனால் தன் சிந்தனைகளை ஒழுங்குபடுத்திய கவிஞன் அவனைப் பற்றியே சிந்தித்தான்; அவனைப் பற்றியே எழுதினான்.

‘இஃது எவ்வளவு முட்டாள்தனமானது, வயலினும் வில்லும் தங்களுடைய செயற்பாடுகளைப் பற்றி ஜம்பமடிப்பது! ஆனால், மனித சுபாவம் இவ்வாறுதான் இருக்கின்றது. கவிஞன், ஓவியன், விஞ்ஞானி, தளபதி — எல்லாருமே அப்படித்தான். நமது செயல்களை நினைத்து நாம் எல்லாம் பெருமைப்படுகின்றோம்; ஆனால் நாம் எல்லோரும் கர்த்தர் விளையாடப் பயன்படுத்திய கருவிகளே. அவனுக்கே அனைத்துப் புகழும். நாங்கள் பெருமை பாராட்டிக் கொள்வதற்கு எதுவுமே இல்லை...’ என்று அவன் எழுதினான்.

ஆம், இதுதான் கவிஞன் எழுதியது. ‘ஆசானும் கருவிகளும்’ என அவன் எழுதிய அந்த உருவக்கதைக்குப் பெயரிட்டான்.

அரசன் கதைகள்

‘என் சீமாட்டியே, அஃது உனக்காகத்தான் எழுதப்பட்டது’ என்று அவர்கள் மீண்டும் தனியாக இருந்தபொழுது, பேனா மைக்கூட்டினைப் பார்த்துச் சொல்லிற்று! ‘நான் எழுதியதை அவன் வாசித்தபொழுது நீ கேட்டிருப்பாய் என நான் நம்புகிறேன்.’

‘ஆம், நான் உனக்கு எழுதத்தந்ததை’ என்று மைக்கூடு சொன்னது. ‘உன் ஜம்பத்தைத்தான் அது சற்றுச் சாடியது. நீ முட்டாள் ஆக்கப்படுவதைக்கூட நீ அறியாமல் இருக்கிறாயே! நான் என் உள்ளத்தில் இருந்து நேரடியாகவே ஒரு சூசகம் சொன்னேன். நான் அதனைக் கேட்கும்பொழுது, என் சொந்த விரோதத்தை நான் அறிந்துகொள்ளவேன்.’

‘மட்பாண்ட மை!’ என்றது பேனா.

‘சிதறும் கிறுக்கு எழுத்து!’ என்றது மைக்கூடு.

சரியான பதில் அளித்துவிட்டதான திருப்தி இரண்டுக்குமே ஏற்பட்டது. நல்ல பதில் அளிக்கப்பட்டது என்பதை அறியும் பொழுது நல்ல சுகமான உணர்வொன்று தோன்றும்; அந்தச் சுகத்தின் மீது தூங்கலாம். அவை இரண்டும் அவ்வாறு தூங்கின. ஆனால், கவிஞன் தூங்கவில்லை. முத்துக்கள் கலகலப்பதைப் போல, காட்டினை ஊடுருவிச் செல்லும் புயலைப்போல, வயலினின் இசையைப்போல, அவனுடைய எண்ணங்கள் பொங்கிப் பாய்ந்தன. தன் சொந்த இதயத்துடிப்பினை அவன் அங்கு கேட்டான். அத்துடன் நிரந்தரத் தலைவனின் கடிதரிசனமும் அவனுக்குக் கிடைத்தது.

அந்த அவனுக்கே எல்லாப் பெருமையும்!

மூத்த தாய்மரம்

Hyldemoer

ஒரு காலத்தில் ஒரு சிறுவனுக்கு சளி பிடித்துக் கொண்டது. அவன் வெளியே சென்று கால் களை ஈரமாக்கியிருந்தான். அஃது உலர்ந்த வெப்பகாலமாதலால் அவனுக்கு எப்படி இது ஆனது என்று யாருக்கும் தெரியவில்லை. அவன் அம்மா அவன் உடைகளைக் களைந்து அவனைப் படுக்கையில் இருத்தி, அவனை வெதுவெதுப்பாக வைத்திருக்க உதவும் நல்ல தொரு கோப்பை தேநீர் தயாரிப்பதற்காகத் தேநீர்க் கேத்தலைக் கொண்டுவந்தாள். அப்போது கதவின் வழியாக வீட்டின் மேல்பகுதியில் தனிமையாக வசித்திடும் சிநேகம் பாராட்டும் கிழவர் வந்தார். அவருக்கு மனைவியோ குழந்தையோ கிடையாது. சிறுவர்களை அவருக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அவர்களை மிகவும் மகிழ்விக்க வைக்கும் அநேக கதைகளை அவர் அறிந்து வைத்திருந்தார்.

வினாசன் கதைகள்

“இப்போது நீ தேநீரைக் குடிக்கவேண்டும். அப்போது ஒரு நல்ல கதையை உன்னாலே கேட்கமுடியும்” என்று தாய் சொன்னாள்.

“ஆம், ஒரு நல்ல புதிய கதை சொல்லமுடியும்!” என்ற கிழவர் தலையைச் சிநேகபாவத்துடன் ஆட்டி, “எப்படி இவர் தன் காலை ஈரமாக்கினார்?” எனக் கேட்டார்.

“ஆம். அது எப்படி ஆனது என்று யாருக்கும் தெரியாது” என்று அம்மா பதிலளித்தாள்.

“எனக்கு ஒரு கதை உண்டா?” என்று பையன் கேட்டான்.

“ஆம். நீ எல்லாவற்றையும் சரியாகச் சொன்னால். அஃது எனக்கு முதலில் தெரியவேண்டும். நீ பள்ளிக்குப் போகும் சின்னத் தெருவிலுள்ள சாக்கடை எவ்வளவு ஆழம் உள்ளது?”

“என் முழங்கால் ஆழத்தில் பாதிக்குமேல். அதுவும் நான் அந்த ஆழமான ஓட்டை ஊடாகக் கால் வைத்தால்” என்று சிறுவன் பதிலளித்தான்.

“அப்படித்தான் நாம் கால்களை ஈரமாக்கிக் கொள்ளுகிறோம். நான் இப்போது உனக்கு ஒரு கதை சொல்லியாக வேண்டும். ஆனால் மேற்கொண்டு எனக்கு எதுவுந் தெரியாது” என்று கிழவர் பதிலளித்தார்.

“உங்களால் நேரடியாக ஒரு கதையை இணக்கமுடியும். நீங்கள் பார்க்கும் எதையுமே கதையாக மாற்றிவிடுவீர்களென்று அம்மா சொல்லுவாள். நீங்கள் தொடும் எதையுமே உங்களால் கதையாக்கி விடமுடியும்” என்று அந்தச் சிறுவன் சொன்னான்.

“ஆம். இந்தக் கதைகளும் கட்டுக்கதைகளும் எதற்கும் பிரயோசனமற்றவை! இல்லை, உண்மையானவை அவையாகவே வரவேண்டும். அவை நெற்றிப் பொட்டிலே அடித்து ‘இதோ நான் வந்துவிட்டேன்’ என்று சொல்லும்.”

“விரைவில் அது தட்டுமா?” என்று மகன் கேட்க, தாய் சிரித்துக்கொண்டே தேயிலையைப் பாத்திரத்தில் இட்டு, வெந்நீரை ஊற்றினாள்.

“கதை, ஒரு கதை.”

“ஆம், தானாகவே வரும் கதை பிரமாண்டமானதாக இருக்கும். மனதிற்கிசைந்த நிலையில் இருக்கும்பொழுதுதான் அது வரும். நில!” என்று உடனடியாக அவர் கத்தினார்: “இங்கே இருக்கிறது. அந்தத் தேயிலைக் கேத்தலில் இப்பொழுது ஒன்று இருக்கிறது.”

சின்னப்பையன் தேயிலைக் கேத்தலைப் பார்த்தான். அதன் மூடி தானாகத் திறந்து மேலும் மேலும் திறந்தது. அதிலிருந்து மூத்த மரத்தின் பூக்கள் தோன்றின. வெண்மையாகவும், புதியதாகவும் புதுப்புதுக் கிளைகள் வந்தன. கேத்தலின் மூக்கிலிருந்தும் புதிய கிளைகள் முளைத்தன. அவை எல்லாத் திசைகளிலும் பரம்பிப் பெரிது பெரிதாகின. மிகப் பிரமாண்டமான மூத்த மரம் ஒன்று தோன்றிற்று. உண்மையில் அது பாரிய மரமே. அது படுக்கை வரை நீண்டது. திரைகளை நீக்கிக்கொண்டு அது எவ்வளவு மணத்துடனும் மலர்களுடனும் வளர்ந்தது! அந்த மரத்தின் மத்தியில் ஒரு விசித்திரமான ஆடையுடன் இனிய முகபாவத்துடன் ஒரு வயதான பெண்மணி அமர்ந்திருந்தாள். அவள் ஆடை மூத்த மரத்தின் பசுமையான இலைகள் போன்ற பச்சைநிறத்தில் இருந்தது. அந்தச் சேலையின் கரை அந்த மரத்தின் வெள்ளைப்பூக்களைப் போல இருந்தது. அது இடத்தை நிரப்புவதற்கான பொருளா அல்லது உண்மையான பூக்களா என்பதை நிதானிப்பதே கஷ்டமாக இருந்தது.

“அந்தப் பெண்ணின் பெயர் என்ன” என்று பையன் கேட்டான். “உரோமானியர்களும் கிரேக்கர்களும் அவளை டிரஸ்ட் என்றனர். அது எங்களுக்குப் புரியவில்லை. இங்குள்ள மாலுமிகள் சுற்றுவட்டாரத்தில் அவளுக்குச் சற்றே பொருத்தமான பெயருண்டு. அவர்களால் அது மூத்த தாய்மரம் என்றழைக்கப்படுகிறது. அவளுக்கே நீ கவனஞ் செலுத்தவேண்டும். அந்த மகத்தான மரத்தைப் பார்த்து, அதற்கு செவிமடுத்துக் கேள்” என்று கிழவன் சொன்னான்.

இதேபோன்ற பெரிய பூக்களுடன் மலர்ந்த மரம் ஒன்று வெளியே நிற்கிறது. அஃது ஒரு சிறு முற்றத்தின் மூலையிலே வளர்ந்துள்ளது. அந்த மரத்தின் கீழே ஒரு மதியம் இரு கிழ வயதினர் அமர்ந்திருந்தனர். மிக மிக வயசான ஒரு மாலுமியும், அவருடைய மிக மிக வயசான மனைவியும் ஆவர். அவர்களுக்குக் கொள்ளுப்பேரன்கள் இருந்தனர். அவர்கள் ஐம்பதாவது திருமண நாளைக் கொண்டாட இருந்தனர். அவர்களாலே சரியான நாளைக் குறித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. இங்குள்ளது போலவே மூத்த தாய்மரம் மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. ‘உங்கள் திருமணத்தின் பொன்விழா எப்பொழுது நடைபெறும் என்பதை நான் அறிவேன்’ என்று அது சொன்னது. அவர்களுக்கு அது கேட்க வில்லை. அவர்கள் பழைய நாள்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சிவசன் கதைகள்

“உனக்கு நினைவிருக்கிறதா நாம் சிறுவராக ஒன்றாக ஓடித் திரிந்து விளையாடிய காலம்? இப்பொழுது நாம் அமர்ந்திருக்கும் இதே இடத்தில் சிறு கிளைகளை நட்பு நாம் ஒரு தோட்டம் உண்டாக்கினோம்” என்று கிழ மாலுமி கூறினாள்.

“ஆம், எனக்கு நன்றாக நினைவில் இருக்கிறது. அந்தக் கிளை களுக்கு நாம் நீர் ஊற்றினோம். அவைகளில் மூத்த தாய்மரம் ஒன்று வேர் ஊன்றி, மற்றவற்றிலும் பார்க்க வளர்ந்து மரமாகி உள்ளது. அதன் கீழேதான் வயதான நாம் அமர்ந்தோம்” அந்தக் கிழவி பதிலளித்தாள்.

“நிச்சயமாக! அதோ அங்கு மூலையில் ஒரு சிறு நீர்த்தேக்கம் இருந்தது. அதில் நான் ஓடும் விட்டேன். அது நானே இணக்கியது. அது எவ்வளவு அழகாகப் பயணிக்கும்! ஆனாலும், நானே விரைவில் எங்கோ கப்பல் செலுத்த வேண்டியிருந்தது” என்று அவள் சொன்னாள்.

“ஆம்; நாம் முதலில் பள்ளிக்குச் சென்று ஏதோ கற்றோம்’ என்றாள் அவள். ‘பின்னர் நமக்கு ஞானஸ்நானமானது. நாம் உரக்க அழுதோம். பின்னர் கை கோர்த்துக்கொண்டு வட்டமான கோபுரத்திற்குச் சென்று, அங்கிருந்து பரந்த உலகை நோக்கினோம். நீருக்கு அப்பால் கூப்பென்ஹாவுனையும் பார்த்தோம். பின்னர் பிரடரிக்கஸ்பெர்க் என்ற இடத்திற்குச் சென்று அழகான ஓடத்தில் அரசரும், அரசியும் மிதந்து செல்வதைப் பார்த்தோம்.’

“ஆனாலும், நான் பல ஆண்டுகள் கடல் கடந்து எப்பொழுதும் நீண்ட பயணங்களில் செல்ல வேண்டியிருந்தது.’

“ஆம். உன்னை நினைத்து நான் அடிக்கடி அழுதேன்’ என்றாள் அவள். ‘கடலில் மூழ்கி, அலைகளால் அடித்துச் செல்லப் பட்டு நீ இறந்துவிட்டதாக நான் நினைத்தேன். பல இரவுகள் எழுந்து திசையறி கருவி நகருகிறதா எனப் பார்ப்பேன். ஆம்; அது நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் நீ வரவில்லை. வானிலிருந்து மழை எப்படிக் கொட்டியது என்பதை எவ்வளவு தெளிவாக நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடிகிறது. நான் வேலையில்ிருந்த இடத்திற்கு குப்பைகளை அள்ளிச் செல்லும் வண்டிக்காரன் வந்தான். நான் அவனுடன் குப்பைக் கூடை இருந்த இடத்திற்குச் சென்று வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தேன். எவ்வளவு மோசமான பருவநிலையாக அஃது இருந்தது! நான் அங்கு நின்றகொண்டிருந்த போது தபால்காரன் வந்து ஒரு கடிதத்தை எனக்குத் தந்தான். அது உன்னிடமிருந்து வந்தது! அந்தக் கடிதம் எப்படியெல்லாம்

பயணப்பட்டு வந்தது! நான் அதைப் பிரித்து வாசித்தேன். ஒரே நேரத்தில் நான் சிரிக்கவும் அழவுஞ் செய்தேன். நான் அவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டேன். கோப்பிக் கொட்டை விளையும் வெப்பமான நாடுகளிலே நீ இருப்பதாக அதில் எழுதப்பட்டிருந்தது. அதில் நீ எவ்வளவோ சொல்லி இருந்தாய். நீ அவ்வளவு எழுதியிருந்தாய். மழை பெய்து கொண்டிருக்கவும், குப்பைத் தொட்டி அருகில் நின்று வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது யாரோ வந்து என் இடையைச் சுற்றிப் பிடித்தார்.’

“நீ அவருடைய காதில் ஒலி ஏற்படும் வண்ணம் ஒரு குத்து விட்டாய் அல்லவா?’

“அது நீதான் என்று எனக்குத் தெரியாது. உன் கடிதம் வந்தது போலவே நீயும் விரைவாக வந்துவிட்டாய். நீ மிக அழகாக இருந்தாய்; இப்போதுங்கூட நீ அழகாகத்தான் இருக்கிறாய். உண்மையில் ஒரு பெரிய மஞ்சள்நிற கைக்குட்டை உன் பையிலே இருந்தது. உன் தலை மீது ஒரு தொப்பி இருந்தது. நீ எவ்வளவு அழகாக இருந்தாய்! ஆண்டவன் கருணை! எத்தகைய ஒரு பருவ காலம்! தெரு எப்படி காட்சி அளித்தது!’

“பின்னர் நாம் திருமணம் செய்துகொண்டோம்’ என்றான் அவன். ‘உனக்கு நினைவிருக்கிறதா? பின்னர் நம் முதல் பையன் பிறந்தான். அதைத் தொடர்ந்து, மேரி, நெயில்ஸ், பீட்டர், மற்றும் ஜாக்கும் கிரிஸ்டியனும்!’

“ஆம். இவர்கள் எல்லோரும் எப்படி வளர்ந்து எல்லோரும் மதிக்கும்படி ஆகியுள்ளனர். எல்லோரும் அவர்களை விரும்புகிறார்கள்.’

“அவர்களுடைய குழந்தைகளுக்கும் சிறிய குழந்தைகள் பிறந்துள்ளன’ என்றான் கிழ மாலுமி. ‘அவர்கள் நம் குழந்தைகளின் குழந்தைகள்! அவர்களும் சரியான வகையினராக இருக்கின்றனர். நான் பிழைவிடாது சொல்வதானால், இதே பருவ காலத்திலேதானே நாம் திருமணஞ் செய்துகொண்டோம்?’

“ஆம்; இன்றுதான் உங்கள் ஐம்பதாவது மணநாள்’ என்று, தன் தலையை அவர்களுக்கு இடையே வைத்து மூத்த தாய்மரம் சொல்லிற்று. யாரோ அயலவர் சொல்வதாக நினைத்து, ஒருவரையொருவர் பார்த்து கைகளைப் பற்றிக் கொண்டனர்.

“பின்னர் அவர்களுடைய பிள்ளைகளும் பேரக்குழந்தைகளும் வந்தனர். அவர்களுக்கும் அன்றுதான் அக்கிழத் தம்பதிகளின்

அரசன் கதைகள்

ஐம்பதாவது மணநாள் என்பது தெரியும். அவர்கள் காலை யிலேயே வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்திருந்தனர். முதிய தம்பதிகள் அதை மறந்துவிட்டனர். பலவருடங்களுக்கு முன் நிகழ்ந்தவற்றை மறக்கவில்லை.

“மூத்த தாய்மரம் இனிய நறுமணம் பரப்பியது. மறையும் சூரியஒளி முதிய ஜோடியின் முகத்தில் விழுந்தது, அவர்கள் கன்னம் சிவப்பாகத் தோன்றியது. பேரக்குழந்தைகளுள் ஆகச் சின்னது அவர்களைச் சுற்றி நடனமாடி, அன்று மாலை விருந் தொன்று நடக்கும் என்றும், அதிலே சுடச்சுட உருளைக்கிழங்கு கிடைக்கும் என்றும் சந்தோஷத்துடன் கூச்சலிட்டது. மூத்த தாய் மரம் தலையை ஆட்டி மற்றவர்களுடன் இணைந்து ‘ஹூறா’ என்று சத்தமிட்டது.”

“ஆனாலும் இஃது ஒரு கதை அல்ல” என்றான் அதை முழுதும் கேட்ட சிறுவன்.

“ஆம். நீ அதை அப்படி புரிந்துகொண்டுள்ளாய். நாம் மூத்த தாய் மரத்தைக் கேட்போம்” எனக் கிழவன் பதிலளித்தான்.

“ஆம்; அது கதையல்ல” மூத்த தாய்மரம் கூறியது. “உண்மையிலிருந்துதான் அதிகமான கதைகள் உருவாகின்றன. இல்லை, என் அழகிய மூத்த தாய்மரம் ஒரு தேநீர்க் கேத்தலிலிருந்து தோன்றி யிருக்க இயலாது.”

அப்போது அச்சிறுவனைப் படுக்கையிலிருந்து தூக்கித் தன் மார்பு மேலே வைத்தாள். மலர்ந்திருந்த மூத்த தாய்மரத்தின் கிளைகள் அவர்களைச் சுற்றிக்கொள்ள, அவர்கள் மலர்ப்பந்தலிலே அமர்ந்திருப்பதுபோல உணர்ந்தார்கள். அந்த மலர்ப்பந்தல் காற்றி னூடாகப் பறக்கத் துவங்கியது. அது விவரிக்கவொண்ணா அழகுடன் இருந்தது. மூத்த தாய்மரம் ஓர் அழகான சிறுமியாக மாறினாள். மூத்த தாய்மரத்தின் பசுமையான இலைகளும் வெள்ளை மலர்களும் இணைத்தது போன்ற ஆடையையே அவளும் அணிந்திருந்தாள். அவள் கண்கள் அகன்று நீலமாக அழகாகக் காணப்பட்டன. அவளும் பையனும் ஒரே வயதினராகக் காணப் பட்டனர். ஒருவரை ஒருவர் முத்தமிட்டு ஒரே வகையான ஆனந்தத் தினை உணர்ந்தார்கள்.

கைகளைக் கோர்த்தபடி மலர்ப்பந்தலிலிருந்து வெளியேறி னார்கள். அவர்கள் இப்பொழுது வீட்டின் அழகான பூந்தோட் டத்தின் மத்தியில் நின்றார்கள். அப்பாவின் கைத்தடி புதிய புல்

தர்மகுலசிங்கம்

வெளி ஒன்றிலே கட்டப்பட்டிருந்தது. அந்தக் கைத்தடிக்கு உயிர் இருப்பதாக உணர்ந்தான். அவர்கள் அதன்மீது அமர்ந்தவுடன், அதன் பளபளப்பான தலை ஒரு அழகான கணைக்கும் குதிரையின் தலையாக, அலைபாயும் பிடரிமயிர் கொண்டதாகத் தோன்றியதுடன், நான்கு மெலிந்த கால்களும் தோன்றின. அது பலமானதாகவும் உற்சாகமானதாகவும் தோன்றியது. அந்தப் புல்வெளியைச் சுற்றி அவர்கள் ஓடினார்கள். ஹூஹூ!

“நாம் இப்போது பல மைல்கள் பயணம் செய்யப் போகிறோம். சென்ற ஆண்டு சென்ற தனவந்தரின் தோட்டத்திற்கு ஓடுகிறோம்!” என்றான் பையன்.

அவர்கள் அந்தப் புல்வெளியைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தனர். அந்தச் சிறுமி, அவள் மூத்த தாய்மரம் என்பதை நாம் அறிவோம், சத்தம் போட்டுக் கொண்டே இருந்தாள். “நாம் இப்போது நாட்டுப் புறத்திலிருக்கிறோம். அதோ அந்தப் பண்ணைவீட்டையும், அதன் சுவருக்கு வெளியே முட்டை வடிவில் இருக்கும் பாண் போறணையையும் பார்த்தாயா? மூத்த தாய் மரம் தன் கிளைகளை எல்லாம் பரப்பியுள்ளது. தன் பேடுகளை மிதிப்பதற்காக அந்தச் சேவல் நடந்து திரிகிறது. எத்தகைய பகட்டான நடை என்பதைப் பார்!

இப்போது நாம் தேவாலயத்தின் அருகில் உள்ளோம். அது மலைமீது, சிந்தூர மரங்களின்கீழே உள்ளது. அந்தப் பெரிய சிந்தூர மரங்களுள் ஒன்று பாதி செத்துப் போயுள்ளது. இப்போது நாம் நெருப்பு எரியும் கொல்லன் உலையையும், அரைகுறை உடையணிந்தவர்கள், சுற்றிலும் நெருப்புப்பொறிகள் பறக்கும் வண்ணம் சம்மட்டியால் அடிப்பதையும் பார்க்கிறோம். தூரம் தூரமாக பிரமாண்டமான பிரபுவின் இருக்கையை நோக்கி!”

அவர்கள் புல்வெளியைச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடிக் கொண்டிருந்த போதிலும், அந்தக் கைத்தடியில் அவனுக்குப் பின்னால் அமர்ந்து அவள் சொல்லிக் கொண்டிருப்பன எல்லாம் அவர்களைத் தாண்டி ஓடிக் கொண்டிருந்தன. பின்னர் நடைபாதையிலே விளையாடினார்கள். பின்னர் சின்னத் தோட்டம் ஒன்று உண்டாக்குவதற்காக மண்ணைத் தோண்டினார்கள். அவள் தலையிலே சூட்டியிருந்த மலர்களை எடுத்து நாட்டினாள். அவை முன்பு முதியோர்கள் நட்டு வளர்ந்ததுபோலவே வளர்ந்தன. வயோதிகர்கள் இளம் வயதில் செய்தது போலவே கைகோர்த்துக் கொண்டு சென்றனர். உயர்ந்த கோபுரத்திற்கோ அல்லது பிரடரிக்ஸ்பெர்க் தோட்டத்திற்கோ அவர்கள் செல்லவில்லை. அந்தச் சிறுமி பையனின் இடுப்பைச்

அரசன் கதைகள்

சுற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு நாட்டுப்புறம் நோக்கிப் பறந்து சென்றாள். இப்போது வசந்தகாலம், பின்னர் கோடைகாலம் வந்தது. இளவேனிற் காலமும், குளிர்காலமும் தொடர்ந்தன. ஆயிரம் வகையான சித்திரங்கள் சிறுவனின் கண்களிலும் இதயத்திலும் பிரதிபலித்தன. அப்பெண் எப்போதும் அவனுக்காகப் பாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

அதை அவன் எப்போதும் மறக்க மாட்டான். பயணம் முழுதும் மூத்த தாய்மரம் இனிமையாகவும் சுகந்தமாகவும் நறுமணம் வீசியது. அவன் ரோஜாக்களையும் புதிய பீச் மரங்களையும் அவதானித்தான். எல்லாவற்றையும்விட மூத்த தாய்மரத்தின் நறுமணம் தூக்கலாக இருந்தது. ஏனெனில் அதன் மலர்கள் அந்தச் சிறு பெண்ணின் இதயத்தைச் சுற்றித் தொங்கின. அவர்கள் பறந்து கொண்டிருந்தபோது அதன்மீது அவன் அடிக்கடி சாய்ந்தான்.

“இளவேனிற் காலத்தில் இங்கு அழகாக இருக்கிறது!” என்று அந்தச் சின்னப் பெண் சொன்னாள்.

பசுமை நிறைந்த ‘பீச்’ மரக்காட்டிலே நின்றார்கள். அவர் களுடைய காலடியில் நட்சத்திர வடிவில் அமைந்த காட்டு மலர்கள் பரவிக்கிடந்தன. பளிச்சென்ற பச்சையில் மங்கல் ஊதா நிறப் பூக்கள் மிகச் சௌந்தர்யத்துடன் காட்சி தந்தன.

“ஓ, இந்தச் சந்தோஷமான பசுமைக்காட்டிலே எப்பொழுதுமே இளவேனிற் காலந்தான்!”

வீரர்கள் காலத்துப் பழைய கோட்டைகளைக் கடந்து சென்றார்கள். அதன் உயர்ந்த சுவர்களும், கோட்டைக் கோபுரங்களும் சுற்றியிருந்த கால்வாய்களிலே எதிரொலித்தன. நிழல் தரும் பழைய சாலைகளைப் பார்த்த வண்ணம் கால்வாயில் அன்னப் பறவைகள் நீந்திக் கொண்டிருந்தன. வயல்களிலே தானியங்கள் கடலைப் போல அலைகள் எழுப்பின. பள்ளங்களிலே மஞ்சளும் சிவப்புமான பூக்கள் முளைத்துக் கிடந்தன. வேலிகளிலே காட்டுச் செடிகளின் பூக்கள் மலர்ந்தன. மாலையிலே பெரிய வட்டமான நிலா எழுந்தது. பள்ளத்தாக்குகளிலே இருந்த வைக்கோல் போர்களும் இனிமையாக மணந்தன.

“இங்கே எத்தகைய அழகான இலையுதிர் காலம்!” என அந்தச் சின்னப் பெண் சொன்னாள்.

வானம் இருமடங்கு உயரமானதாகவும் நீலமானதாகவுந் தோன்றியது. காட்டிலே மரங்களில் சிவப்பு, மஞ்சள், பச்சை ஆகியவற்றின் இளநிறங்கள் தொங்கின. வேட்டை நாய்கள் அங்கும்

தர்மகுலசிங்கம்

இங்கும் வேகமாக ஓடின. பழைய கற்கள்மீது புதர்கள் பின்னிப் பிணைந்து மண்டிக்கிடக்கும். ஹான்ஸ் கிரேவ்ஸுக்கு மேலாகக் காட்டு வாத்துகளின் முழுக்கூட்டம் கூச்சலிட்டுப் பறந்தன. அடர் நீலநிறமுள்ள கடலை வெள்ளைப் பாய்மரங்களைக் கொண்ட கப்பல்கள் மூடிக்கிடந்தன. தானியக் களஞ்சியத்தில் அமர்ந்திருந்த கிழவிகளும், பெண்களும், சிறுமிகளும் பியர் தயாரிப்பில் உதவும் மலர்க்கொத்துக்களைப் பெரிய தொட்டியிலே சேகரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இளம்வயதினர் பாட்டுப் பாடினார்கள். வயதானவர்கள் மந்திரவாதிகள் பற்றியும் துஷ்டதேவதைகள் பற்றியும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். இதைப் பார்க்கிலும் எங்கும் இனிமையாக இருக்கமுடியாது.

“இங்கு பனிக்காலம் அழகாய் இருக்கிறது!” என்று அந்தச் சின்னப்பெண் சொன்னாள்.

மரங்கள் எல்லாம் மூட்படைந்த பனியினால் மூடப்பட்டு, பவளத்தினாலே செய்யப்பட்ட வெண்மரங்களாகத் தோன்றின. ஒவ்வொருவரும் புதிய காலணிகள் அணிந்திருப்பதைப்போல பனி காலிற் பட்டு நொறுங்கியது. ஆகாயத்திலிருந்து எரி நட்சத் திரங்கள் ஒன்றின் பின் ஒன்றாக விழுந்தன. அறையிலே நத்தார் மரம் ஒளிர்விட்டது. அதில் பரிசுகளும் இருந்தன; ஆனந்தமும் இருந்தது. நாட்டுப்புறப் பண்ணை வீடுகளில் வயலின் ஒலித்தது. ஆப்பிள் பழங்களுக்கான களியாட்ட விளையாட்டுகளும் நடைபெற்றன. மிக ஏழையான குழந்தைகூடச் சொன்னது: “பனிக் காலம் அழகாக இருக்கும்!”

ஆம், அஃது அழகாக இருந்தது. அந்தச் சிறுமி எல்லா வற்றையும் அவனுக்குக் காட்டினாள். இப்பொழுதும் பூத்துக் குலுங்கும் அந்த மரம் இனிமையாக மணந்தது. கிழ மாலுமி கப்பலிலே பயணித்தபோது இருந்த அதே வெள்ளைச்சிலுவை பொறித்த சிவப்புக்கொடி இன்னமும் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. சிறுவன் இளைஞனாகி, கோப்பி வளரும் வெப்பமுள்ள தூர நாடுகள் நாடி அகண்ட உலகத்தில் பயணப்பட ஆயத்தமானான்.

அவர்கள் பிரிய வேண்டிய நேரம் வந்தபொழுது, அந்தச் சிறுமி மூத்த தாய்மரத்தின் மலரைப் பறித்து, அதனை வைத்திருக்கும்படி அவனுக்குக் கொடுத்தாள். அஃது அவனுடைய தோத்திரப் புத்தகத்தில் வைக்கப்பட்டு, அவன் வெளிநாடுகளில் புத்தகத்தைப் பிரிக்கும்போது, நினைவுப்பூ வைக்கப்பட்ட அதே பக்கம் வந்தது. அதை அவன் பார்க்கப் பார்க்க மேலும் புதிதாகவே

அனசன் கதைகள்

தோன்றியது. இதனால், வீட்டிலுள்ள காட்டுக்காற்றையே சுவாசிப்பதைப் போன்ற உணர்வே அவனுக்கு ஏற்பட்டது. மலரின் இதழ்களுக்கிடையில், தெளிவான நீலக்கண்களுடன் அந்தச் சிறுமி பார்ப்பதை வெளிப்படையாக அவன் உணர்ந்தான். பின்னர் அவள் இரகசியம் பேசும் குரலிலே சொன்னாள்: “இளவேனில், கோடை, இலையுதிர், பனியாகிய எல்லாக் காலங்களிலும் இங்கு அழகாக இருக்கிறது!” அவனுடைய நினைவுகளிலே நூற்றுக்கணக்கான படங்கள் வழக்கிக்கொண்டு வந்தன.

இவ்வாறு அநேக ஆண்டுகள் ஓடி மறையவும், இப்பொழுது அவன் கிழவனாகி, தன் கிழ மனைவியுடன் பூக்கும் மூத்த தாய் மரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருக்கிறான். கொள்ளுத் தாத்தாவும் கொள்ளுப் பாட்டியும் செய்தது போலவே, ஒருவர் கையை ஒருவர் பிடித்துக் கொண்டே, பழைய காலத்தைப் பற்றியும், கல்யாணஞ் செய்து கொண்ட ஐம்பதாம் ஆண்டு நிறைவுவிழா பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். நீலக்கண்களுடன் மூத்த தாய்மரத்தின் மலர்களைத் தலையில் அணிந்து கொண்டிருந்த அந்தச் சின்னக் கன்னி மரத்தில் அமர்ந்து தலையாட்டியபடியே அவர்களுக்கு “இன்றுதான் நம்முடைய திருமணத்தின் பொன்விழா!” என்று கூறியது. பின்னர் அவள் தன் தலைமயிர்களிலிருந்த இரண்டு மலர்களை எடுத்து முத்தமிட்டாள். அவை முதலில் வெள்ளி போன்றும், பின்னர் தங்கம் போன்றும் பிரகாசித்தன. அவற்றை அந்தக் கிழத்தம்பதிகளின் தலையிலே வைத்தபொழுது, ஒவ்வொன்றும் தங்கத் தாலான கிரீடங்களாக மாறின. மூத்த தாய்மரத்தைப் போன்று தோன்றிய அந்த நறுமணம் மிக்க மரத்தின்கீழ் அவர்கள் அரசனும் அரசியும் போல அமர்ந்திருந்தார்கள். அப்பொழுது மூத்த தாய் மரம் பற்றி தான் சிறுவனாக இருந்தபொழுது கேள்விப்பட்டது போலவே மூத்த தாய்மரத்தின் கதையைச் சொன்னான். அந்தக் கதை அநேகமான விஷயங்களிலே தங்கள் சொந்தக்கதையைப் போன்றே தோன்றியது. அவ்வாறு தோன்றிய பகுதிகளையே அவர்கள் பெரிதும் விரும்பினார்கள்.

“ஆம். அது அவ்வாறுதான்!” மரத்திலிருந்த சிறுமி கூறினாள். “என்னைச் சிலர் மூத்த தாய்மரம் என்றும் சிலர் டிரயட் என்றும் அழைக்கின்றனர். ஆனாலும் என் உண்மைப் பெயர் ஞாபகம். வளர்ந்து செல்லும் மரத்தில் அமர்ந்து திரும்பவும் நினைத்துப் பார்த்துக் கதைகளைச் சொல்வது நான்தான். உன் மலர் இன்னமும் இருக்கிறதா என்பதை நான் பார்க்கப் போகிறேன்.”

தரீமகுலசிங்கம்

அந்தக் கிழவன் தன் தோத்திரப் புத்தகத்தைத் திறந்தான். மூத்த தாய்மரத்தின் மலர் அப்பொழுதுதான் அங்கு வைக்கப் பட்டதைப் போல புதுசாகவே இருந்தது. ஞாபகம் தலையை ஆட்டியது. இளஞ்சிவப்பு மாலை வெயிலில் தங்கள் தலைகளிலே கிரீடம் தரித்துக்கொண்ட அந்த இரண்டு கிழங்களும் தங்கள் கண்களை மூடின. ம்... ம்... கதை முற்றிற்று.

அந்தச் சிறு பையன் படுக்கையில் கிடந்தான். தான் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தானா அல்லது கதை ஒன்று சொல்லப் பட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கேட்டானா என்பது தெரியவில்லை. தேநீர் கேத்தல் மேஜையில் இருந்தது. அதிலிருந்து எந்த மூத்த தாய் மரமும் வளரவில்லை. அதைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த அந்தக் கிழவன் கதவுக்கு வெளியே போய்க்கொண்டிருந்தான். உண்மையில் அவன் சென்றுவிட்டான்.

“அது மிக அழகாக இருந்தது!” என்றான் சின்னப் பையன். “அம்மா, நான் வெப்பமுள்ள நாடுகளுக்குப் போயிருந்தேன்.”

“ஆம், என்னால் அதைக் கற்பனை செய்ய முடிகிறது!” என்று அவன் தாய் பதிலளித்தாள். “யாராவது இரண்டு கோப்பை தேநீர் சூடாகக் குடித்தால் அவன் அடிக்கடி வெப்பமுள்ள நாடுகளுக்குச் சென்றுவிடுவான்!” அவன்மீது குளிர் பரவாதவாறு, அவனை நன்றாக மூடினாள். “நான் அவருடன் அது கதையா அல்லது தேவதைக்கதையா என்று விவாதத்தில் ஈடுபட்டிருந்தபொழுது, நீ நன்றாகத் தூங்கிவிட்டாய்.”

“அந்த மூத்த தாய்மரம் எங்கே?” என்று அந்தச் சின்னப் பையன் கேட்டான்.

“அவள் தேநீர் கேத்தலுக்குள் இருக்கிறாள். அங்கேயே அவள் தங்கியிருக்கலாம்” என்று அவன் தாய் பதிலளித்தாள்.

கூலக் கோதுமை

Boghveden

பெரும்பாலும் இடிமழைக்குப்பின் யாராவது கூலக் கோதுமை வளரும் நிலத்தின் வழியாகப் போனால், அது கறுப்பாகவும், தீப்பட்டுக் கருகினாற் போலும் தோன்றுவதை நீங்கள் அநேக சந்தர்ப்பங்களிலே அவதானிக்கலாம். அதன்மேல் ஒரு நெருப்பு ஜ்வாலை போனது போலிருக்கும். பின்னர் கமக்காரன் சொல்லக் கூடும்: 'மின்னலினால் இப்படி ஆயிற்று.' ஆனால், அது ஏன் அவ்வாறு செய்தது?

அதைப்பற்றிச் சிட்டுக்குருவி சொன்னதை, நான் உங்களுக்குச் சொல்கிறேன். அதைச் சிட்டுக் குருவி, கூலக்கோதுமை வயலிலிருந்த வில்லோ மரத்திடமிருந்து கேட்டது. அது இப்பொழுதும் அங்கே தான் வளருகிறது. மதிப்பிற்குரிய கிழப்பருவம் அடைந்துள்ள வில்லோ மரம் முதிர்ந்தும் உடைந்தும் இருக்கிறது. அதன் மத்தியில் வெடிப்பு இருந்ததோடு பிளவுகளில் இருந்து

புல்லும், முட்செடிகளும் முளைத்திருக்கின்றன. மரம் முன்னால் குனிந்து, அதன் கிளைகள் தரை வரை நீண்ட பச்சைச் சிகை போன்று தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

சுற்றியிருந்த நிலங்களிலெல்லாம் தானியங்கள் விளைந்து கொண்டிருந்தன. கம்பு, பார்லி, நல்ல ஓட்ஸும் விளைந்தன. அழகிய ஓட்ஸ் முதிர்ந்தபோது பூங்கொம்பின் மேலிருக்கும் சிறிய மஞ்சள் கானரி பறவைகள் போன்றிருந்தன. தானியங்கள் எப்பொழுதுமே அழகாக வளர்ந்தன; அவற்றின் கதிர்கள் எவ்வளவு வளமாய் இருந்தனவோ, அந்தளவுக்கு அடக்கமாகத் தலைகுனிந்திருந்தன.

அங்கே கூலக்கோதுமையின் வயலும் கிழ வில்லோ மரத்தை எதிரே பார்த்தபடி இருந்தது. மற்ற தானியங்களைப்போல் கூலக் கோதுமை வளையவில்லை; கர்வத்தோடு நிமிர்ந்தபடி நின்றிருந்தது.

‘மற்றைய கோதுமை போன்றே நானும் வளமானவன் என்று நான் கருதுகிறேன்’ என்றது. ‘மேலும் நான் எத்தனையோ மடங்கு அழகு; ஆப்பின் மரங்களின் மலர்கள் போல் எனது பூக்கள் அழகானவை; நானும் என் குடும்பமும் கண்களுக்குப் பெரு விருந்து. எங்களைப் பார்க்கிலும் அதிகம்பீரமான வேறு ஏதாவது உனக்குத் தெரியுமா, வில்லோ மரமே?’

‘ஏன், ஆமாம்! உண்மையில் நான் பார்த்திருக்கிறேன்!’ என்று சொல்வதுபோல வில்லோ மரம் தன் தலையை ஆட்டியது.

ஆனால் கூலக்கோதுமை, வீண் தற்பெருமையினால் மேலும் கூறியது: ‘பைத்தியக்கார மரம்! மிகவும் வயதானதால், அதன் வயிற்றிலேகூடப் புல் முளைக்கின்றது.’

சுடுதியாகப் புயல் தோன்றியது. புயல் அவர்கள் மேல் வீசிய பொழுது, மலர்கள் தங்கள் இதழ்களை மூடிக்கொண்டோ, அல்லது தமது மென்மையான தலைகளைக் குனிந்துகொண்டோ இருந்தன. ஆனால் கூலக்கோதுமை பெருமை கலந்த அகம்பாவத்துடன் நின்றது.

‘எங்களைப் போல் உன் தலையைக் குனிந்துகொள்’ என்றன மலர்கள்.

‘அப்படிச் செய்யவேண்டிய அவசியம் எனக்கு இல்லை!’ என்றது கூலக்கோதுமை.

‘எங்களைப்போல் தலைகுனிந்து கொள்’ என்று தானியம் கத்தியது. ‘இதோ புயலின் மூச்சு வருகிறது! புயலுக்கு மேகங்களி

அசைவ் கதைகள்

லிருந்து பூமியைத் தொடும் இறகுகள் உண்டென்பதால், நீ கருணை கோருவதற்குள் அது உன்னை இரண்டாகப் பிளந்துவிடும்.’

‘அப்படியா? நான் என் தலையைக் குனியேன்’ என்றது கூலக்கோதுமை.

‘உனது மலர்களை மூடிக்கொண்டு, தண்டுகளைச் சாய்த்துக் கொள்’ என்றது வயதான வில்லோ மரம். ‘மேகம் வெடிக்கும்போது மின்னலை நிமிர்ந்து பாராதே! மனிதர்களே அதைச் செய்யமாட்டார்கள். மின்னலில் ஒருவர் சொர்க்கத்தையும் பார்க்கலாம். அத்தகைய காட்சி மனிதர்களுடைய கண்களைக் கூடக் குருடாக்கி விடும். நிலத்திலே ஊன்றி நிற்கும் எங்களாலே என்ன செய்ய முடியும்? நாங்கள் எவ்வளவோ எளியவர்கள்.’

‘அவ்வளவு எளியவர்களா?’ என்று கத்தியது கூலக் கோதுமை. ‘நான் இப்போது நேராக சொர்க்கத்தைப் பார்க்கப் போகிறேன்!’ கர்வத்தாலும் தற்பெருமையாலும், அது அதையே செய்தது. உலகமே தீப்பற்றியது போன்று, மின்னலிலிருந்து பெரும் ஒளி எழும்பியது.

புயல் ஓய்ந்தது. மழையினாலே புத்துயிர் அளிக்கப்பட்ட மென்மையான சுத்தமான காற்றில் மலர்களும் பயிர்களும் நிமிர்ந்தன. ஆனால் கூலக்கோதுமை, மின்னலால் கரியாக எரிக்கப்பட்டு, செத்து, பயனற்று, வயலிலே களையைப்போல காட்சி தந்தது.

முதிர்ந்த வில்லோ மரம் காற்றில் தன் கிளைகளை அசைக்க, மரம் அழுவது போன்று, அதன் இலைகளிலிருந்து பெரும் தண்ணீர்த் துளிகள் விழுந்தன.

சிட்டுக் குருவிகள் கேட்டன. ‘நீங்கள் ஏன் அழுகிறீர்கள்? இங்கே எல்லாமே சந்தோஷமாயிருக்கின்றன. சூரியஒளியைப் பாருங்கள். மேகங்கள் எப்படி மிதக்கின்றன பாருங்கள். மலர்கள், செடிகளின் வாசனையை நீங்கள் நுகரவில்லையா? ஏன் அழுகிறீர்கள் வில்லோ மரமே?’

கூலக்கோதுமையின் கர்வத்தையும், தற்பெருமையையும் பற்றி வில்லோ மரம் அவர்களுக்குக் கூறியதோடு, அந்தப் பாவத்துக்குக் கிடைக்கும் தண்டனையையும் கூறியது.

ஒரு சாயங்கால வேளையிலே, தேவதைகள் செயல்படும் ஒரு கட்டுக்கதையைச் சொல்லும்படி சிட்டுக்குருவிகளை நான் கேட்டபொழுது, அவர்கள் சொல்லக் கேட்ட கதையையே இப்பொழுது நான் சொல்லுகின்றேன்.

வண்டு

Skarnbassen

சீக்கரவர்த்தியின் பிரியமான குதிரைக்கு தங்கக்காலணிகள்; அதன் ஒவ்வொரு காலிலும் தங்கக்காலணிகள் இருந்தன.

ஏன் இப்படி?

அது நுண்மையான கால்களும், அறிவொளி வீசும் கண்களும், திரைபோன்று கழுத்து வழியத் தொங்கிய பிடரிமயிரும் கொண்ட ஓர் அழகான படைப்பு. சண்டையிலே நெருப்புக்கும் புகைக்கும் ஊடாக அது தன் எஜமானைக் கொண்டு சென்றிருக்கின்றது; எதிரி முன்னேறிய பொழுது தன்னைச்சுற்றித் துப்பாக்கித் தோட்டாக்கள் ஊளையிட்டுச் செல்வதைக் கேட்டு, உதைத்தும் கடித்தும் சண்டையிலே பங்குபற்றியிருக்கிறது. வீழ்ந்த எதிரிக்கு மேலாக எஜமானனைத் தன் முதுகிலே சுமந்து, சொக்கத் தங்கத் தினாலான முடியையும், அந்த முடியிலும்

சிவசன் கதைகள்

பார்க்க அதிக பெறுமதியுள்ள சக்கரவர்த்தியின் உயிரையும் காப்பாற்றியிருக்கிறது. இதனாலே தான் சக்கரவர்த்தியின் குதிரை தங்கக் காலணிகளைப் பெற்றது.

அப்பொழுது ஒரு வண்டு ஊர்ந்து கொண்டு வந்தது.

“முதலில் பெரியவை. அப்புறம் சிறியவை. பெருமைகள் மட்டுமே இவற்றைச் செய்வனவும் அல்ல.” என்று கூறிக்கொண்டே அது தன்னுடைய மெலிந்த கால்களை நீட்டியது.

“உனக்கு என்ன வேண்டும் என்பதைச் சொல்” எனக் கருமான் கேட்டான்.

“நிச்சயமாகத் தங்கக்காலணிகள்” என்று வண்டு பதிலளித்தது.

“உனக்கென்ன புத்தி கெட்டுப் போய்விட்டதா?” என்று கருமான் கத்தினான். “உனக்கும் தங்கக் காலணிகள் வேண்டுமா?”

“தங்கக் காலணிகள்? நிச்சயமாக” என வண்டு பதிலளித்தது. அதோ அங்கே நிற்கும் அந்த பெரிய மிருகத்தைப் போலவே நானும் நல்லவனே. ஏன் அவனுக்கு மட்டும் சாப்பாடும் தண்ணீரும் பிரியமாக வழங்கப்பட்டு, தடவி வளர்க்கப்படும் மரியாதை? நானும் இந்த ராஜாங்க குதிரை லாயத்தைச் சேர்ந்தவன்தானே?”

“ஆனால் ஏன் குதிரை தங்கக் காலணி அணியவேண்டும்? உனக்கு அது விளங்குகின்றதா?” என்று கருமான் கேட்டான்.

“விளங்குகிறது. நான் தனிப்பட்ட முறையிலே அவமதிக்கப் படுகிறேன் என்றுதான் நான் விளங்கிக் கொள்ளுகிறேன்” என்று வண்டு கத்தியது. “இது எனக்கு ஆத்திரமூட்டுவதற்காகச் செய்யப் படுவது. எனவே, நான் என்னுடைய அதிர்ஷ்டத்தைத் தேடி உலகத்திற்குள் செல்லுகின்றேன்.”

“சென்று வா!” என்றான் கருமான்.

“நீ நாகரிகம் தெரியாத பயல்!” என்று வண்டு கத்தியது. பின்னர் அந்தக் குதிரை லாயத்திலிருந்து சிறிது பறந்தது. ரோஜாக்களும் வாசமலர்களும் நறுமணம் ஊட்டிய ஓர் அழகிய பூந்தோட்டத்தை அது அடைந்தது.

கறுப்பும் சிவப்பும் முதுகுக் கவசங்களாகக்கொண்டு, மென்மையான இறக்கைகளைக் கொண்டு பறந்த சிறிய குருவி களுள் ஒன்று, “இங்கே அழகாக இல்லையா?” என்று கேட்டது. “இங்கே எவ்வளவு இனிமை. இங்கே எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது!”

“நான் இதிலும் பார்க்க மேலான விஷயங்களிலே பழக்கப் பட்டவன். இதையா நீ அழகு என்று சொல்லுகின்றாய்? ஏன், இங்கு சாணக் குவியலளவு அழகுதானும் இல்லை” என்று வண்டு சொன்னது.

வண்டு மேலும் பயணித்தது. பெரிய வைக்கோல் போரின் நிழலிலே ஊர்ந்துகொண்டிருந்த கம்பளிப் பூச்சியைக் கண்டது.

“இந்த உலகம் எவ்வளவு அழகானது!” என்று கம்பளிப்பூச்சி சொன்னது. “சூரியன் வெதுவெதுப்பாக உள்ளது; எல்லாமே அனுபவிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது! நான் தூக்கத்துக்குள் மூழ்கும்பொழுது, நான் செத்துவிட்டதாக அவர்கள் சொல்வார்கள். ஆனால் நான் பறப்பதற்கான அழகிய இறக்கைகளுடன் வண்ணத்துப் பூச்சியாக எழுந்திருப்பேன்.”

“உனக்குத்தான் எவ்வளவு அகம்பாவம்!” என்று வண்டு கேட்டது. “உண்மையில் நீ வண்ணத்துப்பூச்சி போல பறக்கலாம். நான் சக்கரவர்த்தியின் குதிரை லாயத்திலிருந்து வருகின்றேன். அங்கே இருக்கும் யாரும், சக்கரவர்த்தியின் பிரீதியான குதிரை கூட — கதையுடன் கதையாக அது நான் தூக்கி எறிந்த தங்கக் காலணியைத் தான் அணிந்துள்ளது — இத்தகைய எண்ணங்கள் கொண்டதில்லை. பறப்பதற்கான இறக்கைகள்! ஏன் நாங்கள் இப்பொழுதே பறக்கலாம்!” என்று கூறிய வண்டு பறந்து சென்றது. “கோபம் வருவதை நான் விரும்புவதில்லை. ஆனாலும் எனக்குக் கோபம் வருகிறது” என்று கூறிக் கொண்டே பறந்து சென்றது.

அதன் பிறகு, விரைவிலேயே, அது ஒரு புல் மைதானத்திலே விழுந்தது. கொஞ்ச நேரம் தூங்குவது போல அது பாசாங்கு செய்தது. கடைசியில் அது உண்மையிலே தூங்கிவிட்டது.

சடுதியாக முகில்களிலிருந்து சோனாவாரியாக மழை பெய்தது. அந்தச் சத்தத்தினாலே விழிப்படைந்த வண்டு, நிலத்துக்குள் தப்பித்துக் கொள்ள முயன்றது. ஆனால் முடியவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் தடுக்குப்பட்டு விழுந்தது. சில சமயம் தன் வயிற்றின் உதவியுடன் நீந்தப் பார்த்தது; சில சமயம் முதுகுப் பாட்டில் முயன்றது. பறப்பது என்பது கேள்விக்கு இடமில்லாமல் போய்விட்டது. அந்த இடத்திலிருந்து உயிருடன் தப்பமுடியுமா என்றுகூடச் சந்தேகப்பட்டது. எனவே, அது அந்த இடத்திலேயே படுத்துக்கிடந்தது.

அரசன் கதைகள்

மழை சற்று ஓய்ந்த பின்னர், கண்களில் இருந்த தண்ணீரைத் துடைத்த வண்டுக்கு ஒளிரும் ஏதோ ஒன்று பார்வையாகியது. அது சலவை செய்வதற்காக அங்கு போடப்பட்டிருந்த துணியாகும். அதனை நோக்கி அது நடந்து, ஈரத்துணியின் மடிப்பிற்குள் நுழைந்துகொண்டது. வெதுவெதுப்பான குதிரை லாயத்தைப் போல, அந்த இடம் நிச்சயமாகச் சௌகரியமானதாக இருக்கவில்லை. வேறு எந்த வழியும் இல்லாததால், மழை பெய்து கொண்டிருந்த ஒரு முழுப்பகலும் ஒரு முழு இரவும் அங்கேயே படுத்துக் கிடந்தது. முழுநேரமும் மழை பெய்துகொண்டே இருந்தது. காலையில் மெதுவாக முன்னுக்கு நகர்ந்தது. காலநிலையிலே அது அமைதியை இழந்திருந்தது.

அந்தத் துணியிலே இரண்டு தவளைகள் அமர்ந்திருந்தன. அவற்றின் கண்கள் பிரகாசமான சந்தோஷத்திலே முழுமையாக ஒளிர்ந்தன.

“ஆகா, இது அற்புதமான காலநிலை!” என்று அவற்றுள் ஒன்று கத்தியது. “எவ்வளவு இதமாக இருக்கிறது! துணி எவ்வளவு அழகாகத் தண்ணீரை ஒன்று சேர்த்து வைத்திருக்கிறது. நான் நீச்சலுக்குத் தயாரானதைப் போல, என் பின்னங்கால்கள் நடுங்குகின்றன.”

“தூர இடங்களுக்குப் பறந்து திரியும் ஊர்க்குருவிகள் அயல் நாடுகளிலே மேற்கொள்ளும் அநேக பயணங்களிலே இதிலும் பார்க்கச் சிறந்த காலநிலையைக் கண்டிருக்குமா என்பதை நான் அறிய விரும்புகின்றேன். எத்தகைய இனிமையான ஈரச்சூழ்நிலை! உண்மையில் ஓர் ஈர்க்குழியிலே படுத்திருப்பது போலவே இருக்கின்றது. இதனை மகிழ்வுடன் அனுபவிக்காத எவனுமே, நிச்சயமாகத் தந்தை நாட்டை நேசிப்பவனாகான்” என்று இரண்டாம் தவளை சொல்லிற்று.

“நீங்கள் எப்பொழுதாவது சக்கரவர்த்தியின் குதிரை லாயத்திலே இருந்திருக்கிறீர்களா?” என்று வண்டு கேட்டது. “அங்கு ஈரத்தன்மை என்பது வெதுவெதுப்பானதாகவும் இதமானதாகவும் இருக்கும். அதுதான் எனக்கு உகந்த காலநிலையாகும். ஆனால், அதனை என்னுடைய பயணங்களின்போது என்னுடன் சுமந்து செல்லமுடியாது. என்னைப்போன்ற ஒரு பிரமுகர், வீட்டிலிருப்பது போன்ற உணர்வுடன் வாழ்வதற்கு ஏற்றதாக இந்தத் தோட்டத்திலே ஒரு சாணக் குவியல் ஒன்றாவது இருந்ததுண்டா?”

தர்மகுலசீங்கம்

வண்டு சொன்னதைத் தவளைகள் விளங்கிக் கொள்ளவும் இல்லை; விளங்கிக் கொள்ளவும் மாட்டா.

இந்தக் கேள்வியை மூன்று தடவைகள் கேட்டும் எவ்வித பதிலும் கிடைக்காத நிலையில், "நான் எப்பொழுதும் ஒரு கேள்வியை இரண்டு தடவைகள் கேட்பதில்லை" என்று வண்டு சொன்னது.

கொஞ்சத் தூரம் சென்றதும் அங்கிருந்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லாத ஒரு கலவான் ஓட்டிலே இடறுப்பட்டது. ஆனாலும் அது அங்கே கிடந்தது காற்றுக்கும் பருவநிலைக்கும் தக்க பாதுகாப்பிடமாக அமைந்தது. இங்கே காதோதிப் பூச்சிகள் குடும்பம் குடும்பமாக வாழ்ந்தன. சமூக வாழ்க்கை தவிர வேறெதுவும் பெரிதாக அவற்றுக்குத் தேவைப்படவில்லை. அந்தச் சமூகத்தின் தாய்க்குலம் தூய்மையான தாய்ப்பாசம் மிக்கனவாகத் திகழ்ந்தன. ஒவ்வொரு தாய்க்குலமும் தன் சொந்தப்பிள்ளை மட்டுமே மிக அழகானதாகவும் மிகச் சாதுர்யமானதாகவும் இருப்பதாக நம்பின.

"என் மகன் வேலையிலே ஈடுபட்டுள்ளான். ஆனாலும், அன்புக்குரிய அப்பாவிப் பையன்! ஒரு நாள் எப்படியாவது ஒரு பாதுரியாரின் செவிகளுக்குள் புகுந்து கொள்ளவேண்டும் என்பது தான் அவனுடைய மகத்தான எதிர்பார்ப்பாகும். அது கபட மற்றதும் சுவாரஸ்யமானதும். இவ்வாறு வேலையில் ஈடுபடுதல் அவனை நிதானப்படுத்தி வைத்திருக்கும். ஒரு தாய்க்கு எத்தகைய சந்தோஷமான விஷயம்!"

"என்னுடைய மகன், முட்டையிலிருந்து வெளியே தவழ்ந்து வந்திருப்பான்! உடனேயே அவன் தன்னுடைய பயணங்களைத் துவங்கியிருப்பான். அவன் எல்லாமே உயிர்ப்பும் உற்சாகமுந்தான், இஃது ஒரு தாய்க்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சி தரவல்லது! இல்லையா திருவாளர் வண்டு" என்று இன்னொரு தாய் சொன்னது.

"நீங்கள் இருவருமே சரியாகத்தான் சொன்னீர்கள்." அவை வண்டினை உள்ளே வருமாறு கெஞ்சின. அதாவது உடைந்த கலவான் ஓட்டின் கீழே வருமாறு கேட்டுக்கொண்டன.

"இப்பொழுது என் சின்னக் காதோதியைப் பாரேன்" என்று மூன்றாந் தாய் சொன்னது. "இவை அழகான சின்னச் சீவங்கள், மிகவும் மகிழ்வூட்டுவன. அவை எப்பொழுதும் கெட்ட காரியங்களிலே ஈடுபடுவதில்லை. இருப்பினும், அவை உள்ளுக்குள் அசௌகரிய உணர்வுடன்தான் இருக்கின்றன. இதனை வயசின் கோளாறு என்று கூடச் சொல்லலாம்..."

அரசன் கதைகள்

இவ்வாறு ஒவ்வொரு தாயும் தன் குழந்தையைப்பற்றிப் பேசியது. குழந்தைகள் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டன. அவற்றின் வால்களிலே இருந்த சின்னக் 'கிள்ளி'களினால் வண்டின் தாடியை அவை கிள்ளின.

“சின்னக் கள்ளன்கள்; எல்லாரும் ஏதாவது ஒன்றிலே சுறுசுறுப்பாக இருப்பார்கள்” என்று தாய்க்குலம் சொல்லிற்று. அவை தாய்மையின் பெருமையிலே பூரித்தன. ஆனால் வண்டுக்கு அலுப்பாக இருந்தது. அண்மையிலே சாணிக்குவியல் எங்கே இருக்கும் என்று விசாரித்தது.

“இந்தப் பெரிய உலகத்தில் அது தூரத்தில் இருக்கின்றது; சாக்கடையின் அந்தப் பக்கத்திலே” என்று ஒரு காதோதி சொல்லிற்று. “என்னுடைய பிள்ளைகள் அவ்வளவு தூரம் போவார்கள் என நான் நினைக்கவில்லை; எனக்கு அது சாவு நிகர்த்தது.”

“ஆனாலும் நான் அந்தத் தூரத்துக்குச் செல்ல முயலுவேன்,” என்று வண்டு சொன்னது. பிரிவுபசாரம் என்பது நாகரிகமான விஷயமாயினும், வண்டு பிரிவுபசாரம் சொல்லாமலே சென்றது. சாக்கடை ஓரத்திலே பல நண்பர்களைச் சந்தித்தது; அவை எல்லாமே வண்டுகள்.

“இங்கேதான் நாம் வாழ்கிறோம்,” அவை சொல்லின. “இங்கே எல்லாமே வசதியாக இருக்கின்றன. இந்தச் செழுமையான சேற்றுக்குள் இறங்கும்படி உன்னைக் கேட்டுக்கொள்ளலாமா? உன் பயணத்தினால் நீ மிகவும் களைத்திருக்கலாம்.”

“நிச்சயமாக” என்று வண்டு பதிலளித்தது. “நான் மழையிலே அகப்பட்டுக் கொண்டேன். துணியிலே படுக்க நேர்ந்தது. சுத்தம் எப்பொழுதும் என்னைக் களைப்படையச் செய்துவிடும். ஒரு கலவான் ஓட்டின்கீழே அகப்பட்டு என் இறக்கைகளுள் ஒன்று வலி எடுக்கின்றது. உண்மையிலேயே மீண்டும் கூட்டாளிகளின் மத்தியிலே இருப்பது தெம்பூட்டுவதாக உள்ளது.”

“நீ ஒரு சாணக் கும்பத்திலிருந்து வருகிறாய் போலும்?” அவற்றுள் மிக மூத்தது கேட்டது.

“நான் அதனிலும் பார்க்க மிக மேலான இடத்திலிருந்து வருகின்றேன்,” என வண்டு பதிலளித்தது. “நான் சக்கரவர்த்தியின் லாயத்திலே, கால்களிலே தங்கக் காலணியுடன் பிறந்தவனாக்கும். நான் ஓர் இரகசியத் தூதிலே பயணித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். என் இரகசியத்துக்குத் துரோகம் செய்யாமல் இருப்பதற்காக, என்னிடம் நீங்கள் எந்தக் கேள்வியும் கேட்கவேண்டாம்.”

இத்துடன் செழுமையான சேற்றுக்குள் வண்டு இறங்கிற்று. அங்கு மூன்று இளமையான கன்னி வண்டுகள் இருந்தன. என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல், அவை வாய்க்குள் சிரித்துக் கொண்டன.

“இவற்றுள் எதற்குமே நிச்சயதார்த்தம் கூட ஆகவில்லை” என்று தாய் கூறிற்று. வெட்கத்தினால் அவை மீண்டும் வாய்க்குள் சிரித்துக்கொண்டன.

“ராஜாங்க லாயத்திலே இத்தகைய அழகிகளை எப்பொழுதும் கண்டதில்லை,” என்று வண்டு பிரகடனஞ் செய்தது. அது இப்பொழுது இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தது.

“என் பெண்களைக் கெடுத்துவிடாதே,” என்று தாய் சொன்னது. “உனக்குப் பாரிய அக்கறைகள் இல்லாவிட்டால், தயவுசெய்து அவற்றுடன் பேசவேண்டாம். உன்னுடையது பாரிய அக்கறை உடையதாக இருப்பதினால், என்னுடைய ஆசீர்வாதங்களைத் தரலாம்.”

“சபாஷ்!” என்று மற்றைய வண்டுகள் எல்லாம் சேர்ந்து கத்தின. இவ்வாறு நமது நண்பருக்குத் திருமணம் நிச்சயமாயிற்று. இதனை அடுத்து, சுணக்கத்திற்கு எவ்வித முகாந்திரமும் இல்லாத தினால், திருமணம் நடந்தது.

அடுத்தநாள் மிகவும் இனிமையாகக் கழிந்தது. அடுத்த நாளும் ஓரளவு வசதியாகவே கழிந்தது. மூன்றாம் நாள் தன் மனைவிக்கும், சிலவேளை பிள்ளைகளுக்கும்மான உணவு பற்றி நினைக்க வேண்டிய வேளை வந்தது.

“என்னை எடுத்துக் கொள்ளும்படி நான் அனுமதித்தேன்,” என்று நமது வண்டு தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டது. “இப்பொழுது அதற்காக எனக்கு எதுவுமே கிடைக்கவில்லை. இதற்குப் பதிலாக, அவர்களையே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

அவ்வாறு சொன்னதை அவ்வாறே செய்தது. வெளியே சென்று முழுநாளையும் கழித்தது; முழு இரவையும் கழித்தது. இங்கே மனைவி கைவிடப்பட்ட விதவையைப்போல காத்திருந்தது.

“ஓ” ஏனைய வண்டுகள் சொல்லின. “எங்கள் குடும்பத்துக்குள் நாம் அனுமதித்த அவன் ஒரு வடிகட்டிய நாடோடி. அவன் போய்விட்டான். அவனுடைய மனைவியை எங்களுடைய கைகளிலே ஒரு பாரமாக விட்டுச் சென்றுள்ளான்.”

அரசன் கதைகள்

“அப்படியானால் அவள் கல்யாணமாகாதவளாக, என் மற்றைய மகள்கள் மத்தியிலே வாழ்வாள்,” என்று தாய் சொன்னது. “அவளைக் கைவிட்ட அந்தத் துரோகிக்கு சீயென்று சொல்லுவோம்!”

இடையில், முட்டைக்கோச இலை ஒன்றிலே மிதந்து, சாக்கடையைத் தாண்டி வண்டு பயணப்பட்டது. காலையில் அந்தச் சாக்கடைக்கு இரண்டு பேர் வந்தார்கள். அவர்கள் அதனை எடுத்து, மீண்டும் மீண்டும் அதனைத் திருப்பினார்கள். அவர்கள் மிகவும் படித்தவர்களாகத் தோன்றினார்கள்; முக்கியமாக அவர்களுள் ஒருவனான ஒரு பையன்.

“கறுத்த கல்லிலும் கறுத்த பாறையிலும் கறுத்த வண்டினை அல்லாஹ் பார்க்கிறான். குர்ஆனிலே அவ்வாறு எழுதப்படவில்லையா?” பின்னர் வண்டின் பெயரினை லத்தீன் மொழிக்கு மாற்றம் செய்தான். அந்த ஜீவராசியின் இயல்பையும் வரலாற்றையும் விவரித்தான். இரண்டாவது ஆண், அந்த அறிவாளிகளிலே மூத்தவன், அதனை வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்வதை ஆதரித்தான். இத்தகைய நல்ல மாதிரிகளே தங்களுக்குத் தேவை என அவன் சொன்னான். மிகவும் சமூக விரோதமான பேச்சாக நமது வண்டுக்குத் தோன்றியது. எனவே, அது பேச்சாளனின் கையிலிருந்து சடுதியாகப் பறந்து போயிற்று. இப்பொழுது அதன் இறகுகள் காய்ந்திருந்தபடியால், சொல்லும்படியான தூரத்துக்கு அதனாலே பறக்க முடிந்தது. அது ஒரு நாற்றங்காலை அடைந்தது. அதன் கண்ணாடிக் கூரையிலே, பாதி திறந்திருந்த கதவின் நீவின் வழியே, அது அமைதியாக. உள்ளே நுழைந்து, அதன் வெதுவெதுப்பான மண்ணிலே தன்னைப் புதைத்துக் கொண்டது.

“இங்கே மிக வசதியாக இருக்கின்றது,” என அது சொன்னது.

சீக்கிரமே அது தூக்கத்தில் ஆழ்ந்தது. சக்கரவர்த்தியின் பிரியமான குதிரை கீழே விழுந்து, தன் தங்கக் காலணிகளைத் தனக்கு அளித்துவிட்டதாகவும், மேலும் இரண்டு தங்கக் காலணிகள் அதற்குக் கிடைக்க வழி செய்யும் உறுதிமொழி அளித்ததாகவும் அது கனவு கண்டது.

எல்லாமே மிக்க அழகாக இருந்தன. வண்டு எழுந்ததும் முன்னாலே ஊர்ந்து சென்று தன்னைச் சுற்றிலும் பார்த்தது. அந்த வெப்ப வீடு எவ்வளவு அழகாக இருந்தது! பின்னணியாக இருந்த மேட்டிலே பெரிய கிளையில்லா மரங்கள் வளர்ந்திருந்தன. சூரிய வெளிச்சத்திலே அவை ஒளி ஊடுருவக் கூடியனவாகத் தோன்றின. அவற்றின் அடியிலே தீயைப் போன்ற சிவப்பிலும், நிமிளைப்

போன்ற மஞ்சளிலும், புதிதாக விழுந்த பனிக்கட்டி போன்ற வெள்ளையிலும் பூத்துக்குலுங்கும் மலர்களுடன் கூடிய செழிப்பான பசுமை தெரிந்தது.

“ஒப்பிட்டுப் பார்க்க இயலாத அளவுக்கு அநேக செடிகள் இருக்கின்றன” என்று வண்டு கத்தியது. “அவை அழுகும்பொழுது எத்தகைய சுவையான உணவாக இருக்கும்! எத்தகைய மாபெரும் பண்டகசாலை! அங்கே என்னுடைய சொந்தக்காரர்கள் வசித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். நான் இணைந்து வாழக்கூடியதான யாராவது அங்கு இருக்கிறார்களா என்பதை நான் பார்க்க வேண்டும். எனக்கு அப்படி இருப்பது பெருமையாக, நிச்சயமாகப் பெருமையாக இருக்கும்.”

பூமியைச் சுற்றி அது பதுங்கிப் பதுங்கிச் சென்றது. செத்துக் கொண்டிருக்கும் குதிரையையும், உரிமை முறையால் அடைந்த தங்கக் காலணியையும் எவ்வளவு மகிழ்வான கனவு என நினைத்தது.

சுடுதியாக ஒரு கை, அந்த வண்டை எடுத்து, அதனை நசுக்கிச் சுற்றிச் சுற்றி எடுத்தது.

அந்த தோட்டக்காரனின் சின்ன மகனும் அவர் கூட்டாளியும் அந்த இடத்துக்கு வந்தபொழுது அந்த வண்டைக்கண்டு, அதனுடன் விளையாட விரும்பினார்கள். முதலிலே அதனை மரக்கொடியிலே காணப்படும் இலை ஒன்றிலே சுற்றி எடுத்து, வெதுவெதுப்பான காற்சட்டைப் பையிலே அதனை வைத்தான். ஆனால் வண்டு தன்னாலியன்ற மட்டும் அதற்குள் இருந்து வெளியேற அட்டகாசம் செய்தது. இதற்காக பையனிடமிருந்து நல்ல நசிப்புகளைப் பெற்றுத் தீர்த்தது. இந்த நசிப்புகள் அமைதியாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்கான சமிக்ஞையாக அமைந்தன. அந்தப் பையன் தோட்டத்தின் அந்தலையிலிருந்த பெரிய ஏரிக்குச் சென்றான். அங்கே அவன் அந்த வண்டை ஓர் உடைந்த மரக்காலணிக்குள் வைத்து, அதற்குள் பாய்மரக் கம்பம் போல நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த தடியுடன், கம்பளி நூலினால் இணைத்துக் கட்டினான். இப்பொழுது வண்டு ஒரு மாலுமி, அது கப்பல் யாத்திரையை மேற்கொள்ளவேண்டும்.

அந்த ஏரி மிகப் பெரியது அல்ல. ஆனால் வண்டுக்கு அது சமுத்திரம் போன்று தோன்றியது. அதன் விஸ்தீரணத்தைப் பார்த்து அது மலைத்தது. அது முதுகிலே படுத்துக்கொண்டு, கால்களை உதைக்கத் துவங்கியது.

அரசன் கதைகள்

அந்தச் சிறிய கப்பல் தன் பயணத்தைத் துவங்கிற்று. நீர்ச்சுழி அதனைப் பற்றியது. கரையிலிருந்து அது அதிக தூரம் சென்ற பொழுதெல்லாம் இரண்டில் ஒரு பையன் காற்சட்டையை மடித்து விட்டு அதன் பின்னாற் சென்று அதனை மீண்டும் கரைக்குக் கொண்டுவருவான். ஆனால், இந்த வேடிக்கை மீண்டும் தொடர்ந்த பொழுது, இரண்டு பையன்களும் மிகக் கடுமையாக அழைக்கப்பட்டார்கள். இந்த அழைப்பினுக்குக் கீழ்ப்படிய அவசரம்காட்டி, அவர்கள் ஏரிக்கரையிலிருந்து ஓடியதினால், அந்தச் சின்னக் கப்பல் அதன் விதிக்கு விடப்பட்டிருந்தது. எனவே அது கரையிலிருந்து மிகத் தூரந் தூரமாகச் சென்றது. அது பாய்மரத்துடன் கட்டப்பட்டிருந்த காரணத்தினால் அதனால் வெளியேறவும் முடியவில்லை. வண்டுக்கு அது பயங்கரமான பணியாக இருந்தது.

அப்பொழுது ஈ ஒன்று அங்கு விருந்தாளியாக வந்தது.

“அழகான கால நிலை!” என்று ஈ சொன்னது. “நான் இங்கே தங்கியிருந்து, சூரிய வெளிச்சத்தை சகிக்கப் போகிறேன்; உனக்கும் சம்மதம்தானே?”

“உண்மைகளை அறியாது நீ பேசுகிறாய். நான் இங்கு ஒரு கைதியாக இருப்பதை நீ பார்க்கவில்லையா?” என்று வண்டு பதிலளித்தது.

“ஆ! நான் ஒரு கைதி அல்லவே” என்று கூறிய ஈ., அதனை நிரூபிப்பது போல பறந்து சென்றது.

“சரி, சரி, இப்பொழுதுதான் நான் உலகத்தை அறிந்து கொண்டேன்.” என்று வண்டு தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டது. “இது வெறுக்கத்தக்க உலகம். இதில் வாழும் ஒரே யொரு நேர்மையான ஜீவன் நான் மட்டுமே. முதலில் அவர்கள் என் தங்கக்காலணியைத் தர மறுக்கிறார்கள். பிறகு நான் ஈரத் துணியிலே படுக்க நேர்ந்தது. பிறகு காற்றோட்டத்திலே நிற்க நேர்ந்தது. எல்லாவற்றுக்கும் சிகரம் வைத்ததுபோல, ஒரு மனைவியை என்னுடன் பிணைத்து விட்டார்கள். பின்னர் நான் உலகத் திற்குள் ஒரு விரைவான கவடு எடுத்து வைத்தபொழுது, அங்கு என்ன பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்பதை அறிந்தபொழுது, இந்த மானிடப் பையன்கள் வந்து கட்டிப் போட்டு, சக்கரவர்த்தியின் பிரிய குதிரை தன் தங்கக் காலணிகளிலே துள்ளி விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, நான் இந்த மோசமான அலைகளின் விதிக்கு விடப்பட்டிருக்கிறேன். இதுதான் எல்லாவற்றிலும் பார்க்க எனக்குச் சினம் ஊட்டிக் கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால், இந்த

தர்மகுலசிங்கம்

உலகத்தில் யாரும் அனுதாபத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது! என்னுடைய தொழில் மிகவும் சுவாரஸ்யமானதுதான்; ஆனால் யாரும் இதனை அறிந்துகொள்ளாவிட்டால், என்ன பயன்? சக்கரவர்த்தியின் குதிரைக்குக் காலணி கிடைத்தபொழுது, நானும் என் கால்களைக் காலணிகளுக்காக நீட்டினேன். அப்பொழுது அவர்கள் எனக்கும் தங்கக்காலணிகள் தந்திருக்கவேண்டும். எனவே, இந்த உலகத்திற்கு என் வரலாற்றினை அறிந்துகொள்வதற்குத் தகுதி இல்லை. நான் மட்டும் தங்கக்காலணிகளைப் பெற்றிருந்தால், குதிரை லாயத்தின், மிகச் சிறந்த ஆபரணமாக மாறியிருப்பேன். இப்பொழுது குதிரை லாயம் என்னை இழந்துவிட்டது; உலகம் என்னை இழந்துவிட்டது. எல்லாமே முடிந்தன!”

ஆனால், எல்லாம் இன்னமும் முடிந்து விடவில்லை. சில சிறுமிகளைக் கொண்ட ஒரு படகு வந்து கொண்டிருந்தது.

“அங்கே பாருங்கள் ஒரு பழைய மரக்காலணி மிதந்து வருகிறது” என்று சிறுமிகளுள் ஒருத்தி சொன்னாள்.

“அதனுடன் ஒரு சின்ன ஜந்து பிணைக்கப் பட்டிருக்கிறது” என்று இன்னொருத்தி சொன்னாள்.

வண்டின் ‘கப்பலு’க்கு அருகில் படகு வந்தது. சிறுமிகள் அதனைத் தண்ணீரிலிருந்து மீட்டார்கள். அவர்களுள் ஒருத்தி தன் பையிலிருந்து சிறிய கத்திரிக்கோல் ஒன்றினை எடுத்து, வண்டைத் துன்புறுத்தாத பக்குவத்தில் கம்பளி நூலை வெட்டினாள். கரையை அடைந்ததும், வண்டைப் புல்தரையிலே விட்டாள்.

“மெதுவாக நகர், நகர் — பற பற — அது முடியாது போனாலும், சுதந்திரம் என்பது ஒரு மகத்தான சங்கதி” என்று அவள் சொன்னாள்.

பெரிய கட்டடம் ஒன்றின் திறந்த யன்னலின் ஊடாக வண்டு பறந்து சென்றது. களைப்பும் ஏலாமையும் ஆட்கொள்ள, அது சக்கரவர்த்தியின் பிரியமான குதிரையின் பிடரியிலேயே விழுந்தமர்ந்தது. வண்டு வாழ்ந்த அதே குதிரை லாயத்திலே தான் அது நின்றுகொண்டிருந்தது. வண்டு அதன் பிடரிமயிரைச் சிக்கெனப் பற்றி, கொஞ்சநேரம், விழிப்பு நிலை வரும் வரையிலும் அங்கேயே அமர்ந்திருந்தது.

“நான் இங்கே சக்கரவர்த்தியின் பிரியமான குதிரையிலே, சக்கரவர்த்தி அமர்ந்திருப்பதைப் போலவே அமர்ந்திருக்கின்றேன்” என்று கத்தியது.

அனசன் கதைகள்

“நான் என்ன சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்? ஆம், இப்பொழுது என்னால் நினைவுபடுத்த முடிகின்றது. அது மிக நல்ல சிந்தனை; மிகச் சரியானதும். ஏன் குதிரைக்குத் தங்கக்காலணிகள் கொடுக்கப்பட்டன எனக் கருமான் என்னிடம் கேட்டான். அதன் பதில் பற்றி நான் இப்பொழுது தெளிவாக இருக்கின்றேன். என் காரணமாகத்தான் அவை அந்தக் குதிரைக்குக் கொடுக்கப்பட்டன.”

இப்பொழுது வண்டு மீண்டும் நல்ல மனோநிலையில் இருந்தது.

“பயணம் அபூர்வமாகவேனும் மூளையின் விரிவுக்கு உதவுகின்றது” என்று அது சொன்னது.

சூரியக்கதிர்கள் அந்தக் குதிரை லாயத்திற்குள் புகுந்து வந்து, வண்டின் மீது பிரகாசித்தது. அந்த இடம் பிரகாசமானதாகவும் உயிர்ப்புள்ளதாகவும் மாறியது.

“முழுமையாகப் பார்க்கும்பொழுது, உலகம் அவ்வளவு கெட்டதல்ல” என்று வண்டு சொன்னது. “ஆனால், சங்கதிகள் நிகழும்பொழுது அவற்றை எவ்வாறு எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதை ஒருவன் அறிந்திருக்கவேண்டும்.”

அயல் குடும்பத்தார்

Nabofamilierne

வாத்துகள் நிரம்பிய அந்த சிறு குளத்தில் ஏதோ முக்கிய நிகழ்ச்சி நடக்கும் என்றே உண்மையில் நினைக்கப்பட்டது. ஆனாலும் எதுவும் நிகழவில்லை. நீரின்மீது அமைதியாக மிதந்த வாத்துகள் அல்லது தலையை நீரில் வைத்து நின்றவை — அவற்றால் அவ்வாறு செய்யமுடியும் — திடீரென கரையை நோக்கி நீந்திச் சென்றன. அவற்றின் காலடிகள் ஈர மண்ணில் காணப்பட்டன. அவற்றின் 'குவாக்' சத்தம் பல திசைகளிலுங் கேட்டது. தெளிவாகக் கண்ணாடிபோல் பிரகாசமாக இருந்த நீர் சலசலத்தது. ஒவ்வொரு மரமும், அருகிலிருந்த ஒவ்வொரு புதரும், ஓட்டைக் கூரையும் குருவிக் கூடும் கொண்ட அந்தப் பழைய பண்ணை வீடும், அதிலும் குறிப்பாக மலர்களால் சூழப் பட்ட ரோஜாப் புதர் எல்லாமும் அந்த நீரில் பிரதிபலிக்கப்பட்டு இருந்தன. ரோஜாப் புதர் சுவர்மீது வளர்ந்து, நீரில் தொங்கி, ஒரு படத்தைப்போல் நீரில் எல்லாம் தலைகீழாகத்

அரசன் கதைகள்

தோன்றின. நீரில் சலனம் ஏற்பட்டபோது இச்சித்திரம் மறைந்தது. பறந்து சென்ற வாத்துகளிலிருந்து விழுந்த இறகுகள் இரண்டு நீரில் முன்னும் பின்னும் அசைந்தன. திடீரென காற்றில் அடித்துச் செல்லத் தயாராகின. ஆயினும், காற்று அடிக்கவில்லை. அவை திரும்ப நீருடன் அமைதியாகின. திரும்ப ரோஜாக்கள் பிரதிபலிக்கப்பட்டு அழகாக இருந்தன. யாரும் சொல்லிக் கொடுக்காத படியால், அவற்றுக்கு அது தெரியவில்லை. மென்மையான இலைகளிடையே சூரியன் பிரகாசித்தது. எல்லாமே இனிய நறுமணத்தைச் சுவாசித்தன. நாம் எப்படி மிக மகிழ்ச்சியான நேரத்தில் உணர்வோமோ அப்படியே எல்லாம் இருந்தன.

“வாழ்க்கை எவ்வளவு இனிமையாக உள்ளது!” என்று ஒவ்வொரு ரோஜாவும் கூறிற்று. “அந்தப் பிரகாசமானதும், சூடானதுமாகிய சூரியனை முத்தமிடவேண்டும் என்பதுதான் என் ஒரே ஆசை. அதோ நீரில் தெரிகிற அந்த ரோஜாக்களை, அவை எங்களுடைய பிம்பங்களாக இருந்தாலும், மற்றும் கூட்டிலே தெரியும் குருவிகளையும் முத்தமிட வேண்டும். அங்கே கூடச் சில தங்கள் தலையை கூட்டிலிருந்து வெளியே நீட்டி கீச்சிருக்கின்றன. அவற்றின் தாய் தந்தை போல அவற்றுக்கு இறக்கைகள் இல்லை. மேலும் கீழும் நல்ல அயல் வீட்டுக்காரர்கள். வாழ்க்கை எவ்வளவு இனிமையானது!”

மேலேயும் கீழேயும் இளங்குருவிகள். கீழே காணப்படுபவை நீரில் உள்ள பிம்பங்கள்தான். மேலே உள்ளவை குருவிகளே. அவற்றின் பெற்றோரான குருவிகள் சென்ற ஆண்டிலே அக்கூட்டைப் பிடித்து, அதைத் தங்கள் சொந்த வீடாக்கிக் கொண்டுள்ளன.

“அந்த வாத்துக் குஞ்சுகள் அங்கு மிதக்கின்றனவா?” என்று இளங்குருவிகள் மிதந்துகொண்டிருந்த வாத்துகளின் இறக்கைகளைப் பார்த்துக் கேட்டன.

“கேட்பதாயின் புத்திசாலித்தனமான கேள்வியாகக் கேட்க வேண்டும். அவை இறக்கைகள் என்பது தெரியவில்லையா? நான் இப்போது அணிந்திருப்பது போன்ற — நீ அணியப்போவது போன்ற — ஆடைகள். நம்முடையது மிக மென்மையானது. பேச்சோடு பேச்சாக, நம்மை வெதுவெதுப்பாக வைத்திருக்க அவை நம் கூட்டில் இருப்பதையும் நான் விரும்புகிறேன். ஏன் வாத்துகள் இப்படி பயந்து போயிருக்கின்றன என்று நான் அதிசயிக்கின்றேன். நான் ‘பீய்ப்’ என்று சற்றே பலமாகச் சத்தமிட்டிருந்தாலும், எங்களைப் பார்த்து அல்ல அந்தப் பயம். அந்த மண்டைக் கனம் மிகுந்த ரோஜாக்களுக்கு அது தெரிந்திருக்க வேண்டும். அவற்றிற்கு ஏதும் தெரியாது. அவை ஒன்றை ஒன்று பார்த்து நுகர்ந்து கொண்டிருக்கும். இந்த அயல் வீட்டுக்காரர்களைப் பார்த்து எனக்கு அலுத்துப் போய்விட்டது.”

தர்மகுலசிங்கம்

“அங்கே மேலே உள்ள பிரியமான குருவிகளுக்குச் செவி சாய்க்க வேண்டும். அவை பாட விரும்புகின்றன; இன்னமும் இயலவில்லை. நாளடைவில் அவற்றால் முடியும். அஃது எவ்வளவு மகிழ்வானதாக இருக்கும்! இத்தகைய சந்தோஷமான அயல் குடும்பத்தாருடன் வாழ்தல் இனிமையானது” என்று ரோஜாக்கள் கூறின.

திடீரென இரு குதிரைகள் நீரை நோக்கி வந்தன. ஓர் உழவர் பையன் தலையில் இருந்த தொப்பியைத் தவிர எல்லா உடைகளையும் களைந்தவனாய் ஒரு குதிரையில் ஏறி வந்தான். அவன் ஒரு பறவைபோல் விசில் அடித்துக்கொண்டு, நீர் ஆழமான இடத்தில் சென்று, ரோஜாப் புத்தருக்கு அருகில் வந்தபோது ஒரு ரோஜாவைப் பிடுங்கி தன் தொப்பியில் வைத்துக்கொண்டான். இப்போது தான் மிக அழகாக இருப்பதாக எண்ணிச் சென்றான். மற்ற ரோஜாக்கள் தங்கள் தங்கையை பார்த்து, “அஃது எங்கு பயணிக்கின்றதோ?” என்று ஒன்றை ஒன்று கேட்டுக் கொண்டன. ஆனால் அவற்றிற்கு அது தெரியவில்லை.

“நானும் வெளிஉலகிற்குச் செல்ல விரும்புறேன்” என்றது ஒரு ரோஜா. “இங்கும் பசுமையான இலைகளிடையே நம் வீடு அழகாகத்தான் இருக்கிறது. பகல் முழுதும் பிரகாசமாகவும் வெதுவெதுப்பாகவும் சூரியன் பிரகாசிக்கிறது. இரவில் வானம் மேலும் அழகாக உள்ளது. அதில் உள்ள சின்னத் துவாரங்கள் மூலம் நாம் பார்க்க முடிகிறது.”

அவை குறிப்பிட்டது நட்சத்திரங்களைத்தான். அவற்றுக்கு அதற்கு மேல் ஒன்றும் தெரியாது.

“நாம் வீட்டை உயிர்ப்புள்ளதாக ஆக்குகிறோம்” என்றது தாய்க்குருவி. “‘குருவிகூடு அதிர்ஷ்டத்தைக் கொண்டு வருகிறது’ என்று மக்கள் நினைப்பதால், நம்மைப் பார்த்து மகிழ்கின்றனர். ஆனால் நம் அயல் வீட்டுக்காரர்கள்! இந்த ரோஜாப் புதர் அவற்றில் படர்ந்து ஈரமாக்குகிறது. இவை பார்ப்பதற்கு மட்டுமே உகந்தன அல்லது பறித்துத் தொப்பியில் வைக்கலாம். அவை ஒவ்வொரு ஆண்டும் கீழே விழும் என என் தாய் மூலம் அறிந்திருக்கிறேன். கமக்காரனின் மனைவி அவற்றை உப்புப் போட்டுப் பாதுகாத்து, என்னால் உச்சரிக்க முடியாத பிரஞ்சுப் பெயரொன்று சூட்டி, நறுமணம் பரப்புவதற்கு நெருப்பிலே வைப்பாள். அதுதான் அவர்களுடைய வாழ்க்கை.

பார்த்து ரசிக்கவும், நுகர்ந்து பார்ப்பதற்கும்தான் அவை. அவ்வளவுதான்.”

அரசன் கதைகள்

மாலை வந்தபோது, ஈக்கள் பறந்து விளையாட, வெப்பக் காற்றும் சிவந்த மேகங்களும் இருந்தபோது, அழகு உலகுக்குச் சூரியஒளி போன்றது என்றும், எப்போதும் நிலையானது என்றும் குயில் வந்து ரோஜாக்களுக்குப் பாடியது. ஆனால் ரோஜாக்கள் குயில் தன்னைப் பற்றியே பாடுவதாக நினைத்தன. அவை தங்களைப் பற்றிப் பாடுவதாக நினைக்கவேயில்லை. ஆயினும் அவை அதை ரசித்தன. எல்லாக் குருவிகளும் குயில்களாக மாறக் கூடாதா என ஆதங்கப்பட்டன.

“அந்தப் பறவையின் பாட்டு எனக்கு நன்றாகப் புரிகிறது. இருப்பினும் ஒரு வார்த்தை புரியவில்லை. அழகு என்றால் என்ன?” என்று கேட்டன குருவிக் குஞ்சுகள்.

“அதொன்றுமில்லை; அது வெளி விவகாரம்” என்றது தாய்க் குருவி. “அதோ அங்கு கனவானின் இருக்கையில், புறாக் களுக்கு தனி வீடும், தினமும் சுற்றி தானியங்களும் கொட்டையும் தூவப்பட்டு இருக்கும். நானே அங்கு சென்று உணவு அருந்தி யிருக்கிறேன். ‘உன் நண்பனைக் காட்டு, நான் உன்னைப் பற்றிக் கூறுகிறேன்’ என அவை கூறும். அங்கு கனவான் வீட்டில் நீலநிற கழுத்துடனும் தலையில் கொண்டையுடனும் இரு பறவைகள் இருக்கின்றன. அவை வால்களை விசிறிகளைப்போல பரப்பிக் கொண்டு, கண்கள் வலியெடுக்கும் வகையிலே பல்வேறு நிறங் களை விளையாடிக் காட்டும். அந்தப் பறவைகள் மயில்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. அழகு என்றால் மயில் தோகையே. அவற்றைப் பிடுங்கிவிட்டால் அவையும் நம்மைப் போல்தான் ஆகிவிடும். அவை பெரியதாக இல்லாமல் இருந்திருந்தால் நானே அவற்றைப் பிடுங்கி இருப்பேன்.”

“நான் பிடுங்குவேன்” என்று ஒலித்தது இன்னும் இறக்கைகள் முளைக்காத குருவிக் குஞ்சு.

பண்ணை வீட்டில் இரு இளம் தம்பதிகள் இருந்தனர். அவர்கள் ஒருவரையொருவர் நேசித்தனர். அவர்கள் மிகச் சுறுசுறுப் பாகவும் உழைப்பாளிகளாகவும் இருந்தனர். அவர்கள் வீட்டில் எல்லாம் மிக அழகாக இருந்தன. ஞாயிறு காலையில் அந்த இளம் மனைவி வெளியே வந்து, அழகான ரோஜாக்களைக் கை நிறையப் பறித்து ஒரு கண்ணாடிப் பாத்திரத்தில் போட்டு பீரோ மீது வைத்தாள்.

“இப்போதுதான் ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பது தெரிகிறது” என்று சொல்லி அவன் தன் இளம் மனைவிக்கு முத்தமிட்டான்.

அவர்கள் அமர்ந்து ஒருவர் கையை ஒருவர் பற்றி தோத்திரப் பாடல் புத்தகத்தைப் படித்தனர். சூரியன் அந்த இளம் தம்பதிகள் மீதும், ரோஜாக்கள்மீதும் பிரகாசித்தது.

தர்மகுலசிங்கம்

“இது பார்க்கச் சகிக்கவில்லை” என்று கூட்டிலிருந்து அறையினுள் பார்த்த தாய்க் குருவி பறந்து சென்றது.

இதேபோல் மறு ஞாயிறும் நிகழ்ந்தது. புதிய ரோஜாக்கள் கண்ணாடிப் பாத்திரத்தில் போடப்பட்டன. ரோஜாப் புதர் எப்போதும் போல அழகாகப் பூத்துக் குலுங்கியது.

இப்பொழுது குருவிக்குஞ்சுக்கு இறக்கை முளைத்து அதுவும் பறக்க விரும்பியது. தாய் விரும்பாததினால் வீட்டில் தங்க நேரிட்டது. தாய் தனியாகப் பறந்தது. சில பையன்கள் சில

கிளைகளில் போட்டிருந்த குதிரை முடியாலாகிய சுருக்கு முடிச்சில் சிக்கிரமே மாட்டிக்கொண்டது. அந்த முடி அதன் காலில் இறுக்கி, வலி உண்டாக்கியது.

பையன்கள் ஓடி வந்து பறவையை முரட்டுத்தனமாகப் பிடித்தனர். “அது ஒரு குருவிதான்” என்று சொல்லி அதை விடாமல் வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென்றனர். அது கத்தியபோது அதன் அலகில் தட்டினார்கள்.

அரசன் கதைகள்

பண்ணை வீட்டிலே சவரஞ் செய்வதற்கும் சலவைக்கும் உதவும் சவர்க்காரத்தினைக் கட்டிகளாகவும் பந்துகளாகவும் செய்வதை அறிந்திருந்த ஒரு கிழவன் இருந்தான். அவன் கலகலப்பு நிறைந்த நாடோடி மனிதன்.

அவன் பையன்கள் கொண்டு வந்த குருவியைப் பார்த்தான். அவர்கள் அதைப்பற்றி அக்கறைப்படவில்லை என்று சொன்னார்கள். “நாம் அதை மிக அழகானதாக ஆக்குவோமா?” எனக் கேட்டான்.

தாய்க்குருவியின் மனசு உறைபனியில் அகப்பட்டதுபோல நடுங்கியது.

பையன்களிடம் முட்டை வெள்ளைக்கருவை எடுத்து வரச் செய்து குருவி மீது பூசினான். பல பிரகாசமான நிறங்கள் இருந்த பெட்டியிலிருந்து, தகதகக்கும் தங்க இலையின் ஒரு பகுதியை எடுத்து அதன்மீது பதித்தான். அது தங்கமயமாக ஆனது. அது அந்த அலங்காரம் பற்றி நினைக்காமல் நடுங்கியது. அவன் தன் பழைய ஜாக்கெட்டின் சிவப்பு விளிம்பிலிருந்து கொஞ்சம் கிழித்து அதில் முடிச்சுகள் போட்டு, சேவலின் கொண்டை போன்று தோற்றம் அளிக்கும் வகையில் பறவையின் தலையில் ஒட்டினான்.

“இப்பொழுது நீங்கள் தங்க ஜக்கட் பார்க்கலாம்” என்று கூறிய அந்தக் கிழவன், கையிலிருந்த குருவியைப் பறக்கவிட்டான். அது சூரியஒளியிலே மினுங்கியவாறு, மரண பயத்துடன் பறந்தது.

அது எப்படி ஜ்வலித்தது! எல்லாக் குருவிகளும் ஒரு வயதான காகமும் இதைப்பார்த்து அதிர்ச்சியடைந்து, இஃது எத்தகைய விசித்திரப் பறவை என்பதை அறிய அதைத் தொடர்ந்து பறந்தன. பயந்து போன குருவி வீடு நோக்கிப் பறந்தது. அது வலுவிழந்து கீழே விழும் நிலைக்கு வந்தது. அதைத் தொடரும் பறவைகள் அதிகமாகின. சில அதை கொத்த முயன்றன.

“அதைப்பார்! அதைப்பார்!” என்று அவை எல்லாம் கத்தின.

தாய்க்குருவி கூட்டை நெருங்கியபோது, “அதைப் பார்! அதைப் பார்! அஃது ஓர் இளம் மயிலாக இருக்கவேண்டும். அது பல வண்ணங்களில் ஜ்வலிக்கிறது. அம்மா சொன்னதுபோல் அது கண்களைக் குத்துகிறது. பீயூப்! அழகு என்பது இதுதான்” என்று குருவிக் குஞ்சுகள் கத்தின. அப்போது தங்கள் அலகால் அதைக் கொத்தி, அது உள்ளே நுழையாமல் செய்தன. அதுவோ களைப் படைந்து, ‘பீயூப்’ என்று கத்தவோ, “நான் உங்கள் தாய்தான்!” என்று சொல்லவோகூட இயலாமல் வலிமை இழந்து இருந்தது. மற்ற பறவைகள் அதன் மீது விழுந்து ஒவ்வொரு இறகாகப்

தர்மகுலசிங்கம்

பிடுங்கின. தாய்க்குருவி இரத்தம் வழிந்தோட, ரோஜாப் புதருக்குள் விழுந்தது.

“பாவம், நீ அமைதியாக இரு. உன்னை நாங்கள் மறைத்துக் கொள்கிறோம். நீ எங்கள் மீது சாய்ந்துகொள்” என்று ரோஜாக்கள் எல்லாம் சொல்லின.

தன் சிறகுகளை ஒருமுறை குருவி உடலில் இழுத்து மூடிக்கொண்டு, அந்தப் புதிய ரோஜாக்களாகிய அயல் குடும்பத்தாரிடம் விழுந்து இறந்தது.

‘பீயூப்’ என்று கூட்டிலிருந்து ஒலி எழுந்தது. “நம் தாய் எங்கே? ஒன்றும் புரியவில்லையே. நாமாகவே வெளியேற அவள் செய்யும் தந்திரமா? இந்தக் கூட்டை நமக்கு முதுசொமாக விட்டுள்ளது. நமக்கு குடும்பம் ஆகும்போது, இது யாருக்கு சொந்தம்? ஆம்; இந்த இடம் நான் குழந்தைகளுடன் குடும்பத்தனாகும்போது உங்களுக்கு சரிவராது” என்றது ஆகச் சின்னக் குருவி.

“நான் உன்னைவிட அதிக மனைவி குழந்தைகள் பெறுவேன்” என்றது இரண்டாவது.

“ஆயினும் நான்தான் மூத்தது” என்றது மூன்றாவது.

அவையெல்லாம் மிகக் கிளர்ச்சியுற்றன. ஒன்றின்மீது ஒன்று மோதிக்கொண்டு கூட்டைவிட்டு வெளியேறி கோபத்துடன் தலையை ஒருபக்கம் சாய்த்து, கண்களை உயர்த்திப் பார்த்து, சிமிட்டின.

மந்தபுத்தி உள்ளவர்களாகக் காட்டிக்கொள்ள இதுவே அவற்றின் வழி.

அவற்றால் கொஞ்சமாகப் பறக்க முடிந்தது. பயிற்சி செய்து முன்னேற்றம் அடைந்தன. தாங்கள் ஒருவரையொருவர் கண்டால் அடையாளம் கண்டுகொள்ள சமிக்கை ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டன. பின்னர் சந்திக்கும்போது, இடது காலால் மூன்று முறை கீறி, ‘பீயூப்’ என்ற ஒலியை எழுப்புவது தமது சமிக்கை என ஏற்றுக் கொண்டன.

கூட்டில் பின்தங்கிய இளங்குருவி, தற்போது உடைமை யாளராக ஆகி, வசதியாக இருந்தது. அந்த நிலை நீடிக்கவில்லை. இரவில், சன்னல்வழியே சிவந்த நெருப்பு வெடித்து வந்து, கூரை தீப்பற்றி, காய்ந்த வைக்கோல் பிரகாசமாகப் பற்றி எரிந்து, வீடு மொத்தமும் அந்த இளங்குருவியுடன் சேர்ந்து எரிந்தது. விவாகஞ் செய்ய விரும்பிய மற்றைய இரண்டும் தப்பிப் பறந்தன.

திரும்பச் சூரியன் உதித்தபோது, இயற்கை அமைதியாக உறங்கி எழுந்ததுபோல் எல்லாம் புதுப்பொலிவுடன் தோன்றின.

அரசைக் கதைகள்

பண்ணை வீடு இருந்த இடத்தில் சில எரிந்துபோன தூண்கள் தனியே எஜமானனாய் நின்ற புகைப்போக்கிமீது சாய்ந்து நின்றன. கறுத்த புகை துண்டுகளிலிருந்து எழுந்தது. ஆனாலும், வெளியே ரோஜாப்புதர் மட்டும் எவ்வித பாதிப்புமற்று நின்றது. ஒவ்வொரு மலரும் கிளையும் நீரில் அமிழ்ந்து இருந்தன.

“அழிந்துபோன வீட்டின்முன் எவ்வளவு அழகான ரோஜாக்கள் மலர்கின்றன” என்றான் வழிப்போக்கன் ஒருவன். “இதைவிட ஒரு ரம்யமான காட்சி இருக்காது; அதை நான் பிடிக்க வேண்டும்.”

அந்த வழிப்போக்கன் தன் பையிலிருந்து வெண்மைத் தாள்கள் உள்ள ஒரு நோட்டுப்புத்தகத்தை எடுத்தான். அவன் ஓர் ஓவியன். தன் பென்சிலால், புகையுடன் கூடிய அந்த வீட்டையும், எரிந்துபோன தூண்களையும், மேலும் சாய்ந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்த புகைப்போக்கியையும் வரைந்தான். இவற்றின் முன்புலமாகப் பூத்துக்குலுங்கும் ரோஜாப்புதரும் ரம்மியமாகக் காட்சி யாகியது. உண்மையில், அந்த ரோஜாப் பூக்களுக்காகவே முழுச் சித்திரமும் வரையப்பட்டது.

அதே நாளில், பின்னராக, அங்கே பிறந்த குருவிகள் இரண்டும் அங்கே வந்தன. “எங்கள் வீடு எங்கே? கூடு எங்கே? பீயூப்! எல்லாம் எரிந்துவிட்டன. நம் வலிமையான சகோதரனுங்கூட எரிந்து போனான். தனக்காக மட்டும் கூட்டை வைத்துக்கொண்டதால் இதுதான் அவனுக்குக் கிடைத்தது. ரோஜாக்கள் மட்டும் தப்பி விட்டன. அவை தம் சிவந்த கன்னங்களுடன் அயல் குடும்பத் தாரின் இறப்பிற்காக வருந்தவில்லை. நான் அவற்றுடன் பேசப் போவதில்லை. இங்கு பார்க்கவே சகிக்கவில்லை. இதுதான் நம் அபிப்பிராயம்” என்று சொல்லிப் பறந்து சென்றன.

சூரியன் பிரகாசமாக ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்த இலையுதிர் காலத்தின் ஒரு நாள். அது கோடை காலத்தின் மத்தியோ என்று கருதும் வண்ணம் இருந்தது. ஒரு க்னவானின் வீட்டின் முன்பகுதியில், படிகளின் முன்புறம், கருப்பும் வெளுப்பும் மற்றும் பல வண்ணங்களிலே புறாக்கள் சில தத்திச் சென்றன. தாய்ப் புறா, “குழுக்களாக நில்லுங்கள். குழுக்களாக நில்லுங்கள். அப்போதுதான் நன்றாக இருக்கும்” என் தன் குஞ்சுகளிடம் சொன்னது.

“அதோ எங்களுக்குப் பின்னால் ஓடி அலையும் அந்தப் பழுப்பு நிறமுள்ள ஐந்துக்கள் யார்?” என்று கேட்டது சிவப்பும், பசுமையும் கண்களில் நிறைந்த ஒரு கிழப் புறா.

“அந்தச் சின்னப் பழுப்பு நிறமானவை; அந்தச் சின்னப் பழுப்பு நிறமானவை” என அது கத்தியது.

“அவை குருவிகள். நல்ல ஜந்துக்கள். நாம் எப்போதும் அன்புக்குப் பேர் போனவர்கள். ஆகையால் அவை தானியங்களைக் கொத்த அனுமதிப்போம். அவை நம் பேச்சுக்கு இடையூறு செய்வதில்லை. மேலும் அவை மிக அழகாக மரியாதை காட்டும்.”

ஆம்; அவை இடதுகாலால் மூன்றுமுறை கீறி, “பீயூப்” என்று ஒலி எழுப்பின.

அந்த சமிக்ஞை மூலம், எரிந்துபோன கூட்டிலிருந்து வந்தவை என்பதை ஒன்றையொன்று அடையாளம் கண்டு கொண்டன.

“இங்கு நல்ல உணவு உள்ளது” என்றன குருவிகள்.

புறாக்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தத்தித் தத்திச் சென்றன. தங்கள் மார்புகளைப் பெரிதாகப் புடைக்கும்படி செய்தன. பொருள் களைப் பற்றி அவை பொதுவாகவே சொந்த அபிப்பிராயம் வைத்திருந்தன.

“உதட்டைப் பிதுக்கிக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் புறாவைப் பார்த்தாயா?” என ஒன்று மற்றவற்றிடம் கேட்டது.

“பட்டாணியை விழுங்கும் அதைப் பார்த்தாயா? அவள் மிக அதிகமாக, சிறந்தனவான பட்டாணிகளை விழுங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். குறா! குறா! அந்த அசிங்கமானவள் எப்படித் தன் கொண்டையை நிமிர்த்தி வைத்திருக்கிறாள் பார்த்தாயா? குறா! குறா!”

வெறுப்பிலே அவற்றின் கண்கள் மின்னின.

“குழுக்களாக நில்லுங்கள், குழுக்களாக நில்லுங்கள்! சின்னப் பழுப்பு நிறமானவை, சின்னப் பழுப்பு நிறமானவை! குறா! குறா!”

அவை அலகுகளாலே கொத்திக்கொண்டே இருந்தன. ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஓடினாலும் அவை கொத்திக்கொண்டே இருக்கும்.

குருவிகள் தைரியமாக விருந்து உண்டன. அவை கவனமாகக் கேட்டு வரிசையில் கூட நின்று பார்த்தன. ஆனால் அது அவற்றுக்குச் சரிப்பட்டு வரவில்லை. அவை திருப்தி அடைந்தன. அவை புறாக்களைவிட்டு வெளியேறி, அவற்றைப் பற்றித் தமது அபிப்பிராயங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டன. தோட்டத்தின் வேலியின் கீழே நுழைந்து, தோட்டத்தின் வாயில் திறந்திருக்கக் கண்டு, அவற்றுள் மிக அதிகமாக உண்டு தைரியம் பெற்ற ஒன்று வாசலுக்குள் தத்திச் சென்றது.

அரசன் கதைகள்

“பீயூப்” என்றது அது. “நான் இதைச் செய்ய முயல்கிறேன்.”

“பீயூப்” என்ற மற்றது, “என்னாலும் முடியும், இன்னும் அதிகமாக முடியும்” எனக் கூறியது.

அது அறையின் உள்ளே சென்றது. அங்கு யாரும் காணப் படவில்லை. மூன்றாவது குருவி இதைப் பார்த்து மேலும் சற்று உள்ளே சென்றது. “எல்லாவற்றையும் பார்த்துவிடுவோம். இது ஒரு விசித்திரமான மனிதனின் வீடு. அதோ அங்கே உள்ளது என்ன?”

அங்கு குருவிகளுக்கு முன்னால் ரோஜாக்கள் மலர்ந்து கிடந்தன. அவை நீரிலே பிரதிபலித்தன. எரிந்த மரச் சட்டங்கள் சரிந்த புகைப்போக்கியின்மீது சாய்ந்து கிடந்தன.

“இஃது என்ன? இஃது எப்படி இந்தக் கனவானின் வீட்டில் வந்தது?”

புகைப்போக்கிக்கும், ரோஜாக்களுக்கும் மேலாக அந்தக் குருவிகள் பறக்க விரும்பின. ஆனால் சுவரில் மோதி விழுந்தன. அது முழுவதும் ஓர் அழகான சித்திரம். அந்த ஓவியர் தான் வரைந்த படத்தில் வண்ணம் தீட்டியது.

“பீயூப்” என்றன குருவிகள். “இஃது ஒன்றும் இல்லை. இது வெறும் தோற்றம்தான். இதுதான் அழகு போலும். இஃது உங்களுக்கு விளங்குகிறதா? எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.”

சில மனிதர்கள் உள்ளே நுழைந்ததால், அவை வெளியே பறந்தன.

நாள்களும், ஆண்டுகளும் கடந்தன. புறாக்கள் கெட்ட கருத்து களை அடிக்கடி குறுகுறுத்தன. உறுமின என்று சொல்ல முடியாது. குருவிகள் குளிர்காலத்தில் கஷ்டப்பட்டு, வெயில் நாள் களில் நன்கு அநுபவித்தன. அவை கல்யாணம் நிச்சயிக்கப் பட்டோ, கல்யாணஞ் செய்தோ, நீங்கள் எப்படி அழைத்தாலும் குடும்பம் நடத்தின. அவற்றுக்கும் குஞ்சுகள் இருந்தன. அவை தமது குஞ்சுகளே மிக அழகானவையும் சாதூர்யமானவை எனவும் நினைத்தன. அவை ‘பீயூப்!’ என்று சத்தமிட்டு தமது இடது காலை மூன்று தடவை சுரண்டுவதின் மூலம் ஒன்றை ஒன்று அடையாளங் கண்டு கொண்டன. மூத்தது மணம் புரிந்துகொள்ளாமலும், ஒரு கூட்டு இல்லாமலும் இருந்தது.

ஒரு நகரத்தைப் பார்க்கவேண்டும் என்கிற பெரிய எண்ணம் அதற்கு இருந்ததினால் கூய்ப்பென்ஹாவுன் நோக்கிப் பறந்தது.

அங்கே கோட்டையின் அருகே, கால்வாயின் பக்கத்தில் பல வண்ணங்களுடன் ஒரு பெரிய வீடு காணப்பட்டது. அந்தக்

கால்வாயில் ஆப்பிள்களும் அழகான பாண்டங்களும் ஏற்றப் பட்ட பல கப்பல்கள் மிதந்து சென்றன. கீழே இருந்த ஜன்னல்கள் மேலேயிருந்த சன்னல்களைவிடப் பெரியதாக இருந்தன. குருவிகள் உள்ளே பார்த்தபோது, ஒவ்வொரு வர்ணங்களிலும் நிறவகை களிலும் மிக அழகிய அல்லி வகை மலர்கள் போன்று தோன்றியது. அந்த அல்லி வகை மலர்கள் மத்தியில் சலவைக் கல்லால் செய்யப் பட்ட வெள்ளையர்கள் இருந்தனர். சிலர் வெண்மையான கண்ணச் சாந்திலும் செய்யப்பட்டிருந்த போதிலும் எல்லோருமே குருவிகளுக்கு ஒன்றாகக் காட்சியளித்தனர்.

ஓர் உலோக வண்டியின் மேல் உலோகக் குதிரைகளும் கட்டப்பட்டு, அதில் வெண்கலத்திலான வெற்றித் தேவதையின் உருவம் காணப்பட்டது. அது தோர்வால்ட்ஸன் அருங்காட்சி யகமாகும்.

“அஃது எவ்வளவு பிரகாசிக்கிறது! எவ்வளவு பிரகாசிக்கிறது!” என்று குருவிக் கன்னி கூறியது. “இதுதான் அழகு என்பதோ? பீயூப்! இது மயிலைவிடப் பெரிதாக உள்ளது!”

அதற்கு தன் இளமைப்பருவத்தில் தாய்க்குருவி அழகியவற்றுள் மிகப்பெரியதாகக் கூறியது நினைவுக்கு வந்தது. குருவி முற்றத்தின் மீது பறந்தது. அங்கு எல்லாம் சிறப்பாக இருந்தன. சுவர்களில் கிளைகளில்லாத மரங்களும், கிளைகளும் ஓவியங்களாகத் தீட்டப் பட்டிருந்தன. முற்றத்தின் மத்தியில் நிறைய ரோஜாக்கள் பூத்துக் குலுங்கும் ஒரு ரோஜாச் செடி பூத்துக் குலுங்கும் தன் கிளை களைக் கல்லறை ஒன்றை மறைத்து வளர்ந்திருந்தது. அங்கு தன் இனத்தைச் சேர்ந்த பலரைக் கண்டதினால் குருவிக்கன்னி அங்கு பறந்து சென்றது. தன் இடதுகாலை மூன்று முறை கீறி ‘பீயூப்’ என்ற ஒலியை எழுப்பியது. அதற்குக் கோடை முழுதும் எவரும் பதிலளிக்கவில்லை. ஆம்; பிரிந்த நண்பர்கள் தினமும் சந்திப்ப தில்லை. இப்போது இதுபோன்று வரவேற்பது அதன் வழக்கமாகி விட்டது. ஆனால், இன்று இரண்டு கிழக் குருவிகளும் ஓர் இளசும் ‘பீயூப்’ கூறி, மூன்று தடவை இடது காலைக் கீறி வரவேற்றன.

“ஆ! நல்ல நாள்! நல்ல நாள்!” அவற்றுள் கிழக்குருவிகள் அதே கூட்டிலிருந்து வந்தவை. இளசு அந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது. “நாம் இங்கு மீண்டும் சந்திக்கிறோமா? இது பெரிய இடந்தான். ஆனால் சாப்பிடுவதற்கு அதிகமில்லை. இதுதான் அழகு! பீயூப்!”

பலர் வெளிப்பாதை வழியே அந்த அழகிய சலவைக்கல் சிலை நின்ற இடத்திற்கு வந்தனர். அங்கு அந்த அற்புத சலவைக்கற் சிலைகளை அமைத்த கலைஞன் துயிலும் கல்லறையை நோக்கி வந்தனர். எல்லோரும் பிரகாசமான முகத்துடன் தோர்வால்ட்ஸனின்

சிவசன் கதைகள்

கல்லறைக்கு வந்து கூடினர். சிலர் கீழே விழுந்து கிடந்த ரோஜா இலைகளைப் பொறுக்கி தங்களுடன் வைத்துக்கொண்டனர். அவர்கள் ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து போன்ற தூரத்திய நாடுகளிலிருந்து வந்தவர்கள். மிக அழகிய பெண் ஒருத்தி ஒரு ரோஜாவைப் பறித்துத் தன் மார்பில் வைத்தாள். அப்போது, இந்த இடம் முழுதும் ரோஜாக்களின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டது; இந்தக் கட்டிடம் அவற்றுக்காகவே கட்டப்பட்டது எனக் குருவிகள் எண்ணின. இது மிக அதிகமானது என்று குருவிகளுக்குத் தோன்றியது. ஆனால் எல்லோரும் அன்பு காட்டுமபோது அவர்கள் மட்டும் விட்டுப் போகலாமா? 'பீயூப்' என்று ஒலி எழுப்பி, பூமியை தம் வாலால் துடைத்து, ஒற்றைக் கண்ணால் ரோஜாக்களைப் பார்த்தன. சற்றுநேரம் பார்த்தவுடன் அவை தம் பழைய அயல் குடும்பத்தார் என்பது புரிந்தது. உண்மையில் அந்த ரோஜாக்களே அவை. அவற்றை வரைந்த அந்தக் கலைஞன், அனுமதி பெற்று அந்த ரோஜாப் புதரைப் பறித்து, அந்தக் கட்டிட அமைப்பாளரிடம், மிக அழகான — எங்கும் காணாதவை என்று கொடுத்தார். அந்தக் கட்டிட வல்லுனர் அவற்றை தோர் வால்ட்ஸனின் கல்லறையில் நட்பார். அவை அங்கு மலர்ந்து அழகின் பிம்பமாக, தம் சிவந்த இதழ்களைப் பல தூர தேசங்களுக்கு நினைவுச் சின்னமாக எடுத்துச் செல்லவிட்டன.

“நீங்கள் நகரத்தில் இடம் பிடித்தீர்களா?” என்று குருவிகள் கேட்டன. ரோஜாக்கள் தலை ஆட்டின. பழுப்பு நிற அயல் குடும்பத்தாரை அவை அடையாளங்கண்டு மகிழ்ந்தன.

“வாழவும் மலரவும் பழைய முகங்களை மீண்டும் பார்க்கவும், சந்தோஷமான முகங்களைத் தினந்தோறும் பார்க்கவும் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது!”

“பீயூப்” குருவிகள் சொல்லின. “ஆம், இவர்கள் நம் பழைய அயல் குடும்பத்தார்கள். குளத்தருகில் தோன்றிய அவர்களுடைய பூர்வீகத்தை நாம் நினைவில் வைத்துள்ளோம். பீயூப்! அவர்கள் எவ்வாறு முன்னேறியிருக்கிறார்கள்! சிலருக்குத் தூக்கத்திலேயே வெற்றி கிட்டுகிறது! அதோ ஒரு வாடிப்போன இலை. எனக்கு நன்கு தெரிகிறது.”

கீழே விழும்வரை அவை அந்த இலையைக் கொத்தின. ஆனாலும் எப்போதையும்விட பசுமையாகவும் தூய்மையாகவும் அந்த மரம் அங்கே நின்றது. தோர்வால்ட்ஸன் கல்லறையின் பக்கத்தில் நின்று சூரியஒளியிலே, சாகாவரம் பெற்ற பெயருடன் இணைந்து ரோஜாக்கள் பூத்துக் குலுங்கின.

ஒரு வேறுபாடு உள்ளது!

Der er Forskjel

மே மாதம். காற்று இன்னும் குளிர்ச்சியாகவே வீசியது. புதர்களும் மரங்களும் வயல்களும் புல்வெளிகளும் வசந்தம் வந்துவிட்டதாகக் கூறின. காட்டுப்புதர்களில்கூட மலர்கள் நிறைந்து காணப்பட்டன. வசந்தன் தன் வேலைகளை நடத்திக் கொண்டிருந்தான். மலரத் தயாராக உள்ள புதிய பிங்க் நிறப் பூங்கொத்துகளுடன் உள்ள ஓர் ஆப்பிள் மரக்கிளையிலிருந்து அவன் போதனை செய்தான். ஆப்பிள் மரக்கிளைக்கு அவன் அழகானவன் என்பது நன்றாகவே தெரியும். அதன் இலையுடனும் இரத்தத் துடனும் இயல்பாகவே பெற்ற ஞானமாகும்.

ஒரு கனவானின் வண்டி சாலையில் அவன் எதிரே நின்று, அதிலிருந்த இளம் சீமாட்டி, ஆப்பிள் மரக்கிளைதான் பார்க்க மிகவும் அழகானது என்றும், வசந்தத்தின் மிகக் கவர்ச்சியான உருவத்தின் அதிமுத்திரை என்றும்

அரசன் கதைகள்

பாராட்டியதைக் கேட்டு அக்கிளை ஆச்சரியப்படவில்லை. அந்தக் கிளையை மிகக் கவனமாக உடைத்தெடுத்து, தன் பட்டுக் கைக்குட்டையால் மூடித் தன் மென்மையான கையிலே வைத்திருந்தாள். பின்னர் அவர்கள் உயர்ந்த கூடங்களும் அழகான அறைகளும் நிறைந்த கோட்டைக்குச் சென்றனர். அங்கு சுத்தமான வெண்மை நிற திரைகள் திறந்திருந்த யன்னல்களிலே ஆடிக் கொண்டிருந்தன. அங்கு அழகிய ஒளிபுகும் பளிங்குப் பூந்தொட்டிகளில் அழகான மலர்கள் காணப்பட்டன. அப்போதுதான் விழுந்த புதிய பனிக் கட்டியால் செய்யப்பட்டது போன்ற ஒரு தொட்டியில், புதிய மென்மையான பீச் மரக்கிளைகளுடன் ஆப்பிள் கிளையும் வைக்கப்பட்டது. பார்ப்பதற்கு மிக அழகாக இருந்தது. அந்தக் கிளைக்குக் கர்வம் வந்துவிட்டது. இது மனித இயல்புடன் ஒத்ததாகவே இருந்தது.

பல இனத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் அந்த அறைக்குள் வந்தனர். அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்ப பாராட்டுதலைத் தெரிவித்தனர். சிலர் ஒன்றுமே கூறவில்லை, மற்றவர்கள் அதிகமாகவே சொன்னார்கள். விரைவில் ஆப்பிள் மரக்கிளை தாவரங்களுக்கு இடையே வேறு பாடு உள்ளதைப் புரிந்துகொண்டது.

“சில அழகுக்காகவும், சில பயன்பாட்டுக்காகவும், வேறு சில எதுவும் இல்லாமலும் வாழக்கூடியதாக இருக்கும்” என்று ஆப்பிள் கிளை நினைத்தது.

சன்னலின் முன் நின்றதால், வெளியே தோட்டத்திலும், வயல்களிலும் இருந்த பூக்களைப்பற்றி எண்ண வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அவற்றிலே சில செழுமையானவையாகவும், சில எளிமையானவையாகவும், சில மிகமிக எளிமையானவையாகவும் இருப்பது தெரிந்தது.

“பாவம், வெறுக்கத்தக்க செடிவகைகள்!” என்றது ஆப்பிள் மரக்கிளை. “உண்மையில் ஒரு வேறுபாடு இருக்கத்தான் செய்கிறது! அவை எவ்வளவு வருத்தத்தை உணருகின்றனவோ? அவை என்னைப்போலவும் எனக்கு இணையானவர்களைப் போலவும் உணரும் தன்மை பெற்றாலும் நிலைமை மாறாது. உண்மையில் வேறுபாடு உண்டு. வித்தியாசங்கள் உருவாகவேண்டும். இல்லை யெனில் நாம் எல்லாருமே சமமாகிவிடுவோம்.”

வயல்களிலும் சாக்கடைகளிலும் அதிகமாகக் காணப்படும் ஒருவகைப் பூவை ஆப்பிள் மரக்கிளை மிக வெறுப்புடன் எண்ணியது. மிகச் சாதாரணமான அவற்றை நுகர எவரும் விரும்புவதில்லை. பதிக்கப்பட்ட கற்களுக்கிடையேயும் எல்லா இடங்களிலும் அவை மிக மட்டமான களை போல் வளர்ந்து, அழகற்ற ‘மஞ்சள் பூக்கள்’, ‘நாய்ப் பூக்கள்’ போன்ற பெயர்களைக் கொண்டுள்ளன.

தர்மகுலசீங்கம்

“பாவம், வெறுக்கப்படும் செடிகள்!” என்றது ஆப்பிள் கிளை. “இந்த அழகற்ற பெயரைப் பெற்றது உங்கள் குற்றம் அல்ல. ஆனாலும், மக்களிடையே உள்ளதுபோல தாவரங்களிடையேயும் பாகுபாடு இருந்துதான் ஆகவேண்டும்!”

“ஒரு பாகுபாடா?” எனக் கேட்ட சூரிய ஒளிக்கற்றை, மலர்ந்த ஆப்பிள் கிளைக்கு முத்தமிட்டு வணக்கம் தெரிவித்து, அதேபோல் வயலில் உள்ள மஞ்சள் நிற டான்டிலியன் பூக்களையும் வணங்கியது. சூரிய ஒளிக்கற்றையின் எல்லா சகோதரர்களும் அவற்றை முத்தமிட்டன. செல்வந்தப் பூக்கள், ஏழைப் பூக்கள் என்று அவை வித்தியாசம் பாராட்டவில்லை.

இயற்கையின் படைப்பில் உயிரோடு இருக்கும் அனைத்து இனங்களின்மீதும் கொண்டிருந்த அளவற்ற கருணையைப்பற்றி ஆப்பிள் கிளை எப்பொழுதும் நினைத்துப் பார்த்ததில்லை. நல்லதும் அழகானதும் வெளியே தெரியாமல் மறைந்து இருக்கலாம். ஆனால் மறக்கப்படுவன அல்ல. இவைகூட மனித இயல்புக்கு ஒத்ததாகவே இருக்கின்றது.

சூரிய ஒளிக்கற்றை விஷயஞானமுள்ளது. “உனக்குத் தூரப் பார்வை இல்லை. தெளிவாகவும் பார்க்கிறாய் இல்லை. நீ குறிப்பாக பரிதாபப்படும் வெறுக்கத்தக்க தாவரம் எது?” என்று அது கேட்டது.

“டான்டிலியன்தான்” எனப் பதில் அளித்தது ஆப்பிள் கிளை.

“அது நறுமணத்திற்காக நுகரப்படுவதில்லை. காலால் நசுக்கப்படுகிறது. அவை அளவுக்கு அதிகமாக உள்ளன. விதைகள் நடும்போது சிறிய கம்பளித் துண்டுகள்போல் பறந்து, மக்கள் உடையில் ஒட்டிக்கொள்கின்றன. அவை களைகளே. இதுபோன்ற களைகள் இருப்பதும் சரியே. நான் அப்படி ஒன்றாகத் தோன்ற வில்லை என்பதற்கு நன்றியுடன் இருக்கிறேன்.”

அப்போது படை வந்ததுபோல மகிழ்வான குழந்தைகள் கூட்டம் ஒன்று வயல் வெளிக்கு வந்தது. அவற்றுள் மிக இளையதை மற்றவர்கள் சுமந்துவந்தனர். அதை மஞ்சள்நிற பூக்களிடையே புல்வெளியில் வைத்தபோது, மகிழ்ச்சியாகக் கால்களை உதைத்து உருண்டு, மஞ்சள் பூக்களைப் பறித்து வெகுளித்தனமாக அவற்றுக்கு முத்தம் கொடுத்தது. மூத்த குழந்தைகள், நீண்ட தண்டுடன் பூக்களை ஒடித்து, அவற்றை வளைத்து ஒரு சங்கிலி போல் செய்து தங்கள் தோள்களில் தொங்கவிட்டும், தங்கள் இடையைச் சுற்றிக் கட்டியும், தலையைச்சுற்றி அணியவும் செய்தனர். மூத்த குழந்தைகள், கவனமாக முற்றிய விதைகளுடன்

சினசர் கதைகள்

மென்மையான இறக்கைகளுடன் கூடிய விதைகள் உருவான தண்டுகளைச் சேகரித்தனர். இந்த அழகான, பனியைப் போன்று வெண்மையான மலரைத் தங்கள் வாய்க்கு அருகே வைத்து, ஒரே ஊதலில் எல்லா முத்துக்களையும் வேகமாக ஊதித்தள்ள முயன்றனர். இவ்வாறு யார் செய்வாரோ, அவருக்கு அந்த ஆண்டு முடியும் முன் புதிய ஆடைகள் கிடைக்கும் என அவர்களுடைய பாட்டிகள் கூறியிருந்தனர். எனவே, இந்தத் தருணத்தில் வெறுக்கப் பட்ட அந்த மலர் நன்மையை அறிவிக்கும் குறிசொல்லுபவன் அல்லது தீர்க்கதரிசியின் ஸ்தூனத்துக்கு உயர்த்தப்பட்டது.

“நீ பார்க்கிறாயா? இந்த மலர்களின் அழகை, அவற்றின் சக்தியைப் பார்க்கிறாயா?” என்று சூரிய ஒளிக்கற்றை கேட்டது.

“ஆம், குழந்தைகளிடத்தில்—” என ஆப்பிள் கிளை பதிலளித்தது.

அப்போது ஒரு வயதான பெண் வயலுக்கு வந்து, மழுங்கிய கைப்பிடியற்ற ஒரு கத்தியால் டான்டிலியன் செடியின் வேரைச்சுற்றி பறித்து, அதை தரைக்குமேல் இழுத்தாள். அந்த வேர்களில் சிலவற்றிலே தனக்குத் தேநீர் தயாரிக்க விரும்பினாள். மீதமுள்ளவற்றை மருந்துக் கடைக்காரருக்கு விற்க எண்ணினாள்.

“ஆனால் அழகு என்பது உயர்ந்த பொருள்! பொறுக்கி எடுத்த சிலரே. அழகு என்ற நிலைக்கு அனுமதிக்கப்படுவர். தாவர இனங்களிலும், மக்களில் உள்ளது போலவே வேற்றுமை உண்டு” என்றது ஆப்பிள் மரக்கிளை.

அப்போது சூரிய ஒளிக்கற்றை, படைப்பவனின் அளவற்ற அன்பு அவன் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தப்படுவதைப் பற்றியும், காலத்திலும் அந்தமில்லாக் காலத்திலும் பொருள்கள் நியாயமான முறையிலே பகிர்ந்தளிக்கப்படுதல் பற்றியும் கூறியது.

“ஆம், ஆம், அஃது உன் அபிப்பிராயம்” என வற்புறுத்தியது ஆப்பிள் கிளை.

அப்போது சிலர் அறைக்குள் நுழைந்தனர். அவர்களோடு ஆப்பிள் கிளையை அந்த ஒளி ஊடுருவக்கூடிய பூந்தொட்டியில் வைத்த சீமாட்டியும் வந்தாள். அவள் கையில் ஒரு மலரோ அல்லது அதுபோன்று தோன்றிய ஒன்றோ காணப்பட்டது. காற்றால் பாதிக்கப்படாவண்ணம் அவை மூன்று நான்கு பெரிய இலைகளால் மூடப்பட்டிருந்தன. ஆப்பிள் கிளை கொண்டு வரப்படுவதிலும் பார்க்க அதிக அளவு கவனத்துடன் அது கொண்டு வரப்பட்டது. மிக மென்மையாக இலைகள் நீக்கப்பட்டபோது, அதோ, அந்த வெறுக்கப்பட்ட டான்டிலியன் விதைகளுடன் கூட கொண்டை! இதைத்தான் அந்த சீமாட்டி மிக கவனமாகப்

தர்மகுலசிங்கம்

பறித்து, அதன் இறக்கைகளுடன் கூடிய விதைகளுள்ள பகுதியி லிருந்து அந்த பந்துகள் பறந்துவிடாமல் கொண்டு வந்தாள். சேத மடையாமல், கொண்டு வரப்பட்ட அதனை எடுத்து, அதன் அழகிய வடிவத்தையும், விசேடமான அதன் அமைப்பு முறையையும், காற்றுச் சார்ந்த அதன் அழகையும், காற்றிலே பரவும் அதன் தன்மையையும் வியப்புடன் ரசித்தாள்.

“ஆண்டவன் இதனிடம் எத்தன்மை வாய்ந்த தனித்துவ அழகைக் கொடுத்திருக்கிறான் என்பதைப் பார்!” என்று அவள் சொன்னாள். “எல்லோராலும் விரும்பப்படும் அழகுடைய ஆப்பிள் மரக்கிளையுடன் வைத்து இதனையும் நான் ஓவியமாகத் தீட்டப் போகின்றேன். இந்த எளிமையான மலர் இன்னொரு வித்தியாச மான வகையிலே ஆண்டவன் அருளைப் பெற்றுள்ளது. இவற்றுக் கிடையில் வித்தியாசங்கள் இருந்தபோதிலும், அழகின் சாம்ராஜ்யத்தில் இரண்டும் குழந்தைகளே.”

சூரிய ஒளிக்கற்றை அந்த எளிமையான மலரை முத்த மிட்டு, ரோஸ் நிற மொட்டுகளாலே மூடப்பட்டிருந்த ஆப்பிள் மரக்கிளையையும் முத்தமிட்டது.

பணி இரூசி

Snedronningen

ஏழு கதைகளிலே

முதலாவது கதை

கண்ணாடியும் துண்டுகளும்

Der handler om spejlet og stumperne

முன்னொரு காலத்தில் வாழ்ந்த ஒரு பேய் பற்றிய கதை இது. அரக்கத்தனம் நிறைந்த பேய் அது. அது மிகவும் உற்சாகமாக இருந்த நேரத்தில், ஒரு மாயக்கண்ணாடியை உருவாக்கிற்று.

அக்கண்ணாடியின் சிறப்பு என்னவென்றால், அது நல்லதையோ, அழகானதையோ காட்டாது. தீயதையும் அழகற்றதையும்தான் காட்டும்.

அனசன் கதைகள்

பச்சைப் பச்செலெனப் பரந்து விரிந்த அழகிய புல்வெளியைச் சுண்டிப்போன கீரைக்குழம்பு போலக் காட்டும். அழகிய நல்ல மனிதர்களைத் தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருப்பது போலவோ, உடல் குறுகி வித்தியாசமாகவோ, விகாரமாகவோ காட்டும். முகத்தைக் காட்டும் பொழுது எங்கோ சிறிய அளவில் இருக்கும் கரும்புள்ளியைப் பெரிதாக்கி மூக்கின் மேலும், வாயின் மேலும் பரவியிருப்பதாகக் காட்டும். இந்த வினோதமான காட்சிகளால் அந்தப் பேய் கிளுகிளுப்படையும். அதன் மனதின் மூலையில் தப்பித்தவறி ஓடிக்கொண்டிருக்கும் சிறிதளவு பரிசுத்த உணர்வைக் கூட அக்கண்ணாடி தப்பான எண்ணமாக மாற்றிக் காட்டும். தனது இந்த நேர்த்தியான கண்டுபிடிப்பை நினைத்து, அந்தப்பேய் விஷமமாகச் சிரித்துக் கொள்ளும்.

தான் நடத்திக் கொண்டிருந்த பேய்ப்பள்ளியில், இக் கண்ணாடியைத் தனது கண்டுபிடிப்பாக அறிவித்தது அப்பேய். அக்கண்ணாடி வழியே உலகத்தின் கேடுகளை மட்டுமே பார்த்த பேய்கள் தற்போதுதான் உலகத்தை உள்ளது உள்ளபடியே பார்ப்பதாகத் தமக்குள் பேசிக்கொண்டன.

சொர்க்கத்தில் இருக்கும் அழகிய தேவதைகளை அவலட்சண மாக்கிப் பார்ப்பதற்குப் பேய்கள் விரும்பின. தாம் காணப்போகும் காட்சிகளை நினைத்து, வினோதமாகச் சிரித்துக்கொண்டே உயர உயரப் பறந்தன. உயரமாகப் பறக்கும்பொழுது, இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொள்ளமுடியாமல், கைதவறிக் கண்ணாடியைப் பூமியில் கீழே போட்டன. விழுந்த கண்ணாடி லட்சக்கணக்கான துண்டுகளாகிப் பூமியெங்கும் சிதறித் தெளித்தது.

பெரிய கண்ணாடியின் தீயகுணங்களைக் கொஞ்சமும் குறையாமல் அப்படியே கொண்டிருந்த சிறிய கண்ணாடித் துணுக்குகளால் பெருந்துன்பம் நேர்ந்தது.

நெல் மூக்கை விடவும் மிகவும் சிறியதாக இருந்த சில கண்ணாடித் துணுக்குகள், சில மனிதர்களின் கண்களுக்குள் புகுந்து கொண்டன. அதனால் அவர்கள், எங்கும் எதிலும் தப்பான வற்றை மட்டுமே பார்த்தார்கள். சிலரின் இதயத்தில் போய் ஓட்டிக் கொண்ட கண்ணாடிச் சில்லுகளால், இதயம் கல்லாகிப் போய் இரக்க உணர்வை இழந்தார்கள் சிலர்.

சில பெரிய கண்ணாடித் துணுக்குகளைத் தங்கள் வீட்டின் ஜன்னலில் பொருத்திக் கொண்டார்கள் சிலர். அவர்களுக்கு அந்த ஜன்னல் வழியாகத் தெரிந்த நண்பர்களும் எதிரிகளானார்கள். நீதிநெறியைப் பார்க்கவேண்டிய பெரிய மனிதர்களின் மூக்குக்

தர்மகுலசீங்கம்

கண்ணாடிகளில், இச்சில்லுகள் போய் ஒட்டிக்கொண்டதால், அவர்கள் நீதிநெறி தவறினார்கள். இதனால் கேடுகள் விளைந்தன. அதனைப் பார்த்த அந்தப் பேய் தன்னுடைய சாதனை குறித்துப் பெருமிதமடைந்து, தொப்பை குலுங்க விழுந்து விழுந்து சிரித்தது.

அந்தக் கண்ணாடித் துண்டுகள், இன்னமும் காற்றில் அங்கு மிங்குமாகப் பறந்துகொண்டிருப்பதாகக் கேள்வி!

இரண்டாவது கதை

ஒரு சிறுவன் ஒரு சிறுமி

En lille dreng og en lille pige

நெருக்கடி மிகுந்த பெரிய நகரம்; மக்கள் தொகை அதிகமாக இருப்பதால் வீடுகள் நெருக்கமாக இருந்தன; சின்னஞ்சிறிய தோட்டம் போடுவதற்குக்கூட இடமில்லை; அதனால் தங்கள் வீடுகளில் இரண்டொரு பூக்களுடன் இருக்கும் பூஞ்சாடிகளையே பூந்தோட்டமென நினைத்துக் கொண்டார்கள். அங்கு இரண்டு ஏழைச் சிறுவர்கள் வசித்து வந்தார்கள். எதிர் எதிராக இருக்கும் இரண்டு சின்னஞ்சிறு வீடுகளுக்குச் சொந்தக்காரர்கள். ஜன்னலுக்கு

அருகில் தண்ணீர்க்குழாய் செல்லும் இடத்தில், குழாய்களுக்கு மேலே இரண்டு பெட்டிகளில் வீட்டிற்குப் பயன்படும் கீரைகளையும், ரோஜாச்செடியையும் வளர்த்து வந்தார்கள்.

செடியும், கொடியும், பூக்களும் நிறைந்த அச்சிறுபெட்டிகள் இரண்டும் சேர்ந்து, ஒரு 'பூம்படுக்கை' போலத் தோற்றம் தரும். தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் அவரைக் கொடி; இலைகளும், பூக்களும், மொட்டுகளுமாக மேல்நோக்கி வளர்ந்து நிற்கும் ரோஜாச் செடிகள்; இரண்டும் சேர்ந்து அவ்விரு வீடுகளின் ஜன்னல் பகுதியைப் பசுந்தோரண வாயிலாக ஆக்கியிருந்தன. இந்தப் பெட்டிகள் இருந்த இடம் உயரத்தில் இருந்ததால் மேல்தளத்திற்குச் சென்று, சிறு நாற்காலியில் ரோஜாக்களுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, விளையாடி மகிழ்வார்கள்.

ஆனால், குளிர்காலத்தில் விளையாடுவது நின்று போய்விடும். ஜன்னல்களில் பனி படர்ந்து இருக்கும்; ஜன்னல் வழியாக ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்ளமுடியாது; அதனால் தாமிர நாணயத்தை அடுப்பிலிட்டுச் சூடாக்கி உறைபனியில் வைப்பார்கள்; அங்குள்ள பனி கரைந்து நாணயம் போல வட்ட வடிவமான அமைப்பு தெரியும்; இப்படிப் பல நாணயங்களால் வெளியே பார்க்க வசதி செய்துகொள்வார்கள்; இந்த வட்டங்களின் வழியே வெளியில் தெரியும் இரண்டு ஜோடி அழகிய விழிகள் கே என்ற சிறுவனுக்கும், ஜெர்டா என்ற சிறுமிக்கும் சொந்தமானவை.

கோடைக்காலம் முழுவதும் இரண்டு வீடுகளிலும் மாறி மாறிப் போய் விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். பனிகொட்டும் குளிர்காலத்தில் வெளியில் செல்லமுடியாமல், மாடிப்படிக்களில் ஏறி இறங்கிப் பொழுதைப் போக்குவார்கள்.

ஒருநாள் அவர்களது பாட்டி, "குழந்தைகளே அங்கே பாருங்கள்! வெள்ளைத் தேனீக்கள் எப்படி மொய்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன!" என்றாள்.

"அப்படியா! அங்கே ராணித் தேனீயும் இருக்கா பாட்டி?" என்றான் கே. அவனுக்குத் தேனீக்கள் இருக்கும் இடத்தில் ராணித் தேனீயும் இருக்கும் என்பது தெரிந்திருந்தது.

"ஆமாம், இருக்கிறது" என்றாள் பாட்டி.

"தேனீக்கள் நிறைய இருக்குமிடத்தில் ராணித் தேனீயும் இருக்கும். அது மற்ற தேனீக்களை விடப் பெரியது; அது சும்மாவே இருக்காது; அங்கும் இங்குமாகப் பறந்து திரியும்; பூமி முழுவதும் சுற்றித் திரிந்துவிட்டு மேகங்களுக்கிடையிலும் புகுந்துவரும். நடுநிசியில் திரும்பி வரும்பொழுது, இந்தத் தேனீக்கூட்டம் பனியோடு சேர்ந்து உறைந்து போயிருக்கும்; அந்தக் காட்சி அழகிய மலர்க்

அரசன் கதைகள்

கொத்துபோல வினோதமாகத் தோன்றும்” என, பாட்டி மேலும் விவரித்தாள்.

“ஆமாம், நாங்களும் பார்த்திருக்கிறோம்” குழந்தைகள் தலையசைத்தார்கள்.

“பனி அரசி வந்துவிடுவாளா என்ன?” ஜெர்டா பயத்துடன் கேட்டாள்.

“வரட்டும்! வரட்டும்! நான் அவளைச் சூடான அடுப்பின் மீது தூக்கி உட்கார வைத்துவிடுவேன்; அவள் உருகிப்போய் விடுவாள்” அவளைத் தேற்றினான் கே.

பாட்டி ஏதுவும் பேசவில்லை; கேயின் தலையைக் கோதி விட்டாள். வேறொரு கதையைச் சொல்லத் தொடங்கிவிட்டாள்.

ஒரு மாலைப்பொழுது; அரைகுறையாக ஆடை அணிந்து கொண்டு, சிறுவன் வீட்டிற்குள்ளேயே இருந்தான். ஜன்னலில் காசுகளால் உருவாக்கப்பட்ட வட்ட வடிவ வெளிச்சத்தின் ஊடே, வெளியே வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பனி பெய்துகொண்டிருந்தது. வீட்டுப் பூப்பெட்டியின் மேலே ஒரு பெரிய பனிக்கட்டி விழுந்தது; கே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே, அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பெரிதாக ஆகிற்று; கடைசியில் ஒரு பெண்ணாகியது. லட்சக்கணக்கான பனித்துகள் களால் ஆன ஒரு பனிப்பெண்; பளிர்ன்ற வெண்மை நிறத்திலிருந்தன பனித்துகள். அப்பெண்ணின் கண்கள் நட்சத்திரங்கள் போலப் பளிச்சிட்டன; ஆனால் அவற்றில் அமைதி இல்லை; அங்கும் இங்கும் அலைபாய்ந்தன; வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த கே, அவள் கண்ணில் பட்டான்; அவளைப் பார்த்துத் தலையசைத்து விட்டுத் தனது கையை நீட்டினான். கே பயந்து போனான். தனது நாற்காலியிலிருந்து தொப்பென்று கீழே குதித்தான். ஜன்னலுக்கு வெளியே வெள்ளையாக ஒரு பறவை பறந்து போவதைப் பார்த்தான்.

மறுநாள் பனி உருகத் தொடங்கிவிட்டது; சூரியன் ஒளிர்ந்தது; பசுமை துளிர்ந்தது; குருவிகள் கூடு கட்டின; ஜன்னல்கள் திறக்கப்பட்டன; ஆம்! வசந்தம் வந்தேவிட்டது. குழந்தைகள் தங்கள் பூந்தொட்டிகளுக்குப் பக்கத்தில் குதூகலமாய் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

“இந்தக் கோடைக்காலத்தில் நம் வீட்டு ரோஜாச்செடி நிறையப் பூத்திருக்கிறது” ஜெர்டா மகிழ்ந்தாள். பைபிளில் தான் ரோஜாவைப் பற்றிப் படித்த வசனத்திற்குப் பொருத்தமாகத் தானே ஒரு பாட்டை இட்டுக் கட்டினாள்.

தூர்மகுலசீங்கம்

“இந்த ரோஜாக்கள் நிறத்தை இழக்கலாம்; உதிர்ந்தும் போகலாம். தேவனின் குழந்தைகள் நமக்காக, அவை மீண்டும் தோன்றும்; மீண்டும் தோன்றும்” என்று களிப்புடன் அந்தப் பாட்டைப் பாடினாள். குழந்தைகள் இருவரும் கைகளைக் கோர்த்துக் கொண்டு, இந்தப் பர்டலைப் பாடி மகிழ்ந்தார்கள். பூக்களை முத்தமிட்டார்கள்; இறைவன் வழங்கிய சூரிய ஒளியை வியந்து மகிழ்ந்தார்கள்; தேவகுமாரன் தங்களுக்கு எதிரில் இருப்பதாகவே நினைத்துப் பேசி மகிழ்ந்தார்கள்.

அந்தக் கோடைக்காலம்தான் எவ்வளவு அருமையானது; அவர்கள் வீட்டு ரோஜாக்கள் வழக்கம்போல் பூத்துக்குலுங்கின.

கேயும் ஜெர்டாவும், தங்கள் வீட்டுத் தோட்டத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு இருந்தார்கள். அவர்கள் கையில் பறவை, விலங்கு ஆகியவற்றின் படங்கள் போட்ட புத்தகம் இருந்தது. தாள்களைப் புரட்டி வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

மதியம் மணி பன்னிரண்டு. தேவாலயத்தில் மணியோசை முழங்கியது. அப்பொழுது கே “ஐயோ! என் கண்களில் கூர்மையான ஏதோ ஒன்று விழுந்துவிட்டதே” என்று கூச்சலிட்டான்.

ஜெர்டா அவன் கழுத்தைத் தன்னை நோக்கி வளைத்து, அவன் கண்களுக்குள் ஏதாவது விழுந்திருக்கிறதா என்று தேடினாள்.

“ஊஹும் ஒன்றுமில்லை” என்றாள் அவள். “ஆமாம்! அது எங்கோ போய்விட்டது” என்றான் கே.

ஆனால் அது எங்கும் போய்விடவில்லை; பேய்கள் உருவாக்கிய மாயக்கண்ணாடிச் சில்லான அது, அவனது கண்களுக்குள் புகுந்து கொண்டுவிட்டது; இன்னும் கொஞ்சம் சில்லு நெஞ்சு வரை சென்று அங்கேயே தங்கிக்கொண்டது; அது தங்கிய இடம் பனிக்கட்டியாக உறைந்து போயிற்று.

நன்மையைத் தீமையாகக் காட்டும் பொல்லாத மாயக் கண்ணாடி, கேயின் கண்களுக்குள் புகுந்துகொண்டது. அவனது பார்வை, சட்டென்று மாறிப் போயிற்று. கே க்கு ஏதோ தீங்கு நேர்ந்துவிட்டது என்று அழுதுகொண்டிருந்த ஜெர்டாவைப் பார்க்க அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை; அதனால்,

“நீ ஏன் அழுது கொண்டிருக்கிறாய்? அழும்பொழுது உன்னைப் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை” என்று கூறினாள்.

ரோஜாப் பூக்களைப் பார்த்தான்.

“இதென்ன! இந்தப் பூக்களைப் பூச்சி அரித்திருக்கிறது. இதோ இந்தப் பூவைப்பார்; நுனி வளைந்து போயிருக்கிறது. ஒரே கோணல்

அனாசன் கதைகள்

மாணல்; இந்தப் பெட்டியைப்போலவே இவையும் அழகில்லாமல் இருக்கின்றன” என்று சொல்லிக்கொண்டே, பூந்தொட்டியை எட்டி உதைத்தான்; ரோஜாக்களைப் பிய்த்துப் போட்டான்.

“கே! என்ன ஆச்சு உனக்கு?” ஜெர்டா பயந்து போய்க் கத்தினாள்.

அவளது பயத்தைப் பார்த்து ரசித்தான் கே; கொஞ்சம்கூட இரக்கமில்லாமல் இன்னும் சில பூக்களைப் பிய்த்துப் போட்டான். ஜெர்டாவைத் தன்னந்தனியே விட்டுவிட்டுக் குதித்துக்கொண்டே, வீட்டிற்குள் போய்விட்டான்.

சிறிதுநேரம் கழித்துப் பாடப் புத்தகத்தோடு ஜெர்டா கேயைத் தேடிவந்தாள். அதைப் பார்த்த அவன், “இந்தப் புத்தகங்கள் எல்லாம் கைக்குழந்தைகளுக்குத்தான் லாயக்கு” என்று கேலி பேசினான்.

இப்பொழுதெல்லாம் அவன் பாட்டி சொல்லும் கதைகளில் குற்றம் கண்டுபிடித்தான்; பாட்டியின் பின்பக்கம் நின்றுகொண்டு, அவளைப் போலவே பேசிக் காட்டி கேலி செய்தான், அவள் மூக்குக்கண்ணாடியைப் போட்டுக்கொண்டு, அவளைப் போலவே நடித்துக் காட்டினான். இதைப் பார்க்க வேடிக்கையாக இருந்தது. நாளாக நாளாகத் தெருவில் உள்ள ஒருவரையும் விடாமல் அவர்களை உன்னிப்பாகக் கவனித்துப் பார்த்து, அவர்களது செய்கைகளை மீண்டும் நடித்துக் காட்டத் தொடங்கிவிட்டான்; எல்லோரையும் இவ்வாறு கேலிசெய்து மகிழ்ச்சி அடைந்தான். ஆனால் சிறுவனான இவனது செயல்களைப் பெரியவர்கள் எல்லோரும் தவறாகவே நினைத்துக் கொள்ளாமல் “இந்தச் சின்னவயதில் எவ்வளவு கெட்டிக்காரனாக இருக்கிறான்” என வியந்து பாராட்டினார்கள்.

இவையெல்லாம் மாயக்கண்ணாடியின் வேலைதான் என்பது யாருக்கும் தெரியவில்லை; அவன் பார்வை முழுவதுமாக மாறிப் போயிருந்தது; அதனால் தன்னை மிகவும் நேசித்த ஜெர்டாவைக் கூடப் பரிகாசம் செய்து மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

கேயின் விளையாட்டு முறைகள்கூட மாறிப் போய்விட்டன. சாகசம் நிறைந்த விளையாட்டுகளையே அவன் மிகவும் விரும்பினான். பனிக்காலத்தில் ஒருநாள் தன்னிடம் உள்ள பூதக் கண்ணாடியை வெளியில் கொண்டுவந்தான். அதைத் தனது நீலநிறக் கம்பளிக் கோட்டிற்கு நேரே மேலே தூக்கிப்பிடித்தான்; கண்ணாடியின் மேலே பனித்துகள்கள் விழுந்து கொண்டிருந்தன. “ஏய் ஜெர்டா இங்கே வந்து பாரேன்” கே கூப்பிட்டான்.

பனிச்சிதறல்களைப் பலவிதமாகப் பெரிதாக்கிக் காட்டியது அந்தப் பூதக்கண்ணாடி; பனிச்சிதறல்கள் பூக்கள் போலத் தோன்றின;

எண்ணற்ற கோணங்களைக் கொண்ட நட்சத்திரங்கள் போல அழகு மிளிரக் காட்சி அளித்தன.

“இந்தப் பூக்களைப் பாரேன். அவை உருகிப் போய்விடும் என்றாலும், கொஞ்சம் கூடக் குறையில்லாமல் இருக்கின்றன” என்று கே கூறினான்.

கொஞ்ச நேரம் கழித்து வந்த கே, “நான் பனி வண்டியில் மைதானத்தில் போய் விளையாடப் போகிறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே கையுறைகளைப் போட்டுக்கொண்டு, பனிச்சறுக்கு வண்டியை எடுத்துக்கொண்டு வெளியில் போய்விட்டான். ஜெர்டா தனித்துவிடப் பட்டான்.

மைதானத்தில் முரட்டுப்பையன்கள் பனி வண்டிகளில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்; பெரியவர்களின் வண்டிகளோடு தங்கள் வண்டியையும் சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டார்கள்; தங்கள் வண்டி வேகமாக இழுத்துச் செல்லப்படும் பொழுது, குதாகலமாகச் சிரித்து மகிழ்ந்தார்கள்.

அந்த மைதானத்தில், வெண்மையான பெரிய பனி வண்டி ஒன்று வந்து நின்றது; வெள்ளைக் கோட்டும், வெள்ளைத் தொப்பியும் அணிந்த உருவம் அதனை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தது. கே தனது பனிவண்டியை, அந்த வண்டியோடு சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டான். பெரிய வண்டி வேகமெடுத்து ஓடத்தொடங்கியது; மைதானத்தையும் தாண்டி அடுத்த தெருவில் நுழைந்தது.

வண்டியோட்டி கேயைத் திரும்பிப் பார்த்துத் தலையசைக்க, நன்கு பழகியவர்கள் போலப் பார்வைப் பரிமாற்றம் நிகழ்த்திக் கொண்டார்கள். வண்டியின் வேகத்தைப் பார்த்துப் பயந்துபோய், கே தனது வண்டியை விடுவித்துக்கொள்ள நினைக்கும் போதெல்லாம் வண்டியோட்டி திரும்பிப் பார்த்துத் தலையை அசைக்க, கே மனம் மாறி வண்டியோடு சென்று கொண்டிருந்தான்.

பனிமழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது; கைக்கெட்டும் தூரத்தில் உள்ளவற்றைக்கூடப் பார்க்க முடியாமல் பார்வையை மறைத்தது பனி; வண்டியோ வேகமெடுத்து ஓடிக்கொண்டு இருந்தது. கே யால் வண்டியை விடுவித்துக் கொள்ளவே முடியவில்லை. மேடு பள்ளங்களைக் கடந்து, காற்றைவிட வேகமாகச் சென்றது அந்த வண்டி. கே பயந்து போய்க் கூச்சல் போட்டான். ஆனால், அது யாருடைய காதிலும் விழவில்லை. தனக்குத் தெரிந்த பிரார்த்தனைகளைச் சொல்ல நினைத்தான்; ஆனால், இரண்டொரு பெருக்கல் வாய்ப்பாடுகளைத் தவிர வேறு எதுவும் அவன் ஞாபகத்துக்கு வரவே இல்லை.

அரசன் கதைகள்

பனிச்சிதறல்கள் பெரிது பெரிதாகக் காட்சி தந்தன. அவை வண்டியை இழுத்துச் சென்றன. வெண்மையான வான்கோழிகள் போலத் தோற்றம் தந்த அவை சடாரென நின்றன. பனி வண்டியும் கிரீச்சிட்டு நின்றது. வண்டியோட்டி எழுந்து நின்றபோதுதான், அது ஒரு பெண் என்பதையும், கோட்டும், தொப்பியும் பனிக் கட்டியால் ஆனவை என்பதையும் கே தெரிந்துகொண்டான். அப்பெண் வேறு யாருமல்ல; பனி அரசியேதான்.

வெள்ளை வெளேரென உயரமாக நளினமாக அழகாகக் காணப்பட்டாள் பனி அரசி. அவள் கேயைப் பார்த்து, “சவாரி நன்றாக இருந்ததா?” என்று கேட்டாள். கே இன்னும் குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான். “குளிருகிறதா உனக்கு?” என்று கேட்ட பனி அரசி, வண்டியில் தனக்குப் பக்கத்தில் அவனை உட்கார வைத்துக்கொண்டாள். தனது பனிக்கோட்டுக்குள் அவனை இழுத்து அணைத்துக் கொண்டாள்; அவனுக்கோ பெரிய பனிக் குழிக்குள்ளேயே விழுந்துவிட்டது போல இருந்தது.

அவனைப் பார்த்து “இன்னுமா குளிருகிறது?” என்று கேட்டு விட்டு, அவனது நெற்றியில் முத்தமிட்டாள். அது பனிக்கட்டி போலக் குளிர்ந்து இருந்தது; நெஞ்சில் இறங்கி உறைந்து போயிற்று. மாயக்கண்ணாடிச் சில்லாய் ஒரு பகுதி மட்டும் உறைந்து இருந்த இதயம், பனி அரசியின் முத்தத்தால், முழுவதுமாக உறைந்து போயிற்று. தான் செத்துவிட்டதாகவே ஒரு கணம் நினைத்தான் அவன்.

சிறிது நேரம்தான்! எல்லாம் சரியாகிவிட்டது; தான் பனி போல உறைந்து போய்விட்டதை கே உணரவே இல்லை.

“என் பனி வண்டி! அதை மறந்து போய்விடாதீர்கள்” சிறுவன் கே கூச்சலிட்டான் அந்த நேரத்தில் அவன் நினைவுக்கு வந்த உடைமை இது ஒன்றுதான். பறவைகள் அதனை அவன் கண்ணெதிரிலேயே தூக்கிச் சென்றன.

மீண்டும் பனி அரசி, அவனை முத்தமிட்டாள். அந்த முத்தம், கேயின் நினைவிலிருந்து பாட்டியையும், ஜெர்டாவையும் மறக்கச் செய்துவிட்டது.

“இனிமேல் உனக்கு முத்தங்கள் கிடையாது; நீ என்னை முத்தமிட நினைத்தால், சாவுதான் உனக்கு” என்றாள் பனி அரசி. அதைக்கேட்டு அவளை நிமிர்ந்து பார்த்த கே, “இவள்தான் எவ்வளவு அழகு; இத்தகைய அழகிய முகத்தை என்னால் கற்பனையில் கூடக் காணமுடியாது” எனத் தனக்குள் கூறிக் கொண்டான்.

தர்மகுலசீங்கம்

“முன்னொருநாள், ஜன்னலில் நான் பார்த்த பனி அரசி இவள் இல்லை; இவளிடத்தில் நான் பயப்படமாட்டேன்” என, கே தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

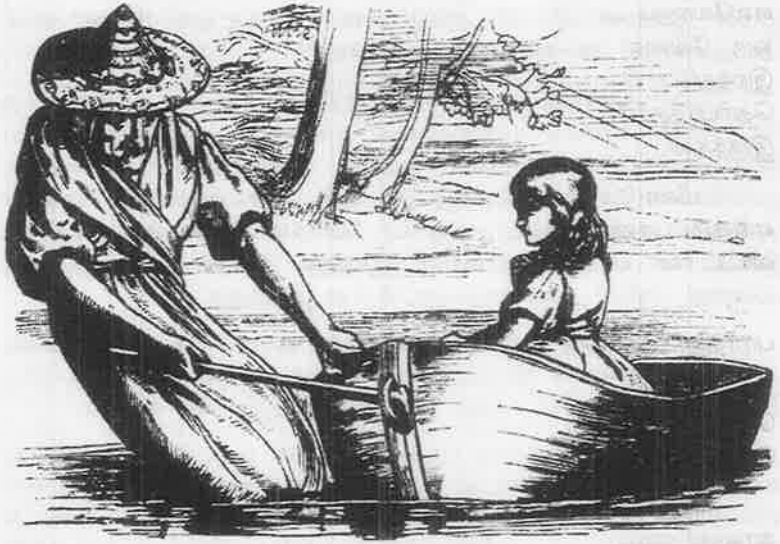
பனி அரசியிடம் தன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்ட நினைத்த கே, “நான் பின்னக் கணக்குகளை எல்லாம் மனத்திற்குள்ளேயே போட்டுவிடுவேன். எங்கள் ஊரின் பரப்பளவை என்னால் துல்லியமாக அளந்தெடுத்தது போலச் சொல்லமுடியும்; மக்கள் தொகைக் கணக்கையும் சரியாகச் சொல்லிவிடுவேன்” என்றான். இதைக் கேட்ட பனி அரசியின் முகத்தில் இளநகை ஓடியது. அது அவனை எள்ளி நகையாடுவது போல இருந்தது.

கே தலைக்கு மேலே உள்ள பரந்த வானத்தைப் பார்த்தான். பனி அரசி அவனை இழுத்து அணைத்துக் கொண்டாள். இருண்ட மேகங்களுக்கிடையே பறந்து கொண்டிருந்தது பனி வண்டி.

காற்றில் அர்த்தமற்ற பழசாகிப்போன பாடல்கள் ஒலித்தன. வண்டி, காடுமேடு, கடல் மலை, ஏரி குளம் என எல்லா வற்றையும் தாண்டித் தாண்டி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. வாடைக் காற்றின் கர்ஜனை; பனிக்கட்டிகள் உடையும் ஓசை; நரிகளின் ஊளை; தலைக்கு மேலே பறந்து செல்லும் காகங்கள் கரையும் சத்தம்... அச்சமுட்டும் சத்தங்கள் தொடர்ந்தன.

வானத்தில் நிலா தோன்றியது; அது பளீரென ஒளி வீசியது. அந்தக் குளிர்கால நீண்ட நெடிய இரவு முழுவதும் கொட்டக் கொட்ட விழித்துக் கொண்டிருந்த கே, விடிந்ததும் பனி அரசியின் காலடியில் படுத்துத் தூங்கிப் போனான்.

மூன்றாவது கதை

மந்திரக் கிழவியின் மலர்த் தோட்டம்

*Blomsterhaven hos konen, som kunne
trolddom*

கே திரும்பி வீட்டிற்கு வராததால், ஜெர்டா தவித்துப் போனாள். அவனுக்கு என்ன ஆகியிருக்கும்? ஜெர்டா சிறுவர்கள் எல்லோரிடமும் கேட்டுப் பார்த்துவிட்டாள். ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை. கே, தன் வண்டியை ஒரு பெரிய வண்டியின் பின்னால் சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டதையும், பின்னர் அந்தத் தெருவையும் நகர எல்லையையும் தாண்டி, அந்த வண்டியோடு போய்விட்டதையும் பார்த்ததாகச் சொன்னார்கள்.

கேவுக்கு ஏதாவது தீங்கு நடந்திருக்கும் என்று நினைத்து எல்லோரும் அழுதார்கள். சிறுமி ஜெர்டா விம்மி விம்மி அழுதாள். ஒரு வேளை தங்கள் பள்ளிக்கு அருகில் உள்ள ஆற்றில் மூழ்கி இறந்துபோயிருப்பானோ என்று நினைத்தாள். கேயைப்பற்றி எதுவும் தெரியாததால், அந்தக் குளிர்கால நாட்கள் மிக மோசமானவையாக இருந்தன.

மீண்டும் வசந்தம் வந்தது; சூரியனின் இதமான வெப்பம், எங்கும் பரவி இருந்தது. ஜெர்டா மட்டும், “கே செத்துப் போய் விட்டான்” என்று சூரியனைப் பார்த்துச் சொன்னாள்.

“நான் நம்பமாட்டேன்” என்றது சூரியன். குருவிகளைப் பார்த்து, “கே இறந்து போய்விட்டான்” என்றாள் ஜெர்டா மீண்டும்.

“நாங்கள் நம்பமாட்டோம்” என்றன குருவிகளும். இதனால் ஜெர்டாவும், கே இறந்து போயிருக்கமாட்டான் என நம்பத் தொடங்கிவிட்டாள்.

ஒருநாள் காலையில் ஜெர்டா, “நான் இந்தச் சிவப்புக் காலணிகளைப் போட்டுக் கொள்வேன். இதைக் கே பார்த்த தில்லை, ஆற்றுக்குப் போவேன்; ஆற்றிடம் ‘கே எங்கே போனான்?’ என்று கேட்பேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே, பள்ளிக்குப் பக்கத்தில் உள்ள ஆற்றிற்குப் போனாள்.

பொழுது இன்னும் சரியாகப் புலரவில்லை; பாட்டி தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்; அவளுடைய நெற்றியில் ஜெர்டா முத்த மிட்டாள். தன் சிவப்புக் காலணிகளைப் போட்டுக் கொண்டாள். நகர எல்லையைத் தாண்டி ஆற்றிற்குப் போனாள். ஆற்றைப் பார்த்த ஜெர்டா, “என் தோழனைப் பறித்துக் கொண்டாயா? நான் எனக்குப் பிடித்தமான சிவப்புக் காலணிகளை உனக்குத் தருகிறேன். கேயை எனக்குத் திருப்பித் தா” என்று சொல்லிக் கொண்டே, தனது காலணிகளைக் கழற்றி ஆற்றிற்குள் வீசி எறிந்தாள். அவள் கேள்விக்குப் பதிலளிக்காமல், அலைகள் மௌனமாக இருந்தன. அவளது காலணிகளையும், சிற்றலைகள் அவளிடமே கொண்டு வந்து கொடுத்தன. அந்த ஆறு, கே தன்னிடம் இல்லாததால், ஜெர்டாவின் காலணிகளைத் திருப்பித் தந்தது போலிருக்கிறது! ஆனால் ஜெர்டாவோ, தன்னால் வேகமாக வீசி எறிய முடியவில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டாள். கரையில் இருந்த படகின் மறு நுனிவரை சென்று, தன்னால் எட்டிய மட்டும் உயரத் தூக்கிக் காலணிகளை எறிந்துவிட வேண்டும் என்று நினைத்துப் படகில் ஏறிக்கொண்டாள். அதே மாதிரி, காலணிகளை வீசியும் எறிந்தாள். படகு கரையில் சரியாக

சிவசுவீ கதைகள்

இழுத்துக் கட்டப்படாததால், அது ஆற்றில் நகரத் தொடங்கி விட்டது. ஜெர்டா எப்படியாவது கரைக்குத் திரும்பிவிட வேண்டும் என முயன்றாள். ஆனால், முதலில் கரையிலிருந்து மீட்டர் தூரம் சென்ற படகு, பின்னர் வேகமாக ஆற்றில் செல்லத் தொடங்கியது.

ஜெர்டா பயந்து போய் அழுதாள். அங்குமிங்கும் பறந்து கொண்டிருந்த குருவிகளைத்தவிர அவளது அழுகையைக் கேட்க அங்கு ஒருவரும் இல்லை. ஆனால், குருவிகள் பாவம்! அவற்றால் அவளைக் கரைக்குத் தூக்கிச் செல்ல முடியாதே!

ஆனால் அவை “பயப்படாதே ஜெர்டா! உனக்குத் துணையாக நாங்கள் இருக்கிறோம்” என ஆறுதலாகப் பாடிக் கொண்டே, படகோடு பறந்துவந்தன.

படகு வேகமாகச் சென்றது; செருப்பில்லாமல் வெறும் காலுறைகள் மட்டும் அணிந்து கொண்டிருந்த ஜெர்டாவோ, ஒன்றும் செய்யத் தோன்றாமல் படகில் போய்க்கொண்டிருந்தாள். அந்தப் படகின் பக்கத்திலேயே, அவளது சிவப்புக் காலணிகளும் வந்துகொண்டிருந்தன. ஆனால் அவற்றை, ஜெர்டாவால் எட்டி எடுக்க முடியவில்லை.

படகு செல்லும் ஆற்றின் கரையெல்லாம் அழகிய மலர்கள்; பெரிய பெரிய மரங்கள்; ஆடு மாடுகள் மேய்ந்துகொண்டிருக்கும் புல்படுகைகள் என அழகு மிளிர்ந்தது. ஆனால், எங்கும் மனித நடமாட்டமே தென்படவில்லை. “இந்த ஆறு ஒருவேளை என்னைக் கேயிடம் அழைத்துப் போய்க் கொண்டிருக்கிறதோ?” என, ஜெர்டா நினைத்துக் கொண்டாள்.

பசுமை போர்த்திய ஆற்றங்கரையைத் தாண்டிப் போய்க் கொண்டிருந்தது படகு; ஓரிடத்தில் செரிப் பழத்தோட்டத்திற்கு இடையில் சிறிய குடிசை ஒன்று இருப்பதைப் பார்த்தாள் ஜெர்டா; உற்சாகமடைந்து துள்ளி எழுந்தாள்.

அந்த வீடு கூரை வேயப்பட்டு, சிவப்பும் நீலமுமான ஜன்னல்களுடன், படகுகளை இழுத்துக் கட்டுவதற்குத் தோதாக வலிமையான கம்பங்கள் இரண்டு கொண்டதாய் இருந்தது. வீட்டைப் பார்த்து ஜெர்டா உரக்கக் கூவினாள். வீட்டிலிருந்து ஒரு பதிலும் இல்லை. ஆறு, படகைக் கரைப்பக்கமாகத் தள்ளியது. ஜெர்டா மீண்டும் உரக்கக் கூப்பிட்டாள்.

இப்பொழுது வீட்டிற்குள்ளிருந்து ஒரு கிழவி, ஊன்றுகோல் களை ஊன்றிக்கொண்டு வெளியில் வந்தாள். அவள் அழகிய பூக்கள் வரையப்பட்ட வெல்வெட்டுத் தொப்பி அணிந்திருந்தாள்.

தரீமகுலசிங்கம்

“பாவம்! சின்னப் பெண் நீ! எப்படி இந்தக் காட்டாற்றில் இவ்வளவு தூரம் வந்தாய்?” என ஜெர்டாவைக் கேட்டாள், அந்தக் கிழவி.

கேட்டுக்கொண்டே அமைதியாக ஆற்றில் இறங்கித் தனது ஊன்றுகோலால் படகைக் கரைக்கு இழுத்துக் கம்பத்தில் இறுகக் கட்டினாள். ஜெர்டாவைப் படகிலிருந்து கீழே இறக்கினாள்.

ஜெர்டாவிற்குக் கிழவியைப் பார்ப்பதற்குப் பயமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால், கரைக்கு வந்துசேர்ந்ததால், நிம்மதியாக உணர்ந்தாள்.

ஜெர்டாவைப் பார்த்த கிழவி, “இங்கே வா? நீ யார்? எப்படித் தனியாக இவ்வளவு தூரம் வந்தாய்? என்னிடம் சொல்” என்றாள். இதுவரை நடந்தவை எல்லாவற்றையும் ஜெர்டா சொல்லச் சொல்லக் கிழவியும் ‘உம்’ கொட்டிக் கொண்டே கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். கதையைச் சொல்லி முடித்தவுடன் ஜெர்டா, “நீங்கள் கையைப் பார்க்கவில்லையா?” எனக் கிழவியைப் பார்த்துக் கேட்டாள். இன்னும் இல்லை; சீக்கிரமாக வந்தாலும் வந்துவிடுவான்” என்றாள் கிழவி. மேலும் ஜெர்டாவிடம் அவள், “நீ ஒன்றும் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கவேண்டாம்! பூக்களைப் பார்த்து ரசி; தேர்ந்தெடுத்த செர்ரிப் பழங்களைச் சுவை; ஓவியம் போலப் பூத்திருக்கும் பூக்களைப் போய்ப்பார்; ஒவ்வொரு பூவும் ஒவ்வொரு கதை சொல்லும்” என்றாள். ஜெர்டாவைக் கையைப் பிடித்து வீட்டிற்குள் அழைத்துச்சென்று, வாயில் கதவைத் தாழிட்டாள்.

அந்த வீட்டின் ஜன்னல்கள் மிக உயரத்தில் இருந்தன. ஜன்னல் கண்ணாடிகள் சிவப்பு, மஞ்சள், நீலம் என பல வண்ணங்களில் இருந்தன. பகலில் சூரிய ஒளிபட்டு அறையெங்கும் வண்ண வண்ணமாக அவை எதிரொளித்தன. உணவு மேசைமீது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட செர்ரிப் பழங்கள் இருந்தன. ஜெர்டா வேண்டிய அளவிற்கு அதைச் சாப்பிட்டாள். கிழவி ஜெர்டாவின் தலையைத் தங்கச் சீப்பால் வாரினாள். ஜெர்டாவின் முகத்தில் விழும் தங்கநிறக் குழல் கற்றைகள், அன்றலர்ந்த ரோஜாப்பூக்களை நினைவுபடுத்தின.

“உன்னைப் போன்ற அருமைச் சிறுமி, என் வீட்டிற்கு வர வேண்டும் என்று எனக்கு ரொம்ப ஆசை தெரியுமா?” என்றாள் கிழவி. பின்னர் ஜெர்டாவிடம், “இனிமேல் நாம் இருவரும் இந்த வீட்டில் சேர்ந்து வாழப்போகிறோம் நீயே பார்” என்றாள்.

அரசன் கதைகள்

கிழவி தலையை வாரிவிடும்பொழுது, ஜெர்டா, தன்னுடைய உடன்பிறவா சகோதரனான கேயை மறந்தே போய்விட்டாள். ஜெர்டாவைத் தன்னுடனேயே வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆசையில், தனக்குத் தெரிந்த மந்திரத்தால் ஜெர்டாவைக் கட்டுப் படுத்தினாள் கிழவி; மற்றபடி வேறு எந்த வகையிலும் தீயவளில்லை அவள்.

ஜெர்டா தன் கதையைச் சொன்னவுடன், தோட்டத்திற்குச் சென்ற கிழவி, தன்னுடைய ஊன்றுகோலைத் தூக்கி ரோஜாத் தோட்டத்தைச் சுற்றிலும் சுழற்றினாள்; உடனே ரோஜாச்செடிகள் எல்லாம் பூமிக்குள்ளே புதைந்து போய்விட்டன. ஜெர்டா ரோஜாக்களைப் பார்த்துவிட்டால், கேயின் நினைவு வந்து தன்னை விட்டு அவள் போய்விடக்கூடாது என்று நினைத்தே, அவ்வாறு செய்தாள் கிழவி.

அப்புறம் ஜெர்டாவைத் தோட்டத்தைச் சுற்றிப்பார்க்க அனுப்பினாள். தோட்டமெங்கும் மனம் கவரும் மணத்துடன் எவ்வளவு பூக்கள்; கண்ணில் படும் பூக்கள் எல்லாமே முழுமையாகப் பூத்திருந்தன. ஒவ்வொரு பருவத்திற்கும் ஏற்ற விதவிதமான பூக்கள். இவ்வளவு அழகிய பூக்கள் நிறைந்த இந்த இயற்கைக்கு நிகராக, எந்தவொரு ஓவியமும் இருக்கமுடியாது; அத்தோட்டம் அழகு நிறைந்ததாகவும், மகிழ்ச்சி தருவதாகவும் இருந்தது.

ஜெர்டாவிற்குத் தாங்கமுடியாத மகிழ்ச்சி. ஓங்கி உயர்ந்த செர்ரி மரங்களின் பின்னே சூரியன் சென்று மறைவதுவரை, தோட்டத்தில் விளையாடினாள். வீட்டிற்குள் நீலநிற வயலெட்டுப் பூக்களால் நிரப்பப்பட்டுச் சிவப்பு வெல்வெட்டு உறை போட்ட தலையணைகளுடன் கூடிய வசதியான மெத்தையில் படுத்து உறங்கி விட்டாள்.

இளவரசி தனது திருமண நாளில் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் திளைப்பது போன்று, உற்சாகம் நிறைந்த கனவுகளுடன் ஜெர்டா உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒரு இதமான சூரிய வெளிச்சம் உள்ள பகல் பொழுது; ஜெர்டா பூக்கள் மத்தியில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் இங்கு வந்து பல நாட்கள் ஆகிவிட்டன; தோட்டத்தில் இருக்கும் ஒவ்வொரு மலரையும் ஜெர்டா நன்கு அறிந்திருந்தாள். எத்தனை எத்தனை மலர்கள்! ஆனால் ஏதோ ஒரு வகை மலர் மாத்திரம் தோட்டத்தில் இருக்கவில்லை என்பது ஜெர்டாவிற்குப் புரிந்தது; ஆனால் அது என்ன வகை மலர் என்பதை மட்டும் அவளால் நினைவிற்குக் கொண்டு வரமுடியவில்லை.

தர்மகுலசீங்கம்

ஒருநாள் ஜெர்டா, கிழவியின் அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள்; கிழவியின் தொப்பியையும் அதில் வரையப் பட்ட மலர்களையும் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அதில் மிக அழகாக இருந்த ரோஜா மலர், அவள் கண்ணில் பட்டது; தோட்டத்தில் இருந்த ரோஜாவை மறைத்த கிழவி, தொப்பியில் உள்ள மலரை மறைப்பதற்கு மறந்துவிட்டிருந்தாள்; ஒருவரை எத்தனை நாள்தான் ஏமாற்றமுடியும்? ஜெர்டா விற்கு அப்பொழுதுதான், தான் தோட்டத்தில் ரோஜாப்பூக்களைப் பார்த்ததே இல்லை என்பது நினைவிற்கு வந்தது. “இந்தத் தோட்டத்தில் இத்தனை மலர்களின் மத்தியில் ரோஜாக்கள் மட்டும் இல்லையே?” ஜெர்டா தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டாள்.

மீண்டும் தோட்டத்திற்கு வந்து ஒரு இடம் கூட விடாமல் தேடிப் பார்த்தாள். ரோஜாச் செடி எங்கேயும் காணப்படவில்லை. ரோஜாவை நினைத்துத் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்; அவளுடைய கண்ணீர் நிலத்தில் விழுந்தது; ரோஜாச்செடிகள் புதையுண்ட இடம் அது; கண்ணீர்த்துளிகள் பட்டு நிலம் நெகிழ்ந்து கொடுத்தது; ஈரமான அந்தப் பூமியைத் துளைத்துக்கொண்டு ரோஜாச் செடி மேலே வந்தது. செடி நிறையப் பூக்கள்; மகிழ்ச்சியால் செடியையும் ரோஜாக்களையும் கூட்டி அணைத்துக் கொண்டாள்; முத்துமிட்டாள். இந்த ரோஜாவைப் பார்த்ததும், தனது வீட்டு ரோஜாப்பூக்களும், தொலைந்துபோன சிறுவன் கேயும் நினைவில் வந்தார்கள்.

“ஓ! ரொம்ப நாட்களாகிவிட்டன! வந்த வேலையை மறந்தே விட்டேன்! உடனே கேயைத் தேடப் புறப்பட்டு விடவேண்டும்” ஜெர்டா தனக்குள் கூறிக் கொண்டாள்.

“கே எங்கு போனான் என்று தெரியுமா? ஒருவேளை அவன் செத்துப் போய்விட்டானோ?” ரோஜாப் பூக்களிடம் ஜெர்டா கேட்டாள்.

“நாங்கள் பூமியில் புதையுண்டிருந்தபோது, செத்துப் போனவர்கள் எல்லாம் அங்கேதான் வந்தார்கள். அங்கு நாங்கள் கேயைப் பார்க்கவில்லை. அதனால் அவன் சாகவில்லை” என்றன ரோஜாக்கள்.

“நன்றி! மிக நன்றி” என ரோஜாக்களிடம் சொன்ன ஜெர்டா, மற்ற மலர்களிடமும் போனாள்.

அந்த மலர்கள் எல்லாம், தங்கள் சொந்தக் கதைகளையோ அல்லது கற்பனைக் கதைகளையோ நினைத்துக் கொண்டிருந்தன. ஜெர்டா, அப்படிப் பல கதைகளை அந்த மலர்களிடமிருந்து கேட்டிருந்தாள். ஆனால் ஒரு மலர்கூடக் கேயைப் பற்றி எதுவும் அறிந்திருக்கவில்லை.

அரசன் கதைகள்

ஜெர்டா அல்லிப்புவைப் பார்த்து, “நீ கேயைப் பார்த்தாயா” என்று கேட்டாள்.

“மத்தளச் சத்தம் கேட்டிருக்கிறாயா! டம் — டம் டம் — டம் இரண்டு விதமான தாளங்கள்தாம்; பெண்களின் காலைப் பாடல்; பூசாரிகளின் தோத்திரம் அழைப்பு; இவற்றையெல்லாம் கேட்டுப்பார். கணவனை இழந்த இந்துப் பெண், தனது கணவனது சிதை நெருப்பின் நடுவில் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறாயா? அவளது கணவனை எரித்துக் கொண்டிருக்கும் சிதை நெருப்பு, அவளையும் தழுவிக் கொண்டுவிடும்; ஆனால், அழுது அழுது சிவந்த அவளது கண்ணின் சிவப்பும், துயரத்தால் வெந்து போயிருக்கும் நெஞ்சின் சூடும், அந்தத் தீயின் செம்மையையும் வெம்மையையும் வென்றுவிடும்; அவள் உடல் கருகிவிடலாம்; ஆனால் அவள் துயரம் மடிந்துபோகாது!” அல்லிப்பூ ஜெர்டாவிடம் இந்தக் கதையைக் கூறியது. “இந்தக் கதை எனக்குப் புரியவே இல்லை” என்றாள் ஜெர்டா. “இது என் சொந்தக் கதை” என்றது வில்லிப்பூ.

அடுத்து கன்வால்வுலஸ் என்ற பூவிடம் போனாள். “ஒரு பெரிய மாளிகை; சிவப்பு நிறமுள்ள அதன் சுவர்களில் பசுங் கொடிகள் பற்றிப் படர்ந்திருந்தன; கொடிகள் பால்கனி வரை வளர்ந்திருந்தன; அங்கு ஓர் அழகிய பெண் நின்று கொண்டிருந்தாள். அவள் பால்கனி கம்பியில் சாய்ந்துகொண்டு, தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்; ரோஜாவைவிட மலர்ச்சியாகவும், ஆப்பிள் பூக்களைவிட மணமாகவும் இருந்தாள். அவளுடைய பட்டாடை சரசரத்தது; அவன் ஏன் இன்றும் வரவில்லை என அவள் முணுமுணுத்துக் கொண்டாள்” என்று ஒரு கதையைக் கன்வால்வுலஸ் சொன்னது.

“நீ அவன் என்று யாரைச் சொல்கிறாய்? கேயைப் பற்றியதா இந்தக் கதை” ஜெர்டா அந்த மலரிடம் கேட்டாள். “நான் கனவில் கண்ட ஒரு கதையைத்தான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றது அந்த மலர்.

அடுத்ததாகப் பனித்துளி என்ற மலரிடம் போனாள் ஜெர்டா. “மரங்களுக்கிடையில் ஊஞ்சல் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதில் பனி போன்ற வெள்ளையான ஆடையும், பச்சைப்பட்டு ரிப்பன்கள் தொங்கும் தொப்பியும் அணிந்த இரண்டு அழகிய சிறுமிகள் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இருவருக்கும் நடுவில் அவர்களுடைய அண்ணன் நின்று கொண்டு இருந்தான். ஒரு கையில் குடுவையையும், மறு கையில்

தர்மகுலசீங்கம்

பீங்கான் குழாயையும் வைத்துக்கொண்டு, நீர்க்குமிழ்களை ஊதி விட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். ஊஞ்சல் மேலே செல்லச் செல்ல வண்ண வண்ண நீர்க்குமிழ்கள் பறந்தன; அதைப் பிடிப்ப தற்காக, அவர்களுடைய கருப்பு நாய்க்குட்டி துள்ளிக் குதித்தது; ஊஞ்சல் ஆட ஆசைப்பட்ட அந்த நாய்க்குட்டி, பின்னங்கால் களால் குதித்துக் குதித்து ஊஞ்சலில் ஏற முயற்சி செய்தது; நீர்க் குமிழ்கள் பறந்தன; நாய்க்குட்டி கீழே உருண்டது; உருண்ட நாய்க் குட்டி, கோபம் கொண்டு உறுமிக் குரைத்தது. ஆடும் ஊஞ்சல்; உடையும் நீர்க்குமிழ்; இதுவே என் பாட்டு” என்றது அந்தப் பூ

“இந்தக் கதை சுவாரஸ்யமாக இருக்கிறது; ஏன் இவ்வளவு சோகம்? ஆனால் நீ கேயைப் பற்றிச் சொல்லவே இல்லை” என்று சொல்லிக்கொண்டே, ஜெர்டா ஹையாசின்த் என்ற பூவிடம் போனாள்.

அது வேறொரு கதை சொல்லத் தொடங்கியது. “மூன்று சகோதரிகள் இருந்தார்கள். நல்ல நிறமாகவும், பொலிவாகவும் இருந்தார்கள்; ஒருத்தியின் ஆடை சிவப்பு; இரண்டாமவளின் ஆடை நீலம்; மூன்றாமவளின் ஆடை வெள்ளை. நிலவொளி வீசும் அமைதியான ஏரிக்கரையில், கைகளைக் கோத்துக்கொண்டு நடனமாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்கள் தேவதைகளல்லர்; சாதாரண மானிடப் பெண்கள். அவர்கள் இருந்த இடத்தில் இனிமையும் நறுமணமும் நிறைந்திருந்தன. ஆடிக்கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்கள், காட்டிற்கு உள்ளே போனார்கள். காட்டிலிருந்து மூக்கைத் துளைக்கும் வாசனை வீசியது; நேரமாக நேரமாக வாசனையும் கூடிக் கொண்டே போயிற்று; கொஞ்ச நேரத்தில் அந்த அழகிய பெண்களைச் சமந்த மூன்று சவப்பெட்டிகள், காட்டிலிருந்து ஏரிக்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. மின்மினிப் பூச்சிகள், விளக்குகள் போலப் பெட்டியைத் தொடர்ந்து வந்தன. நடனப்பெண்களுக்கு என்ன வாயிற்று? தூங்கிவிட்டார்களா? செத்துப்போனார்களா? பூக்களின் நறுமணம், அவர்கள் செத்துவிட்டார்கள் என்பதைச் சொல்கிறது; தொடர்ந்து ஒலிக்கும் மாலைநேர மணிச்சத்தம் கூட, அவர்கள் இறந்துவிட்டார்கள் என்பதைச் சொல்லும் சாவு மணிதான்” என்று கூறிமுடித்தது.

அங்குள்ள பூக்களைப் பார்த்த ஜெர்டா,

“நீங்கள் என்னைத் தொல்லைப்படுத்துகிறீர்கள்; உங்கள் நறுமணம் சாவையே நினைவூட்டுகிறது. என் கே செத்துவிட்டானா? உயிரோடு இருக்கிறானா? ரோஜாக்களைக் கேட்டால் அவன் சாகவில்லை என்றுதான் சொல்கின்றன” என்றாள்.

அரசன் கதைகள்

அங்கிருந்த பட்டார்க்கு என்ற பூவிடம் போய், கேயைப் பற்றிக் கேட்டாள்.

“கிளிங் கிளிங்” என்று தங்கள் தலையை அசைத்த அந்தப் பூக்கள், “நாங்கள் கேயைப் பார்க்கவில்லை. அவன் யாரென்றும் எங்களுக்குத் தெரியாது; ஆனால் எங்கள் பாட்டைக் கொஞ்சம் கேளேன்” என்றன.

பச்சை இலைகளின் நடுவே எட்டிப் பார்க்கும் அந்தப் பூக்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் சின்னச் சூரியன்கள்; என் தோழனைப் பார்த்தீர்களா? கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன்” என்றாள். ஒளிவீசிச் சிரித்த பூக்கள், தங்கள் பாட்டைப் பாடின; அது கேயைப் பற்றியதாக இல்லை.

“வசந்தகாலத் தொடக்கம். சூரியனின் இதமான வெப்பம்; அருகில் இருந்த வீட்டின் வெள்ளைச்சுவர்களில் சூரியனின் கதிர்கள் பட்டுச் சிதறின. செடியில் பூத்த மஞ்சள் பூ சூரிய வெளிச்சத்தில் தங்கம் போல் மின்னியது. வீட்டுவாசலில் உட்கார்ந்து இருந்தாள் ஒரு பாட்டி; அவளுக்கு ஒரு பேத்தி; வீட்டு வேலை செய்யும் சிறுமி; ஓய்வு நேரத்தில் வீட்டிற்கு வந்தாள்; பாட்டிக்கு முத்தம் கொடுத்தாள்; அவள் வாய் தங்கம்; அந்த முத்தம் தங்கம்; இளங்காலைப் பொழுதும் தங்கம். இதுதான் என் கதை; சிறிய கதை” என்றது அந்தப் பூ

“பாவம் என் பாட்டி” ஜெர்டா பெருமூச்சுவிட்டாள்; அவளும் எனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருப்பாள்; என்னையும் கேயையும் காணவில்லையென்று அழுதுகொண்டு இருப்பாள். இந்தப் பூக்களைக் கேட்டுப் பயனில்லை. அவை தங்கள் கதைகளையே சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றன” என்று நினைத்த ஜெர்டா, தன்னுடைய உடையைத் தூக்கிக் கட்டிக்கொண்டாள்; வேகமாகத் தோட்டத்தைவிட்டு ஓடத் தொடங்கினாள். ஆனால் ஜான்கவில் என்ற மலர், அவள் கால்களைத் தட்டிவிட்டது. அந்தப் பெரிய மஞ்சள் பூவைப் பார்த்த ஜெர்டா, அதனை நோக்கிக் குனிந்து, “நீ என் தோழன் கேயைப் பார்த்தாயா” என்று கேட்டாள்.

“ஆம் பார்த்தேன்! பார்த்தேன்” என்று சொன்ன பூ ஜெர்டா விடம் வேறொரு கதையைச் சொல்லத் தொடங்கியது. “இதோ பார்! நான் எவ்வளவு வாசனையாக இருக்கிறேன். ஒரு சிறிய அறையில் ஒரு சிறுமி நடனம் ஆடிக் கொண்டிருந்தாள். அவள், ஒரு சமயம் ஒற்றைக்காலில் நின்று கொண்டிருப்பாள்; மறு சமயம் இரண்டு கால்களிலும் நிற்பாள். உலகம் பூராவும் சுற்றித் திரிவாள். அந்த மாயப்பெண், மிகவும் சுத்தமானவள். கெட்டிலிருந்து நீரை

தர்மகுலசிங்கம்

ஊற்றித் தன் சட்டையைத் துவைத்துப் போடுவாள்; பாவாடையும் சட்டையும் கூரையில் காய்ந்து கொண்டிருக்கும், கழுத்தில் காவிக் கைக்குட்டை சுற்றிக் கொண்டிருப்பாள்; அவள் ஆடைகளோ வெள்ளை வெளேர்! அந்தக் கம்புகளின் மேல் அவள் நின்று கொண்டிருப்பதைக் கொஞ்சம் பாரேன்” என்று ஒரு புதிய கதையைச் சொன்னது.

“எனக்கு இந்தக் கதைகள் தேவையில்லை” என்று சொல்லி விட்டு, ஜெர்டா தோட்டத்தின் வாசல் பக்கம் ஓடினாள். தோட்டத்தின் கதவுகள் மூடியிருந்தன; பூட்டுகள் துருப்பிடித் திருந்தன. பூட்டுகளைக் கைகளால் அமுக்கினாள். அவை திறந்து கொண்டன; கதவுகள் படாரெனத் திறந்தன. வெறுங்கால்களுடன் ஜெர்டா தப்பியோடினாள். பின்னால் யாராவது வருகிறார்களா எனத் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே ஓடினாள்; ஆனால் யாரும் வரவில்லை. ஓடிக் களைத்த வேளையில், அங்கிருந்த கல்லின் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டாள். தன்னைச் சுற்றிலும் கவனித்தாள். கோடைக்காலம் முடிந்து, இலையுதிர் காலத்தின் இறுதிப்பகுதி! மந்திரக்கிழவியின் மலர்த்தோட்டத்தில் இருந்ததுவரை, இலையுதிர் காலம் வந்ததே தெரியவில்லை.

“வீணாகச் சுற்றியிருக்கிறேன்; இலையுதிர் காலம் முடியப் போகிறது; நான் ஓய்வெடுக்கக்கூடாது” என்று சொல்லிக்கொண்டே, அவள் எழுந்து நின்றாள். கால்கள் புண்ணாய் வலித்தன. குளிரும், நம்பிக்கையின்மையும் எங்கும் தெரிந்தன; தோட்டத்து இலைகள் மஞ்சள் நிறமேறியிருந்தன; பனித்துளிகள் அதன்மீது விழுந்திருந்தன. இலைகள் ஒவ்வொன்றாக உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன. இலந்தைச் செடிகளில் மட்டும் பழங்கள் இருந்தன; ஆனால் அவை பல் கூசும் அளவிற்குப் புளிப்பாய் இருந்தன. பனி பொழியும் அந்த இலையுதிர் காலத்தில், பூமிப்பரப்பு முழுவதும் வெறுமையாகச் சாம்பல் பூசியிருந்தது.

நான்காவது கதை

இளவரசனும் இளவரசியும்

Prins og Prinsesse

ஜெர்டா ஓய்வாக உட்கார்ந்திருந்தாள்; காகம் ஒன்று பனித்தரையில் தத்தித் தத்தி, ஜெர்டா விற்கு அருகில் வந்தது. ஜெர்டாவைப் பார்த்துத் தலையை அசைத்தது. பின்னர் அவளிடம், “கா! கா! காலை வணக்கம்! காலை வணக்கம்!” என்று சொல்லிற்று. அதற்கு மனித மொழியைச் சரியாக உச்சரிக்க முடியவில்லை; ஆனாலும், “நீ மட்டும் தனியாக எங்கே போகிறாய்?” என, நட்போடு வினவியது. ‘தனியாக’ என்ற வார்த்தையைக் காகம் சொன்ன விதம், ஜெர்டாவின் நெஞ்சை நெகிழச் செய்தது. தனது கதை முழுவதையும், அவள் காகத்திடம் சொன்னாள். தன் சோகக்கதையைச் சொல்லிவிட்டு, “நீ என் நண்பன் கேயைப் பார்த்திருக்கிறாயா?” என்று கேட்டாள்.

தர்மகுலசீங்கம்

காகம் வருத்தத்துடன் தலையை அசைத்துக் கொண்டது. “அதுதான்! அதுதான்!” என்று அவளிடம் சொன்னது. காகத்தை உணர்வு மிகுதியால் இழுத்துக் கட்டி அணைத்துக் கொண்ட ஜெர்டா,

“என்ன தெரியும் உனக்கு? என்ன யோசிக்கிறாய்?” என்று கூவினாள். அவளது பிடியின் வலியைத் தாங்கமுடியாமல், “மெதுவாக! மெதுவாக” என்று சொன்னது காகம்.

“கேயைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும் என்றுதான் நினைக்கிறேன். ஆனால் நான் சொல்வதை நீ நம்பு! அவன் இளவரசியோடு இருக்கிறான். உன்னை மறந்தே போய்விட்டான்” என்று சொல்லிற்று.

“அவன் இளவரசியுடனா இருக்கிறான்?” ஜெர்டா காகத்தைக் கேட்டாள்.

“ஆமாம்!” என்று சொன்ன காகம், தனக்கு மனித மொழியில் பேசுவது கடினமாக இருப்பதாகவும் ஜெர்டாவிற்குக் காகங்களின் மொழி தெரிந்திருந்தால் அந்தக் கதையைச் சொல்வது எளிதாக இருக்குமென்றும் ஜெர்டாவிடம் சொன்னது.

“எனக்குக் காகங்களின் மொழி தெரியாது. என் பாட்டிக்கு நன்றாகத் தெரியும். நான் அவளிடமிருந்து கற்றுக்கொள்ளாமல் இருந்துவிட்டேன்” என்றாள் ஜெர்டா வருத்தமிக்க குரலில்.

“உங்கள் மொழியைப் பேசுவது கஷ்டமாகத்தான் இருக்கிறது. அதனால் என்ன, பரவாயில்லை” என்று சொல்லிவிட்டுக் காகம் கேயின் கதையைச் சொல்லத் தொடங்கியது.

“இப்பொழுது நாம் இருக்கும் இந்த நாட்டில், ஓர் இளவரசி வாழ்ந்து வருகிறாள். அவள் மிகவும் சாமர்த்தியசாலி; உலகத்தில் உள்ள செய்தித்தாள்களை எல்லாம் படித்திருந்தாள்; ஆனால் எல்லாவற்றையும் மறந்தும் போனாள்; அவ்வளவு கெட்டிக்காரி அவள். அவள் அரசியாக முடிசூட்டிக் கொண்டாள். ஆனால் அரசு பதவியில் அமர்ந்து கொண்டிருப்பது, மற்றவர்கள் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதுபோல் அப்படியொன்றும் மகிழ்ச்சிகரமானது இல்லை என்பதைப் புரிந்துகொண்டாள். “நான் ஏன் இன்னும் கல்யாணமே செய்து கொள்ளவில்லை” என்று தனக்குத் தானே கேட்டுக்கொண்டாள். அதில் ஏதோ விஷயமிருக்கிறது” என்று காகம் ஜெர்டாவிடம் சொன்னது. “அவள் கல்யாணம் செய்து கொள்ள விரும்பினாள். ஆனால் தனக்கு வரும் கணவன் அழகான

அரசன் கதைகள்

வனாக மட்டும் இருந்தால் போதாது; தனக்கு முன்னே கையைக் கட்டிக்கொண்டு வெறுமனே நிற்பவனாக இருக்கக்கூடாது; தான் கேட்கும் பொழுதெல்லாம் உலகத்தில் உள்ள எல்லா விஷயங்களைப் பற்றியும் பேசத் தெரிந்தவனாக இருக்கவேண்டும்; இல்லையென்றால் வாழ்க்கை சுவாரஸ்யமற்றதாக இருக்கும் என்று நினைத்தாள். எனவே சுயம்வரம் நடத்தித் தன் கணவனைத் தேர்ந்தெடுக்க விரும்பினாள். தனது பணிப்பெண்களை எல்லாம் அழைத்தாள். அவர்கள் எல்லோரும் இளவரசி திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்புகிறாள் என்பதை அறிந்து மகிழ்ந்தார்கள். 'நாங்களும் நேற்றுக் கூட அப்படித்தான் பேசிக்கொண்டோம். நீங்கள் சொல்வது சரிதான்' என இளவரசி சொன்னதை ஆமோதித்தார்கள்" என்று காகம் ஜெர்டாவிடம் சொன்னது.

இந்தக் கதையைச் சொன்ன காகம், ஜெர்டாவிடம் "நான் இளவரசி பற்றிக் கூறும் கதை முழுவதும் உண்மை. இதையெல்லாம் அந்த அரண்மனைக்குள் சுதந்திரமாகச் சென்று வருகின்ற என் காதலிதான் எனக்குச் சொன்னாள்" என்று கூறியது. அந்தக் காகத்தின் காதலிகூட வேறொரு காகம்தான். பறவையினங்கள் தங்கள் இனத்திற்கு உரியவரை எப்பொழுதும் விட்டுக் கொடுக்காது; அவற்றின் இயல்பு அது.

"சுயம்வரத்திற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்தன." காகம் மீண்டும் சொல்லத் தொடங்கியது. "எல்லாச் செய்தித்தாள்களிலும் சுயம்வரம் பற்றிய விளம்பரங்கள் வந்தன. அதைப்படித்த அழகான இளைஞர்கள் எல்லோரும் அரண்மனைக்கு வரலாம்; இளவரசி யோடு பேசலாம்; யார் ஒருவர் நன்றாகக் கலகலப்பாகச் சங்கோஜமின்றிப் பேசுகிறாரோ அவரைத் தன் கணவனாக இளவரசி தேர்ந்தெடுப்பாள்" என்றது காகம்.

"ஆமாம்! நான் சொல்வதெல்லாம் உண்மை! நாம் இப்பொழுது நேருக்கு நேர் பேசிக் கொண்டிருப்பதைப்போல, அவ்வளவு உண்மை!" என்று ஜெர்டாவிடம் உறுதிபடக் கூறியது காகம்.

"விளம்பரத்தைப் படித்த இளைஞர்கள், இளவரசியின் ஊரில் வந்து குவிந்தார்கள். ஊரெல்லாம் திரிந்து கொண்டிருந்தார்கள்; ஆனால் எல்லோரும் ஓரிரண்டு நாட்களில் தோற்றுப் போய்த் திரும்பிப் போனார்கள். அந்த இளைஞர்கள் தெருவில் திரியும் பொழுது, நன்றாகப் பேசுவார்கள். ஆனால், வெள்ளிச்சரிகை போட்ட சீருடை அணிந்த காவலர்களைக் கண்டால் நடுங்கு

தூர்மகுலசிங்கம்

வார்கள். மாடிக்குச் செல்லும்பொழுது, படிகளில் நின்றுகொண்டு இருக்கும் தங்கச்சிகை போட்ட சீருடை அணிந்த ஏவலர்களையும், மாடியில் உள்ள பெரிய பெரிய கூடங்களையும், அங்கு ஜொலித்துக் கொண்டிருக்கும் வண்ண விளக்குகளையும் கொண்ட ஆடம்பரத் தோற்றத்தைக் கண்ட உடனேயே, அவர்கள் தடுமாறுவார்கள். அரியணைக்கு முன் வந்து நின்று, இளவரசி தங்களுடன் பேசத் தொடங்கியவுடன், வாயடைத்துப் போய் அவள் சொல்வதையே அரைகுறையாகத் திருப்பிச் சொல்வார்கள். அவளுக்குத் தான் பேசியதையே மீண்டும் அவர்கள் வாயிலிருந்து கேட்கப் பிடிக்குமா என்ன? ஏதோ போதை மருந்து சாப்பிட்டதுபோலக் கலக்கமுற்று வெளியே வருவார்கள். அரண்மனையை விட்டு வெளியே வந்தவுடன்தான், மீண்டும் அவர்களுக்குப் பேச்சு வரும். நகரத்தின் வாசலிலிருந்து அரண்மனை வாசல்வரை, இத்தகைய இளைஞர் பட்டாளம்தான்! நானும் இந்தக் காட்சியைப் பார்த்திருக்கிறேன்” என்று விவரித்தது காகம்.

“அந்த இளைஞர்களுக்கு அரண்மனையில் பச்சைத் தண்ணீர் கூடக் கிடைக்காது. பசியோடும் தாகத்தோடும் இருப்பார்கள். சில பேர் முன்யோசனையோடு சாப்பிட ஏதாவது கொண்டு வந்திருந்தாலும், அதை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளமாட்டார்கள். பசியோடும் களைப்போடும் இருக்கும் அவர்களை இளவரசி நிராகரித்து விட்டதும் என்ற கெட்ட எண்ணத்துடன், உணவைப் பகிர்ந்து கொள்ளாமல் இருப்பார்கள்.”

காகத்தின் பேச்சைக் கேட்ட ஜெர்டா உடனே, “ஐயோ என் கேவுக்கு என்ன ஆயிற்று. அப்படிப்பட்ட இளைஞர்கள் கூட்டத்தில் அவனும் இருந்தானா?” என்று கதறினாள்.

“இரு! இரு” என அவளைத் தேற்றிய காகம், “இனிமேல் தான் நாம் அவனைப் பற்றிப் பேசப் போகிறோம். சுயம்வரம் தொடங்கி மூன்றாவது நாள், ஒரு சிறுவன் அந்த நகரத்திற்கு வந்தான். அவனிடம் வண்டியோ, குதிரையோ இல்லை. ஆனால் தெளிவானவனாக அரண்மனைக்குள் நடந்து வந்தான். உனது கண்கள் போல அவனுடைய கண்களும் ஒளிபடைத்தவை; அழகிய நீண்ட தலைமயிர்; ஆனால் ஆடைகள் அழுக்காக இருந்தன.” காகம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

ஜெர்டா குறுக்கிட்டு, “அது நிச்சயம் கேயாகத்தான் இருக்கும். அப்பாடா அவன் இருக்குமிடம் எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது” என்று கைகொட்டி மகிழ்ந்தாள்.

அவசன் கதைகள்

“அவன் முதுகில் ஒரு மூட்டை இருந்தது” என்றது காகம்.

“அது அவனது பனி வண்டியாக இருக்கும். அதில்தான் அவன் புறப்பட்டுப் போனான்” என்றாள் ஜெர்டா.

“அப்படியா! இருந்தால் நல்லதுதான்” என்றது காகம். “இதையெல்லாம் என் காதலிதான் எனக்குச் சொன்னாள். நான் அவனைப் பக்கத்தில் போய்ப் பார்க்க முடியவில்லை. அவன் வெள்ளிச்சரிகைச் சீருடை அணிந்த காவலாளிகளைப் பார்த்த போதும் சரி; தங்கச்சரிகைச் சீருடை அணிந்த ஏவலாளர்களைப் பார்த்தபோதும் சரி; மயங்கிப்போகவில்லை. ஆனால் அதற்குப் பதிலாக, “இப்படி அசையாமல் நிற்பது எவ்வளவு கடினமான வேலை!” என மனதிற்குள் நினைத்தான். “நான் உள்ளே செல்லப் போகிறேன்” எனத் தனக்குள் சொல்லியபடியே, இளைஞன் அரண்மனைக்குள் நுழைந்தான். சுடர் விடும் விளக்குகள்; தங்கப் பாத்திரங்களைக் கையில் ஏந்தியபடி இங்கும் அங்கும் சென்று கொண்டிருக்கும் பணியாட்கள்; அரசிக்குப் பக்கத்தில் அமைச்சர்கள் மரியாதை காரணமாக வெறுங்கால்களுடன் திரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். மரியாதைக்குரிய அமைதி அங்கு நிறைந்திருந்தது. வேறு யாராக இருந்தாலும், இந்தச் சூழலில் வாயடைத்துப்போய் இருப்பார்கள். ஆனால் கே, சரக் சரக்கெனத் தனது காலணிகள் சப்தம் எழுப்பச் சூழ்நிலையைப் பற்றிச் சற்றும் கவலைப்படாமல் நடந்து போனான்” என்று சொல்லித் தனது பேச்சைக் காகம் சற்று நிறுத்தியது.

“அது கே தான். அவன் புது காலணிகள் வாங்கி இருந்தான். அதைப் போட்டுக்கொண்ட அன்று, பாட்டியின் அறைக்குள் பெரும் சத்தத்துடன் சுற்றிச் சுற்றி வந்தான்” நினைவுபடுத்திக் கொண்ட ஜெர்டா கதறிவிட்டாள்.

“அந்தச் சத்தம் பலமாகத்தான் இருந்தது” என்ற காகம், மீண்டும் கதையைத் தொடர்ந்தது. “அவன் தைரியமாக இளவரசிக்குப் பக்கத்தில் சென்றான். சக்கரம் போல வட்ட வடிவமாகப் பெரிதாக இருந்த முத்து ஆசனத்தின் மேல் இளவரசி அமர்ந்திருந்தாள். அவளைச் சுற்றிக் காவலர், ஏவலர், பணியாளர், அமைச்சர், தொண்டர்கள் எனப் பெரிய பட்டாளம். இளவரசிக்கு மிக அருகில் இருந்து சேவை செய்பவர்களின் முகத்தில் பெருமிதம்; வெளிவாசலில் நிற்கும் தொண்டர்கள் செருப்பணிந்து கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டார்கள்; அந்த மரியாதையில் அவர்கள் மகிழ்ந்து போனார்கள். வேறு யாரும் காலணி அணிந்திருக்க

தரீமகுலசிங்கம்

வில்லை. ஆனால் அந்த இளைஞன், தன் காலணிகளை வாசலில் கழட்டாமல், நேரே நடந்து சென்றான்” என்றது காகம்.

“அந்தச் சயம்வரம் அவ்வளவு கொடுமையாகவா இருந்தது? கே வென்று விட்டானா இல்லையா?” ஜெர்டா கேட்டாள்.

“நான் மட்டும் காகமாகப் பிறக்காமல் மனிதனாகப் பிறந்திருந்தால், எனக்கு ஒரு காதலி இருப்பதைக்கூடப் பொருட்படுத்தாமல் இளவரசியை மணந்து கொண்டிருப்பேன். அந்த இளைஞன் இளவரசியோடு, நான் என் மொழியில் பேசுவதுபோல, அவ்வளவு தெளிவாகப் பேசினான் என்று என் காதலி சொன்னாள். அந்த இளைஞன் இளவரசியின் அறிவுத்திறமையைப் பரிசோதிக்கவே சென்றிருக்கிறான்; திருமணம் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு இருக்கவில்லை. அவனுடைய கலகலப்பான சுபாவம், இளவரசிக்குப் பிடித்துப்போயிற்று; அவனுக்கும் அவளைப் பிடித்துவிட்டது. எனவே இருவரும் திருமணம் செய்து கொண்டார்கள்” என்று கூறி நிறுத்தியது காகம்.

“அது கேயாகத்தான் இருக்கவேண்டும்! அவன் மிகவும் கெட்டிக்காரன். சின்னப் பின்னக் கணக்கையும் மனக்கணக்காகவே அவனால் போடமுடியும் உன்னால் என்னை அந்த அரண்மனைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகமுடியுமா?” என்று ஜெர்டா காகத்தைக் கேட்டாள்.

“நீ கலபமாகச் சொல்லிவிட்டாய்” என்று பதிலளித்த காகம், “நாம் எப்படி அரண்மனைக்குள் போகமுடியும்? எதற்கும் என் காதலியோடு பேசிப்பார்க்கிறேன். அவள் ஏதாவது வழி சொல்வாள். ஆனால் உன்னைப் போன்ற சிறுமி, அரண்மனைக்குள் அவ்வளவு தூரம் போகமுடியுமா என்றுதான் தெரியவில்லை” என்றது.

“என்னால் போகமுடியும்” என்ற ஜெர்டா, “கே நான் அரண்மனைக்கு வந்திருப்பதைக் கேள்விப்பட்டால், அரண்மனை வாசலுக்கு வந்து என்னை உள்ளே கூட்டிச்செல்வான்” என்றாள்.

“சரி! நான் ஜன்னல் வழியே பார்த்துச் சாத்தியப்படுமா என்று தெரிந்துவருகிறேன். நீ அதுவரை காத்திரு” என்று சொல்லித் தலையசைத்துப் பறந்து போயிற்று.

அந்திசாயும் பொழுதில்தான் காகம் திரும்பி வந்தது. “கா கா” எனக் கரைந்துவிட்டு, “என் காதலி தன் வணக்கங்களை உனக்குச் சொன்னாள்; உனக்காக இந்த ரொட்டித் துண்டைச் சமையற் கட்டிலிருந்து கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்; அங்கு நிறைய

அனசன் கதைகள்

ரொட்டிகள் இருந்தன; நீ பசியோடு இருப்பாய்! சாப்பிடு” என்று சொன்ன காகம், “நீ வெறும் கால்களுடன் அநேகமாக அரண்மனைக்குள் நேராகப் போகமுடியாது; வெள்ளிச் சரிகைச் சீருடை அணிந்த காவலர்களும், தங்கச் சீருடை அணிந்த ஏவலர்களும் உன்னை உள்ளே விடமாட்டார்கள். ஆனால் அழாதே! நீ உள்ளே போக வழி இருக்கிறது. என் காதலி பின்பக்கப் படி வழியாக இளவரசியின் படுக்கையறை வரை உன்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போய்விடுவாள். அவளுக்குச் சாவிகள் இருக்குமிடம் நன்கு தெரியும்” என்றது காகம்.

அவர்கள் மரங்கள் அடர்ந்திருந்த அரண்மனைத் தோட்டத் திற்குள் சென்றார்கள். மரங்களிலிருந்து இலைகள் உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன; விளக்குகள் ஒவ்வொன்றாக அணைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. காகம் ஜெர்டாவை அரண்மனைப் பின் வாசலுக்கு அழைத்துச் சென்றது; கதவு விரியத் திறந்திருந்தது.

ஜெர்டா ஏக்கத்தாலும் எதிர்பார்ப்பாலும் இதயம் துடிக்க, ஏதோ குற்றம் செய்வது போன்ற உணர்வுடன் இருந்தாள். ஆனால் கேயைப் பார்ப்பது முக்கியம். அந்த இளவரசன் கே யாகத்தான் இருப்பான்; கேயின் ஒளி படைத்த கண்களும், நீண்ட தலை முடியும் நினைவுக்கு வந்தன. வீட்டுத் தோட்டத்தில் ரோஜாப் பூக்களுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, தன்னைப் பார்த்து எவ்வளவு அழகாய்ச் சிரிப்பான்; இப்பொழுது அதுபோல் சிரிப்பானா? ஜெர்டா ஏங்கினாள்.

தன்னைத்தேடி ஜெர்டா இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கிறாள் எனக் கேட்கும்போதும், வீட்டிற்குத் திரும்பி வராத அவனை நினைத்து எல்லோரும் அமுததைப் பற்றி அறியும்போதும், அவன் நிச்சயம் மகிழ்வான். கேயைப் பார்க்கப் போகிறோம் என்ற நினைவு அவளுக்கு ஒரு பக்கம் மகிழ்ச்சியாகவும், மறுபக்கம் அச்சமாகவும் இருந்தது.

காகமும் ஜெர்டாவும் மாடிப்படிகளில் ஏறிச் சென்றார்கள். அங்குள்ள ஒரு மாடத்தில் சிறிய விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. அறையின் நடுவில் பெண் காகம் நின்று கொண்டிருந்தது. பாட்டி ஜெர்டாவுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருந்த மாதிரி, ஜெர்டா காக்கையை வணங்கினாள்.

“என் காதலர், உன்னைப்பற்றி நிறையச் சொன்னார்” என்றது பெண் காகம். “உன் கதையைக் கேட்டு, நான் ஆடிப் போய் விட்டேன். விளக்கை எடுத்துக்கொள். நான் உனக்கு முன்னே

நடந்து செல்கிறேன். நாம் இங்கிருந்து நேராகச் சென்றால், யாரும் நம்மைப் பார்க்கமாட்டார்கள்” என்று கூறி ஜெர்டாவை வழி நடத்தி அழைத்துச் சென்றது.

“நமக்குப் பின்னால் யாரோ வருவது போல் இருக்கிறது” என்றாள் ஜெர்டா. சுவர்களில் நீண்ட கால்களுடன் சேணம் பூட்டிய பறக்கும் குதிரைகள், ஆண்களும் பெண்களுமான வேட்டைக் காரர்களைச் சுமந்து சென்றுகொண்டிருப்பது போன்ற காட்சிகள் நிழலாகத் தெரிந்தன.

“இவை வேறொன்றுமில்லை! இங்கு கனவான்கள் நன்றாகத் தூங்குவதற்காகக் கனவுகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. நீயும் படுக்கையில் படுத்துத் தூங்கினால், உனக்கும் நல்ல பல கனவுகள் வரும்; நீ இளவரசியின் அருகில் சென்றால், இன்னும் நன்றாகப் பார்ப்பாய்! அப்பொழுது உன் நல்ல இதயம் எனக்கு நன்றி சொல்லும்” என்றது பெண் காகம்.

“நிச்சயமாக, நிச்சயமாக” எனத் தன் காதலி சொன்னதை ஆமோதித்து ஆண் காகம்.

ஜெர்டாவும் காகமும் முதல் கூடத்தின் உள்ளே நுழைந்தார்கள். இளஞ்சிவப்பு வண்ணப் பட்டுத் திரைச்சீலை அலங்காரமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. சுவர் முழுவதும் அழகிய செயற்கைப் பூக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. இந்தச் சுவர்களில், வண்ண வண்ணக் கனவுகள் வேகவேகமாக வந்து கொண்டிருந்தன, அதனால் அவற்றில் வரும் உயர் குடும்பத்துப் பெண்களையும், ஆண்களையும் ஜெர்டாவால் சரியாகப் பார்க்க முடியவில்லை. இப்படிப்பட்ட, பார்ப்பவரை மனம் தடுமாறச் செய்யும் அளவுக்கு அழகு வாய்ந்த பல கூடங்களை அவர்கள் தாண்டிச் சென்றார்கள். ஒன்றைவிட மற்றொன்று மிக அழகாக இருந்தது. கடைசியாக இளவரசியின் படுக்கையறைக்கே வந்து சேர்ந்தார்கள். உயர்ந்த ரகக் கண்ணாடிகளால் நேர்த்தியாக அலங்கரிக்கப்பட்ட விதானத்திலிருந்து தங்கக் கம்பியில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த வெள்ளை வெளேரென்று அல்லிப்பூவைப் போன்ற படுக்கைகள் இருந்தன. வெள்ளை விரிப்புப் போட்ட படுக்கையில் இளவரசியும், சிவப்பு விரிப்புள்ள படுக்கையில் இளவரசனும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிவப்பு விரிப்பைத் தள்ளிப் பார்த்த பொழுது, வெண்பழுப்பு நிறக் கழுத்து மட்டும் தெரிந்தது. “இது கே யாகத்தான் இருக்கும்” ஜெர்டா தன்னை மறந்து உரக்கக் கூவினாள். கையிலிருந்த விளக்கைத் தூக்கி, இளவரசனின்

அரசன் கதைகள்

முகத்தைப் பார்த்தாள். கனவுகளோடு தூங்கிக் கொண்டிருந்த அவன், தன் தலையைக் கொஞ்சம் திருப்பினான். “இது கே இல்லை” ஜெர்டாவிற்குத் தெரிந்துவிட்டது. அவன் சுழுத்து மட்டும் தான் கே யினுடையது போலிருந்தது; மற்றபடி அவன் அழகான வாலிபனாக இருந்தான். வெள்ளை விரிப்புப் போட்ட படுக்கையிலிருந்த இளவரசி விழித்து எழுந்து, ஜெர்டாவைப் பார்த்தாள். “நீங்கள் யார்?” என்று ஜெர்டாவிடம் கேட்டாள். ஜெர்டாவும் அழுதுகொண்டே, தனது கதை முழுவதையும் இளவரசிக்குச் சொன்னாள். காக்கை ஜோடி தனக்குச் செய்த உதவிகளைப் பற்றியும் சொன்னாள்.

இதைக் கேட்ட இளவரசனும் இளவரசியும், ஜெர்டாவின் நிலைக்குப் பரிதாபப்பட்டார்கள். காக்கை ஜோடி அவளுக்குச் செய்த உதவிக்காகப் பாராட்டினார்கள். கூடவே இனிமேல் இப்படிப்பட்ட வேலையைச் செய்யக்கூடாது எனவும் கண்டித்தார்கள். காக்கைகளின் நல்ல குணத்தைப் பாராட்ட விரும்பி, “உங்களுக்கு என்ன வேண்டுமோ கேளுங்கள்; அரண்மனை உத்தியோகமா அல்லது சுதந்திரமாக வானில் சுற்றித் திரிவதா” என்று கேட்டார்கள். அரண்மனை வேலை செய்தால், சமையலறையில் மீந்து போகும் உணவு எல்லாம் அவர்களுக்குத்தான். அதனால் இளவரசிக்கு வணக்கம் கூறிய காக்கைகள், அரண்மனை உத்தியோகத்தையே தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டன; வயதாகும் காலத்திற்குப் பாதுகாப்பு வேண்டும் அல்லவா?

இளவரசன், ஜெர்டாவிற்குத் தன் படுக்கையில் படுத்துத் தூங்க அனுமதி அளித்தான். அவனால் முடிந்த உதவி அது! இந்த உலகில்தான் எவ்வளவு சிறந்த மனிதர்கள், எவ்வளவு சிறந்த விலங்குகள்; என நன்றியோடு நினைத்துக் கைகளைக் கூப்பியவன் நன்றாக உறங்கிவிட்டான். நல்ல நல்ல கனவுகள் அவளைத் தேடிப் பறந்துவந்தன. அதில் கே தன் பனி வண்டியில் உட்கார்ந்து கொண்டு, கையசைத்துக் கொண்டிருந்தான். ஜெர்டா கண் விழித்தாள்; எல்லாம் வெறும் கனவு.

மறுநாள்! ஜெர்டாவிற்குத் தலைமுதல் கால்வரை வெவ் வெட்டு ஆடை அணிவித்தார்கள். ஜெர்டா அரண்மனையில் அவர்களுடன் நிரந்தரமாகத் தங்கிக் கொள்ளலாம் என்றார்கள். ஆனால் ஜெர்டா, தனது வெறுங்கால்களுக்கு ஒரு ஜோடிக் காலணிகளும், கேயைத் தேடிச் செல்வதற்கு வசதியாக ஒரு சிறிய வண்டியும் தந்தால் போதும் என்று கேட்டுக் கொண்டாள்.

தர்மகுலசிங்கம்

அவளுக்குக் காலணிகள் மட்டுமின்றி, அழகிய கையுறைகளும் நேர்த்தியான ஆடைகளும் வழங்கப்பட்டன. சொக்கத்தங்கத்தாலான வண்டி அரண்மனைக்கு வெளியே தயாராக நிற்குகொண்டிருந்தது. வண்டியைத் தொடர்ந்து இளவரசியின் மெய்க்காவலர்கள், ஏவலாட்கள். வண்டியோட்டிகள் தயாராகக் குதிரைகள் மேல் உட்கார்ந்து காத்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். இளவரசனும் இளவரசியும் ஜெர்டாவை வண்டியில் ஏற்றி விட்டார்கள்; அவளது பயணம் வெற்றியடைய வேண்டும் என வாழ்த்தினார்கள். புதிதாகத் திருமணம் ஆன காக்கை ஜோடி, ஜெர்டாவின் வண்டியைத் தொடர்ந்து மூன்று மைல் தூரம் பறந்து வந்தது. அரண்மனை சமையற்கட்டிலிருந்து அதிகமான உணவு சாப்பிட்டதால், பெண் காக்கைக்குத் தலைவலி; அதனால் அது தன் சிறகுகளை மடக்கிக்கொண்டு உட்கார்ந்துவிட்டது. வண்டிக்குள் ஜெர்டா உண்பதற்காக வகை வகையான தின்பண்டங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

மூன்று மைல் தூரம், ஜெர்டாவின் வண்டியைத் தொடர்ந்து வந்த இளவரசனும் இளவரசியும், 'போய்வா, போய்வா' எனக் கையசைத்து விடை கொடுத்தார்கள். ஜெர்டா அழுதுவிட்டாள். அவர்களைப் பிரிந்து செல்வது கடினமாக இருந்தது; ஆண் காக்கை அங்கிருந்த மரத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டது. சூரியஒளியைப் போல் தகதகக்கும் வண்டி கண்ணிலிருந்து மறைவது வரை, தனது கருப்புச் சிறகுகளை அசைத்து அசைத்து விடை கொடுத்தது.

ஐந்தாவது கதை

கொள்ளையர் சிறுமி

Den lille røverpige

வண்டி அடர்ந்த காட்டின் வழியே சென்று கொண்டிருந்தது. தீவட்டியைப்போல ஒளிவீசிக் கொண்டிருந்தது. அந்த வண்டியின் ஒளி காட்டில் இருந்த கொள்ளைக்காரர்களின் கண்ணைப் பறித்தது. “தங்கம்! தங்கம்” எனக் கூவிக்கொண்டே, கொள்ளையர்கள் வண்டியைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். வண்டியிலிருந்த ஏவலர்கள், காவலர்கள், வண்டியோட்டி ஆகியோரைக் கொன்றார்கள்; ஜெர்டாவை வண்டியிலிருந்து கீழே இழுத்தார்கள்.

“முந்திரியும் பாலும் சாப்பிட்டுக் கொழு கொழுவென அழகாக இருக்கிறாள்” என்றாள்

கொள்ளையர்களுக்கு நடுவில் இருந்த முதியவள். அவளுடைய தாடை சப்பையாக நீண்டிருந்தது; புருவங்கள் கனத்துத் தொங்கின. அவள் ஜெர்டாவைப் பார்த்து, “இவள் என்னுடைய செல்ல ஆட்டுக்குட்டிபோல இருக்கிறாள்; கொன்று தின்றால் எப்படியிருக்கும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அச்சம் தரும் பளபளப்பான கத்தியை உருவினாள்.

அந்த நேரத்தில், “ஐயோ” என அந்த முதியவள் அலறினாள். அந்த முதியவளின் முதுகில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த அவளுடைய மகள் குறும்புத்தனமாக அவளது காதை வெடுக்கெனக் கடித்து விட்டாள். “ஓ சனியனே” என்று அலறிய முதியவளால் ஜெர்டாவைக் கொல்ல முடியவில்லை.

“அவள் என்னோடு விளையாடிக் கொண்டிருக்கட்டும்” என்றாள் கொள்ளையர் சிறுமி. “அவள் தன்னுடைய கையுறைகளையும் அழகிய ஆடைகளையும் எனக்குத் தருவாள், என்னோடு படுத்துத் தூங்குவாள்” என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் தன் அம்மாவைச் செல்லமாகக் கடித்தாள். முதியவள் வலி தாங்காமல் துள்ளிக் குதித்தாள். கொள்ளையர்கள் “அவள் தன் கன்றுக்குட்டியோடு எப்படி ஆடிக்கொண்டிருக்கிறாள் பாருங்கள்” என்று இந்தக் காட்சியைப் பற்றிச் சொல்லிச் சிரித்தார்கள்.

யாருக்கும் கட்டுப்படாமல் முரட்டுத்தனமாக வளர்ந்த அந்த கொள்ளையர் சிறுமி, “நான் அந்த வண்டியில் போக வேண்டும்” என்றாள். ஜெர்டாவும் அவளும் வண்டியில் மேடு பள்ளம் ஆகியவற்றைத் தாண்டிக்கொண்டு அடர்ந்த காட்டிற்குள் சென்றார்கள். அந்தச் சிறுமியும் ஜெர்டாவைப் போலவே வளர்ந்திருந்தாள். ஆனால் அகன்ற தோள்களுடன் மாநிறமாக, பலசாலியாக இருந்தாள். ஜெர்டாவின் இடுப்பை அணைத்துக்கொண்டு “இனிமேல் அந்தக் கொள்ளையர்கள் உன்னைக் கொல்ல மாட்டார்கள். நீ மட்டும் உன்னைக் கோபப்படுத்தாமல் இருந்தால் உன்னை இளவரசியைப் போல நடத்துவேன்” என்று கூறினாள்.

“நான் ஒன்றும் இளவரசி இல்லை” என்று சொன்ன ஜெர்டா அவளிடம் கே பற்றியும், அவள் மீது தனக்குள்ள பாசம் பற்றியும், இதுவரை நடந்த விவரங்களையும் ஒன்று விடாமல் சொன்னாள்.

இதைக் கேட்டுத் தன் தலையை அசைத்த அந்தச் சிறுமி, “இனிமேல் நிச்சயமாக உன்னை யாரும் கொல்லமாட்டார்கள். நானும் எனக்குக் கோபம் வந்தால்கூட உன்னைக் கொல்ல மாட்டேன். ஏனென்றால் உனக்கு ஒரு தீங்கு செய்வது எனக்கு நானே தீங்கு செய்துகொள்வதைப் போலாகும்” என்றாள்.

அரசன் கதைகள்

இதைக்கேட்ட ஜெர்டாவிற்சுக் கண்களில் நீர் வழிந்தது. அவளுடைய கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்ட அந்தச் சிறுமி ஜெர்டாவின் கையுறைகளை வாங்கிப் போட்டுக்கொண்டாள். கையுறைகள் மென்மையாகவும், குளிர்சூக்கு இதமாகவும் இருந்தன.

வண்டி, கொள்ளைக்காரர்களின் அரண்மனை முற்றத்திற்குப் பக்கத்தில் வந்து நின்றது. அந்த அரண்மனை முழுவதுமாகத் திறந்திருந்தது. அரண்மனைப் பொந்துகளில் இருந்து நாரைகளும் காகங்களும் பறந்துவந்தன. காவலுக்கு இருந்த பெரிய பெரிய நாய்கள் விட்டால் ஒரு மனிதனையே கடித்துச் சாப்பிட்டுவிடும் அளவிற்குப் பலம் வாய்ந்தவை. அவை ஜெர்டாவையும் கொள்ளையர் சிறுமியையும் பார்த்தவுடன் துள்ளிக்குதித்தன. ஆனால் குரைக்கவில்லை.

அரண்மனைக்குள் புகை படிந்த பெரிய கூடம் இருந்தது. கணப்படுப்பில் செந்தழல் எரிந்து கொண்டிருந்தது; வெளியில் செல்ல வழியில்லாமல் புகை உள்ளேயே சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. ஒரு பெரிய பாத்திரத்தில் ரசம் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது; காட்டு முயல்களின் இறைச்சி வறுபட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஜெர்டாவிடம், “நீ இன்று இரவு இந்த விலங்குகளுடனும் அதன் குட்டிகளுடனும் தான் தூங்கப்போகிறாய்” என்றாள் கொள்ளையர் சிறுமி. அவர்கள் இருவரும் ரசங்களைக் குடித்தும் பிறவகை உணவுகளை உண்டும் பசியாறினார்கள். வைக்கோல் பரப்பப்பட்டு அதன்மேல் கம்பளம் விரித்து வைக்கப்பட்ட அரண்மனையின் மூலையில் சென்று உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். அந்த இடத்தில் நூற்றுக்கணக்கான புறாக்கள் இருந்தன. தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்த அந்தப் புறாக்கள் இவர்கள் இருவரும் வந்த சத்தத்தைக் கேட்டுத் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தன. “இந்தப் புறாக்கள் எல்லாம் என்னுடையவை” என்று சொன்ன அந்தச் சிறுமி ஒரு புறாவைக் காலைப் பிடித்துத் தூக்கினாள். இப்படியும் அப்படியுமாக ஆட்டினாள். ஜெர்டாவின் முகத்தில் மோதி “இந்தப் புறாவை முத்தமிடு” என அவளுக்கு ஆணையிட்டாள்.

சுவரில் பொருத்தப்பட்டிருந்த கூண்டுகளைக்காட்டி, “அங்கே இருக்கும் காட்டுப் பறவைகளைப் பார்” என்றாள் அந்தச் சிறுமி. “அவை மிகவும் பொல்லாதவை; கவனமாகப் பூட்டி வைக்க வேண்டும்; இல்லையென்றால் காட்டிற்குள் பறந்து போய்விடும்” என்றாள். “இங்கே பார் என்னுடைய அன்புக் காதலன்” என்று அங்கு கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த பெரிய கொம்புகளுடன் இருந்த

தர்மகுலசிங்கம்

கலைமானைக் காட்டினாள். கலைமானின் கழுத்தில் பெரிய தாமிர வளையம் இருந்தது. “நான் தினமும் சாயங்காலம் இங்கு வரும்பொழுது கூர்மையான கத்தியை வைத்து இதன் கழுத்தில் கிச்சு கிச்சு மூட்டுவேன். கத்தியால் குத்திவிடுவேனோ என்று நினைத்துக் கலைமான் பயந்து நடுங்குவது பார்ப்பதற்கு மிகவும் வேடிக்கையாக இருக்கும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே, சொன்ன மாதிரியே செய்து காட்டினாள். கலைமான் கால்களை உதைத்துக் கொண்டு நடுங்கித் துள்ளியது. சிறுமி கடகடவெனச் சிரித்தாள். பின்னர் ஜெர்டாவைத் தன்னுடைய படுக்கைக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

“நீ தூங்கும்பொழுதுகூட இந்தக் கத்தியைக் கையில் வைத்துக் கொண்டிருப்பாயா?” ஜெர்டா நடுங்கிக்கொண்டே கேட்டாள். “ஆமாம், கத்தியுடன்தான் நான் எப்பொழுதும் தூங்குவேன்” என்றாள் அந்தச் சிறுமி. ஜெர்டாவிடம் அவள், “நீ மீண்டும் ஒரு முறை கேயைப் பற்றியும், இவ்வளவு தூரம் எதற்காக வந்திருக்கிறாய் என்பது பற்றியும் எனக்குச் சொல்” என்றாள்.

ஜெர்டா மீண்டுமொரு முறை எல்லாவற்றையும் சொன்னாள். காட்டுப் பறவை ஒன்று அவள் சொல்வதைக் கூண்டில் இருந்த படியே கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. மற்ற பறவைகள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தன. கொள்ளைக்காரச் சிறுமி ஒரு கையால் ஜெர்டாவை அணைத்துக் கொண்டும் மறு கையில் கத்தியை வைத்துக் கொண்டும் பலமாகக் குறட்டை விட்டுக்கொண்டே தூங்கிப்போய்விட்டாள். ஜெர்டா தனக்கு வாழ்வா சாவா என்ற அச்சத்தால் கண்களை மூடவேயில்லை.

கொள்ளையர்கள் கணப்படுப்பைச் சுற்றி உட்கார்ந்துகொண்டு குடியும் கும்மாளமுமாக இருந்தார்கள். முதியவள் குடித்துவிட்டுக் குட்டிக்கரணம் போட்டாள். ஜெர்டா இந்தக் காட்சிகளைப் பார்த்துப் பயந்துபோனாள்.

அந்த நேரத்தில் கூண்டிலிருந்த இரண்டு காட்டுப்புறாக்கள், “கூ! கூ! நாங்கள் சிறுவன் கேயைப் பார்த்திருக்கிறோம். ஒரு வெள்ளைப் பறவை அவன் பனி வண்டியைச் சுமந்து சென்றதைப் பார்த்திருக்கிறோம். அவன் பனி அரசியோடு காட்டில் போய்க் கொண்டிருந்தான். அந்த வண்டி போய்க்கொண்டிருந்தபொழுது நாங்கள் எல்லாம் எங்கள் கூடுகளில் இருந்தோம். பனி அரசி குஞ்சுகளான எங்களைத் துரத்திவிட்டாள். எங்கள் இருவரைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் செத்துப்போய்விட்டார்கள். கூ! கூ!” என்றன.

அனசன் கதைகள்

இதைக் கேட்ட ஜெர்டா, “என்ன! பனி அரசி பயணம் செய்த வண்டியைப் பார்த்தீர்களா? அதுபற்றி உங்களுக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லுங்களேன்” என்றாள்.

காட்டுப் புறாக்களும், “பனி அரசி லாப்லாந்துக்குத்தான் பயணப்பட்டுக் கொண்டிருப்பாள் என நினைக்கிறோம். அங்கு உறைபனிதான் இருக்கும். எதற்கும் இந்தக் கலைமானைக் கேட்டால் சரியாகச் சொல்லும்” என்றன.

கலைமான், “அங்கு உள்ள பனி வெளி பார்ப்பதற்கு ரம்மியமானதாக இருக்கும்” என்று சொல்லிவிட்டு, “அந்தப் பளபளப்பான பனி வெளியில் கவலையில்லாமல் ஓடித் திரியலாம். பனி அரசியின் கோடை வாசஸ்தலம் அங்குதான் இருக்கிறது. ஆனால் அவளது அரண்மனை வடதுருவத்தில் உள்ள ஸ்வீட்ஸ் பெர்கன் என்ற தீவில் இருக்கிறது” என விவரித்தது.

“ஐயோ என் கே! என்னருமை கே” என ஜெர்டா அரற்றினாள்.

“பொய் சொல்லாதே” என்று கலைமானைச் சொன்ன கொள்ளையர் சிறுமி “பொய் சொன்னாயோ இந்தக் கத்தியால் உன் வயிற்றைக் குத்திவிடுவேன்” என்றாள்.

காலையில் எழுந்தவுடன் காட்டுப் புறாக்கள் பேசிக் கொண்டதை எல்லாம் கொள்ளையர் சிறுமியிடம் ஜெர்டா சொன்னாள். கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கொள்ளையர் சிறுமி, “அதுதான்! அதுதான்” எனத் தனக்குள் கூறிக் கொண்டவளாய், “உனக்கு லாப்லாந்து எங்கே இருக்கிறது என்று தெரியுமா?” என்று கலைமானைக் கேட்டாள்.

“எனக்குத் தெரியாமல் வேறு யாருக்குத் தெரியும்?” எனக் கண்கள் பளிச்சிடச் சொன்ன கலைமான், “நான் அங்குதான் பிறந்து வளர்ந்தேன். அந்தப் பனி வெளியில் நன்றாகச் சுற்றித் திரிந்திருக்கிறேன்” என்றது.

“நான் சொல்வதைக் கேள்” என ஜெர்டாவிடம் சொன்ன கொள்ளையர் சிறுமி, “இப்பொழுது கொள்ளைக்காரர்கள் எல்லாம் கலைந்து போய்விட்டார்கள். என் அம்மா மட்டும்தான் இருக்கிறாள். அவளும் மதியத்திற்கு மேல் பெரிய புட்டி நிறைய மதுவைக் குடித்துவிட்டுத் தூங்கிவிடுவாள். அப்பொழுது நான் உனக்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்கிறேன்” என்றாள்.

கொள்ளைக்காரர் சிறுமி தன் படுக்கையிலிருந்து துள்ளி எழுந்தாள்; அம்மாவின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டாள். அவளது சுருங்கிப்போன மோவாயைப் பிடித்துக் கொஞ்சினாள் “காலை வணக்கம் என் அன்பு ஆட்டுக்குட்டி அம்மாவே” எனச் சொன்ன அவளின் மூக்கைப்பிடித்து அழுத்தித் திருகினாள் அவள் அம்மா. சிறுமியின் மூக்கு பயங்கரமாகச் சிவந்து போயிற்று; இதுதான் அவர்கள் அன்பைக் காட்டிக் கொள்ளும் லட்சணம்!

மதியமாயிற்று; முதியவள் புட்டியிலிருந்த மதுவைக் குடித்தாள்; தூங்கிப் போனாள். சிறுமி கலைமானிடம் வந்தாள். அதைப் பார்த்து, “உன்னைப் பிரிவது எனக்குக் கவலையாக இருக்கிறது. உன்னைக் கத்தியால் சீண்டுவதும் நீ அதற்குப் பயந்து நடுங்குவதைப் பார்த்து ரசிப்பதும் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான பொழுது போக்கு; அதனால் பரவாயில்லை. உன்னைக் கட்டியிருக்கும் கயிற்றை அவிழ்த்துவிடுகிறேன். நீ இந்தச் சிறுமியை அவள் நண்பன் இருக்கும் இடமாகிய பனி அரசியின் அரண்மனைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போ. நாங்கள் சத்தமாகத்தானே பேசிக்கொண்டிருந்தோம்! அதைக் கேட்டுக் கொண்டதானே இருந்திருப்பாய்!” என்றாள்.

கலைமான் மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக்குதித்தது. கொள்ளையர் சிறுமி ஜெர்டாவைக் கலைமான்மீது தூக்கி உட்கார வைத்துக் கீழே விழுந்து விடாமலிருக்கவேண்டும் என்ற முன்யோசனையோடு இழுத்துக் கட்டினாள். வசதியாகச் சாய்ந்துகொள்ளத் தனது சிறிய மெத்தையையும் கொடுத்தாள்.

“நீ போகுமிடத்தில் அதிகமாகக் குளிரும்! அதனால் உன் கம்பளிக் காலுறைகளை உனக்கே தந்துவிடுகிறேன்” என்ற அந்தச் சிறுமி, “உன் கையுறைகளை நானே வைத்துக்கொள்வேன். அதற்குப் பதிலாக உனக்குக் குளிராமல் இருக்க என் அம்மாவின் பெரிய கையுறைகளைத் தருவேன். அவை முழங்கை வரை செல்லும்” என்று ஜெர்டாவிடம் சொன்னாள். “இந்தக் கையுறைகளைப் போட்டுக்கொண்டதால் என் அம்மா போலவே அவலட்சணமாக ஆகிவிட்டாய்” என்று சீண்டினாள். ஜெர்டா மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் அழுதே விட்டாள் “அழுதால் எனக்குப் பிடிக்காது; மகிழ்ச்சியாகப் போய்வா! வழியில் பசித்தால் சாப்பிடுவதற்குக் கொஞ்சம் ரொட்டியும் இறைச்சியும் வைத்திருக்கிறேன்” என்றாள் அந்தக் கொள்ளையர் சிறுமி.

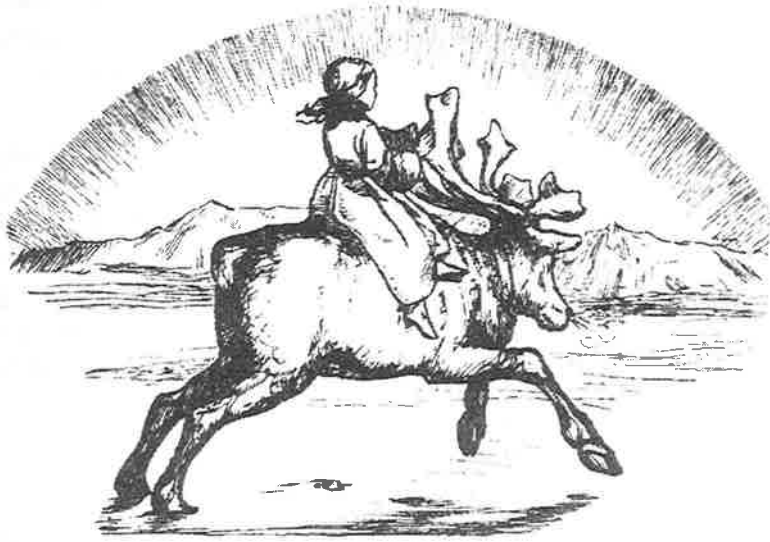
வாசல் கதவைத் திறந்து அங்குள்ள நாய்களை எல்லாம் சமாதானப்படுத்திவிட்டுக் கலைமானிடம் வந்தாள் அந்தச் சிறுமி.

சிசைன் கதைகள்

அவள் கலைமானைப் பார்த்து, “ஓடிவிடு! ஜெர்டாவைப் பத்திரமாகப் பார்த்துக்கொள்” என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் கையில் இருந்த கத்தியால் கலைமானைக் கட்டியிருந்த கயிற்றை அறுத்து விட்டாள். கலைமானையும் ஜெர்டாவையும் பார்த்து “போய் வாருங்கள்!” என்று விடைகொடுத்து அனுப்பினாள்.

கலைமான் கல்லும் முள்ளும் தாண்டி ஓடியது; காட்டு வழி, சதுப்பு நிலங்கள், புல்வெளிகள் என எல்லாவற்றையும் கடந்து சென்றது. வழியெங்கும் நரிகளின் ஊளை; நாரைகளின் கூச்சல்; விரரென்று காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு ஓடியது கலைமான். திடீரென்று வானத்தில் தீப்பற்றிக்கொண்டு விட்டதோ என்பது போல வெளிச்சம்; “இவை வடதுருவ விளக்குகள்! அவை ஒளி வீசுவதைப் பார்” என ஜெர்டாவிடம் கூறிய கலைமான் இரவு பகலாக வேக வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

ஆறாவது கதை

லாப்லாந்துப் பெண்ணும் பின்லாந்துப் பெண்ணும்

Lappekonen og finnekonen

கலைமான் ஒரு சிறிய குடிசைக்குப் பக்கத்தில் வந்து நின்றது. அது மிகவும் எளிமையான குடிசை; தாழ்ந்த கூரையுடன் கூடிய அந்தக் குடிசைக்கு உள்ளே தவழ்ந்துதான் செல்ல வேண்டியிருக்கும். அந்தக் குடிசையில்தான் லாப்லாந்துப் பெண் வசித்தாள். அவள் இரவில் எண்ணெய் விளக்கின் ஒளியில் மீன்களை வறுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளிடம் கலைமான், தான் கொள்ளையர் சிறுமியிடம் மாட்டிக்கொண்ட கதையை முதலில் சொல்லி விட்டுப் பின்னர் ஜெர்டாவின் கதையைச் சொன்னது. ஜெர்டா குளிர் மிகுதியால் பேசக் கூடச் சக்தியற்றவளாக இருந்தாள்.

சிவசன் கதைகள்

“அடப்பாவமே” என்ற லாப்லாந்துப் பெண் “நீங்கள் இன்னும் அதிக தூரம் ஓட வேண்டியிருக்கும். நீங்கள் பின்மார்க் என்ற இடத்தை அடைய நூறு மைல்கள் ஓடவேண்டும். பனி அரசி அங்கேதான் இருக்கிறாள். அங்கு மாலைநேரத்தில் வங்காளத்தி லிருந்து வந்த விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருக்கும். என்னிடத்தில் காகிதம் இல்லாததால் கருவாட்டின்மீது எழுதி பின்லாந்துப் பெண்ணிற்கு ஒரு கடிதம் தருகிறேன்; அவள் உங்களுக்கு மேலும் சில தகவல்களைத் தருவாள்; அவை பயனுள்ளவையாக இருக்கும்” என்றாள்.

ஜெர்டா கொஞ்சம் சாப்பிட்டுவிட்டு இளைப்பாறினாள். உலர்ந்த கருவாட்டின்மீது ஏதோ சிலவற்றை எழுதி ஜெர்டா விடம் கொடுத்துப் பத்திரமாக வைத்துக் கொள்ளும்படி சொன்ன அந்த லாப்லாந்துப் பெண் ஜெர்டாவைத் தூக்கிக் கலைமான் மீது உட்காரவைத்து இறுகக் கட்டினாள்.

கலைமான் காற்றில் பாய்ந்து சென்றது. நீலநிற வடதுருவ விளக்குகள் சுடர்விட்டுப் பிரகாசமாக எரிந்துகொண்டிருந்தன. அவர்கள் இருவரும் பின்மார்க்கை அடைந்தார்கள். பின்லாந்துப் பெண்ணிற்கு வீடு என்று எதுவும் இல்லை; அவள் சமையல் செய்யும் அடுப்படிதான் அவள் வசிப்பிடம்; அங்கு போய் நின்று கலைமான். அடுப்படி ஒரே சூடாக இருந்தது. பின்லாந்துப் பெண் சூட்டில் வெந்து போய்விடக்கூடாது என்பதால் மிகமிகக் குறைந்த ஆடை அணிந்து கொண்டு அரை நிர்வாணமாக இருந்தாள். ஜெர்டாவைக் கீழே இறக்கிவிட்டு அவளது காலுறைகளையும், கையுறைகளையும் கழற்றினாள்; இல்லையென்றால் ஜெர்டா சூட்டில் வெந்துபோயிருப்பாள். கலைமானின் தலைமேல் பின் லாந்துப் பெண் கொஞ்சம் பனிக்கட்டியைத் தூக்கி வைத்தாள். உலர்ந்த கருவாட்டின் மேல் எழுதப்பட்ட கடிதத்தைப் படித்தாள். அதை மனனம் செய்துவிட்டாள். உலர்ந்த கருவாட்டைக் கொதித்துக் கொண்டிருந்த சூழம்பில் போட்டு வேகவைத்துச் சாப்பிட்டுவிட்டாள். உணவுப்பண்டத்தை வீணாக்கவே மாட்டாள் லாப்லாந்துப் பெண்.

கலைமான் பின்லாந்துப் பெண்ணிடம் முதலில் தனது கதையைக் கூறியது, பின்னர் ஜெர்டாவின் கதையையும் சொன்னது. இரண்டு கதைகளையும் கேட்ட பின்லாந்துப் பெண் தன் கண் களை மூடி மூடித் திறந்தாள்; எதுவும் பேசவில்லை.

தர்மகுலசீங்கம்

பின்லாந்துப் பெண்ணைப் பார்த்து, “நீ மிகவும் கெட்டிக் காரி” என்றது கலைமான். “உலகத்தில் உள்ள காற்றை ஒரே கயிற்றால் கட்டி முடிச்சுப் போட்டுவிடுவாய். ஒரு முடிச்சை அவிழ்த்தால் காற்று வேகமாக அடிக்கும்; இரண்டாவது முடிச்சைத் தளர்த்தினால் இன்னும் பலமாக வீசும்; மூன்றாவது நான்காவது முடிச்சுகளை அவிழ்த்துவிட்டால் சூறாவளியே வந்துவிடும். பெரிய பெரிய காடுகள் எல்லாம் அதில் காணாமல் போய்விடும். இப்படிப் பட்ட நீ உன் வலிமையில் கொஞ்சம் ஜெர்டாவிற்குத் தர மாட்டாயா? அந்த வலிமை பனிரெண்டு ஆண்களின் வலிமையை ஜெர்டாவிற்குக் கொடுக்கும்! பனி அரசியை அந்த வலிமையால் ஜெர்டா வென்றுவிடலாம்” என்றது.

“பனிரெண்டு ஆண்களின் சக்தியா” என்ற பின்லாந்துப் பெண், “ஆம், அது அவளுக்கு ரொம்பத்தான் பயன்படும்” என்றாள்.

தனது படுக்கைக்குச் சென்ற பின்லாந்துப் பெண் தனது கம்பளியைக் கையில் எடுத்தாள்; அதைச் சுருட்டினாள்; மீண்டும் பிரித்தாள்; அதன்மீது அழகிய எழுத்துக்கள் இருந்தன. தனது நெற்றி வியர்த்து வழியும்வரை பின்லாந்துப்பெண் அதனைப் படித்தாள்.

கலைமான் ஜெர்டாவிற்குக் கருணை காட்டச் சொல்லிப் பின்லாந்துப் பெண்ணைக் கெஞ்சியது. ஜெர்டாவின் கண்ணீர் நிரம்பிய வழிகளைப் பார்த்த அந்தப் பெண் கலைமாளைத் தனியே அழைத்துச்சென்று அதன் காதில் ரகசியமாக ஏதோ சொன்னாள்; மீண்டும் கலைமானின் தலையில் பனிக்கட்டியை வைத்தாள்.

“சிறுவன் கே நிச்சயமாகக் கடல் அரசியோடுதான் இருப்பான். அவன் தனது சுவைக்கும், விருப்பத்திற்கும் உகந்தவை அங்குதான் இருக்கின்றன என நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் கண்ணிலும், நெஞ்சிலும் இருக்கின்ற கண்ணாடித் துகளை எடுத்தால்தான் அவன் நல்ல மனிதனாக மாறுவான்; இல்லை யென்றால் அவனைக் கடல் அரசியின் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கவே முடியாது” என்றாள் பின்லாந்துப் பெண்.

உடனே குறுக்கிட்ட கலைமான், “அந்தக் கண்ணாடித் துகளை எடுக்கும் சக்தியை ஜெர்டாவிற்குத் தரமாட்டாயா” எனப் பின்லாந்துப் பெண்ணைப் பார்த்துக் கேட்டது.

இதைக் கேட்ட பின்லாந்துப் பெண், “ஜெர்டா ஏற்கனவே மிகவும் சக்தி வாய்ந்தவள்தான்; அவளிடம் இல்லாத எந்தச் சக்தி

அனசன் கதைகள்

யையும் என்னால் கொடுத்துவிட முடியாது; அவளது சக்தி எவ்வளவு என்று உனக்குத் தெரியவில்லையா? உலகில் உள்ள மிருகங்களும், மனிதர்களும் அவளுடைய சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு எப்படி வேலை செய்கிறார்கள் பார்த்தாயா? தன் வெறுங்கால்களால் இந்தப் பூமி முழுவதையும் வசப்படுத்தி வைத்திருக்கிறாள். நம்மிடம் உள்ள எந்த சக்தியும் அவளுக்குத் தேவைப்படாது. அவள் தன்னுடைய வெகுளித்தனத்தால் இவற்றையெல்லாம் சாதித்திருக்கிறாள். அவளால் மட்டும்தான் கடல் அரசியின் அரண்மனைக்குள் புகுந்து கேயின் கண்ணிலும் நெஞ்சிலும் மாட்டிக் கொண்டிருக்கும் கண்ணாடித் துகள்களை அகற்றமுடியும். அவளால் முடியவில்லை என்றால் நம்மால் மட்டும் எப்படி முடியும்? பனி அரசியின் தோட்டம் இங்கிருந்து இரண்டு மைல் தொலைவில்தான் இருக்கிறது. நீ இந்தச் சின்னப்பெண்ணை அங்கே கூட்டிக்கொண்டு போ! சிவப்புப் பழங்கள் இருக்கும் தோட்டத்திற்கு அருகில் அவளை இறக்கி விடு. அங்கே நின்று வம்பளந்து கொண்டிருக்காமல் வேகமாகத் திரும்பிவந்து விடு” என்று கூறினாள்.

ஜெர்டாவைக் கலைமான் மீது உட்காரவைத்துக் கட்டினாள். கலைமான் வேகமாக ஓடியது.

“ஐயோ நான் கையுறைகளையும், காலணிகளையும் போட்டுக் கொள்ள மறந்துவிட்டேனே! குளிருமே” ஜெர்டா கத்தினாள். உறைய வைக்கும் பனியில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது கலைமான். கொஞ்சம் கூட நிற்காமல் ஓடிய கலைமான் செம்பழங்கள் உள்ள தோட்டத்திற்கு அருகில் வந்து நின்றது. ஜெர்டாவை இறக்கி விட்டுவிட்டு அவளை முத்தமிட்டது; கலைமானின் கண்களிலிருந்து நீர் கொட்டியது; பின்னர் வந்த வேகத்தில் திரும்பி ஓடியது. ஜெர்டா பின்மார்ப்கின் கொடும்பனியில் கையுறைகளோ, காலுறைகளோ இல்லாமல் தன்னந்தனியே நின்று கொண்டிருந்தாள். சிறிதுநேரம் கழித்துத் தன்னால் எவ்வளவு வேகமாக முடியுமோ அவ்வளவு வேகமாக ஓடத் தொடங்கினாள். ஓடும் வழியில் பனி கொட்டிக் கொண்டிருந்தது; இந்தப் பனி வானத்திலிருந்து கொட்டவில்லை; வடதுருவ விளக்கின் வெளிச்சத்தில் பளபளவென்றிருந்த அந்தப் பனிச்சிதறல்கள் பூமியைத் தொட்டவுடன் தரையெங்கும் பரவின; ஜெர்டாவின் பக்கத்தில் வர வர அந்தப் பனிச்சிதறல்கள் பெரிதாகிக்கொண்டே இருந்தன. ஒருமுறை பூதக்கண்ணாடி வழியாகத் தானும் கேயும் பனிச்சிதறல்களைப் பார்த்ததை நினைத்துப் பார்த்தாள் ஜெர்டா. அவை பளபளப்பாக, பெரிதாக,

அச்சம் தருவதாக இருந்ததை நினைத்துப் பார்த்தாள் அவள். அந்தப் பனிச்சிதறல்கள் பனி அரசியின் ஆயுதங்கள்; அவை வினோதமான வடிவத்தில் இருந்தன. முள்ளம்பன்றி போலவும், தலையை மட்டும் தூக்கிக் கொண்டிருக்கும் சுருண்ட பாம்புகள் போலவும், மயிர் சிலிர்த்த பன்றிகள் போலவும் அந்தப் பனிச் சிதறல்கள் தோற்றம் காட்டின. அவை எல்லாமே வெள்ளை வெளேரென்ற நிறத்துடன் உயிருள்ளவை போலக் காட்சி அளித்தன. ஜெர்டா தனக்குத் தெரிந்த பிரார்த்தனைகளை எல்லாம் சொன்னாள். அவளுடைய மூச்சுக்காற்றை அவளே பார்த்துக் கொள்ள முடிகிற அளவுக்குப் பயங்கரமான குளிர்; அவள் வாயிலிருந்தும் மூக்கிலிருந்தும் புகைபோல வந்துகொண்டிருந்தது காற்று. அவளுடைய மூச்சுக் காற்று அடர்த்தி மிக்கதாக ஆயிற்று. அந்தக் காற்று பூமியைத் தொட்டவுடன் தேவதைகளாக உருமாறின. மேலும் மேலும் பெரிதாக வளர்ந்தன. அந்தத் தேவதைகள் தலைக்கவசமும் கேடயமும் அணிந்திருந்தன. ஜெர்டா தனது தோத்திரங்களை முடித்தவுடன் இந்தக் குட்டி தேவதைகள் படை வீரர்களைப்போல அவளைச் சூழ்ந்துகொண்டன. தங்கள் கையிலுள்ள ஈட்டியால் பனிச்சிதறல்களைக் குத்தின. அவை ஆயிரக்கணக்கான துண்டுகளாக உடைந்து நொறுங்கின. ஜெர்டா புத்துணர்ச்சியோடும், புது வலிமையோடும் முன்னேறிச் சென்றாள். குட்டி தேவதைகள் தங்கள் கையிலுள்ள ஈட்டியால் ஜெர்டாவின் பாதுகாணையும், கைகளையும் வருடின; அதனால் குளிரின் கொடுமை ஜெர்டாவை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. ஜெர்டா பனி அரசியின் மாளிகை நோக்கி ஓடினாள்.

அப்பொழுது கே என்ன செய்துகொண்டிருந்திருப்பான்? நிச்சயமாக அவன் ஜெர்டாவைப்பற்றி நினைத்திருக்க மாட்டான். அதனால் அவன், தான் இருக்கும் அரண்மனை வாசலில் ஜெர்டா நின்று கொண்டிருப்பான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டிருப்பான் என்று சொல்ல வழியேயில்லை.

ஏழாவது கதை

பனி அரசியின் மாளிகையில் நடந்தது என்ன?

*Hvad der skete i snedronningens slot
og hvad der siden skete*

பனி அரசியின் மாளிகைச் சுவர்கள் கொட்டும் பனியால் ஆனவை; ஜன்னல்களும் கதவுகளும் நடுக்கும் குளிர்காற்றால் செய்யப்பட்டவை. பனி கொட்டிக் கொண்டிருக்கும் அறைகள் நூற்றுக் கணக்கில் இருந்தன. அங்கிருந்த ஒரு பெரிய அறை பல மைல் தூரம் நீண்டிருந்தது. வட திருவவிளக்குகள் அறைகளுக்கு ஒளியூட்டின. அந்த அறைகள் வெறுமையாகக் குளிர்ந்து போய் இருந்தன. பனியின் வெண்மையில்

தர்மகுலசிங்கம்

பளபளத்துக் கொண்டிருந்தன. மகிழ்ச்சி மருந்துக்கும் இல்லை; காற்றின் ஒலிக்கு ஆடும் பனிக்கரடிகள் இல்லை; பின்னங்கால்களால் நடந்து கரடிகள் வேடிக்கை காட்டுவதும் இல்லை; உணவை மெல்லும் ஒலியோ, தொட்டுப் பிடித்து விளையாடும் விளையாட்டோ இல்லை; பனி ஓநாய்கள் சிற்றுண்டி நேரத்தில் எழுப்பும் சத்தம் கூடக் கேட்கவில்லை. மிகப்பெரிய நிலப்பரப்பு; வெறுமை; நடுக்கும் குளிர் இவையே பனிஅரசியின் அரண்மனையின் அடையாளங்கள். வட துருவ விளக்குகளின் நிழல்கள் எங்கு நீளமாக இருந்தன, எங்கு குட்டையாக இருந்தன என்பதைக்கூட ஒருவர் அளந்து பார்த்துவிடலாம். வெறிச்சென்ற அப்பெரிய பனிக்கூடம் பெரிய பனி ஏரி போலக் காட்சியளித்தது. அந்தப் பனி ஏரி பல்லாயிரம் பனிச்சிதறல்களாக வெடித்துச் சிதறியது. அதன் நடுவே தருக்க வாதம் என்ற கண்ணாடியின் மேல் பனிஅரசி உட்கார்ந்து இருந்தாள். இந்த மாதிரி கண்ணாடி உலகில் வேறொங்கும் கிடையாது என்றும், அதனால் உலகிலேயே மிகச்சிறந்த கண்ணாடி இது ஒன்றுதான் என்றும் அவள் சொல்லிக் கொள்வாள்.

சிறுவன் கே குளிரால் நீலநிறமாகி இருந்தான். கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கருத்துப்போய் கன்னங்கரேலென இருந்தான். ஆனால் அது அவனுக்குத் தெரியாது. இளவரசியின் முத்தம் குளிரை உணர்ந்துகொள்ளும் உணர்வைக் கேயிடமிருந்து பறித்து விட்டது அவன் மனம் ஏற்கனவே பனியாக உறைந்து இருந்தது. அவன் உடைந்த பனிச்சிதறல்களைச் சேர்த்து வைத்து ஏதாவது உருவத்தை உருவாக்க முயற்சி செய்துகொண்டிருந்தான். நறுக்கப் பட்ட மரத்துண்டுகளை ஒன்றிணைத்து உருவாக்கும் சீன விளையாட்டை ஒத்தது அந்தமுயற்சி. கே கூடக் கலைநயமிக்க பல உருவங்களைப் பனித்துண்டுகளை இணைத்து உருவாக்கியிருந்தான். அவையெல்லாம் உணர்வு கலக்காத தருக்க விளையாட்டுகள். அவன் கண்களுக்குள் மாயக்கண்ணாடி இருந்ததால் இந்த விளையாட்டுகள் மிகவும் முக்கியமானவையாகவும், மெச்சத் தக்கவையாகவும் இருந்தன. அவன் "நிலையானது" என்ற சொல்லைத் தன்னிடமிருந்த பனித்துண்டுகளால் உருவாக்க நினைத்தான். ஆனால் அவனுக்கு அது முடியவில்லை.

பனி அரசி பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் கேயிடம் "நீ மட்டும் பனித்துண்டுகளால் அந்தச் சொல்லை உருவாக்கி விட்டால் உனக்கு நீயே தலைவனாகி விடுவாய். நான் இந்த உலகம் முழுவதையும் உனக்கே தந்துவிடுவேன். அதைச்சுற்றி வருவதற்கு வசதியாகப் புதிய கால் சக்கரங்களையும் தருவேன்" என்றாள்.

அரசன் கதைகள்

கே எவ்வளவு முயற்சி செய்தும் அந்தச் சொல்லை உருவாக்க முடியவில்லை. “நான் வெப்பம் அதிகமாக உள்ள நாடுகளுக்கு இப்பொழுது போகப்போகிறேன். அங்குள்ள கருப்புப் பாணைகளைப் பார்ப்பேன். அவற்றிற்கு என்னா வெசுவியஸ் என்பது பெயர். அவை எரிமலைகள்; அவற்றை எரிய வைத்துச் சாம்பலாக்குவேன். திராட்சையிலும் எலுமிச்சையிலும் உப்பாகப் பயன்படும்” எனச் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

பனி அரசி பறந்து போய்விட்டாள். கே மட்டும் தன்னந்தனியே உட்கார்ந்திருந்தான். பனிக்கூடம் மைல் கணக்காக நீண்டிருந்தது; சுற்றிலும் உள்ள பனித்துண்டுகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவனது இதயத்தில் உள்ள பனிக்கட்டியும் உடைந்து சிதறும் ஓசை அவனுக்குக் கேட்டது. அந்த நிலையில் அவனைப் பார்க்கும் யாரும் அவன் பனியில் உறைந்து போயிருப்பதாகத் தான் நினைத்துக் கொள்வார்கள். அப்பொழுது சிறுமி ஜெர்டா பெரிய வாசல் வழியாக அந்தக் கூடத்திற்குள் நுழைந்தாள். நடுக்கும் குளிக்காற்று அங்கு ஆட்சி செய்தது; ஜெர்டா தனது தோத்திரங்களைச் சொன்னாள். உடனே குளிக்காற்று ஓசைப் படாமல் அடங்கிப்போயிற்று. குளிர்ந்த பெரிய கூடத்திற்குள் போனாள்; கேயைப் பார்த்த அவள், அவன் அருகே ஓடிப் போனாள். அவனை இறுக்கமாகக் கட்டிக் கொண்டாள்.

“கே! என்னருமை கே! கடைசியில் உன்னைக் கண்டுபிடித்து விட்டேன்” என உரக்கக் கூவினாள்.

அவன் உணர்வேதும் இல்லாதவனாக அசையாமல் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான். அதைப் பார்த்த ஜெர்டா தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். அவள் கண்களிலிருந்து சூடான கண்ணீர் கொட்டியது. அது கேயின் மார்பின்மீது விழுந்தது; மார்பைத் துளைத்துக் கொண்டு நெஞ்சுவரை சென்றது; நெஞ்சில் இருந்த பனிக்கட்டி உருகியது; அங்கிருந்த மாயக்கண்ணாடிச் சில் அந்த நீரில் கரைந்துபோயிற்று.

உடனே அவன் ஜெர்டாவைப் பார்த்தான்.

“இந்த ரோஜாக்கள் நிறத்தை இழக்கலாம்; உதிர்ந்தும் போகலாம். தேவனின் குழந்தைகள் நமக்காக அவை மீண்டும் தோன்றும்; மீண்டும் தோன்றும்”

என்ற பாடலைப் பாடினான்.

கே குலுங்கிக் குலுங்கி அமுதான். அவன் கண்ணுக்குள் இருந்த மாயக்கண்ணாடிச் சில்லு கண்ணீருடன் சேர்ந்து வெளியில் போய்விட்டது. அதனால் அவன் ஜெர்டாவை அடையாளம் கண்டுகொண்டான். மகிழ்ச்சி பொங்க, “ஜெர்டா, என்னருமை ஜெர்டா, இவ்வளவு காலமும் நீ எங்கே போயிருந்தாய்? நான் எங்கே இருக்கிறேன்?” என்று கேட்டான். “இங்கே எவ்வளவு குளிர்? இந்தக் கூடங்கள் எவ்வளவு பெரியதாகவும் வெறிச்சென்றும் இருக்கின்றன?” என்று கூறினான்.

ஜெர்டாவைக் கட்டித் தழுவினான்; சிரித்தான்; மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் கண்ணீர் சிந்தினான். கண்ணீர்த்துளிகள் பட்டு அவர் களைச் சுற்றியிருந்த பனித்துண்டுகள் நடனமாடத் தொடங்கின. அவை ஆடுவது ஓய்ந்து கீழே விழுந்தபொழுது. கே உருவாக்க நினைத்த ‘நிலையானது’ என்ற சொல்லுக்கான எழுத்துக்களாக மாறின. அவை ஒன்று சேர்ந்து சொல்லாக ஆயின. அதனால் அவன் தனக்குத் தானே தலைவனாகி விட்டான்.

ஜெர்டா அவன் கன்னங்களில் முத்தமிட்டான்; அவை மலர்ச்சி பெற்றன; அவன் கண்களில் முத்தமிட்டான்; அவை அவளுடைய கண்களைப்போல ஒளி வீசின; அவன் பாதங்களையும் கைகளையும் முத்தமிட்டான்; அவை முழு வலிமை பெற்றன. பனி அரசி வீடு திரும்பும்பொழுது கேயின் விடுதலைப் பத்திரம் பனிப்பாறையில் செதுக்கப்பட்டிருக்கும்.

அவர்கள் கரங்களைக் கோர்த்துக் கொண்டார்கள்; பனி மாளிகை எங்கும் சுற்றித் திரிந்தார்கள். தங்கள் பாட்டியைப் பற்றியும், தோட்டத்தைப் பற்றியும் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

காற்று ஓய்ந்து போய், சூரியன் உதிக்கும் வேளையில் அவர்கள் இருவரும் சிவப்புப் பழங்கள் உள்ள தோட்டத்திற்கு அருகில் வந்தார்கள். கலைமான் அங்கே காத்திருந்தது. அது தன்னோடு பெண்மாளையும் அழைத்து வந்திருந்தது. அந்தப் பெண்மான் வெதுவெதுப்பான பாலைக் குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்தது. அவர்களது வாயில் முத்தமிட்டது. அந்த மான்கள் கேயையும் ஜெர்டாவையும் சுமந்துகொண்டு ஓடின. அவர்கள் பின்லாந்துப் பெண்ணின் வெப்ப அறைக்குள் சென்று கதகதப் பாக்கிக் கொண்டார்கள். அவள் அவர்கள் பயணத்திற்குத் தேவையான தகவல்களைச் சொன்னாள். அவர்கள் லாப்லாந்திற்குச் சென்றார்கள். லாப்லாந்துப் பெண் நல்ல கதகதப்பான உடைகளைக் கொடுத்துப் பனிவண்டியைத் தயார் செய்துகொடுத்தாள்.

அரசன் கதைகள்

கலைமாண்கள் பனி வண்டியோடு லாப்லாந்து நாட்டின் எல்லை வரை தொடர்ந்து வந்தன. எல்லைப் பகுதியில் உள்ள மரங்களில் முதல் பசுந்தளிரைப் பார்த்தார்கள். கலைமாண்களிடமிருந்தும் லாப்லாந்துப் பெண்ணிடமிருந்தும் விடை பெற்றார்கள். அவர்கள் “சென்று வாருங்கள்” என்று கூறி வழியனுப்பினார்கள். பறவைகளின் ஓசை கேட்டது. காடுகளில் உள்ள மரமெங்கிலும் பசுந்தளிர்கள் தலைகாட்டின. காட்டில் ஓர் அழகிய குதிரையில் (ஜெர்டாவின் தங்கத் தேரில் பூட்டப்பட்டது) சிவப்புத் தொப்பியணிந்து இடுப்பில் துப்பாக்கியுடன் ஓர் இளம்பெண் வந்தாள். அவள் கொள்ளையர் சிறுமி. அவளுக்கு வீடு சலித்துவிட்டது. அதனால் வட துருவம் வரை செல்ல விரும்பினாள். அந்த இடம் பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை என்றால் வேறு இடங்களுக்கும் போவாள்.

ஜெர்டாவும் அவளும் அடையாளம் கண்டுகொண்டார்கள் “இவன் உன் தேடலுக்குப் பொருத்தமான அழகன்தான். ஆனால் உலகின் மறுகோடி வரை தேடிச் சென்று மீட்டுவரும் அளவிற்குத் தகுதியானவன்தானா என்று தெரியவில்லை” என்றாள். கேயைப் பார்த்த அந்த இளம் பெண்.

ஜெர்டா ஒன்றும் பேசாமல் இளம்பெண்ணின் கன்னத்தை வருடினாள். இளவரசன், இளவரசி பற்றி விசாரித்தாள்.

“அவர்கள் அயல்நாடுகளுக்குப் பயணம் சென்றிருக்கிறார்கள்” என்றாள் அந்தச் சிறுமி. ஜெர்டா காகங்கள் பற்றிக் கேட்டாள்.

“ஆண்காகம் இறந்துவிட்டது. விதவையாகிவிட்ட பெண்காகம் தன் காலில் கருப்புக் கம்பளி நூலைக் கட்டிக்கொண்டு சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. எப்பொழுதும் ஏதாவது சொல்லிப் புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறது” என்றாள் அந்தப் பெண்.

“நீ எப்படி இருக்கிறாய்? இவனை எப்படிக் கண்டுபிடித்தாய் என்று எனக்குச் சொல்” என்றாள் அவள்.

ஜெர்டாவும் கேயும் தங்கள் கதையைச் சொன்னார்கள். “ச்கு... ச்கு... ஐயோ பாவம்” என்ற அந்தப் பெண் அவர்கள் கையைப் பற்றிக் கொண்டாள்; அவர்களுடைய ஊருக்கு வந்தால் தப்பாமல் வீட்டிற்கு வருவதாகச் சொல்லிவிட்டுப் பரந்த உலகத்தில் பயணம் போய்விட்டாள். கேயும் ஜெர்டாவும் கைகளைக் கோர்த்துக்கொண்டு நடந்து செல்லும்பொழுது பசுந்தளிர்களும் பூக்களுமான வசந்தகாலம் வந்துவிட்டது.

தர்மகுலசிங்கம்

மணியோசை காதில் விழுந்தது. உயரமான கோபுரம் உள்ள தங்களது பெரிய நகரம் அவர்கள் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. அது தாங்கள் வாழ்ந்த நகரம்; பாட்டி இருக்கும் தங்களுடைய வீட்டிற்குப் போனார்கள். எதுவும் மாறவில்லை; எல்லாம் அப்படி அப்படியே இருந்தன. வீட்டிலிருந்த பெரிய கடிகாரத்தில் இருந்த முட்கள் 'டிக், டிக்' என்ற சத்தத்துடன் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. தங்கள் அறைகளில் சுற்றிக்கொண்டிருந்தபொழுது அவர்கள் பெரியவர்களாக வளர்ந்துவிட்டதை உணர்ந்தார்கள். மாடியில் இருந்த ரோஜாச்செடிகள் பூத்திருந்தன. அதற்குப் பக்கத்தில் இருந்த தங்கள் நாகாலியில் உட்கார்ந்துகொண்டார்கள். கைகளைக் கோர்த்துக் கொண்டார்கள். பனி அரசியின் மாளிகை வாசத்தைக் கெட்ட கனவாகக் கருதி மறந்துவிட்டார்கள்.

பாட்டி, கடவுளின் அருளான சூரிய வெளிச்சத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“நீங்கள் குழந்தைகளாக மாறாவிட்டால், கடவுளின் ராஜ்ஜியத்திற்குள் பிரவேசிக்கமுடியாது” என்ற பைபிள் வாசகத்தைப் பாட்டி உரக்கப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கேயும் ஜெர்டாவும் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

“இந்த ரோஜாக்கள் நிறத்தை இழக்கலாம்; உதிர்ந்தும் போகலாம், தேவனின் குழந்தைகள் நமக்காக அவை மீண்டும் தோன்றும்; மீண்டும் தோன்றும்”

என்ற தங்கள் பாட்டின் பொருளைத் தெரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். வளர்ந்து பெரியவர்களானபோதும் மனதால் குழந்தைகள் போலவே இருந்தார்கள். அது கோடைக்காலம்; சூதூகலமான கோடைக்காலம்.

டெனிஷ் கதை மேதையும் இக் கதைகளும்

டென்மார்க் மனிதநேயம் மிக்கவர்கள் வாழும் அழகிய சிறிய நாடு. இது வட ஐரோப்பாவில் வடகடலுக்கும், பால்டிக் கடலுக்கும் நடுவே அமைந்துள்ளது. இது ஐட்லாந்து தீபகற்பம், ஜீலாந்து, ஃபுனென், போர்ன்ஹோம் ஆகிய தீவுகள் மற்றும் 480 சிறிய தீவுகளையும் உள்ளடக்கிய நாடு. ஐட்லாந்து தீபகற்பம் நாற்பத் திரண்டு மைல் நிலப்பரப்பில் ஜேர்மனியுடன் இணைந்துள்ளது. பீச் காடுகளும் மணல் மேடுகளும், சுண்ணாம்புப் பாறைகளும் நிறைந்த இயற்கைக் காட்சிகள் இந்நாட்டுக்கு அழகு சேர்க்கின்றன. ஆனாலும், எழுபது சதவீத நிலம் விவசாயத்துக்குப் பயன்படுகிறது. பாலுற்பத்திப் பொருள்கள் ஏற்றுமதி செய்யும் நாடுகளிலே டென்மார்க் முக்கியமானது. புவியியற் சூழல் மீன்பிடித் தொழிலை ஊக்குவித்துள்ளது. கூட்டுறவுத்துறையின் வெற்றிக்கு அதன் பங்களிப்புக் கணிசமானது.

தர்மகுலசீங்கம்

மக்களினதும், எண்ணங்களினதும், பொருள் வசதிகளினதும் சந்திப்பு நிலையமாக டென்மார்க் திகழ்ந்துள்ளது. சுவீடன், நோர்வே ஆகிய நாடுகளையும் உள்ளடக்கிய ஸ்கண்டிநேவிய நாடுகளுக்கும், பாஸ்டிக் கடலுக்கும் டென்மார்க் மேற்கு நுழைவாயிலாகவும் அமைந்துள்ளது. இதுவே மத்திய ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கான பாலமாகவும் திகழ்கின்றது. கிறிஸ்துவத்தின் புரட்சி கரச் செல்வாக்கு மட்டும் அல்லாமல், பிரஞ்சிய விழுக்கதி எண்ணங்களும், ஜேர்மனிய மனோரதியக் கற்பனைக் கோலங்களும், தேசிய எழுச்சிகளும் டென்மார்க் மூலமே ஸ்கண்டிநேவிய நாடுகளிலே பரவின. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிகளிலே ஸ்கண்டிநேவிய நாடுகளிலே எழுந்து நிலைப்பாடு கொண்ட சோஷலிஸ சிந்தனைகளுக்குப் பேச்சாளர்களையும், அமைப்பாளர்களையும் டென்மார்க்கே அளித்து செழுமைப் படுத்தியது.

டென்மார்க்கின் பொருளாதார வாழ்க்கை சிறப்பானது. வாழ்க்கைத் தரம் உலகின் மிகவும் உயர்ந்த ஒன்றாகக் கணிக்கப் படுகின்றது. பதினோராம் நூற்றாண்டில் டென்மார்க் ஒரு வல்லரசாகவும் திகழ்ந்தது. இங்கிலாந்தின் பெரும் பகுதியே அதன் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், ஐரோப்பாவில் எழுந்த வல்லரசுப் போட்டிகளினால், டென்மார்க் அழிவின் விளிம்பிற்கே இட்டுச் செல்லப்பட்டது. ஈற்றில் 1864இல் நடைபெற்ற பிரஷ்ய — ஆஸ்திரியப் படையெடுப்புகளினால் டென்மார்க்கின் சகல ஆதிபத்திய ஆசைகளும் நொறுங்கின.

ஆனாலும், கடலோடிகளாகத் திகழ்ந்த டேனிஷ் மக்கள், தமிழ் மக்களுடனும் தமிழ் மொழியுடனும் பதினாறாம் நூற்றாண்டிலேயே தொடர்பு வைத்துக்கொண்டனர். தமிழ்நாட்டில், தரங்கம் பாடியிலே நிலைகொண்டு (அவர்களால் அது ரங்கூபார் என அழைக்கப்பட்டது) கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டனர். அவர்கள் உறவால் தமிழ் அச்சுக்கலை ஆதாயம் பெற்றதுடன், தமிழ்மொழிக்குச் சில சொற்களையும் உபகரித்தனர்.

பதினேழாம் நூற்றாண்டில், இலங்கையின் தமிழ்ப் பகுதிகளிலே தமது ஆட்சியை ஊன்றும் வாய்ப்பினை ஒல்லாந்தருடனான போட்டியில் இழந்தனர். இருப்பினும், திருகோணமலைத் துறைமுகத்தினைச் சில தினங்களுக்கேனும் தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருந்தனர் என்பது வரலாறு.

அனசன் கதைகள்

தமிழ் மொழியுடனான தொடர்பில் புதியதொரு அத்தியாயம் 1983ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் துலங்குவதாயிற்று. அவ்வாண்டில், இனப் படுகொலைக்கு அஞ்சி உலக நாடுகளுக்கு அகதிகளாகச் சிதறி ஓடிய ஈழத் தமிழர்களுள் ஒரு பகுதியினர் டென்மார்க்கிலே தஞ்சம் புகுந்தனர். இவர்கள் இப்பொழுது டேனிஷ் மொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்குமிடையில் சங்கையான புரிந்துணர்வினை ஏற்படுத்தச் சிரத்தை ஊன்றி உழைக்கிறார்கள். அந்தச் சிரத்தையின் ஓர் இன்றியமையாத கோலமே ஹன்ஸ் கிறிஸ்டியன் அனசனின் இலக்கிய வல்லபத்தைத் தமிழ் மொழி மூலம் பயிலுதலும் சுவைத்தலுமாகும்.

வடமொழிக்கு காளிதாஸன், தமிழுக்கு கம்பன், ஆங்கிலத்துக்கு ஷேக்ஸ்பியர் என்பது போல், டேனிஷ் மொழிக்கு ஓர் அருட்கொடையாகக் கிடைத்தவர் ஹன்ஸ் கிறிஸ்டியன் அனசன் (Hans Christian Andersen) ஆவர். டேனிஷ் இலக்கியம் ஸ்கண்டி நேவிய பாரம்பரியத்தினைப் பிரதிபலித்தபோதிலும், வலுவான ஐரோப்பிய செல்வாக்கினைப் பிரதிபலிக்கின்றது. உலக இலக்கியத்திற்கு மகத்தான பங்களிப்புச் செய்த முதலாவது டேனிஷ் இலக்கிய மேதை அனசனே எனச் சகலராலும் ஒருமுகமாகப் பாராட்டப்படுகின்றார். இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஜே. வி. ஜென்சன் என்பவர் இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசு பெற்றாராயினும், உலக இலக்கிய மேதைகளின் வரிசையிலே சிறப்பிடம் பெறுபவர் அனசனே ஆவர். உலகின் குழந்தைகள் மத்தியிலே கதை கேட்கும் ஆசை நிலைத்து நிற்கும் வரையிலும், இவருடைய புகழும் நிலைத்து நிற்கும் என்பது உறுதி.

டென்மார்க்கின் தலைநகரமான கோபன்ஹேகன் துறை முகத்தின் சிறப்பு Landmark ஆக விளங்குவது பாறையில் அமைந்துள்ள கடற்கன்னிச் சிலையாகும். அனசனின் கற்பனா ஆற்றலிலே சிருஷ்டியான கனவுலகப் மாத்திரமே கடற்கன்னி. இலக்கியத்தினால் உயிர்ப்பும் சாகாவரமும் பெற்ற கலை வடிவம். மேற்பாதிமனித உருவத்திலும், கீழ்ப்பாதி மீன் உருவத்திலுமுள்ள அழகிய கடற்கன்னிகள் கடலுக்கு அடியில் வாழ்வதாக அவர் கதைகள் எழுதினார். கடற்கன்னிச் சிலை பற்றிய வரலாறும் சுவாரஸ்யமானது.

காதல் உணர்வுகளும், அதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் தியாகங்களும் அற்புதமாகச் சித்தரிக்கப்படும் இந்தக் கதையை

தர்மகுலசிங்கம்

அடிப்படையாகக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்ட பிலே நடன நிகழ்ச்சி 1909ஆம் ஆண்டு, டென்மார்க்கின் தலைநகரான கோபன்ஹேகனில் அமைந்துள்ள றோயல் தியேட்டரில் நடைபெற்றது. இதனைப் பார்த்த தனவந்தர் கார்ல் ஜகொப்சன் அந்தச் சின்னக் கடற்கன்னிக்கு ஒரு நினைவுச்சின்னம் எழுப்புதல் வேண்டும் என்ற தீவிர எண்ணத்தைத் தமது மனசிலே வளர்த்துக் கொண்டார். அவர் டென்மார்க்கின் அதிசிறந்த கலைப் பாதுகாவலர். இந்தச் சிலையை உருவாக்கும் பொறுப்பு எட்வட் எரிசன் என்னும் சிற்பி வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. பிலே நடனத்திலே சிறிய கடற்கன்னியாக நடனமாடிய எலன் பிறைஸ் டி பிளேன் என்ற அழகி சிலைக்கு model ஆக அமர்தல் வேண்டும் என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. எலன் பிறைஸ் அந்தச் சிலையின் முகம் வடிக்கப்படுவதற்கு மட்டுமே மாடலாக அமர்ந்தார். உடலின் வடிவமைப்பை அமைப்பதற்கு நிர்வாணமாக அமரச் சம்மதிக்காதபடியால், உடல் பகுதியை உருவாக்குவதற்கான மாடலாகச் சிற்பி தமது இளம் மனைவியைப் பயன்படுத்தினார் என்பர். லங்கேலினையில் அமைந்துள்ள பாறையிலே இச்சிலை 1913ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 23ஆம் நாளன்று வைக்கப்பட்டது. இந்தச் சிலைக்கு இப்பொழுது 95 வயதுகள் ஆகிவிட்டபோதிலும், மாறாத யௌவனத்தினையும் செளந்தர்யத்தினையும் அது சதா சிந்திக்கொண்டு, உலகமெல்லாம் வாழும் கலாபிமானிகளை மயக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஹன்ஸ் கிறிஸ்டியன் அனசன் டென்மார்க்கில் உள்ள ஓடென்லே என்ற இடத்தில் 02.04.1805 ஆம் நாளிலே பிறந்தார். தந்தை ஏழை; சப்பாத்துத் தைக்கும் தொழிலாளி. ஆனாலும் படித்தவர். 'நான் அவருடைய முழு அன்பையும் பெற்றேன். அவர் எனக்காகவே வாழ்ந்தார்' என்று அனசன் தமது தந்தையைப்பற்றி நினைவுகூர்ந்தார். தாய் மூடநம்பிக்கைகள் கொண்ட படிப்பறிவற்றவர். 'என்னைப் பிரபுவைப் போல வளர்த்தான்' எனத் தாயைப் பற்றிக் கூறினார். 'என் வாழ்க்கையின் கதை' என்னும், அவருடைய சுயசரிதமும் ஓர் அற்புத இலக்கியமாகும். 'என்னுடைய வாழ்க்கை ஓர் அழகிய கதை' என்கிற மகுட வசனத்துடன் அதனைத் துவங்குகின்றார்.

அவர் இளம் வயதில் எவ்வளவோ இன்னல்களை அநுபவித்திருக்கிறார். இருப்பினும், கடவுளின் அநுக்கிரகத்தால், தேவதைகள் வழிநடத்தத் தாம் ஓர் உயர்ந்த இலட்சியத்திற்காக 363

அரசன் கதைகள்

வாழ்வதாகக் கற்பித்து அவர் மகிழ்ந்தார். அவர் உணர்ச்சிமயமானவர். கற்பனா உலகத்தில் வாழப் பழகியவர். பதினோராவது வயதில் தந்தையை இழந்தார். பதினான்காம் வயதிலே கோபன் ஹேகன் நகரிலுள்ள ரோயல் தியேட்டரில் சேர்ந்தார். பாடகனாகவோ, நடனக்காரனாகவோ, நடிகனாகவோ வரலாம் என நினைத்தார். குரல் உடைந்தது. ஆனால் அவர் மனம் தளரவில்லை. நாடகங்கள் எழுதினார். அவை நிராகரிக்கப்பட்டன. இருப்பினும், அவருடைய முயற்சிகள் தியேட்டரின் இயக்குநர்களுள் ஒருவரான ஜோனாஸ் கொலின் என்பவரின் அன்பினைச் சம்பாதித்தது. அவருடைய ஆதரவினால் முறையான கல்வி பெற்றார். இந்தக் கல்வி கற்ற காலமும் அவருக்கு இன்பமான அநுபவமாக அமையவில்லை.

1827 ஆம் ஆண்டில், 'சாகும் குழந்தை' என்கிற அவருடைய முதலாவது கவிதை பிரசுரமாயிற்று. தொடர்ந்து எழுதினார். கவிதைகள், கதைகள், நாவல்கள், நாடகங்கள், பயண நூல்கள் என பலதரப்பட்டனவாக அவருடைய இலக்கிய அக்கறைகள் வெளிப்பட்டன. இருப்பினும், அனசலுடைய ஓங்கு புகழ் 1835 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 37 ஆண்டுகளாக அவர் எழுதிய கனவுலகக் கதைகளிலும், குழந்தைகள் கதைகளிலுமே பெரிதும் தங்கியிருப்பதாக இலக்கிய வல்லாளர்கள் கருதுகிறார்கள். சிறுவர் இலக்கியத்திற்கு ஒரு புதிய, வலுவான பரிமாணத்தினை வகுத்தமையினால், உலக இலக்கியத்தில் — இத்துறையின் மூலவராகவும் ஆதர்ஷமாகவும் உயர்ந்தார்.

நாட்டார் கதைகள் (folk lore), நீதிக்கதைகள் (fables), கனவுலகக் கதைகள் (fairy tales) ஆகியன குழந்தைகளுடைய கலா ரஸனையை ஈர்ப்பனவாகக் காலங்காலமாக நிலைத்துள்ளன. கதை உலகத்துக்கும் அதன் மூலம் இலக்கிய உலகத்துக்கும் குழந்தைகளுடைய கவனத்தைத் திருப்புதல். அவர்களை நற்குடி மக்களாக வளர்த்தெடுப்பதற்குப் பயனுள்ள உபாயமாகும். இந்தக் கதைகளிலே மிருகங்களும் மரங்களும் மட்டுமல்லாமல், அன்றாட வாழ்க்கையிலிருந்து வேறுபட்ட கனவுலக தேவகன்னிகைகளும், தேவதூதர்களும், பிசாசுகளும், நிழல்களும், தூணும் துரும்புகளுங்கூட மனித மொழி பேசும் பாத்திரங்களாகச் சித்திரிக்கப்படும். இந்த உத்தியை உபயோகித்துப் பல ஞானியரும் மேதைகளும் மனித வாழ்க்கைக்குச் சிறப்பாகப் பயன்படும் விழுமியங்களையும், அவை எவ்வாறு மானுஷிக மகத்துவத்திற்குப் பங்களிப்புச் செய்கின்றன என்ற

ஞானங்களையும் மக்கள் மத்தியிலே வித்தி வளப்படுத்தினார்கள். இத்தகைய இலக்கியங்களும், இதிகாச மரபுகளும் பண்டைய மொழிகளுக்கு இலக்கிய வளமாகவும் ஊற்றாகவும் அமைந்தன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தும், அக்காலத்திலே உருவான பொருளியல் நாகரிகத்தினை உள்வாங்கி முகிழ்த்துவங்கிய இலக்கிய உருவங்களையும் தமது வெளிப்பாட்டுச் சாதனங்களாகப் பயன்படுத்திய இலக்கிய மேதை அனசன், கனவுலக்கதைகள் என்கிற பழைமை சார்ந்த உருவத்தினை மிகவும் சமத்தகாரமாகவும் ஞானத்துடனும் கையாண்டு உலக இலக்கியத்துக்குத் தமது பங்களிப்பினை நிறைவாகச் செய்துள்ளார்.

‘சக்கரவர்த்தியின் புதிய ஆடைகள்’ என்னும் அவருடைய கதை மிகவும் பிரபலமானது. ஏமாற்றுக்காரரின் கற்பிதத்தைக் கண்ணாற் பார்ப்பதாகப் பெரியவர்கள் பாசாங்கு செய்கிறார்கள். ‘அவர் மேல் ஒன்றுமில்லையே!’ என்று ஒரு குழந்தை கத்துகிறது. வயது வந்தவர்கள் தமது அந்தஸ்துகளையும், அங்கீகரிக்கப்பட்ட செல்வாக்குகளையும் பாதுகாப்பதற்காகப் பொய் பேசும் இயல்பினர். குழந்தை உள்ளம் மாசுபடாதது. சுய ஆதாயம் நத்தாதது. சுயம்புவான உண்மையைப் பேச வல்லது. இத்தகைய மனித இயல்புகளை இக்கதை அச்சாவாகச் சித்திரிக்கின்றது.

இவ்வகையாக அனசன் எழுதியுள்ள கனவுலக்கதைகளின் எண்ணிக்கை சுமார் இருநூறு. பிற்காலத்தில் ‘உருவகக் கதை’ என்று எழுந்த இறுக்கமான ஒரு கதை வடிவத்துக்கு அனசனின் இந்தக் கதைகளிலே பல முன்னோடிகளாகத் திகழ்ந்தன என்பதை இனங்கண்டு இலக்கிய ஆர்வலர்கள் மகிழலாம்.

தற்கால உருவகக் கதை இலக்கியத்திற்குப் புதிய பரிமாணம் சேர்த்த பெருமை கலீல் கிப்ரானைச் சாரும். தாய்மை பற்றி அவர் எழுதிய உருவகக் கதை சாகாவரம் பெற்றது. உருவகக் கதை பற்றிய இலக்கணத்தை நன்கு உள்வாங்கியது கிப்ரானின் இலக்கியப் பணி.

அனசனின் ஒரு தாயின் கதை (இத்தொகுதியின் மகுடக் கதையாக, ‘தாய்’ என்கிற பெயரிலே இடம் பெறுவது) தாயுள்ளத்தின் சகல உணர்ச்சிகளையும், அவள் மேற்கொள்ளும் தியாகத்தின் சகல பரிமாணங்களையும் மிக நேர்த்தியாகவும் நேர்மையாகவும் சித்திரிக்கின்றது. ஈற்றில், குழந்தையின் இழப்பினை எதற்காக ஒரு

அனசன் கதைகள்

தாய் தாங்கிக்கொள்ளுகிறாள் என்பதற்கான விளக்கம் சிறுகதைக் கான சடுதியான திருப்பமாக மிக அற்புதமாக அமைகின்றது.

ஓர் உந்த இலக்கியப் படைப்பு, காலங்களைக் கடந்து, நாட்டின் எல்லைகளைக் கடந்து, என்றும் உளவான மனித நேயத்தின் சுடர்மிகு ஜோதியைப் பிரகாசித்துக் காட்டுதல் வேண்டும். இந்த இலக்கணத்தினை முழுமையாக அநுசரித்து நிற்பதினாலும், தாயை மகுடக்கதையாகத் தெரிவுசெய்ய நேர்ந்துள்ளது. இன்றைய தமிழ் ஈழத்திலே நடக்கும் சமர்களிலே எத்தனை தாய்மார்கள் எப்படி எல்லாம் துன்பங்களை அனுபவிக்கின்றார்கள்? இந்தச் சோகத்தின் கொடுமைகளை அந்த அன்னையர் எப்படித்தான் தாங்குகிறார்கள்? அவர்கள் அடையக்கூடிய அமைதி எதிலே வேருன்றியுள்ளது? இவற்றிற்கு விடைதேடும் சலன நெஞ்சங்களுக்கு 'தாய்' ஒரு மகத்தான மருந்து!

கடற்கன்னியின் புகழ் குறித்த பிரஸ்தாபம் ஏலவே வந்துள்ளது. எளிமையான முறையிலே, எத்தகைய உடல் உணர்ச்சிகளும் பின்னிப் பிணையாத வகையிலே, ஓர் அமரத்துவ காதற் காவியம் கனவுலகக் கதை என்கிற வடிவத்திலே பின்னப்பட்டிருக்கின்றது. இதனை வாசிக்கும்பொழுது, அனசனின் இலக்கிய மேதமையினால் மட்டுமே இதனைச் சாத்தியமாக்குதல் சாலும் என்கிற மலைப்பு மேலோங்கவே செய்யும். அனசனின் சொந்த வாழ்க்கையில் இரண்டு காதல் தோல்விகள் ஏற்பட்டன. அவருடைய முதற் காதல் அவரது இருபத்தைந்தாம் வயசிலே ஏற்பட்டது. அந்தக் காதலுக்குரியவளுடைய பெயரைத் தனது புதிய நாவலின் கதாநாயகிக்குச் சூட்டப்போவதாகவும் கூறியிருக்கின்றார். அவர்களின் கடைசிச் சந்திப்பு நோயல் தியேட்டரில் நடைபெற்றது. அவள் தன் குடும்பத்தினருடன் அமர்ந்திருந்ததினால், அனசனால் அவளுடன் பேச முடியவில்லை. தியேட்டரிலே இருந்து வெளியே வரும்பொழுது, அவருடைய கைகளை இரகசியமாகப்பற்றி, கண்ணீர் மல்கும் கண்களுடன், 'எப்பொழுதும் உங்களைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று இரகசியமாகக் கூறினாள். அடுத்த தினம் அவள் பிரிவுக் கடிதம் கிடைத்தது. ஈடேறாக் காதலின் சின்னமான அந்தக் கடிதத்தினை, எப்பொழுதும் தமது தோல்பையிலே கொண்டு திரிந்தார். இந்தக் காதலைப்பற்றி, 'இதயத்தின் சுருதிகள்' என்ற மகுடத்திலே, சோகம் மண்டிய அநேக கவிதைகளாகப் புனைந்தார்.

இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பதினைந்து ஆண்டுகள் கழித்து, அவரது நாற்பதாவது வயதிலே, 'சுவீடிஷ் குயில்' என்றழைக்கப்பட்ட புகழ் பெற்ற சுவீடிஷ் பாடகியான ஜென்னி லின்ட் மீது காதல் வசமானார். றோயல் தியேட்டரிலே அவளுடைய பாடல் நிகழ்ச்சி ஒன்று 1845இல் நடைபெற்றது. பின்னர், அவள் டேனிஷ் நண்பர்களுக்கு பிரியாவிடை விருந்தொன்று அளித்தாள். அதிலே அனசனும் கலந்துகொண்டார். பிரதம அதிதி, 'இனி எல்லா டேனிஷ்காரரும் அவளுடைய சகோதரர்களாக வாழ்வார்கள்' என்று தமது பேச்சினை முடித்தார். ஜென்னி லின்ட் பதிலளித்த பொழுது, தான் டேனிஷ் மக்கள் மத்தியிலிருந்து ஒரேயொரு சகோதரரை மட்டும் தேர்ந்தெடுப்பதாகக் கூறி, 'அனசன், நீங்கள் என் சகோதரராக இருப்பீர்களா?' என்று கேட்டாள். அவள் என்ன சொல்லுகிறாள் என்பது அவருக்கு விளங்கிவிட்டது. தான் அவரைக் காதலிக்கவில்லை என்பதைத் தெரிவிக்க அவள் தேர்ந்தெடுத்த பாணி அதுவாகும்! இந்த நிகழ்ச்சி அவருடைய காதற்களவுகளை நொறுக்கியது. கடற்கன்னியின் காதல் ஏக்கங்களும், ஈற்றில் ஏற்படும் நிராசையும், அனசனின் சொந்த வாழ்க்கையைப் பிரதிபலித்தனவா?

அனசனின் கதைகள் பலவும் மனிதனை, அவன் இயல்புகளை, அவன் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள், அவனுடைய சூழல் ஆகியவற்றையும் ஆழ்ந்த அநுதாபம் மிக்க பரிசீலனைக்கு உட்படுத்துகின்றன. மனித இயல்புகள் பற்றிய ஆழ்ந்த சிந்தனைகளின் குறியீடாகவே 'நிழல்' கதையைத் தரிசிக்க வேண்டும். 'துளி நீர்' என்ற கதையை வளர்ந்து வரும் நகரங்கள் பற்றிய அதிர்ச்சி அறிவித்தல் என்றுகூடக் கொள்ளலாம். 'கூலக்கோதுமை' தற்கால உருவகக் கதையின் அச்சாவான கோலத்தினைக் கொண்டுள்ளது. கர்த்தாவுக்கும் கருவிகளுக்குமிடையிற் காலம் காலமாக நடைபெறும் பிணக்குகள் பற்றிய பிறிதொரு தரிசனமே 'பேனாவும் மைக்கூடும்'. சமூகத்தில் ஏற்பட்டுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளின் அவலக் கோலங்களையும், மனிதநேயத்தின் தவிப்பையும் 'சிறிய தீக்குச்சிப் பெண்' நம்முன் நிறுத்துகின்றது. உண்மை — செய்தி — வதந்தி என்கிற சமாசாரங்களை அம்மானையாடுகின்றது 'பூரண மெய்'. சிறாரைப் புதியதோர் கற்பனா உலகத்திற்குள் அழைத்துச் செல்லுகின்றது 'தம்பலினா'. அதீத ஆசைகளைச் 'சிவப்புச் சப்பாத்துகள்' சித்திரிக்கின்றது. பழைய கதைக்கு ஒரு புதிய வடிவம் என்கிற சோதனையுடன் எழுதப்பட்டது 'முட்டாள் ஜாக்'. அபத்தக் கதை

அனசனி கதைகள்

வேணுமா? 'அச்சிலே போட்டாற்கூட இது உண்மையற்றதாகவே கருதப்படும்' என்று 'உயரப் பாய்ச்சல்காரர்' கதையை முடிக்கின்றார். இவ்வாறு, டேனிஷ் இலக்கிய மேதை ஹன்ஸ் கிறிஸ்டியன் அனசனின் அனைத்து அக்கறைகளினதும் வண்ணங்களையும் வகைகளையும் தொட்டுக் காட்டும் வகையில் அமைந்துள்ள கதைகளின் தமிழாக்கம் இந்நூலில் இடம்பெறுதல் திட்டமிடப்பட்ட ஒரு செயற்பாட்டின் விளைவே ஆகும். இருப்பினும் அந்த இலக்கிய மகாமேதையின் அனைத்துக் கோலங்களையும் எல்லைக் கட்டுடைய இந்தத் தொகுப்பிலே அடக்குதல் சாலாதது என்பதையும் ஒத்துக் கொள்ளுதல் சத்தியத்தின் பார்ப்பும்.

தாய்மொழிப் பற்று மகா மேன்மையானது. ஆனாலும், தாய் மொழிப்பற்றினை அழுங்குப்பிடியாக வற்புறுத்துதல், மொழி பெயர்ப்புக்கலைக்கு ஊறு செய்திடல் கூடும். உபகாரம் பெறும் மொழியாகத் தாய்மொழி அமையும்பொழுது, அதன் அனைத்துத் தூய்மைகளுக்கும் வல்லபங்களுக்கும் முதலிடம் அளித்தல் சாத்தியமும்ல்ல; சரியும்ல்ல. ஏனெனில், வேறொரு மொழியின் வீறிலே முகிழ்ந்தெழுந்த மூலத்தின் மூச்சையும் உயிர்ப்பையும் மறுதலிக்கும் உரிமையை, தாய்மொழிப் பற்றின் காரணமாக மொழிபெயர்ப்புக்காரன் தன்வசப்படுத்திக் கொள்ளுதல் அடாது. அஃது அறிவு மோசடியுமாகும். மூலத்திலே கிடைக்கும் இலக்கிய சுகத்தினை, அம்மொழி தெரியாத எம்மவருடன் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் என்பதுதான் பிரதானம். மூலத்தின் நேர்த்திகள் சிலவற்றை அசலாகவே தாய்மொழியிலே தருதல் இயலாததாகவும் இருக்கலாம். டேனிஷ் மொழியிலே நிலைகொண்டுள்ள அனசனின் சித்திரிப்புகள் சில அவ்வாறே. இத்தகைய அறிவு அவதானங்களுடனேயே அனசனின் அமர கதைகள் இங்கு தமிழாக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூல், மொழிபெயர்ப்பாளனின் துவிபாஷா வல்லமையின் பிரசித்தமல்ல. முதலும் கடைசியுமாக இந்நூலிலே தரிசிக்கப்பட வேண்டியது டேனிஷ் கதை மேதை இலக்கியத்தின் சிறப்பும் — சுவையும் — சுகமும்! அவ்வளவே.